

Бърнард Корнуел
Господарят на войната

„Господарят на войната“ е за Джон и Шерън Мартин

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

- Аел – сакски крал
Агрикола – Военачалник от Гуент
Амхар – незаконен син на Артур, близък на Лохолт
Артур – незаконен син на Утър, военачалник на Думнония, по-късно управител на Силурия
Артур-Бач – внук на Артур, син на Гуидър и Моруена
Балиг – лодкар, зет на Дерфел
Балин – един от воините на Артур
Близ – някога друид на Думнония
Борс – братовчед на Ланселот и негов най-добър боец
Брочваел – крал на Поуис от по-късни времена
Будик – крал на Брослианд
Биртиг – крал на Гуинед
Кадуг – лодкар и понякога слуга на Мерлин
Сийнуин – сестра на Кунеглас, споделила живота си с Дерфел
Сердик – сакски крал
Силдид – магистрат от Акве Сулис
Кловис – крал на франките (у нас е известен и като Людовик I 481–511 г. – б. пр.)
Кълхуч – братовчед на Артур, воин
Кунеглас – крал на Поуис
Сиуилог – някога любовница на Мордред, слугиня на Мерлин
Дафид – чиновникът, който превежда историята на Дерфел
Дерфел Кадарн – разказвачът, един от воините на Артур, по-късно става монах
Диурнач – крал на Лейн
Ийчърн – един от копиеносците на Дерфел
Ейниън – син на Кълхуч
Емрис – епископ на Дурновария, по-късно епископ на Иска в Силурия
Ърс – майката на Дерфел
Фергал – друид на Аргант
Галахад – полубрат на Ланселот, един от воините на Артур
Гауейн – принц на Брослианд, син на крал Будик
Гуинивийър – съпруга на Артур

Гуидър – син на Артур и Гуинивийр

Хигуид – слуга на Артур

Игрейн – кралица на Поуис след времето на Артур, омъжена за

Брочваел

Исса – заместник военачалник на Дерфел

Ланселот – крал на Беноик в изгнание, сега съюзник на Сердик

Ланвал – един от воините на Артур

Лиофа – най-добрият боец на Сердик

Ладарн – епископ на Гуент

Лохолт – извънбрачен син на Артур, близък на Амхар

Мардок – син на Мордред и Сиуилог

Мерлин – друид на Думнония

Мюриг – крал на Гуент, син на Тюдрик

Мордред – крал на Думнония

Морфанс – „Грозния“, един от воините на Артур

Моргана – сестра на Артур, омъжена за Сенсъм

Моруена – дъщеря на Дерфел и Синуийн, омъжена за Гуидър

Найол – Командващ гвардията на Черните щитове в Аргант

Нимю – жрица на Мерлин

Норуена – майка на Мордред, убита от Гундлеус

Енгас Мак Ейрем – крал на Демечия, водач на Черните щитове

Сребърната Олуен – привърженичка на Мерлин и Нимю

Пердел – син на Кунеглас, по-късно крал на Поуис

Передур – син на Ланселот

Пирлиг – менестрел на Дерфел

Сеграмор – командващ една от войските на Артур

Сенсъм – епископ на Думнония, по-късно абат в Динюрак

Скарач – съпруга на Исса

Талиезин – „Лъскавата вежда“, известен менестрел

Тюдрик – някога крал на Гуент, сега християнски отшелник

Тъдоул – монах в Динюрак

Утьр – някога крал на Думнония, дядо на Мордред, баща на Артур

ГЕОГРАФСКИ УКАЗАТЕЛ

Обозначените със звездичка имена са измислени

- Акве Сулис – Бат, Ейвън
- Бедеуан – Бедоу, Есекс
- Буриум – Уск, Гуент
- Каер Амбра^{*} – Еймсбъри, Уилтшир
- Каер Кадарн^{*} – Саут Кадбъри, Съмърсет
- Камлан – действителното местоположение не е известно; вероятно
- Долиш Уорън, Девън
- Селмересфорт – Челмсфорд, Есекс
- Цикуциум – римска крепост близо до Сенибридж, Поуис
- Кориниум – Съренстър, Глостършир
- Дун Карик^{*} – Касъл Кари, Съмърсет
- Дунум – Ход Хил, Дорсет
- Дурновария – Дорчестър, Дорсет
- Глевум – Глостър
- Гобаниум – Абъргавени, Монмаутшир
- Иска (Думнония) – Ексетър, Девън
- Иска (Силурия) – Каерлиън, Гуент
- Лактодурум – Таустър, Нортхамптъншир
- Лиодешам – Лийдън Роудинг, Есекс
- Линдинис – Илчестър, Съмърсет
- Лисуърд – Лечуърт, Хертфордшир
- Мей Дун – Мейдън Касъл, Дорсет
- Моридунум – Кармартен
- Минид Бадън – действителното местоположение не е известно, вероятно
- Литъл Солсбъри Хил, близо до Бат
- Сорвиодунум – Олд Саръм, Уилтшир
- Стеортфорд – Бишъпс Стортфорд, Хертфордшир
- Тънреслий – Тъндърслий, Есекс
- Вента – Уинчестър, Хемпшир
- Уикфорд – Уикфорд, Есекс
- Инис Уеър – остров Лънди, Бристолски залив
- Инис Уидрин – Гластонбъри, Съмърсет

ЧАСТ ПЪРВА ПОЖАРИТЕ В МЕЙ ДУН

Жени, ах тези жени, сякаш са навсякъде в моя разказ.

Когато започнах да пиша историята на Артур, си мислех, че това ще бъде разказ за мъже, в който ще къртят мечове и копия, ще се печелят битки, ще се коват граници, ще има нарушени договори и опропадени крале. Нали така изглежда историята на отминалите времена? Когато изреждаме генеалогията на нашите владетели, не споменаваме имената на техните майки и баби, а казваме Мордред, син на Мордред, син на Утър, син на Кустенин, син на Кинар и така нататък чак до великия Бели Маур, който е баща на всички нас. Историята се разказва от мъже и се прави от мъже, но в този разказ за Артур жените блестят както проблясва съомгата в черна вода.

Мъжете наистина правят историята и аз не мога да отрека, че именно мъжете наложиха закона в Британия. Ние бяхме стотици, всички покрити с кожа и желязо, въоръжени с щитове, мечове и копия и си мислехме, че ние държим съдбата на Британия в свои ръце, защото ние бяхме воители. Но всъщност редът, установен в Британия, бе плод колкото на действията на мъжа, толкова и на жената, но жената донесе по-големи разрушения за страната от мъжете. С едно заклинание тя унищожи цяла войска и сега ще разкаже за нея, защото тя беше враг на Артур.

– Кой? – ще попита Игрейн, когато чете това.

Игрейн е моята кралица. Тя е бременна, нещо, което искрено радва всички ни. Неин съпруг е крал Брочваел от Поуис, под чието покровителство живее сега в един малък манастир в Динюрак, където пиша историята на Артур. Кралица Игрейн настоя да се заема с това, тъй като е твърде млада и не познава Императора. Така наричахме Артур – Императора, на британски Амхераудр, макар че самият Артур рядко използваше тази титла. Пиша на сакски език, защото съм роден сакс, и защото епископ Сенсъм, светецът, който управлява нашата малка общност в Динюрак, никога не би ми разрешил да напиша историята на Артур. Сенсъм мрази Артур, хули паметта му и го нарича „предател“. Така че Игрейн и аз казахме на светеца, че аз пиша евангелие за нашия Господ Иисус Христос на сакски език и тъй като Сенсъм нито говори сакси, нито може да чете на какъвто и да е език, досега тази измама закриля нашето дело.

Сега разказът става все по-тъмен и по-труден за писане. Понякога, когато се замисля за моя обичан Артур, аз виждам апогея на неговото време като облян от слънцето ден, но колко бързо дойдоха облаците! По-късно, както ще видим, облаците се разкъсаха и слънцето отново огря, но настъпи нощта и оттогава не сме виждали слънчев лъч.

А кой закри слънцето, блеснало в своя зенит? Гуинивийър. Това се случи по време на бунта на Ланселот, когото Артур смяташе за приятел, а той се опита да узурпира трона на Думнония. Подмамани от своите предводители, сред които и епископ Сенсъм, християните застанаха зад Ланселот, вярвайки, че техен свещен дълг е да изчистят страната от езичниците и така да подготвят Британския остров за второто пришествие на Господ Исус Христос през 500 г. от рождението му. В помощ на Ланселот действаше и сакският крал Сердик, който предприе ужасяваща атака по долината на Темза, опитвайки се да раздели Британия. Ако саксите бяха стигнали Севърнско море, северните британски кралства щяха да бъдат откъснати от южните. Ала по милостта на Боговете ние разгромихме не само Ланселот и неговата християнска сбирщина, но и Сердик. Ала при погрома Артур откри предателството на Гуинивийър. Видя я гола в ръцете на друг и сякаш слънцето изчезна за него.

– Не мога да разбера – каза ми един ден Игрейн в края на лятото.

– Какво не можете да разберете, скъпа лейди? – попитах аз.

– Артур обичаше Гуинивийър, нали?

– Да.

– Тогава защо не е могъл да ѝ прости? Аз простих на Брочваел за Нуил. – Нуил беше любовница на Брочваел, но се беше разболяла от някаква кожна болест, която обезобрази лицето ѝ. Подозирам, макар никога да не съм разпитвал Игрейн за това, че моята кралица бе използвала някаква магия, за да предизвика болестта на съперницата си. Игрейн се наричаше християнка, но християнската религия не можеше да предложи на своите последователи утехата на отмъщението. За тази цел трябва да отидете при старичите, които знаят какви билки да откъснат и какви заклинания да изрекват под мътната луна.

– Вие простихте на Брочваел – съгласих се аз, – но дали Брочваел би простил на вас?

Тя потръпна.

– Разбира се, че не! Той щеше жива да ме изгори, но такъв е законът.

– Артур можеше да изгори Гуинивийър жива – казах аз, – и много хора го съветваха да направи точно така, но той я обичаше, обичаше я

страстно, и затова не можа нито да я убие, нито да ѝ прости. Поне не в началото.

– Значи е бил глупак! – заяви Игрейн. Тя е много млада и притежава благословената увереност на младите.

– Той беше много горд – поклатих глава аз, и може би това го правеше глупав, но то важеше за всички ни. Помълчах замислен, после продължих – Искаше много неща. Искаше Британия да бъде свободна, а саксите – разгромени. Но в душата си той се нуждаеше от постоянните уверения на Гуинивийър, че е добър човек. И когато тя легна с Ланселот, за Артур това бе доказателство, че самият той е по-лош от Ланселот. Не беше вярно, разбира се, но му нанесе дълбока рана. Никога не съм виждал човек да страда така. Тя разкъса сърцето му.

– Значи той я затвори под ключ? – попита Игрейн.

– Затвори я – кимнах аз и си спомних как бях заставен да отведа Гуинивийър в светилището на Свещеното бодливо дръвче в Инис Уидрин, където Моргана, сестрата на Артур, стана неин тъмничар. Гуинивийър и Моргана никога не са се харесвали. Едната беше езичничка, другата християнка. Така че в деня когато заключих Гуинивийър в манастирската обител, тя плака, а аз рядко съм я виждал да плаче.

– Тя ще остане там – каза ми Артур – до деня на смъртта си.

– Мъжете са глупаци – заяви Игрейн и ми хвърли кос поглед. – Ти изневерявал ли си някога на Сийнуин?

– Не – отговорих искрено.

– А имал ли си такива желания въобще?

– О, да. Похотливостта не изчезва дори когато си щастлив, лейди. Пък и каква е заслугата да си верен, ако верността ти не се поставя на изпитание?

– А ти смяташ ли, че си заслужава да си верен? – попита тя и аз се зачудих на кой ли млад и красив воин в двора на мъжа си е хвърлила око. Бременността ѝ би я предпазила от неразумни постъпки за момента, но се боя от онова, което би могло да се случи после. Може би нищо. Усмихнах се.

– Ние искаме нашите любими да са ни верни, лейди, нали така? Е, не е ли ясно, че и те биха искали същото от нас? Верността е дар, който ние поднасяме на онези, които обичаме. Артур даде този дар на Гуинивийър, но тя не можа да му отвърне със същото. Тя искаше нещо по-различно.

– И какво беше то?

– Слава, а той никога не се е стремял към слава. Той я постигна, но

никога не се е опивал от нея. Тя искаше свита от хиляда конника, лъскави знамена над главата ѝ и целия британски остров, прострян пред краката ѝ. А той искаше само справедливост и добра реколта.

– И свободна Британия и саксите разгромени – напомни ми Игрейн сухо.

– И това – призна аз. – Искаше и още нещо. И го искаше по-силно от всичко друго.

Усмихнах се при този спомен и си помислих, че може би от всички амбиции на Артур тази последната му се струваше най-трудно постижима, а и малцина от приятелите му вярваха, че той наистина иска да я постигне.

– Продължавай – изви гласец Игрейн, чудейки се дали не съм задремал.

– Той искаше само едно парче земя, замък, малко добитък и собствена ковачница. Искаше да бъде обикновен човек. Искаше други мъже да се грижат за Британия, докато той търси своето щастие.

– И така и не го намери, нали? – попита Игрейн.

– Намери го – уверих я аз, но не и в онова лято след бунта на Ланселот. То беше кърваво лято, време за отплата, когато Артур накара Думнония да му се покори.

Ланселот избяга на юг в своите белгийски земи. Артур с удоволствие щеше да тръгне след него, но в онзи момент саксите на Сердик бяха по-опасни. Бяха стигнали чак до Кориниум, когато бунтът бе потушен, и щяха дори да превземат града, ако Боговете не бяха изпратили мор във войската им. Болестта удари нашествениците в корема. Те повръщаха непрекъснато, бълваха кръв, отслабнаха така че не можеха да се крепят на краката си и точно тогава войските на Артур нанесоха удар. Сердик се опита да събере хората си, но те вече бяха убедени, че техните Богове са ги изоставили и побягнаха.

– Бягат, но пак ще се върнат – каза ми Артур, докато стояхме сред кървавите останки от ариергарда на Сердик. – Следващата пролет пак ще дойдат – поклати глава Артур. Той изчисти острието на Екскалибур с окървавеното си наметало и го мушна в ножницата. Беше си пуснал брада и тя беше посребряла. Изглеждаше по-стар с нея, много по-стар, а болката от предателството на Гуинивийър бе изострила чертите на лицето му така, че хората, които не познаваха Артур от преди, потръпваха от страшния му вид, а и той не правеше нищо, за да смекчи изражението си. Артур винаги е бил търпелив човек, но сега гневът му клокочеше толкова близо до повърхността, че можеше да избухне и при най-

древния повод.

Беше кърваво лято, време за отплата и Гуинивийър трябваше да бъде затворена в светилището на Моргана. Артур осъди жена си да бъде погребана жива зад стените на манастира, където стражите щяха да я пазят до смъртта ѝ. Гуинивийър, принцеса на Хенис-Уирън, си бе отишла от света.

– Не ставай смешен, Дерфел – сряза ме Мерлин седмица по-късно. – След две години тя ще излезе оттам! А може и след една. Ако Артур искаше да я отстрани от живота си, щеше да я хвърли в пламъците и точно това трябваше да направи. Няма по-добро средство срещу прегрешенията на жената от добре разпаления огън, ама иди убеждавай Артур в това. Тоя малоумник е влюбен в нея! Наистина е малоумник. Само си помисли! Ланселот е жив, Мордред е жив, Сердик е жив и Гуинивийър е жива! Ако някой иска да живее вечно на този свят, май е най-добре да стане враг на Артур. А, добре съм, доколкото ми позволява възрастта, благодаря ти, че ме попита.

– Наистина ви попитах преди малко – търпеливо отбелязах аз – но вие не ми обърнахте внимание.

– А взех да не чувам, Дерфел. Съвсем съм оглушал – перна ухото си той – Глух като пън. От годините е, Дерфел, просто много годинки навъртях. Започвам да се разпадам, съвсем очевидно.

Нищо подобно не виждах. Той изглеждаше по-добре от когато и да било през последните години. Колкото до слуха му, той бе толкова остър, колкото и зрението му, което независимо от неговите осемдесет или повече години, бе като на орел. Мерлин не само, че не се разпадаше, ами сякаш черпеше сили от нова енергия, от онази, която му даваха Тринадесетте съкровища на Британия. Тези тринадесет Съкровища бяха стари, стари колкото Британия. Векове наред останали скрити и загубени за жителите на острова, докато накрая Мерлин успя да ги намери. Силата на Съкровищата трябваше да върне древните Богове отново в Британия. Никой не познаваше тази сила, но сега, в годината на големите размирици в Думнония, Мерлин щеше да я използва, за да направи голяма магия.

Потърсих Мерлин в деня, когато заведох Гуинивийър в Инис Уидрин. Тогава валише силен дъжд и аз се качих на Хълма с надеждата да намеря Мерлин на върха, но там беше пусто и тъжно. Някога Мерлин имаше голям замък с кула за сънища, но замъкът бе изгорен. Стоях сред руините на Хълма с опустошена душа. Моят приятел Артур бе получил

тежка рана, моята жена, Сийнуин бе далеч от мен в Поуис. Моруена и Серен, две от дъщерите ми бяха със Сийнуин, а Даян, най-малката ми дъщеричка, бе в Отвѣдния свят, изпратена там от меча на един от хората на Ланселот. Мои приятели бяха мъртви, други бяха далече. Саксите се подготвиха да ни нападнат през следващата година, къщата ми бе превърната в пепелище, в живота ми сякаш нямаше капчица радост. Може би се бях заразил от тъгата на Гуинивийър, не знам, но в онзи ден под плющия над Инис Уидрин дъжд аз се чувствах толкова самотен, колкото не съм се чувствал през целия си живот. Затова паднах на колене в калната пепел на изгорелия замък на върха на Хълма и се помолих на Бел. Молих го да ни спаси и като дете помолих Бел да ми даде знак, че Боговете мислят за нас.

Този знак се появи една седмица по-късно. Артур бе заминал на изток да поддържа в напрежение саксите по границата, но аз останах в Каер Кадарн да чакам завръщането на Сийнуин и дъщерите ми. През тази седмица Мерлин и неговата жрица Нимю отишли в големия празен дворец близо до Линдинис. Някога живеях там, когато трябваше да охранявам нашия крал Мордред, но когато той стана пълнолетен, дворецът бе предоставен на епископ Сенсъм за манастир. След бунта на Ланселот монасите на Сенсъм бяха прогонени от Линдинис и сега просторните зали на големия римски дворец стояха празни.

Местните хора ни съобщиха, че друидът е в двореца. Разказвах ни за някакви видения, чудотворни знаци и за Богове, които се разхождали през нощта. Затова аз яхнах коня и отидох да проверя, но там не открих и следа от Мерлин. Пред двореца лагеруваха двеста-триста души, които развълнувано повториха разказите за нощните видения. Като ги слушах, тръпки ме побиваха. Думнония току-що бе изстрадала лудостта на един християнски бунт, подклаждан точно от такива налудничави суеверия и сега като че ли и езичниците бяха на прага на подобна истерия. Бутнах портите на двореца, прекосих големия двор и закрачих из празните зали. Виках Мерлин, но отговор нямаше. В една от кухните огнището беше топло, друга стая беше скоро пометена, но там се бяха настанили само плъхове и мишки.

И въпреки това тълпата в Линдинс нарастваше непрекъснато. Идваха хора от всички краища на Думнония, а по лицата им бе изписана трогателна надежда. Те водеха своите сакати близки и болни роднини и търпеливо чакаха докато се смрачи. Тогава портите на двореца бяха широко отворени и те влязоха в двора – кой както можеше – едни накуцвайки, други пълзейки, трети в носилки. Можех да се закълна, че в

огромната сграда нямаше никой и въпреки това някой бе отворил портите и бе запалил големите факли, които осветяваха арките, ограждащи двора.

Аз се присъединих към тълпата, която се трупаше в двора. С мен беше и Исса, моя заместник военачалник. Дватама, загърнати в дългите си тъмни наметала, застанахме до портата. Повечето хора според мен бяха селяни. Бяха бедно облечени и имаха тъмни, изпити лица, като на хора, които с пот начело изкарват прехраната си, обработвайки земята. Но в светлината на факлите виждах, че тези лица бяха огряни от надежда. Артур не би одобрил това, защото смяташе, че страдащите хора не трябва да се залъгват със свръхестествени надежди, но тази тълпа наистина се нуждаеше от надежда! Жени повдигаха болните си бебета или бутяха напред сакати дечица и всички пламенно слушаха разказите за чудотворните появявания на Мерлин. Това бе третата нощ, в която щяха да се появят чудеса, и желаещите да ги видят вече бяха станали толкова много, че не можеха да се поберат в двора на двореца. Някои се качиха на зида зад мен, други се трупаха пред портата, но никой не се покатери върху арките, които обграждаха двора от три страни. Тази дълга покрита галерия с бели колони бе охранявана от четирима копиеносци, които с оръжията си държаха тълпата на разстояние. Войните бяха ирландци от Демечия, кралството на Енгас Мак Ейрем, познах ги по черните щитове и се зачудих какво правеха тук, толкова далеч от дома.

Последната светлина на деня угасна в небето и над факлите запърхаха прилепи, а тълпата седна на плочите и всички впериха в очакване поглед към главната врата на двореца, която се намираще точно срещу портата на двора. От време на време някоя жена високо изстенваше. Децата проплакваха и майките им ги утешаваха. Четиримата копиеносци приклекнаха в ъглите на аркадата.

Всички чакахме. Стори ми се, че чакаме с часове, а мислите ми се рееха надалеч – мислех за Сийнуин и за мъртвата си дъщеря Даян. Изведнъж от вътрешността на двореца долетя страшен трясък като че ли някой бе ударил с копие огромен казан. Тълпата ахна, а някои от жените се изправиха и започнаха да се люшкат, осветени от факлите. Размахваха ръце във въздуха и призоваваха Боговете, но видения не се появиха, а вратите на двореца си останаха затворени. Аз докоснах железната дръжка на Хюелбейн и мечът ми вдъхна увереност. Тълпата бе на ръба на истерията и това ми действаше на нервите, но още по-силно ме притесняваше самият факт, че тук се бяха събрали толкова хора, защото доколко познавах Мерлин, той никога не се е нуждаел от публика, когато

прави магиите си. Всъщност той презираше друидите, които събираха около себе си тълпи. „Всеки мошеник може да впечатли малоумници.“ – обичаше да казва Мерлин, а тази вечер като че ли самият той искаше да впечатли тълпа малоумници. Той изостри нервите на тълпата докрай. Хората стенеха и се клатеха и когато трясъкът на метал о метал се повтори, те се изправиха на крака и завикаха името на Мерлин.

Тогава вратата на двореца се отвори и тълпата постепенно замлъкна.

Няколко секунди зад вратата се виждаше само едно черно пространство, после от тъмнината излезе млад воин в пълно бойно снаряжение и застана на най-горното стъпало на аркадата.

В него нямаше нищо магическо, освен че беше красив. И това беше най-подходящата дума за него. В един свят на извити крайници, осакачени крака, обезобразени вратове, покрити с белези лица и опустошени души, този воин бе красив. Той беше висок, строен и златокос, а ведрото му лице можеше да се опише единствено като добро, дори нежно. Очите му бяха поразително сини. Не носеше шлем и косата му, дълга като на момиче, се спускаше зад раменете. Беше си сложил блестящ бял нагръдник, бели наколенници, а на кръста му висеше бяла ножница. Снаряжението му изглеждаше скъпо и аз недоумявах кой ли ще да е този воин. Мислех, че познавам повечето воини в Британия – поне тези, които можеха да си позволят доспехи като на младия мъж пред нас, но този младеж не познавах. Той се усмихна на тълпата, вдигна двете си ръце и направи знак на хората да коленичат.

Исса и аз останахме прави. Може би подтиквани от воинското си високомерие или просто искахме да виждаме по-добре над главите на останалите.

Дългокосият воин дори не отвори уста да проговори, но когато тълпата се отпусна на колене, той се усмихна в знак на благодарност и след това обиколи аркадата и загаси всички факли една по една, като ги измъкваше от поставките им и ги потапяше във ведро с вода, приготвено под всяка факла. Осъзнах, че това е внимателно обмислено представление. Дворът ставаше все по-тъмен и по-тъмен, докато накрая останаха да горят само факлите от двете страни на голямата дворцова врата. Луната беше малка и нощта бе вледеняващо тъмна.

Белият воин застана между последните две факли.

– Деца на Британия – каза той, и гласът му бе в пълна хармония с красотата му – нежен, изпълнен с топлина, – молете се на своите Богове! Вътре зад тези стени се намират Съкровищата на Британия и скоро,

много скоро, тяхната сила ще бъде освободена, но сега, за да можете вие да видите тази сила, ние ще оставим Боговете да ви говорят.

След тези думи той изгаси и последните две факли и дворът потъна в непрогледен мрак.

Нищо не се случи. Тълпата мърмореше, призовавайки Бел и Гофанон, и Гранос и Дон да покажат своята сила. Полазиха ме тръпки и аз стиснах дръжката на Хюелбейн. Дали Боговете се въртяха около нас? Погледнах нагоре, където между облаците блещукаха шепи звезди и си представих как великите Богове се носят някъде високо из въздуха. Тогава Исса ахна и ме накара да сведа очи.

Ахнах и аз.

Защото от мрака се бе появило едно момиче, почти дете на прага на женствеността. Тя бе нежна, хубава в своята младост и привлекателна в своята красота и освен това бе гола като новородено. Тя бе слабичка, с малки стегнати гърди и дълги бедра. В едната си ръка носеше букет от лилии, а в другата – меч с тънко острие.

Гледах с отворена уста. Защото в тъмнината в ледения мрак, настъпил след изгасването на факлите, девойката сякаш излъчваше светлина. Наистина грееше. С бяла потрепкваща светлина. Не заслепяваше, а просто сияеше, сякаш бялата ѝ кожа бе покрита със звезден прах. като че ли безброй сребърни пращинки блестяха, пръснати по тялото и краката ѝ, по ръцете и косата ѝ, но не и по лицето. Лилиите също излъчваха светлина, както и дългото тънко острие на меча.

Сияещото момиче тръгна по галерията. Тълпата в двора протегна към нея болните си деца и недъгавите си крайници, но тя вървеше като отнесена, сякаш не ги забелязваше. Просто вървеше лека и феерична, обърнала потъналото си в сянка лице надолу към камъните. Стъпките ѝ бяха леки като перце. Тя изглеждаше вгълбена в себе си, загледана в някакъв свой сън. Хората стенеха и я викаха, но тя не ги поглеждаше. Просто продължи да върви, а странната светлина блестеше по тялото ѝ, по ръцете и краката ѝ, и по дългата ѝ черна коса, обгърнала лицето ѝ – черна маска сред призрачното сияние на всичко около него. Въпреки това, може би инстинктивно, аз долових, че това лице е красиво. Тя дойде съвсем близо до мястото, където стояхме ние с Исса, и тогава внезапно вдигна овалната сянка на лицето си и погледна към нас. Усетих уханье, което ми напомни за морето и точно тогава, така внезапно както се бе появила, девойката изчезна през някаква вратата. Тълпата си пое дъх.

– Какво беше това? – пошепна в ухото ми Исса.

– Не знам – отвърнах аз. Бях изплашен. Това не беше лудост. Беше

нещо истинско, защото го бях видял със собствените си очи, но какво беше то? Богиня? Но защо бях усетил дъха на морето? – Може да е един от духовете на Манауидан – казах на Исса. Манауидан бе Богът на морето и неговите нимфи сигурно миришеха така на морска сол.

Дълго чакахме за следващото видение и когато се появи не можеше и да се сравнява с впечатлението, което направи сияещата морска нимфа. На покрива на двореца се очерта черна сянка, която бавно придобиваше формата на въоръжен воин с наметало и чудовищен шлем на главата, който бе увенчан с огромни еленови рога. Човекът едва се виждаше в тъмното, но когато луната успя да проблесне между облаците, ние го видяхме и тълпата застана, докато той стоеше над нас с оръжия в разперените си ръце, а лицето му бе скрито зад забралото на огромния шлем. Имаше копие и меч. Остана така за секунда, после и той изчезна (само дете можех да се закълна, че чух една керемида да пада от другата страна на покрива, точно когато воинът изчезна).

Веднага след това голото момиче отново се появи, само че този път тя като че ли просто се материализира на горното стъпало на аркадата. Както си беше тъмно и в следващата секунда се появи нейното сияещо стройно тяло. Лицето ѝ отново бе в тъмна сянка, като черна маска, очертана от сиянието на косата. Няколко секунди тя остана неподвижна, после започна бавен танц. Грациозно изпълваше пръстите на краката си при всяка стъпка от сложната плетеница на изящните ѝ движения. През цялото време танцуваше с поглед забит в земята. Струваше ми се, че трептящата неземна светлина бе отмита на места от кожата ѝ, защото някъде се виждаше по-ярко отколкото на други места по тялото ѝ, но със сигурност това не беше дело на човешка ръка. Сега вече и двамата с Исса бяхме на колене, защото това трябва да беше наистина знак от Боговете. То бе светлина сред мрака, красота сред грозотата. Нимфата продължаваше да танцува, светлината, излъчвана от тялото ѝ, бавно избледняваше и когато от сияещата ѝ красота бе останало само едва доловимо очертание в сянката на аркадата, тя спря, разтвори широко ръце и крака, смело ни погледна и изчезна.

Миг по-късно две пламтящи факли бяха изнесени от двореца. Тълпата вече крещеше, призоваваше своите Богове и настояваше да види Мерлин. Накрая той наистина се появи на дворцовата врата. Белият воин носеше една от факлите, а еднооката Нимю носеше втората.

Мерлин застана на горното стъпало, източил снага в дългата си бяла дреха. Той остави тълпата да вика. Сивата му брада, която стигаше почти до кръста му, бе сплетена на плитки, завързани с черни панделки.

Дългата му бяла коса бе сплетена по същия начин. Той държеше своя черен жезъл и след малко го вдигна в знак, че тълпата трябва да замълчи.

– Имаше ли видения? – попита той с трепет в гласа.

– Да! Да! – завика тълпата в отговор и върху старото, умно, хитро лице на Мерлин се изписа изражение на доволна изненада, сякаш нямаше представа какво се е случило в двора.

Той се усмихна, после отстъпи встрани и направи подканващ знак със свободната си ръка. Две дечица, момче и момиче, излязоха от двореца, понесли Свещения съд на Клидно Ейдин. Повечето Съкровища на Британия бяха дребни неща, дори съвсем обикновени, но Свещеният съд бе истинско Съкровище и притежаваше най-голяма сила от всичките тринадесет. Той представляваше огромна сребърна купа, украсена със златни фигури на воини и зверове. Двете деца с труд мъкнеха тежкия Свещен съд, но накрая успяха да го поставят до Друида.

– Съкровищата на Британия са у мен! – оповести Мерлин и тълпата въздъхна в отговор. – Скоро, много скоро, силата на Съкровищата ще бъде освободена. Британия ще бъде възродена. Нашите врагове ще бъдат унищожени! – Мерлин замълча, за да не се надвиква с радостните възгласи, които закънтяха в двора. – Тази вечер вие видяхте силата на Боговете, но това което сте видели, е малко, съвсем незначително. Скоро цяла Британия ще стане свидетел на тяхната мощ, но ако трябва да призовем Боговете, ще имам нужда от вашата помощ.

Тълпата веднага му я обеща и Мерлин грейна в одобрителна усмивка. Тази благосклонна усмивка събуди подозрения в мен. Част от мен усещаше, че той играе някаква игра с тези хора, но си казвах, че дори Мерлин не би могъл да накара някое девойче да сияе в тъмното. Бях видял това със собствените си очи и толкова много ми се искаше да вярвам. Споменът за гъвкавото сияещо тяло ме убеди, че Боговете не са ни изоставили.

– Вие трябва да дойдете в Мей Дун! – строго каза Мерлин. – Трябва да дойдете и да останете колкото можете и си носете храна. Ако имате оръжия, донесете ги и тях. В Мей Дун ще трябва да поработим и работата ще бъде продължителна и тежка, но на Самейн, когато се разхождат мъртвите, ние с вас заедно ще призовем Боговете. Вие и аз! – Той замълча, после вдигна върха на жезъла си и го насочи към тълпата. Черната тояга затрептя сякаш търсеше някой сред множеството, и накрая спря върху мен. – Лорд Дерфел Кадарн! – викна Мерлин.

– Господарю? – отвърнах аз, объркан от факта, че успя да ме открие

сред толкова много народ.

– Ти остани, Дерфел. Останалите вече може да си тръгвате. Вървете по домовете си, защото Боговете ще се появят отново едва в навечерието на Самейн. Вървете си по домовете, погрижете се за нивите си, а после елате в Мей Дун. Донесете брадви, донесете храна, и се пригответе да видите Боговете си в цялата им слава! Вървете си сега! Хайде!

Тълпата покорно тръгна. Мнозина спряха да докоснат наметалото ми, защото аз бях един от воините намерили и върнали на Британия Свещения съд на Клидно Ейдин, а това, поне в очите на езичниците ме правеше герой. Те докосваха и Исса, защото и той беше Воин на Свещения съд, но когато тълпата се разотиде, Исса остана да ме чака при портата, докато аз говорех с Мерлин. Поздравих друида и го попитах за здравето, но вместо да отговори, той направо ме запита дали съм харесал странните събития, станали по-рано тази вечер.

– Какво беше онова? – попитах аз.

– Кое какво беше? – невинно вдигна вежди Мерлин.

– Момичето в тъмнината – поясних аз.

Очите му се разшириха в престорено удивление.

– Тя пак ли беше тук? Колко интересно! Момичето с крилата или другото, дето сияе? Сияещото момиче! Нямам представа коя е тя, Дерфел. Не мога да разгадавам всичко тайнствено на този свят. Ти прекара твърде много време в компанията на Артур и като него си започнал да вярваш, че всяко нещо трябва да има някакво разумно обяснение, но, уви, Боговете рядко разясняват поведението си. Би ли свършил нещо полезно като внесеш Свещения съд вътре?

Вдигнах огромния Свещен съд и го отнесох в двореца, в украсената с колони приемна зала. Когато минах от тук през деня помещението беше празно, а сега имаше кушетка, ниска маса и четири железни поставки, върху които горяха газени светилници. От кушетката ми се усмихна младият, красив воин с белите доспехи и неимоверно дългата коса, а Нимю, облечена с раздърпана черна роба, току-що бе запалила с восъчна свещ фитилите на газените лампи.

– Тук нямаше нищо тази сутрин – казах аз, сякаш обвинявах присъстващите в престъпление.

– Сигурно така ти се е сторило – каза Мерлин безгрижно. – Може пък ние да не сме искали да ни видиш. Познаваш ли принц Гауейн? – махна той с ръка към младия мъж, който стана и ме поздрави с поклон, – Гауейн е син на крал Будик от Брослианд – представи ми го Мерлин – и следователно племенник на Артур.

– Лорд принц – сведох аз глава към Гауейн. Бях чувал за Гауейн, но никога не го бях виждал. Брослианд беше британското кралство отвъд морето в Арморика, но откакто франките засилиха натиска си върху границата му, при нас рядко идваха гости от там.

– За мен е чест да се запозная с вас, лорд Дерфел – каза учтиво Гауейн, – славата ви се носи далеч отвъд бреговете на Британия.

– Не ставай смешен, Гауейн – сопна се Мерлин. – Славата на Дерфел не се носи никъде, освен може би в дебелията му глава. Гауейн е дошъл да ми помогне – обясни ми той.

– В какво по-точно? – попитах аз.

– Да съхраним Съкровищата, разбира се. Той е изключителен воин, или поне така съм чувал. Вярно ли е това, Гауейн? Наистина ли си страшен воин?

Гауейн само се усмихна. Той не изглеждаше много страшен, защото беше още твърде млад, на петнадесет или най-много на шестнадесет лета – брадата му още не беше поникнала. Дългата му руса коса му придаваше вид на момиче, а белите му доспехи, които отдалече ми се видяха скъпа направа, сега се оказаха обикновени железни само дето бяха боядисани с вар. Ако не беше неговата самоувереност и безспорната му красота, шеше да изглежда смешен.

– И какво прави ти откакто се срещнахме за последен път? – попита ме Мерлин. Точно тогава му казах за Гуинивийър и той ми си присмя за-дето вярвам, че тя ще остане затворена цял живот. – Артур е малоумник – убедено заяви Друидът. – Гуинивийър може да е умна, но той няма нужда от нея. На него му трябва нещо простичко и глуповато, нещо, което да сгръва леглото му, докато той се тревожи за саксите.

Мерлин седна на кушетката и се усмихна на трите деца, които му поднесоха чиния с хляб и сирене и бутилка медовина.

– Вечеря! – щастливо каза той. – Хапни с мен, Дерфел, защото ние искаме да поговорим с теб. Седни! Ще видиш, че на пода ще ти е доста удобно. Седни до него, Нимю.

Аз седнах. Нимю досега сякаш не ме забелязваше. Празната ябълка на липсващото ѝ око, което един крал изтръгна от лицето ѝ, бе покрито с черна превръзка, а косата ѝ, остригана толкова късо, когато тръгнахме на юг към Морския дворец на Гуинивийър, сега бе попораснала, но не много и Нимю все още приличаше на момче. Изглеждаше ядосана, но тя винаги така изглеждаше. Животът ѝ бе посветен на едно единствено нещо – преследването на Боговете – и тя презираше всичко, което я отклоняваше от това търсене. Вероятно си мислеше, че ироничната учтивост

на Мерлин е просто загуба на време. Дватама с нея бяхме израсли заедно и в годините след нашето детство не веднъж й бях спасявал живота, бях я хранил и обличал, но въпреки това тя се отнасяше с мен като с непоправим глупак.

– Кой управлява Британия? – попита ме тя грубо.

– Неправилен въпрос! – сопна й се Мерлин с неочаквана разпаленост, – съвсем неправилен въпрос!

– Е? – настоя тя, пренебрегвайки гнева на Мерлин.

– Никой не управлява Британия – отвърнах аз.

– Правилен отговор – злорадо отбеляза Мерлин. Лошото му настроение разтревожи Гауейн, застанал зад кушетката на Мерлин, вперил напрегнат поглед в Нимю. Младежът се страхуваше от нея и това изобщо не ме учуди. Повечето хора се страхуваха от Нимю.

– Тогава кой управлява Думнония? – попита ме тя.

– Артур – отвърнах.

Нимю хвърли победоносен поглед към Мерлин, но Друидът само поклати глава.

– Думата е *rex* – каза той – *rex*, и ако някой от вас има и най-малко понятие от латински, щеше да знае, че *rex* означава крал, а не император. Думата за император е *imperator*. Трябва ли да рискуваме всичко, само защото вие сте неграмотни?

– Артур управлява Думнония – настоя Нимю.

Мерлин не й обърна внимание.

– Кой е кралят тук? – обърна се той към мен.

– Мордред, разбира се.

– Разбира се – повтори Мерлин. – Мордред! – и той плю сгрещу Нимю. – Мордред!

Тя се извърна сякаш той й досаждаше. Аз съвсем се обърках, защото изобщо не разбирах за какво спорят пък и не можах да попитам, защото двете деца изникнаха иззад завесите, спуснати пред вратата, натоварени с още хляб и сирене. Докато поставяха чиниите на пода, аз долових отново мирис на море, същия дъх на сол и водорасли, който бе долетял до мен от голото видение. А когато децата се скриха зад завесата миризмата изчезна заедно с тях.

– И така – обърна се Мерлин към мен със задоволството на човек, току-що спечелил важен спор – има ли Мордред деца?

– Няколко може би – отвърнах аз. – Малко ли момичета е изнасиллил?

– Така правят кралете – безгрижно отбеляза Мерлин. – Принцовете

също. Ти изнасилваш ли момичета, Гауейн?

– Не, лорд – потръпна Гауейн като че ли само мисълта за това го ужасяваше.

– А Мордред никога не изпуска подобни възможности – поглади брадата си Мерлин. – Метнал се е на баща си и на дядо си в това отношение, макар че те и двамата бяха далеч по-нежни от младия Мордред. Да вземем Утър – той не можеше да устои на нечие красиво лице. Или пък грозно, зависеше от настроението му. А Артур никога не си е падал по изнасилването. Също като теб, Гауейн.

– Радвам се да чуя това – въздъхна Гауейн и Мерлин завъртя подигравателно очи.

– И какво ще прави сега Артур с Мордред? – въпросът на Друида бе отправен към мен.

– Ще го държи затворен тук, господарю – отговорих, обгръщайки с очи стените на двореца.

– Затворен! – засмя се Мерлин, това изглежда му се видя много забавно. – Гуинивийър под ключ, епископ Сенсъм и той. Ако върви все така, всички в живота на Артур накрая ще се окажат затворени някъде! А ние ще трябва да минем на мухлясал хляб и вода. Какъв глупак е Артур! Трябва да му пръсне мозъка на Мордред, а не да го затваря.

Мордред бе дете, когато наследи кралската корона, и Артур трябваше да упражнява кралската власт, докато момчето порасна. Но когато Мордред стана пълнолетен, Артур, верен на обещанието, дадено на Великия крал Утър, предаде кралството на младия крал. Мордред злоупотребя с тази власт, и дори направи заговор срещу живота на Артур и именно този заговор, насърчи Сенсъм и Ланселот и те събраха смелост за своя бунт. Сега Мордред трябваше да бъде затворен, макар че Артур бе убеден, че към законния крал на Думнония, в чиито вени тече кръвта на Боговете, трябва да се отнасяме с почит, дори да не му е разрешено да упражнява властта си. Мордред щеше да бъде държан под стража в този огромен дворец, щеше да разполага с всички удобства, които пожелае, но нямаше да има възможност да прави бели.

– Значи ти мислиш, че Мордред има палета? – попита ме Мерлин.

– Бих казал десетина, така мисля.

– Ако изобщо можеш да мислиш – сопна се Мерлин. – Кажи ми едно име, Дерфел! Кажи едно име!

Замислих се за момент. Знаех повече подробности за прегрешенията на Мордред от другите, защото му бях настойник докато навърши пълнолетие. Бях поел това задължение с неохота и така и не можах да се

справя със задачата си. Нито се почувствах, нито успях да накарам Мордред да ме почувства като баща, а моята Сийнуин се опита да му бъде майка, но и тя се провали и нещастното дете израсна мрачно и зло.

– Тук имаше едно слугинче – казах аз – и той дълго време споделя нейната компания.

– И как се казваше тя – попита Мерлин с уста пълна със сирене.

– Сиуилог.

– Сиуилог! – името като че ли го разсмя. – И твърдиш, че той е направил дете на тази Сиуилог?

– Момче – уточних аз, – ако разбира се беше негово, а то вероятно си беше негово.

– И тази Сиуилог – размахаше той ножа, с който си режеше сирене, – къде би могла да е?

– Вероятно някъде съвсем наблизко – отговорих аз. – Тя не се премести с нас в Ърмидс Хол и Сийнуин смяташе, че Мордред ѝ е дал пари.

– Значи той е изпитвал някакви чувства към нея?

– Мисля, че да.

– Какво облекчение е да разбереш, че в това ужасно момче все пак имало и нещо хубаво! Сиуилог, а? Ще можеш ли да я намериш, Гауейн?

– Ще се опитам, лорд – каза Гауейн с плам.

– Не е достатъчно да опиташ. Намери я! – сопна се Мерлин. – Как изглеждаше това момиче, Дерфел? Сиуилог – какво странно име.

– Нисичка, пълничка с черна коса.

– Дотук успяхме да ограничим нашето търсене като включихме в него всички момичета в Британия под двадесет години. Не можеш ли да си спомниш нещо по-характерно? На колко години би било сега детето?

– На шест – отвърнах аз. – И ако не ме лъже паметта, то беше червенокосо.

– А момичето?

Поклатих глава.

– Симпатично, но нищо особено.

– Във всяко момиче има нещо особено – надменно отбеляза Мерлин, – да не говорим пък за някое, дете се казва Сиуилог. Намери я, Гауейн.

– Защо ти е тя? – попитах недоумяващо.

– Аз вра ли си нося в твоите работи? – отговори ми Мерлин с въпрос. – Идвам ли да ти задавам глупави въпроси за копия и щитове? Досаждам ли ти непрекъснато с идиотски забележки за начина, по който раздаваш правосъдие? Интересувам ли се от твоите реколти? Накратко,

правя ли се на глупак, проявявайки желание да се месея в твоя живот, Дерфел?

– Не, господарю.

– Тогава умолявам те не ме разпитвай за моите работи. Не е дадено на полските мишки да разбират живота на орела. А сега хапни малко сирене, Дерфел.

Нимю отказа да яде. Бе заприличала на черен облак, ядосана от начина, по който Мерлин бе отхвърлил твърдението ѝ, че Артур е действителният владетел на Думнония. Мерлин не ѝ обръщаше внимание. Предпочиташе да дразни Гауейн. Повече не спомена Мордред, нито пък поде разговор за плановете си в Мей Дун. Макар че накрая все пак отвори дума за Съкровищата, докато ме изпращаше към външната порта на двореца, където Исса все още ме чакаше. Черният жезъл на Друида потропваше по плочите на двора, където тълпата бе наблюдавала виденията да идват и да си отиват.

– Имам нужда от хора, нали разбираш – каза Мерлин. – Защото ако трябва да се призават Боговете, ще има много работа, която двамата с Нимю просто няма да можем да свършим сами. Ще ни трябва сто човека, може и повече!

– Каква ще е тая работа?

– Ще видиш, ще видиш. Хареса ли ти Гауейн?

– Изглежда има желание да помага.

– О, няма съмнение, но дали това е достойно за възхищение? И кучетата те гледат с такава готовност. Той ми напомня за Артур, когато беше малък. Изпълнен с желание да върши добро.

Мерлин се изсмя.

– Господарю – започнах аз, – какво ще стане в Мей Дун? – толкова ми се искаше да ми вдъхне увереност.

– Ще призovem Боговете, разбира се. Процедурата е много сложна и аз мога само да се моля да не объркам нещо. Нимю, както може би си забелязал, смята, че още от сега съм поел по грешен път, но то ще си покаже, ще се разбере. – той направи няколко крачки умълчан. – А ако направим всичко както трябва, ако успеем, Дерфел, какво ще видим само! Ще видим как Боговете идват с цялата си мощ. Манауидан, крачещ през морето, целият мокър и величествен. Таранис, който разцепва небето със светкавици, Бел и след него огнена диря, оставена в небесата и Дон, стъпила здраво сред облаците със своето огнено копие. Това ще трябва да стресне християните, а! – Мерлин направи две нескопосани танцови стъпки просто за удоволствие. – Тогава епископите ще

подмокрят черните си раса, нали?

– Да, но не можете да сте сигурен, че ще стане – казах аз, жадувайки да ме увери в обратното.

– Не ставай смешен, Дерфел. Защо винаги търсиш у мен някаква сигурност? Единственото, което мога да направя, е да извърша ритуала и да се надявам да не объркам нещо. Но ти стана свидетел на нещо тази вечер, нали? То не ти ли вдъхна увереност?

Поколебах се, чудейки се дали не бях станал свидетел просто на добре изпипан номер. Но какъв пък ще е този номер дето може да направи кожата на едно момиче да сияе в тъмното?

– А Боговете ще се сражават ли срещу саксите? – попитах аз.

– Точно затова ще ги повикаме, Дерфел – отвърна Мерлин търпеливо. – Целта е Британия да бъде възродена, да стане каквато беше в старите времена, преди съвършенството ѝ да бе нарушено от сакси и християни.

Той се спря до портата и впери поглед навън в тъмното.

– Аз наистина обичам Британия – отрони той с внезапно заглъхнал глас. – Толкова обичам този остров. Той е много специално място. – Мерлин постави ръка на рамото ми. – Ланселот изгори къщата ти. Къде живееш сега?

– Ще трябва да си построя нещо – казах аз, но нямаше да бъде в Бърмидс Хол, където умря малката ми Даян.

– Дун Карик е празен – погледна ме Мерлин. – Ще те оставя да живееш там, но при едно условие: когато си свърша работата и Боговете се върнат при нас, да мога да дойда и да умра в твоята къща.

– Можеш да дойдеш и да живееш в нея, господарю.

– Да дойда и да умра, Дерфел, да умра. Стар съм. Още една задача ми остана и нея ще се опитам да реша в Мей Дун – ръката му продължаваше да лежи на рамото ми. – Да не мислиш, че не знам какви рискове поемам?

Долових страх в думите му.

– Какви рискове, господарю? – попитах неловко.

В тъмното изкряска сова и Мерлин наклони глава в очакване крясъкът да се повтори, но това не стана.

– През целия си живот – каза той след малко – съм се стремял да върна Боговете в Британия. Сега имам необходимите средства, но не знам дали ще свършат работа. Нито пък съм сигурен, че аз съм човекът, който трябва да извърши ритуалите. Не знам изобщо дали ще доживея да видя какво ще стане – ръката му стисна рамото ми. – Върви, Дерфел

– каза той, – върви. Аз трябва да спя, защото утре тръгвам на юг. Но на Самейн те искам в Дурновария. Ела да видиш Боговете.

– Ще бъда там, господарю.

Той се усмихна и тръгна към двореца. А аз закрачих към Каера, замайан, изпълнен с надежда, обременен със страхове. Чудех се къде ли ще ни отведе магията сега, може би направо в краката на саксите, които щяха да дойдат през пролетта. Защото ако Мерлин не успееше да призове Боговете, Британия беше обречена.

Бавно, като водна повърхност след водовъртеж, Британия се успокои. Ланселот страхливо се криеше във Вента от отмъщението на Артур. Мордред, нашият законен крал, дойде в Линдинис, където му се отдаваше необходимата почит, но охрана от копиеносци не го допускаше извън двореца. Гуинивийър живееше в Инис Уидрин под зоркото око на Моргана, а Сенсъм, съпругът на Моргана, бе затворен в покоите за гости в къщата на Емрис, епископа на Дурновария. Саксите се оттеглиха зад границите си, макар че щом събрахме реколтата, и ние и те, отново започнаха нападенията. Сеграмор, нумидиецът, командващ една от войските на Артур, пазеше границата със саксите. А братовчедът на Артур, Кълхуч, който отново бе станал един от военачалниците във войската на Думнония, се бе установил в крепостта Дунум, откъдето наблюдаваше границата ни с Белгийските земи на Ланселот. Нашият съюзник, кралят на Поуис, Кунеглас остави сто копиеносци под командването на Артур и се върна в своето кралство. По пътя срещна сестра си принцеса Сийнуин, която се връщаше в Думнония. Сийнуин беше моя жена, а аз бях нейн мъж, въпреки че тя бе дала клетва никога да не се омъжва. Тя пристигна с нашите две дъщери в началото на есента и трябва да си призная, че докато не я видях не можах да се почувствам истински щастлив. Посрещнах я на пътя южно от Глевум и дълго я държах в прегръдките си, защото бях изживял мигове, в които си мислех, че никога няма да я видя отново. Тя беше красавица, моята Сийнуин, една златокоса принцеса, която някога, много отдавна, бе сгодена за Артур, а когато той се отказа от подготвения брак заради Гуинивийър, ръката на Сийнуин бе обещана на други големи принцове, но двамата с нея избягахме и смея да кажа, че направихме добре.

Превърнахме Дун Карик в свой дом. Той се намираше северно от Каер Кадарн, съвсем наблизо. Дун Карик означава „Хълмът край красивия поток“ и мястото наистина си заслужаваше красивото име. Когато отидохме там си помислих, че ще бъдем щастливи сред тази красота.

Замъкът на върха на хълма бе направен от дъб и покрит със сламен покрив, а около него имаше десетина други сгради, заобиколени от изгнила дървена ограда. Хората, които живееха в малкото селце, разположено в подножието на хълма, вярваха, че замъкът е обитаван от духове, защото Мерлин бе оставил стария друид Бализ да доживее живота си тук. Моите копиеносци обаче изчистиха всички гнезда и гадина, после изхвърлиха всички ритуални принадлежности на Бализ. Не се съмнявах, че селяните, въпреки страха си от стария замък, вече бяха отнесли казаните, триножниците и всичко друго, което имаше някаква стойност, а на нас ни бяха оставили змийските кожи, сухите кости и разложените тела на умрели птици и всичко това покрито с дебел пласт паяжини. Много от костите бяха човешки, цели купища, и ние ги заровихме в отделни ями, та душите на мъртвите да не могат да се връщат и да ни тормозят.

Артур ми беше изпратил десетки млади мъже, от които трябваше да направя воини, и през цялата есен аз ги обучавах да боравят с копие-то и щита. А веднъж седмично, повече по задължение, отколкото за удоволствие, посещавах Гуинивиър в близкия Инис Уидрин. Носех ѝ храна, а когато застудя и занесох едно голямо наметало от меча кожа. Понякога водех при нея и сина ѝ Гуидър, но тя се чувстваше неловко в негово присъствие. Отегчаваше се от неговите разкази за риболова в потока при Дун Карик или за ловните му излети в нашите гори. Самата тя обичаше да ходи на лов, но това удоволствие вече не ѝ се разрешаваше, можеше само да се разхожда из двора на християнското светилище. Тя си беше все така красива. Наистина нещастieto бе придало особен блясък на големите ѝ очи, какъвто по-рано нямаша, макар тя никога да не показваше мъката си. Беше прекалено горда, но за мен бе ясно, че е нещастна. Моргана я дразнеше с постоянните си християнски проповеди и с непрестанните си твърдения, че Гуинивиър е ужасната Вавилонска блудница. Гуинивиър понасяше това търпеливо и се оплака само веднъж в началото на есента, когато нощите се удължиха и хралупите побеляха от първия нощен скреж – каза ми, че в нейните стаи е твърде студено. Артур сложи край на това, като заповяда Гуинивиър да разполага с дърва колкото поиска. Той все още я обичаше, но му ставаше крайно неприятно, когато му споменавах за нея. Колкото до Гуинивиър, аз не можах да разбера кого обичаше тя. Винаги ме питаше за Артур, но нито веднъж не спомена Ланселот.

И Артур бе затворник, но измъчван от терзанията на собствената си душа. Негов дом, ако изобщо може да се нарече така, бе кралският дворец в Дурновария, но той предпочиташе да обикаля Думнония,

пътувайки от крепост в крепост, за да ни подготвя за войната срещу саксите, която очакваше да се разрази пред новата година. Но ако имаше място, където Артур се задържаше повече време откъдето и да било другаде, то това беше Дун Карик. От върха на нашия хълм ние го виждахме как идва и миг по-късно прозвучаваше рог, който ни предупреждаваше, че неговите конници са прецапали потока. Синът му, Гуидър, изтичваше надолу да го посрещне, а Артур се навеждаше от седлото на Ламрей и грабваше момчето от земята, за да препусне с него към нашата порта. Той беше нежен с Гуидър, както всъщност с всички деца, но с възрастните бе студен и сдържан. Предишният Артур, човекът, изпълнен с радостно въодушевление, вече го нямаше. Той разголваше душата си само пред Сийнуин и винаги когато идваше в Дун Карик, разговаряше с нея с часове. Говореха за Гуинивиър, че за кого друг?

– Той още я обича – споделяше с мен Сийнуин.

– Трябва пак да се ожени – смятах аз.

– Как би могъл? – учуди се Сийнуин. – Та той мисли само за нея.

– Ти какво му казваш?

– Да ѝ прости, разбира се. Тя едва ли ще постъпи толкова глупаво втори път, и ако тя е жената, която го прави щастлив, тогава той би трябвало да преглътне гордостта си и да върне Гуинивиър в живота си.

– Той е твърде горд, за да постъпи така.

– Очевидно – съгласи се Сийнуин с укор в гласа. Тя остави хурката и вретеното. – Мисля, че Артур трябва първо да убие Ланселот. Това ще го направи щастлив.

Артур направи такъв опит същата есен. Внезапно нахлу във Вента, столнината на Ланселот, но Ланселот бе надушил опасността и бе избягал при своя покровител Сердик. Той бе взел със себе си Амхар и Лохолт, синовете на Артур от неговата ирландска любовница Айлийн. Близнаците изпитваха неприязън към баща си заедно са незаконно родени и се бяха съюзили с враговете му. Артур не успя да намери Ланселот, но пък се върна с богата плячка от зърно, от което имаме голяма нужда, тъй като безредиците през лятото неизбежно се бяха отразили върху количеството на нашите запаси.

В средата на есента, само две седмици преди Самейн, дни след нахлуването си във Вента, Артур отново посети Дун Карик. Беше отслабнал, а чертите на лицето му се бяха изострили още повече. Той никога не е внушавал страх с присъствието си, но сега бе станал затворен и хората не знаеха какво мисли, тази сдържаност му придаваше тайнственост, съчетана с твърдостта, която прибавяше тъгата, изпълнила душата

му. Навремето гневът бе последната емоция, на която той се поддаваше, но сега пламваше по най-малкия повод. Най-често се ядосваше на самия себе си, защото бе убеден, че е неудачник. Първородните му синове го бяха изоставили, бракът му се беше провалил, а с него и Думнония. Той си мислеше, че може да направи съвършено кралство, в което ще господства правосъдието, сигурността и мирът. Но християните бяха предпочели клането. Той се обвиняваше, че не е предвидил станалото и сега в затишието след бурята, се съмняваше в своите собствени идеи и представи.

– Трябва просто да се заловим с малките неща, Дерфел – каза ми Артур в онзи ден.

Беше прекрасен есенен ден. Облаци бяха нашарили небето така че слънчевата светлина проникваше през тях на златни струи и осветяваше жълтокафявия пейзаж на запад от нас. Артур този път не потърси компанията на Сийнуин, а тръгна с мен към една полянка току отвъд поправената дървена ограда на Дун Карик. Оттам той тъжно се загледа към Хълма, който се извисяваше самотен на хоризонта. Бе впил очи в Инис Уидрин, където беше Гуинивиър.

– С малките неща ли? – учудих се аз.

– Да разгромим саксите, разбира се – при тези думи изкриви лице, защото знаеше, че саксите съвсем не са дребно нещо. – Те отказват да разговарят с нас. Ако изпратя пратеници, ще ги убият. Така ми казаха миналата седмица.

– Те ли? – попитах аз.

– Те – потвърди мрачно той, имайки предвид както Сердик, така и Аел. Двамата сакски крале обикновено се държаха гуша за гуша, отношения, поддържани от нас с огромни подкупи, но сега, изглежда, и те бяха усвоили урока, който Артур така успешно разясни на британските кралства: че само единството може да донесе победа. Двамата сакски монарси обединяваха силите си, за да разгромят Думнония и решението им да не приемат наши пратеници бе доказателство за това и в същото време бе предохранителна мярка. Пратениците на Артур можеха да носят подкупи, които биха отслабили решимостта за действие на техните старейшини. Освен това, няма пратеници, които да не се използват за шпиониране на врага, колкото и настойчиво да се стремят към мир. Сердик и Аел не искаха да рискуват. Те възнамеряваха да заличат различията помежду си и да обединят войските си, за да ни разгромят.

– Надявах се, че епидемията е отслабила силите им – казах аз.

– Да, но са дошли нови хора, Дерфел. Разпратят, че всеки ден идват

лодки, пълни с гладни мъже. Те знаят, че ние сме слаби, така че другата година ще дойдат хиляди нови сакси, стотици хиляди.

Тази мисъл сякаш опияни Артур.

– Цяла орда! Може би точно така ще свършим ние с теб, Дерфел? Двама стари приятели, щит до щит, посечени от брадвите на варвари.

– Има и по-лоши начини да умреш, лорд.

– И по-добри – добави той бързо. Беше се загледал към Хълма. Всъщност винаги, когато идваше в Дун Карик, Артур сядаше тук на западния склон; никога на източния, нито пък на южния, който гледаше към Каер Кадарн; винаги тук с поглед отправен отвъд долината. Знаех за какво мисли и той знаеше, че знаех, но никога не споменаваше името ѝ, защото не искаше да знам, че всяка сутрин се събужда с мисълта за нея и че всяка вечер се моли да я сънува. Изведнъж Артур усети втрещения ми поглед и сведе очи надолу към полето, където Исса обучаваше момчетата на бойно майсторство. Есенният ден бе изпълнен с острия трясък на ударите на оръжие в оръжие и грубия глас на Исса, който викаше остриетата да се държат ниско, а щитовете високо.

– Как се справят? – вдигна брадичка Артур към новобранците.

– Като нас преди двадесет години – отвърнах аз, – когато по-старите казваха, че от нас никога няма да излязат воители, а след двадесет години тези момчета ще говорят същото за синовете си. Те ще станат добри. Една битка е достатъчна да обръгнат, после ще се справят не по-зле от всеки друг воин в Британия.

– Една битка – мрачно повтори Артур, – може да ни е останала само една битка. Когато саксите дойдат, Дерфел, те ще бъдат много повече от нас. Дори ако Поуис и Гуент изпратят всичките си войски, пак ще бъдат повече от нас.

И това беше горчивата истина.

– Мерлин ми разправя да не се тревожа – саркастично продължи Артур. – Казва, че неговото дело в Мей Дун ще направи войната ненужна. Ходил ли си там?

– Още не.

– Стотици глупаци теглят дърва за огън към върха. Лудост. – Артур се изплю надолу по склона. – Аз не вярвам в Съкровища, Дерфел, а в стените от щитове и в остриите копия. Имам и една друга надежда – започна той, но замълча.

– Каква? – нетърпеливо се обадих аз. Артур се обърна към мен и ме погледна.

– Ако можем още веднъж да разделим враговете си, може би ще

имаме някакъв шанс. Ако Сердик дойде сам, ние можем да го победим, стига Поуис и Гуент да ни помогнат. Но Сердик и Аел заедно не мога да разгромя. Бих могъл, ако имах на разположение пет години, за да възобнова войската, но това е невъзможно да се направи за следващата пролет. Единствената ни надежда, Дерфел, е враговете ни да се скарат.

От години разчитахме на тази стратегия, когато водехме война – подкупваме единия сакски крал, за да воюваме срещу другия, но от самия Артур чух, че саксите правят всичко възможно да предотвратят подобно развитие на нещата тази зима.

– Ще предложи на Аел траен мир – продължи той. – Той ще може да задържи всички земи, които владее сега, и всички земи, които успее да отнеме от Сердик, като той и неговите наследници ще могат да управляват тези владения за вечни времена. Разбираш ли ме? Ще му отстъпя тази земя завинаги, стига да ме подкрепи в предстоящата война.

Известно време мълчах. Предишният Артур, моят приятел Артур от времето преди трагичната нощ в храма на Изиди, никога не би произнесъл тези думи, защото в тях нямаше капка истина. Нямаше човек, който би оставил британска земя в ръцете на омразните сакси. Артур разчиташе на това, че Аел ще повярва на тази лъжа, а след няколко години Думнония ще наруши обещанията и ще нападне Аел. Знаех това, но няха намерение да поставям под съмнение казаното от Артур, защото тогава нямаше да мога да се преструвам, че самият аз вярвам на думите му. Вместо това припомних на Артур за една стара клетва, заровена върху камък край едно далечно дърво.

– Ти се закле да убиеш Аел – припомних му аз. – Забрави ли тази клетва?

– Вече не ме интересуват никакви клетви – отвърна той студено и после избухна. – И защо да ме интересуват? Да не би някой да спазва клетвите си към мен?

– Аз, лорд.

– Тогава ми се подчинявай, Дерфел, и върви при Аел.

Знаех, че рано или късно ще поиска това от мен. Не отговорих веднага, а се загледах в Исса, който подреждаше младоците в нестройна стена от щитове. После се обърнах към Артур.

– Мислех, че Аел е обещал смърт за твоите пратеници.

Артур не ме погледна, а втренчи взор в далечния зелен хълм.

– Старите хора казват, че тази година зимата ще бъде тежка. Искам да знам отговора на Аел преди да паднат снеговете.

– Да, лорд – отговорих аз.

Трябва да бе усетил недоволството в гласа ми, защото се обърна и ме погледна.

– Аел няма да убие собствения си син.

– Да се надяваме, лорд – отвърнах аз без ентузиазъм.

– Така че върви при него, Дерфел – заповяда Артур. Ако това, което знаеше за саксите бе вярно, той току-що ме бе осъдил на смърт, но гласът му дори не трепна. Изправи се и изтърси тревата от бялото си наметало.

– Само да разбием Сердик на пролет, Дерфел, и ще можем да изградим отново Британия.

– Да, лорд – кимнах аз. В неговите уста това звучеше толкова просто: само да разбием саксите и после да възстановим Британия. Все така му се струваше – едно последно усилие и после радост без край. Но никога не ставаше така. И сега нещата не изглеждаха никак розови, но в отчаянието си, решен да потърся последния ни шанс, трябваше да тръгна на път, за да видя баща си.

* * *

Аз съм сакс. Когато майка ми Ърс била бременна, войниците на Утър я взели в плен и я заробили. Аз съм се родил скоро след това. Отделили ме от майка ми, когато съм бил съвсем малък, но не бебе, защото вече съм говорел на сакски. По-късно, много по-късно, в самото навечерие на бунта на Ланселот, намерих майка си и от нея разбрах, че моята баща е Аел.

Така че във вените ми тече чиста сакска кръв, при това наполовина кралска. Но тъй като бях отгледан сред брити, не чувствах никакво родство с презряните сакси. За мен, както и за Артур и за който и да било свободен брит, саксите бяха чума, дошла при нас през Източното море.

Откъде идваха те, никой всъщност не знаеше. Сеграмор, а той бе пътувал повече от който и да било друг военачалник на Артур, ми разправяше, че родината на саксите е далечно място, покрито с мъгла, пълно с блата и гори, но и той признаваше, че никога не е ходил там. Знаеше само, че се намира някъде отвъд морето и че саксите напускат родните си огнища, според него защото британската земя била по-хубава, но аз бях чувал, че саксите всъщност бягат от родината си, притиснати от други, още по-непознати врагове, дошли от най-далечния край на света. Но каквато и да бе причината, вече сто години тези чужденци прекосяват морето, жадни за нашата земя, и сега владеят цяла източна Британия. Ние наричаме откраднатата от тях територия Лоегир, Загубените

земи. И в Британия няма нито една душа, която да не мечтае Загубените земи да станат отново британски. Мерлин и Нимю вярват, че само Боговете могат да ни върнат тези земи, Артур иска да си ги върне с меч. А моята задача беше да разединя нашите врагове, та да облекча работата било на Боговете, било на Артур.

Тръгнах на път през есента, когато дъбовете бяха придобили бронзов цвят, брезите бяха облекли червена премяна, а студът вече превръщаше сутрешната мъгла в скреж. Пътувах сам, защото ако Аел решише да изпълни обещанието си по отношение на британските пратеници, щеше да е по-добре да загине само един. Сийнуин ме молеше да взема отряд със себе си, но каква полза от него? Един отряд не можеше да се надява да надвие цялата войска на Аел, така че, когато вятърът зарони първите жълти листа на брястовете, аз подкарах коня си на изток. Сийнуин се бе опитала да ме убеди да почакам да мине Самейн, защото ако Мерлин успееше да постигне нещо със своите ритуали в Мей Дун, тогава със сигурност нямаше да има нужда да ходя при саксите, но Артур не подкрепи идеята ѝ. Той разчиташе на предателството на Аел и искаше да има отговора на сакския крал, така че тръгнах, надявайки се да оцелея и да се върна в Думнония за навечерието на Самейн. Носех си меч, имах и щит, окачен на гърба ми, но други оръжия няха, няха и ризница.

Не тръгнах направо на изток, защото този път щеше да ме отведе в опасна близост до земите на Сердик. Затова се насочих на север към Гуент и оттам на изток към границата на земите, управлявани от Аел. Ден и половина яздох през богатите обработваеми земи на Гуент, минавайки край вили и къщи, над които се извиваше пушек. Нивите бяха почернели, разкаляни от копитата на животните, оградени да стоят там до зимното клане. Неугледният им вид ми навя тъга. Във въздуха вече се носеше мирзмата на идващата зима, а сутрин изнемощялото слънце висеше ниско и бледо в мъглата. Скорци прелитаха на ята над оставените на угар ниви.

Пейзажът се променяше колкото по на изток отивах. Гуент бе християнска страна и в началото минавах покрай големи сложни църкви, но на втория ден църквите станаха много по-малки, а стопанствата не така богати, докато накрая стигнах до средните земи, пустош, която нито саксите, нито бритите управляваха, но и едните, и другите идваха тук, за да убиват. Поляни, които някога са изхранвали цели семейства, бяха гъсто обрасли с млади дъбчета, бодливи храсти, бук и ясен, вилите бяха станали руини без покриви, а на мястото на замъците стърчаха обгорели

дървени скелети. Въпреки това тук все още живееха хора. Веднъж чух някой да притичва в близката гора и измъкнах Хюелбейн, защото безимотните мъже, които нямаха свои господари, и търсеха убежище в тази диви долини, съвсем не бяха безопасни. Но тогава нищо не се случи. Една вечер обаче група въоръжени мъже ми препречиха пътя. Бяха от Гуент и като всички войници на крал Мюриг носеха дрехи, наподобяващи старите римски униформи – бронзови нагръдници, шлемове, увенчани с опашки от конски косми, боядисани в червено, и ръждивочервени наметала. Водачът им беше християнин, на име Кариг. Той ме покани в тяхната крепост, разположена сред една поляна на върха на високо гористо било. Работата на Кариг бе да охранява границата, така че той безцеремонно пожела да узнае какво правя из тези места. Но разпитът приключи веднага щом казах името си и споменах, че съм пратеник на Артур.

Крепостта на Кариг представляваше всъщност една проста дървена ограда, издигната около две колиби, изпълнени с непрогледен дим от горящите вътре открити огньове. Аз се постоплих докато хората на Кариг приготвяха еленско месо на шиш, направен от пленено сакско копие. Наоколо имаше десетина подобни укрепления, които можеха да се обиколят за един ден. Всички пазеха източната граница на Гуент срещу възможните нападения на Аел.

Думнония също разчиташе на подобни предпазни мерки, само че ние поддържахме постоянно цяла войска по границата. Тази армия поглъщаше огромни средства и това се посрещаше с недоволство от данькоплатците, от които идваше зърното, кожата, солта, овчите кожи и всичко необходимо за войниците. Артур винаги се е стремил да събира данъците справедливо и да облекчава данъчното бреме, макар че сега, след бунта, той безмилостно събираше огромните такси, наложени като наказание на всички, застанали на страната на Ланселот. Тази мярка загасна преди всичко християните и Мюриг, християнският крал на Гуент, бе изпратил протест, на който Артур не обърна внимание. Кариг, който беше верен служител на Мюриг, се отнасяше с мен резервирано, макар че все пак се постара да ме предупреди какво ме очаква отвъд границата.

– Вие сигурно знаете, лорд – каза ми той, – че саксите отказват да пускат хора през границата.

– Да, чух за това.

– Преди две седмици двама търговци минаха оттук. Носеха грънци и овчи кожи. И тях предупредих, но... – Кариг замълча и вдигна рамене, – саксите задържаха гърнетата и вълната, но ни върнаха два черепа.

– Ако моят череп се върне тук, изпратете го на Артур – отвърнах аз, загледан в капките мазнина, които се стичаха от еленското месо и пламваха щом докоснеха огъня. – А от Лоегир идват ли пътници?

– От седмици не е идвал никой – каза Кариг, – но догодина, без съмнение, вие ще видите много сакски копиеносци в Думнония.

– А вие няма ли да видите в Гуент? – попитах аз предизвикателно.

– Аел няма причини да воюва с нас – заяви твърдо Кариг. Той беше изнервен млад човек, който очевидно трудно понасяше напрежението на службата си в такава непосредствена близост до границата, макар че изпълняваше задълженията си съвестно, а забелязах, че и хората му бяха добре дисциплинирани.

– Вие сте брити – напомних аз на Кариг, – а Аел е сакс, това не е ли достатъчна причина?

Кариг сви рамене.

– Думнония е слаба, лорд, и саксите знаят това. Гуент е силно кралство. Те ще нападнат вас, а не нас.

Думите му ми прозвучаха ужасно самодоволно.

– А след като победят Думнония – казах аз и пипнах желязната дръжка на мечта си, за да предотвратя злото, което се криеше в моите слова, – колко време мислиш, че ще мине преди да тръгнат на север към Гуент?

– Христос ще ни закриля – каза Кариг набожно и се прекръсти. На стената на колибата висеше разпятие и един от воините на Кариг близна пръста си и докосна с него краката на измъчения Христос. Аз скришом плюх в огъня.

На следващата сутрин продължих пътя си на изток. През нощта се бяха струпали облаци и зората ме посрещна със ситен студен дъжд, който ме шибаше в лицето. Римският път, разрушен и обрасъл с плевели, минаваше през гъста гора и колкото повече напредвах, толкова по-мрачен ставах. От всичко, което чух в укреплението на Кариг, стана ясно, че Гуент няма да подкрепи Артур. Младият крал на Гуент, Мюриг, никога не е бил пламенен воин. Неговият баща Тюдрик си даваше сметка, че бритите трябва да се обединят срещу общия си враг, но Тюдрик се бе оттеглил от трона и живееше като монах край река Уай, така че сега главнокомандващ бе синът му Мюриг. Без добре обучените воители на Гуент Думнония щеше да бъде обречена на сигурна гибел, освен ако сяещото голо момиче не бе предизвестило чудотворна намеса на Боговете. Или ако Аел повярваше на лъжата на Артур. А дали Аел изобщо щеше да ме приеме? Дали изобщо щеше да повярва, че аз съм негов син? В

редките случаи когато сме се срещали саксият крал се бе отнасял много любезно с мен, но това не значеше нищо, защото аз си оставах негов враг. Така че колкото повече напредвах под този неприятен ситен дъжд сред високите мокри дървета, толкова повече се отчайвах. Бях сигурен, че Артур ме бе изпратил на смърт, и което бе по-лошо, че бе направил това с безцеремонната грубост на губещ комарджия, който рискува всичко при последното хвърляне в играта.

След няколко часа гората свърши и трябваше да яздя сред широка открита долинка, сред която течеше поток. Пътят преминаваше през плитката вода, а край брода бе издигната могила, половин човешки бой висока, от която стърчеше мъртъв бор, окичен с дарове. Магията ми беше непозната, така че нямах представа дали украсеното дърво пазеше пътя, който пресичаше потока, или беше просто плод на детска игра. Слязох от коня и се приближих. Оказа се, че предметите, висящи по чупливите клонки, бяха малки кости от човешки гръбнак. Ясно ми стана, че това не беше детска игра? Плюх до могилата, за да предотвратя злото, което витаеше около нея, докоснах желязото по дръжката на Хюелбейн, и тогава поведох коня си през брода.

Тридесетина крачки след потока отново започваше гора, но не бях изминал и половината от това разстояние, когато иззад сенките на клоните изхвърча брадва. Докато летеше към мен тя се въртеше и острието ѝ проблясваше, отразявайки светлината на сивия ден. Явно не бе хвърлена добре, защото изсвистя и мина на цели четири крачки встрани от мен. Никой не се показа от гората, нито пък хвърли друго оръжие по мен.

– Аз съм сакс! – викнах аз на майчиния си език. Не получих отговор, но чух нечи тихи гласове и пукот на счупени съчки.

– Аз съм сакс! – повторих аз и се зачудих дали хората, които ме наблюдаваха, скрити в гората, са сакси или пък брители разбойници, все пак се намирах все още в оная пустош, където мъже без господари, от различни племена и страни, се криеха от правосъдието.

Тъкмо щях да викна на езика на бритите, че минавам с мир, когато прозвуча глас иззад сенките на гората.

– Хвърли си мечата тук – заповяда ми той на сакски.

– Можете да дойдете и да вземете мечата – отвърнах аз. Оттатък не отговориха веднага.

– Как се казваш? – попита отново гласът.

– Дерфел – казах аз, – син на Аел.

Исках да ги предизвикам с името на баща си и то наистина ги

разтревожи, защото отново ги чух тихо да си говорят. Миг по-късно шестима мъже излязоха иззад шубраците на открито. Всички бяха облечени с дебелия космати кожи, които саксите носеха като броня и до един имаха копия. Един от тях имаше на главата си шлем с рога и очевидно беше водачът им. Именно той тръгна към мен.

- Дерфел – повтори той. – Чувал съм това име и то не е сакско.
- Това е моето име – отвърнах аз, – а аз съм сакс.
- Син на Аел? – повдигна вежди той подозрително.
- Точно така.

Той ме заглежда. Беше висок мъж с гъста кестенява коса, която изпълваше рогатия му шлем. Брадата му стигаше почти до кръста, а мустаците му висяха до горния край на кожения нагръдник, който саксът бе сложил под рунтавата си наметало. Предположих, че е някой местен старейшина или воин, натоварен да пази тази част от границата. Той засука мустак със свободната си ръка и го пусна да се развие.

– Знам Хротхгар, син на Аел – примижа саксът замислено, – а Сирнинг, син на Аел, ми е приятел. Пенда, Саебол и Ифе, синове на Аел, съм ги виждал на бойното поле, но Дерфел, син на Аел? – и той поклати глава.

- Сега го виждаш – казах аз.

Воинът намести копието в ръката си, забелязвайки, че щитът ми още виси на седлото на коня.

- Дерфел, приятел на Артур, обаче съм чувал – каза той враждебно.
- И той е пред теб – кимнах аз – и трябва да свърши една работа с Аел.

– Никой брит няма работа с Аел – заяви той и хората му заръмжаха одобрително.

- Аз съм сакс – напомних им.
- Тогава по каква работа си дошъл?

– Това трябва да чуе моята баща и аз ще го кажа само на него. То не ви засяга.

Мъжът се обърна и махна с ръка на хората си.

- Ние пък казваме, че ни засяга.
- Как се казваш ти? – попитах.

Той се поколеба, после реши, че няма да му навреди, ако си каже името.

- Сеоулф, син на Еадбехрт.

– Така значи, Сеоулф, мислиш ли, че баща ми ще те възнагради за дето си забавил пътуването ми? Какво очакваш да получиш от него?

Злато? Или гроб?.

Беше много плитък номер, но мина. Нямах представа дали Аел ще ме прегърне или ще ме убие, но Сеоулф се боеше от гнева на своя крал, така че макар и с нежелание ме пусна да вървя, придружен от четирима копиеносци, които ме водеха все по-навътре и по-навътре в Загубените земи.

Пътувах през места, в които от едно поколение не бяха стъпвали свободни брити. Два дни яздих през сърцевината на вражките територии. На пръв поглед земята изглеждаше по-различна от британската, защото саксите бяха заграбили нашите ниви и ги обработваха горе-долу като нас, само че купите със сено бяха по-високи и някак по-четвъртити от нашите, и къщите им бяха по-груби. Повечето римски вили бяха пусти, макар че понякога се срещаха и обитавани. Тук нямаше християнски църкви, и изобщо никакви светилища, поне аз доколкото видях, само веднъж минахме край един британски идол с малки дарове в основата. Тук все още живееха брити и някои дори владееха свои собствени земи, но повечето бяха роби или бяха съпруги на сакси. Всички имена на местности бяха сменени, а моите придружители дори не знаеха какви са били названията им, когато британите са управлявали тези земи. Минахме през Лисуърд и Стеортофорд, после през Лиодешам и Селмересфорд, все странни сакски имена, но на процъфтяващи места. Това не бяха домове и стопанства на нашественици, а селища на трайно установили се хора. След Селмересфорд завихме на юг през Бедеуан и Уикфорд. Тук моите придружители гордо ми заявиха, че яздим през земите, които Сердик бе върнал на Аел през лятото. Тази земя бе цената за лоялността на Аел към Сердик през следващата война, която ще отведе тукашните хора през цяла Британия чак до Западно море, казаха ми саксите. Те бяха сигурни, че победата ще бъде тяхна. Всички сакси бяха чули, че Думнония е твърде слаба след бунта на Ланселот. Именно този бунт бе насърчил сакските крале да обединят усилията си, за да превземат цяла южна Британия.

Зимната резиденция на Аел се намираше на едно място, което саксите наричаха Тънреслий. Това беше един висок хълм, издигащ се сред равнинния пейзаж на глинести поля и тъмни блата, а от отрязания като с нож връх на хълма можеше да се види на юг, отвъд широката Темза, покритата с мъгли земя, управлявана от Сердик. На върха бе построен голям замък – масивна сграда от тъмни дъбови греди с остър висок покрив, на върха на който бе закрепен символът на Аел: биволски череп, боядисан с кръв. В здрача самотният замък се очертаваше черен и

огромен на фона на смрачаващото се небе – опасно място. Малко по на изток отвъд една рехавя малка гора имаше село – виждах светлината на безчислени огньове. Изглежда бях пристигнал в Търреслий, когато тук се събираха хора от различни краища и огньовете показваха, къде се бяха разположили на лагер.

– Имаме празник – обясни един от моите придружители.

– В чест на Боговете ли? – попитах.

– В чест на Сердик. Той дойде да разговаря с нашия крал.

Сринаха се и последните ми надежди. Ако беше само Аел, имах някакви шансове да оцелея, но щом Сердик е тук, помислих си аз, свършено е с мен. Сердик беше студен, суров човек, а Аел имаше чувствителна, дори благородна душа.

Докоснах дръжката на Хюелбейн и извиках образа на Сийнуин в съзнанието си. Помолих Боговете да ми разрешат да я видя още веднъж, след това вече бе време да слеза от изтощения си кон, да оправя гънките на наметалото си, да откача щита от седлото и да се изправя лице в лице срещу враговете си.

Трябва да бяха триста воините, които пируваха, насядали на покрития с тръстикова слама под на високия призрачен замък, кацнал на върха на влажния хълм. Триста груби, весели, брадати, зачервени мъже, които за разлика от нас бритите, не виждаха нищо нередно в това да влизат с оръжие в залата за угощения на своя господар. В центъра на залата горяха три огромни огъня и димът бе толкова гъст, че първоначално не можах да видя мъжете, насядали край дългата маса в другия край на помещението. Никой не ми обърна внимание като влязох, защото с моята дълга руса коса и гъста брада, аз приличах на сакски копиеносец, но докато ме водеха покрай бучащите огньове, един воин забеляза петолъчната бяла звезда на щита ми и си спомни, че бе виждал този символ на бойното поле. Сред шумните разговори и смях започна да се надига недоволно ръмжене. Ръмженето обхвана цялата зала и скоро всички мъже виеха срещу мен, докато вървях към подиума, върху който бе поставена високата маса. Ръмжащите воини оставиха роговете с пиво и започнаха да удрят с ръце по пода или по щитовете си и високият покрив започна да кънти от глухия тътен на стотиците удари.

Трясък от удар с меч върху масата прекрати шума. Аел се беше изправил и именно неговият меч бе откърлил няколко трески от дългата груба маса, край която седяха десетина мъже с препълнени чинии пред тях и пълни рогове. До Аел седеше Сердик, а до него бе Ланселот. При това Ланселот не бе единственият брит там. Братовчед му Борс се бе

отпуснал на съседния стол, а в края на масата седяха Амхар и Лохолт, синовете на Артур. Всички те бяха мои врагове, така че аз стиснах дръжката на Хюелбейн и се помолих за добра смърт.

Аел се вторачи в мен. Той ме познаваше добре, но знаеше ли, че съм негов син? Ланселот явно бе удивен, че ме вижда, в първият момент дори се изчерви, после повика с пръст един преводач, каза му нещо кратко и преводачът се наведе към Сердик и зашепна в ухото на монарха. Сердик също ме познаваше, но нито думите на Ланселот, нито това, че в залата се бе появил враг, можа да промени непроницаемото изражение на лицето му. А то сякаш бе лице на чиновник – гладко избръснато, с тясна брадичка и с високо широко чело. Устните му бяха тънки, а оредялата му коса бе сресана назад, жестоко стегната и привързана високо над тила. Това иначе безинтересно лице, ставаше забележително щом се вгледаш в очите – бледо сини, безмилостни очи, очи на убиец.

Изненадата сякаш бе отнела гласа на Аел. Той беше доста по-възрастен от Сердик. Всъщност година-две и щеше да навърши петдесет, а това както и да го погледнеш си е една преклонна възраст за воин, но той все още изглеждаше страхотно. Беше висок, широкоплещест, с широко твърдо лице, счупен нос, нарязани от белези страни и голяма черна брада. Беше облечен в хубава яркочервена дълга дреха, а на врата си имаше тежка златна огърлица. Злато блестеше и на китките му, но никакви украшения не можеха да скрият факта, че Аел бе преди всичко воин, огромен като мечка сакски воин. На дясната му ръка липсваха два пръста, отсечени в някаква далечна битка, в която, той си е отмъстил, проливайки много повече кръв. Накрая проговори.

– Осмеляваш се да дойдеш тук?

– За да ви видя, кралю-господарю – отвърнах аз и се отпуснах на едното си коляно. Поклоних се на Аел, след това на Сердик, но не и на Ланселот. За мен той беше едно нищо, зависим от Сердик крал, елегантен британски предател, чието тъмно лице бе изпълнено с отвращение към мен.

Сердик набучи парче месо на дълъг нож, поднесе го към устата си, но се подвоуми.

– Ние не приемаме пратеници на Артур – каза той учтиво – и всеки, който направи глупостта да дойде бива убит. – завърши Сердик и пъкна месото в устата си, после се обърна сякаш се е отървал от мен като от някакво досадно ежедневен задължение. Неговите хора залаяха, искайки смъртта ми.

Аел отново въдвори тишина като тресна острието на мечата си у

масата.

– Ти от името на Артур ли идваш? – предизвикателно ме попита той.

Реших, че Боговете ще ми простят ако излъжа.

– Нося ви поздрав, кралю-господарю – казах аз, – от Ърс, както и свидетелство за уважението на сина на Ърс, който, за негова радост, е и ваш син.

Тези думи бяха неразбираеми за Сердик. Ланселот, който бе чул превода им, отново настойчиво зашепна на преводача си и човекът предаде казаното на Сердик. Не се съмнявах, че Ланселот от все сърце споделяше мнението на Сердик, който каза:

– Той трябва да умре – Сердик настоя на това много спокойно, сякаш смъртта ми бе нещо незначително. – Имаме споразумение – напомни той на Аел.

– Нашето споразумение гласи да не приемаме пратеници на нашите врагове – поясни Аел, все още без да сваля поглед от мен.

– А той какво е? – попита Сердик, излязъл за миг от своята съдържаност.

– Той е мой син – каза просто Аел и цялата зала ахна. – Той е мой син – повтори Аел, – нали? – обърна се той към мен.

– Така е, кралю-господарю.

– Ти имаш и други синове – отбеляза безгрижно Сердик и махна с ръка към някакви братати мъже, седнали вляво от Аел. А те (предполагам, че бяха мои полубратя) само ме гледаха объркани. – Той носи вест от Артур! – не отстъпваше Сердик. – Това куче – насочи той ножа си към мен – винаги е служел на Артур.

– Носиш ли вест от Артур? – попита Аел.

– Нося само синовни думи към баща си – излъгах отново аз. – Нищо повече.

– Той трябва да умре! – отсеке Сердик и всички негови хора в залата заръмжаха одобрително.

– Аз няма да убия собствения си син – каза Аел, – в собствения си замък.

– Тогава да го убия аз? – предложи кисело Сердик. – Ако брит дойде при нас, трябва да бъде посечен – обърна се той към цялата зала. – Така се споразумяхме! – настоя отново Сердик и хората му заръмжаха в знак на съгласие и заудряха дръжките на копията си в щитовете.

– Това нещо там – вдигна Сердик ръка към мен, – е сакс, който се бие на страната на Артур! Той е червей, а вие знаете какво правим с

червеите!

Воините зареваха, искайки смъртта ми, и техният вой се сля с лая на псетата. Ланселот не свалише очи от мен, изразът на лицето му бе неразгадаем, докато Амхар и Лохолт очевидно горяха от желание да ме видят посечен. Особено ме мразеше Лохолт, защото държах лявата му ръка, когато неговият собствен баща му отрязва дясната.

Аел почака докато виковете затихнат.

– В моя замък – каза той и натърти на притежанието, за да покаже, че тук тежи неговата дума, а не на Сердик, – воинът умира със своя меч в ръка. Има ли тук някой, който да иска да убие Дерфел, ако той се считава с меча си?

Аел огледа залата в очакване на отговор. И тъй като никой не прояви желание да излезе срещу мен, той погледна към своя съюзник.

– Няма да наруша споразумението си с теб, Сердик. Нашите копиеносци ще тръгнат на война заедно и каквото и да каже синът ми, то няма да попречи на нашата победа.

Сердик махна парче месо от зъбите си.

– От неговия череп би станал хубав боен шандарт – посочи ме Сердик с пръст. – Искам го мъртъв.

– Тогава ти го убий – презрително му предложи Аел. Макар и съюзници, двамата не се обичаха особено. Аел презираше по-младия Сердик, смятайки го за един новоизлюпен владетел, а Сердик пък бе убеден, че старият крал е твърде мекушав.

Сердик посрещна предизвикателството на Аел с полуусмивка.

– Не аз – каза той меко, – а моят най-добър боец ще свърши тази работа. – Кралят се огледа из залата, откри човекът, когото търсеше и го посочи с пръст. – Лиофа! Тук има един червей! Убий го!

Воините отново изпълниха помещението с шумните си възгласи. Те се опияниха от мисълта за предстоящия двубой. Без съмнение преди да се зазори така както пиеха щяха да се радват на зрелището на не една смъртна схватка, но двубоят между кралския най-велик боец и един кралски син бе много по-приятно забавление от която и да е пианска свада и по-добра разтуха от музиката на двете арфистки, които седяха в тъгла на залата.

Обърнах се да видя своя противник с надеждата, че който и да е той, вече ще е полупиян и ще стане лесна плячка за Хюелбейн. Но човекът, който пристъпваше между пируващите съвсем не бе това, което очаквах. Мислех, че ще видя някой грамаден мъж, нещо като Аел, но се оказа, че боецът е слаб, строен със спокойно хитро лице, по което

нямаше нито един белег. Той ме погледна спокойно и развърза наметалото си, което се свлече на пода. След това извади дълъг меч с тънко острие от кожената ножница на кръста си. По него нямаше много украшения, всъщност само една сребърна огърлица. И дрехите му бяха скромни за високия му ранг. Всичко в него показваше, че той разчита на голям опит и увереност, а липсата на белези по лицето свидетелстваше или за невероятно добър късмет или за необикновено майсторство. Освен това изглеждаше страшно трезв, когато излезе на откритото пространство пред високата маса, където се поклони на кралете. Аел като че ли се разтревожи.

– Ако искаш да говориш с мен – каза ми той, – ще трябва да запла тиш тази цена – да се биеш с Лиофа. А можеш и веднага да си тръгнеш и да се прибереш у дома.

Воините освиркаха това предложение.

– Ще говоря с вас, кралю-господарю – отвърнах аз.

Аел кимна с глава и седна. Лицето му остана неспокойно и аз предположих, че Лиофа се слави като страховит майстор на меча. Трябваше да е добър иначе нямаше да е най-велик боец на Сердик, но нещо в лицето на Аел ми подсказваше, че Лиофа е повече от добър.

Но и аз бях успял да се прославя с моя меч, и това изглежда тревожеше Борс, защото той се наведе и настойчиво зашепна нещо в ухото на Ланселот. След като свърши, братовчед му повика преводача, който на свой ред трябваше да предаде думите на Ланселот на Сердик. Кралят го изслуша и накрая ми хвърли мрачен поглед.

– А откъде можем да сме сигурни – попита той, – че тоя твой син, Аел, не носи някоя от магиите на Мерлин?

Саксите винаги са се бояли от Мерлин и това предположение ги накара гневно да заръмжат. Аел се намръщи.

– Носиш ли такова нещо, Дерфел?

– Не, кралю-господарю.

Това обаче не можа да убеди Сердик.

– Тези мъже могат да разпознаят магиите на Мерлин – посочи той към Ланселот и Борс; после се обърна към преводача, който предаде заповедите му на Борс. Борс потръпна, изправи се и заобиколи масата, за да слезе от подиума. Той се поколеба, щом ме доближи, но аз разтворих ръце, за да му покажа, че няма да му сторя нищо. Борс разгледа китките ми, търсейки вероятно нишки от навързани на възли стръкчета трева или някакви други амулети, после развърза връзките на кожата ми елек.

– Внимавай с него, Дерфел – измърмори той на британски и аз осъзнах, че Борс все пак не ми беше враг. Той беше убедил Ланселот и Сердик, че трябва да бъде претърсен, само за да може да ме предупреди. – Бърз е като невестулка – продължи Борс, – и се бие и с двете ръце. Внимавай, когато копелето се направи, че се подхлъзва.

Борс видя малката златна брошка, подарена ми от Сийнуин.

– Омагьосана ли е? – попита ме той.

– Не.

– Нищо, ще ти я пазя – каза той, откопча брошката и я показа на воините в залата, които зареваха от гняв, че съм крил талисман до гърдите си. – Дай ми и щита си – рече Борс, тъй като Лиофа нямаше да се бие с щит.

Свалих ремъците от лявата си ръка и подадох щита на Борс. Той го взе и го облегна на подиума, след което закрепил брошката на Сийнуин върху щита. Погледна ме като да се увери, че съм видял къде оставя украшението и аз кимнах.

Най-великият боец на Сердик замахна с меча си във въздуха изпълнен с дим.

– Убил съм четиридесет и осем мъже в двубой – каза ми той със спокоен, почти отегчен глас, – а другите, дето съм ги повалил в битка, съм им изгубил сметката. – Тук той замълча и докосна лицето с. – И при всички тези битки не съм получил нито един белег. Ако искаш бърза смърт, най-добре да се оставиш на милостта ми още сега.

– А ти можеш да ми дадеш меча си и да си спестиш пердаха – отвърнах му аз.

Размяната на грубости бе нещо задължително. Лиофа само вдигна рамене като чу предложението ми и се обърна към кралете. Поклони се повторно, аз също сведох глава. Стояхме на десет крачки един от друг в средата на свободното пространство между подиума и най-близкия от трите големи огъня. Отвсякъде ни заобикаляха въодушевени мъже. Чувах звъна на монетите, залагани за изхода на двубоя.

Аел кимна към нас, с което даде разрешението си борбата да започне. Аз извадих Хюелбейн и вдигнах дръжката му до устните си. Целунах една от малките свински костички, които бях инкрустирал там. Двете костички бяха моят истински талисман и те бяха много по-важни от брошката, защото преди време Мерлин ги бе използвал за една магия. Те не ми осигуряваха вълшебна закрила, но въпреки това целунах отново дръжката и тогава се изправих лице с лице срещу Лиофа.

Нашите мечове са тежки и неповратливи, остриетата им се

изтъпяват бързо в битка, което ги превръща едва ли не в железни тояги, които за да въртиш ти трябва значителна сила. В боя с меч няма нищо изтънчено, но се иска умение. Умението се състои в това да успееш да заблудиш противника си – да го накараш да очаква удар отляво, а да му го нанесеш отдясно. Макар че повечето дуели с меч се печелят не благодарение на това умение, а на грубата сила. Единият се изтощава, защитата му може да се преодолее и противникът му нанася смъртоносна удар.

Лиофа обаче не се биеше така. Всъщност нито преди, нито след това, съм срещал друг, който да се бие като него. Усетих разликата, още щом той се приближи, защото острието на неговия меч, макар и на дължина колкото Хюелбейн, бе много по-тънко и по-леко. Бе се отказал от тежестта, за да спечели скорост. Разбрах, че този мъж е много бърз, точно както ме бе предупредил Борс – бърз като светкавица. И в момента, в който осъзнах това, Лиофа нападна, но вместо да замахне с меча широко отстрани, той направи напад с него, опитвайки се да промуши мускулите на дясната ми ръка.

Избегнах удара. Тези неща стават толкова бързо, че после когато се опитваш да си спомниш как е минал двубоят, съзнанието ти не може да възстанови и осмисли всяка атака и контраатака. И все пак аз видях как проблеснаха очите му, видях че мечът може само да мушне напред и се отместих точно навреме. Престорих се, че скоростта на атаката не ме е изненадала и не парирах удара, а просто минах край Лиофа и когато прецених, че той е излязъл от равновесие, изръмжах и замагнах назад с Хюелбейн с удар, който можеше да повали и вол.

Лиофа отскочи назад, изобщо не бе губил равновесие, и разпери ръце, така че моето острие премина на цели пет пръста от корема му. Зачака да замагна отново, но аз пък зачаках той да атакува. Другите крещяха по нас, искаха кръв, но за мен те не съществуваха. Бях приковал поглед в спокойните сиви очи на Лиофа. Той намести меча в дясната си ръка и го протегна напред, докосвайки моето острие, после внезапно замагна срещу мен.

Парирах с лекота, после пресрещнах обратния му замах, последвал така естествено както денят следва нощта. Звънтежът на мечовете кнътеше силно, но чувствах, че Лиофа не влага всичките си сили в своите удари. Той се биеше така, както смяташе, че очаквам от него да се бие, а освен това все още ме проучваше. Парирах ударите му, те ставаха все по-тежки и точно когато очаквах, че противникът ми ще нанесе един наистина силен удар, той спря подетата атака напред движението,

прехвърли меча в лявата си ръка и с отвесен замах се опита да ми отнесе главата. Всичко това бе направено със скоростта на атакуваща усойница.

Хюелбейн пресече този коварен удар. Дори не знам как го направих. Бях тръгнал да парирам страничен замах и изведнъж мечът изчезна, а смъртта надвисна над главата ми. Но моят меч някак си се оказа там, където трябва, и по-лекото острие на Лиофа се плъзна и със звън се спря в дръжката на Хюелбейн. Тогава опитах да премина от защита в контра-атака, но нямаше сила в действията ми и Лиофа с лекота отскочи назад. Аз продължих след него с порой от удари, точно като неговите преди малко, но аз замахвах с цялата си сила, така че всеки от моите удари би могъл да го изкорми. Скоростта и силата на атаките ми, не му оставяха никаква друга възможност освен отстъплението. Той отбиваше ударите ми със същата лекота, с която се справях аз преди това с неговите, но в действията му не усещах съпротива. Оставяше ме да размахвам меча си и вместо да се защитава със своя меч той предпочиташе постоянно да отстъпва. Освен това ме оставяше да изтощавам силите си, сечейки тънкия въздух. Нанесох един последен силен удар, спрях меча напред движението и извих китката си за да промуша Лиофа в корема.

Той парира с меча си и с крачка встрани замахна срещу мен. Аз направих същата бърза маневра, така че и двамата пропуснахме целта си, а силата на замаха ни накара да се сблъскаме гърди в гърди. Усетих дъха му. Миришеше едва доловимо на пиво, но човекът съвсем не беше пиян. Той замръзна за миг, после учтиво разгъна ръката си с меча встрани и ме погледна насмешливо като че ли ми предлагаше да се раздалечим в мир. Аз кимнах и двамата отстъпихме назад, разтворили широко ръце, а тълпата възбудено коментираше. Знаеха, че наблюдават рядко зрелище. Лиофа бе известен сред тях, а смея да кажа, че и моето име не бе загадка за саксите, но те вероятно нямаха реална представа за мен. Моите умения, ако изобщо имах такива, бяха умения на воин. Аз знаех как да разбия стена от щитове, знаех как да се сражавам с копие и щит, или с меч и щит, а Лиофа, най-великият боец на Сердик, умееше само едно и то беше да се сражава в двубой с меч. Той бе смъртоносен.

Отдалечихме са на шест-седем крачки и тогава Лиофа скочи напред, лек като танцьор и бързо замахна срещу мен. Хюелбейн посрещна със сила посичащия замах и аз видях как Лиофа отскочи назад с тревога в очите. Бях по-бърз отколкото очакваше, или той бе по-бавен от обикновено, защото и в малки количества пивото може да забави реакциите на човека. Някои мъже се бият само ако са пияни, но тия, които живеят

най-дълго се сражават трезви.

Чудех се защо Лиофа трепна. Не го бях наранил, но очевидно го бях разтревожил. Замахнах срещу него и той отскочи назад, което ми даде още един миг за размисъл. Какво го бе обезпокоило? Тогава си спомних как вяло отбиваше той моите удари и разбрах, че Лиофа не смее да рискува острието си, защото то бе много по-леко от моето. Ако можех да ударя неговия меч с всичка сила, вероятно щях да го счупя. Затова подех нова атака, но този път при всеки удар крещях, ревах и настъпвах срещу противника си. Проклинах го, прашах го вдън земя и море, в огън го горих и във въздуха го разпилях, наричах го жена, плюх на гроба му и на кучешкия гроб, в който бе погребана майка му. А той през цялото време мълчеше, само отбиваше ударите ми с меча си и отстъпваше встрани и назад без да сваля бледите си очи от мен.

Тогава се подхлъзна. Дясното му стъпало сякаш се подхлъзна на парче от рогозка и кракът му се подви. Тялото му залитна назад и той протегна лявата си ръка да се подпре. Аз изревах, за да поздравя смъртния му час и високо вдигнах Хюелбейн.

После отстъпих встрани от Лиофа без дори да се опитам да довърша престорения си смъртоносен удар.

Борс ме предупреди за това подхлъзване и аз го очаквах. Беше великолепна гледка и аз за малко да се заблудя, защото можех да се закълна, че Лиофа наистина се подхлъзна. А той просто беше не само добър с меча, но и акробат, който превърна привидната загуба на равновесие във внезапно отмерено движение, с което той завъртя меча си и го насочи към мястото, където трябваше да бъдат краката ми. Още чувам свистенето на тънкото острие, прелитащо на сантиметри от рогозките на пода. Ударът трябваше да посече глезените ми и да ме осакати, само че аз не бях там.

Бях отстъпил назад и сега спокойно наблюдавах Лиофа, който мраморно ме погледна.

– Стани, Лиофа – казах аз със спокоен равен глас, с което му давах да разбере, че целият ми гняв е бил престорен.

Мисля, че тогава той най-сетне разбра, че съм опасен противник. Премигна един-два пъти и аз предположих, че е изпробвал най-добрите си номера срещу мен, а нито един от тях не бе свършил работа. Увереността на Лиофа започна да се пропуква. Но все още му оставеше майсторското умение и той атакува – силно и бързо и аз заотстъпвах пред замайващата поредица от къси удари, бързи напади и внезапни странични удари. Оставях страничните без да ги парирам, а другите отбивах

колкото можех по-добре, като се стремях да наруша ритъма на нападението, но накрая един от посичащите удари ме засегна. Попадна на лявата ми ръка под рамото и разкъса кожата на ръкава. Не стигна до плътта ми, но почти месец ме болеше след това. Тълната въздъхна. Бяха наблюдавали с интерес борбата и с нетърпение очакваха да се пролее първата капка кръв. Лиофа дръпна острието на меча си надолу, опитвайки се да стигне до костта, но аз се отдръпнах и нанесох прав промушващ удар с Хюелбейн, за да накарам противника си да отстъпи.

Той очакваше да продължи атаката си, но сега бе мой ред да прилагам номера. Нарочно не нападах, а останах на място и леко отпуснах върха на меча си, дишайки тежко. Тръснах глава, уж да отметна подгизналите от пот кичури коса от челото си. Беше наистина горещо край голямата огън. Лиофа предпазливо ме наблюдаваше. Виждаше, че съм останал без дъх, виждаше, че с труд държах меча си готов за действие, но той не бе убил четиридесет и осем души, поемайки излишни рискове. Нанесе един от своите бързи посичащи удари да провери реакциите ми. Ударът му изискваше париращ удар, но не бе толкова опасен, че да потъне в плътта ми като брадва в меко дърво, така че аз парирах наистина, но със закъснение, нарочно закъснях, и останах върха на противниковия меч да докосне ръката ми, точно преди Хюелбейн да изкънти, подпирайки широката част на острието на Лиофа. Изръмжах, престорих се, че замахвам, а когато той с лекота избегна удара ми, отпуснах своя меч.

Отново зачаках той да предприеме нещо. Нападна с прав удар. Отбих го, но този път дори не се опитах да мина в контранападение. Тълната се бе смълчала, чувствайки, че двубоят е към своя край. Лиофа опита с още един прав удар, аз отново отбих меча му. Той предпочиташе правите удари, защото така би ме убил без да излага на опасност скъпоценното си острие. Но аз знаех, че ако всеки път отбивам тези бързи прави удари, Лиофа накрая ще се опита да ме довърши по стария начин. Той опита още два промушващи удара. Първият отбих непохватно встрани, а за да избегна втория, отстъпих назад. После изтрих лицето си с ръкава на лявата ръка, да изтрия потта, от която уж ми смъдяха очите.

И тогава той замахна. Изкрещя силно за първи път, нанасяйки този мощен страничен замах, започнал високо над главата на Лиофа и насочен към моя врат. Отбих го с лекота, но залитнах, когато противниковият меч се плъзна по острието на Хюелбейн и отлетя над главата ми. Отпуснах Хюелбейн за миг и Лиофа направи това, което очаквах.

Замахна обратно с цялата си сила. Направи го бързо и добре, но вече познавах скоростта, с която действаше, и вече бях вдигнал Хюелбейн

със същата скорост, за да пресрещна атаката. Бях хванал дръжката с две ръце и замагнах с всички сили не срещу Лиофа, а срещу неговия меч.

Двата меча се сблъскаха с трясък.

Но този път не изкънтяха, а се чу пукот.

Защото острието на Лиофа се бе счупило. Две трети от него се отделиха и тупнаха на пода, а в ръцете на великия боец на Сердик остана дръжката с нещастния отломък. По лицето му се изписа ужас. За миг като че ли се изкуши от мисълта да се втурне в атака с останалото от меча, но аз нанесох два бързи удара с Хюелбейн и Лиофа трябваше да отстъпи назад. Сега видя, че изобщо не бях уморен. Разбра също, че с него е свършено, и все пак се опита да парира ударите на Хюелбейн със счупеното си оръжие. Но Хюелбейн бързо изби това подобие на меч от ръцете му. И тогава го приковах с острието към пода.

Държах върха на меча опрян в сребърната торква на врата му.

– Кралю-господарю? – викнах аз, без да свалям очи от лицето на Лиофа. В залата бе настъпила пълна тишина. Саксите видяха как техният най-велик боец бе победен и останаха без глас. – Кралю-господарю! – викнах пак.

– Лорд Дерфел? – отвърна Аел.

– Вие ме помолихте да се бия с най-великия боец на крал Сердик, не ми казахте да го убивам. Моля ви да ми подарите неговия живот.

Аел не отговори веднага.

– Неговият живот ти принадлежи, Дерфел.

– Предаваш ли се? – попитах Лиофа. Той мълчеше. Гордостта му все още го караше да търси път към победата, но докато се колебаеше, аз преместих върха на Хюелбейн от врата към дясната му буза. – Е? – настоях за отговор.

– Предавам се – каза той.

Натиснах острието само колкото да пробия кожата и плътта на лицето му и да стигна до костта.

– Един белег, Лиофа, да ти напомня, че си се бил с лорд Дерфел Кадарн, син на Аел, и че си загубил.

Оставих го да кърви. Тълпата надаваше радостни възгласи. Мъжете са странни същества. В един момент реват жадни за кръвта ми, после крещят възхвали задето съм пощадил живота на техния най-велик боец. Взех си брошката от Сийнуин, взех си щита и вперих поглед в баща си.

– Нося ви поздрав от Ърс, кралю-господарю – казах аз.

– Приемам ги с удоволствие, лорд Дерфел – отвърна Аел, – приемам ги с удоволствие.

Той ми посочи един стол отляво на неговия, където доскоро бе седял друг от синовете му, и така аз се присъединих към трапезата на Артуровите врагове. И пирувах с тях.

В края на угощението Аел ме заведе в своята собствена стая, която се намираше зад подиума. Помещението бе голямо, с висок гредоред. По средата гореше огън, а до стената имаше легло от рунтави кожи. Той затвори вратата, пред която бе поставил стражи, след това ми посочи да седна на един дървен сандък до стената, а той отиде в другия край на стаята, развърза гащите си и се изпика в една дупка, издълбана в пръстения под.

– Лиофа е бърз – каза ми той, докато уринираше.

– Много.

– Мислех, че ще те победи.

– Не беше достатъчно бърз, или може би пивото бе забавило реакциите му. Сега плюй там.

– Къде да плюя? – попита баща ми.

– В урината си. Против лош късмет.

– Моите Богове не обръщат внимание на пикня и плюнки, Дерфел – каза той развеселен. Аел бе поканил в стаята двама от синовете си, Хротхгар и Сирниг, и те ме гледаха с любопитство. – И така каква вест ми носиш от Аел?

– Защо мислиш, че той ти праща вест?

– Защото иначе ти нямаше да си тук. Да не мислиш, че си заченат от някой глупак, а момче? Та какво иска Артур? Не, не ми казвай, чакай да позная.

Той завърза връвта на панталоните си и отиде да седне на единствения стол в стаята – римски фотьойл, направен от черно дърво и украсен с инкрустации от слонова кост, от които обаче голяма част липсваше. – Предлага ми земя, ако нападна Сердик догодина, нали?

– Да, лорд.

– Отговорът е „не“ – изръмжа той. – Как ще ми предлага нещо, дете си е вече мое! Що за предложение е това?

– Вечен мир, кралю-господарю – казах аз.

Аел се усмихна.

– Когато някой обещава нещо вечно, той си играе с истината. Нищо не е вечно, момче, нищо. Кажй на Артур, че моите воини ще тръгнат на война със Сердик догодина. – Той се изсмя. – Само си загуби времето, Дерфел, но аз се радвам, че дойде. Утре ще поговорим за Ърс. Искаш ли

жена за през нощта?

– Не, кралю-господарю.

– Твоята принцеса никога няма да разбере – подразни ме той.

– Не, кралю-господарю.

– И той се смята за мой син! – засмя се Аел, а с него и двамата му синове. И двамата бяха високи, и въпреки че техните коси бяха по-тъмни от моите, струваше ми се, че си приличаме, точно както ми се струваше, че те бяха поканени в стаята, за да чуят разговора ми с Аел и да предадат на другите сакски водачи, че Аел е отказал на Артур.

– Можете да спите пред вратата на стаята ми – обърна се Аел към двамата си синове, – там ще бъдете в безопасност.

Той почака докато Хротхгар и Сирнинг излязат, аз тръгнах след тях, но Аел ме спря с ръка.

– Утре – каза баща ми с по-тих глас, – Сердик си тръгва и взима Ланселот със себе си. Сердик ще изпитва подозрения към мен, задето те оставих жив, но ще го преживея. Ще говорим утре, Дерфел, и тогава ще чуеш по-обстоятелствен отговор на предложението на твоя Артур. Няма да бъде отговорът, който му се иска, но може да му се стори приемлив. Върви сега, очаквам компания.

Спах в тясното пространство между подиума и вратата на баща ми. През нощта край мен се прокрадна едно момиче, което се пхна в леглото на Аел, а воините в залата продължаваха да пеят, да се бият и да пият, докато накрая заспаха, макар че когато и последният човек захърка вече се зазоряваше. Аз пък тогава се събудих, а петлите приветстваха новия ден над хълма Тънреслий. Закопчах ножницата с Хюелбейн на кръста си, вдигнах наметалото и щита си и тръгнах покрай жаравите, останали от нощните огънове, към свежия студен въздух навън. Над високото плато се стелеше прозрачна мъгла, която ставаше все по-гъста надолу по склона към долината, където Темза разливаше водите си широко преди да се влее в морето. Отдалечих се от замъка, застанах накрая на равния връх на хълма и се загледах надолу в белия покрив над реката. И изведнъж чух глас зад себе си.

– Моят господар ми нареди да те убия, ако те намеря сам.

Обърнах се спокойно, защото познах гласа – беше на Борс, братовчед и най-велик боец на Ланселот.

– А аз трябва да ти благодаря.

– Че те предупредих за Лиофа ли? – сви рамене Борс, като че ли не си струваше дори да се споменава затова. – Бърз е, нали? Бърз и смъртоносен.

Борс застана за мен и захапа една ябълка, но реши че е е спаружена и я захвърли. Той бе един от големите воители на своето време, един от онези чернобради мъже с лица, покрити с белези, които бяха стояли в твърде много стени от щитове и бяха видели твърде много приятели да издъхват посечени от вражи меч. Той се уригна.

– Нямах нищо против да се бия, когато моят братовчед искаше да вземе трона на Думнония, но да се бия за саксите нямам никакво желание. Не исках да гледам как те посичат само за удоволствие на Сердик.

– Но догодина, лорд, ти ще се биеш за Сердик – подхвърлих аз.

– Така ли? – усмихна се той сякаш тази мисъл го развесели. – Аз пък не знам какво ще правя догодина, Дерфел. Може да отплавам към Лионес, знам ли? Разправят, че жените там са най-красивите на света. Косите им били от сребро, телата от злато и нямали език – Борс се засмя, после извади друга ябълка от джоба и я изтърка в ръкава си. – Виж моят крал – каза той, имайки пред вид Ланселот, – той със сигурност ще се бие за Сердик, но нима има избор? Артур не би го посрещнал с добре дошъл.

Тогава разбрах накъде биеше Борс.

– Моят господар Артур – казах аз предпазливо – няма нищо против теб.

– Нито пък аз против него – отвърна Борс с пълна уста, тази ябълка явно беше по-добра от първата. – Значи може пак да се срещнем, лорд Дерфел. Колко жалко, че не можах да те открия тази сутрин. Моят господар щеше богато да ме възнагради за главата ти – захили си той и се отдалечи.

Два часа по-късно видях Борс да си тръгва със Сердик надолу по склона, където сред изтъняващата мъгла вече се виждаха ръждивочервените корони на дърветата. Сто човека придружаваха Сердик и повечето от тях тежко преживяваха последиците от нощния пир, както впрочем и хората на Аел, които ескортираха заминаващите си гости. Яздех след Аел, но той вървеше пеша до крал Сердик и Ланселот, а един слуга водеше коня му. Зад кралете вървяха двама души, които носеха щандарти-те: оплескания с кръв биволски череп – отличителния знак на Аел и този на Сердик, който представляваше боядисан в червено вълчи череп с развяваща се под него одрана човешка кожа. Ланселот не ми обръщаше никакво внимание. Малко по-рано сутринта, когато неочаквано се срещнахме близо до замъка, той просто погледна през мен, а и аз не се възползвах от срещата. Моята най-малка дъщеря беше убита от негови хора и макар че бях пратил убийците ѝ в небитието, все още ми се искаше да

отмъстя за душата на Даян на самия Ланселот, но замъкът на Аел не беше най-подходящото място за това. Сега от тревистия хребет над калните брегове на Темза аз наблюдавах как Ланселот и малцината му привърженици вървят към корабите, очакващи Сердик.

Само Амхар и Лохолт се осмелиха да ме предизвикат. Близнаците бяха мрачни младежи, които мразеха баща си и презираха майка си. Те се смятаха за принцове, но Артур, който се отнасяше с презрение към титлите, отказа да ги удостои с подобни почести и това само засили омразата им към него. Те бяха убедени, че са несправедливо лишени от кралски ранг, от земя, богатства и чест и щяха да се бият на страната на всеки, който се опиташе да разгроми Артур, когото близнаците обвиняваха за злата си участ. Отрязаната ръка на Лохолт бе удължена с плътно прилепнал към чуканчето сребърен наконечник, към който бяха прикрепени чифт мечешки нокти. Именно Лохолт се обърна към мен.

– Ще се срещнем догодина – каза ми той.

Знаех, че умира от желание да се бие с мен, но отвърнах спокойно:

– Очаквам с нетърпение този момент.

Той вдигна ръката със сребърния наконечник, за да ми напомни как го бях държал, за да може баща му да го лиши от нея с удар на Екскалибур.

– Дължиш ми една ръка, Дерфел.

Не му отговорих. Амхар се приближи и застана до брат си. И двамата бяха взели широкото лице на баща си с издължената челюст, но при тях чертите бяха изкривени и не излъчваха и частица от силата на Артур. Вместо това изглеждаха лукави и зли, почти като вълци.

– Не ме ли чу? – надигна глас Лохолт.

– Радвай се, че все пак имаш една ръка – казах му аз. – Колкото до моя дълг към теб, Лохолт, ще си го платя с Хюелбейн.

Те се поколебаха, но не бяха сигурни, че хората на Сердик ще ги подкрепят, ако извадят мечовете си, така че накрая се задоволиха само да плюят срещу мен преди да се обърнат и да прегазят калта до лодките на Сердик.

Брегът под Търнеслий бе мизерно място – полусуша, полуморе, където срещата на реката с океана беше сътворила един мрачен пейзаж от кални брегове, плитчини и плетеница от потоци, които се пълнеха и отичаха при всеки прилив и отлив. Щом копиеносците нагазиха във водата, заляла ниския бряг, пред тях с кръсък излетяха обезпокоени чайки. Мъжете прецапаха плиткия поток и се прехвърлиха през дървените бордове на дългите си лодки. Видях как Ланселот повдига ръба на

наметалото си и внимателно подбира пътя си през смрадливата кал. Амхар и Лохолт вървяха след него и щом стигнаха до своята лодка, те се обърнаха и насочиха пръстите си към мен – така ми пожелаваха лош късмет. Не им обърнах внимание. Платната вече бяха вдигнати, но вятърът бе слаб и двата кораба с техните високи носове, трябваше да бъдат прекарани през тесните потоци с помощта на дългите гребла, задвижвани от копиеносците на Сердик. След като украсените с вълчи черепи носове на лодките бяха насочени към открито море, воините-гребци подеха монотонна песен и загребах, следвайки нейния ритъм.

– *Хуает* за твоята майка – пееха те, – и *хуает* за твоето момиче, и *хуает* за твоята любовница, която ти *хуает* на пода – и при всяко *хуает* те извикваха по-силно и изтегляха дългите гребла, докато двата кораба набраха скорост и мъглата се завъртя около платната с грубо изрисувани върху тях вълчи черепи. – И *хуает* за твоята майка – продължиха да напяват саксите, но сега гласовете им бяха приглушени от мъглата, – и *хуает* за твоето момиче – песента се чуваше все по-тихо, докато накрая корабите изчезнаха в побелелия въздух – и *хуает* за твоята любовница, която ти *хуает* на пода. – звукът сякаш идваше от нищото, последван от плясъкът на греблата.

Двама от хората на Аел повдигнаха краля си, за да възседне коня.

– Спа ли? – попита ме той след като се намести на седлото.

– Да, кралю-господарю.

– Аз пък се занимавах с нещо по-интересно – каза той кратко. – А сега след мен.

Аел заби пети в коня си и препуснахме край брега, където потоците ромоляха и се оттичаха с оттеглянето на прилива. Тази сутрин в чест на заминаването на своите гости Аел се бе облякъл като крал-воин. Железният му шлем имаше позлатени ръбове и бе увенчан с ветрило от черни пера, коженият му нагръдник и дългите му ботуши бяха боядисани в черно, а от раменете му се спускаше дълго черно наметало от мечка кожа, под която дребният му кон изглеждаше още по-малък. Десетина от хората му ни последваха, яхнали собствените си коне, а един от тях носеше щандарта с биволския череп. И Аел като мен не умееше да язди много добре.

– Знаех, че Артур ще те изпрати при мен – каза той неочаквано и като не чу отговор, той се обърна да ме погледне. – Значи намери майка си?

– Да, кралю-господарю.

– Как е тя?

– Остаряла – отвърнах аз искрено, – остаряла, надебеляла и болна. Аел въздъхна.

– Като млади момичета те са толкова хубави, че могат да съкрушат сърцата на цяла войска мъже, а след като родят няколко деца всички започват да изглеждат стари, дебели и болни. – той замълча, замислен. – Но на мен все ми се струваше, че това никога няма да стане с Ърс. Тя бе много красива – каза го с тъга, а после се захили, – но слава на Боговете, че постоянно се появяват млади жени, нали? – той се засмя и пак ме погледна. – Когато за първи път ми каза името на майка си, разбрах, че си мой син. – Аел замълча за миг и добави. – Моят първороден син.

– Вашият първороден незаконен син – уточних аз.

– И какво от това? Кръвта си е кръв, Дерфел.

– И аз съм горд, че имам вашата, кралю-господарю.

– То си е за гордост, момче, макар че има и други като теб. Никога не съм си щадял кръвта – захихика той. После обърна коня си към едно кално възвишение и го шибна, за да накара животното да се изкатери по хлъзгавия склон, отвъд който видяхме закотвени лодки.

– Погледни ги, Дерфел! – каза баща ми като дръпна юздите на коня си и посочи към флотилията. – Погледни ги! Сега са безполезни, но почти всички дойдоха тук това лято, пълни догоре с народ. – Аел отново скрита коня си и ние бавно подкарахме животните покрай тъжната редица на заседналите в калта лодки.

Трябва да имаше осемдесет или деветдесет кораба на калния бряг. Всички бяха с оформени носове и кърми, елегантно направени, но вече бяха започнали да гният. Бордовете им бяха позеленели от тиня, дъната им бяха потънали във водата и гредите бяха почернели. Някои от лодките явно бяха стояли тук повече от година, защото от тях бяха останали само тъмни скелети.

– По тридесет човека във всяка лодка, Дерфел – обади се Аел. – По тридесет най-малко, и с всеки прилив прииждаха нови и нови лодки. Сега над открито море се вият бури и те не идват, но отатък строят нови кораби и само чакат пролетта. При това няма да идват само тук, Дерфел, ще пристават по цялото крайбрежие! – и той подкрепи думите с жест, обхващаш целия източен бряг на Британия. – Лодки, лодки! Всички пълни с наши хора, всички търсещи нов дом, всички жадуващи за земя – последните думи Аел изрече свирепо, обърна коня си и се отдалечи от мен без да дочака отговор. – Ела! – викна ме той. Последвах го, прескачайки поредния кален поток, засилих коня си по склона на последвалото каменисто възвишение, после минахме през поляна, покрита с тръни,

докато най-сетне заизкачвахме хълма, на върха на който се издигаше големият замък.

Аел спря коня си в една от извивките на хълма, за да го настигна и когато се изравних с него, той безмълвно посочи към котловината долу. Там имаше цяла войска. Воините бяха толкова много, че не можех да ги преброя, а знаех, че това бе само част от войската на Аел. Сакските воини образуваха огромна тълпа, а когато видяха своя крал на фона на небето, те шумно го приветстваха и заудряха дръжките на копията в щитовете си. Цялото сиво небе се изпълни с ужасен трясък. Аел вдигна дясната си ръка, покрита с белези, и шумът замря.

– Виждаш ли, Дерфел?

– Виждам онова, което сте решил да ми покажете, кралю-господарю – отвърнах аз уклончиво, макар да си давах ясна сметка какво означаваха заседналите лодки и множеството въоръжени мъже.

– Сега аз съм силен – каза Аел, – а Артур е слаб. Не знам дали ще може да събере и петстотин копия срещу мен? Дълбоко се съмнявам. Копиеносците на Поуис ще му се притекат на помощ, но дали ще са достатъчни? И в това се съмнявам. Аз имам хиляда обучени копиеносци, Дерфел, и два пъти повече гладни мъже, които биха въртели бойната брадва само за да спечелят парче земя, което да нарекат свое. А Сердик има още повече хора, много повече, и се нуждае от земя дори по-отчаяно и от мен. И двамата се нуждаем от земя, Дерфел, и на двамата ни трябва земя. Артур има земя и е слаб.

– Гуент има хиляда копиеносци – казах аз, – и ако вие нападнете Думнония, Гуент ще ѝ помогне. – Не бях сигурен в това, но нямаше да навреди на каузата на Артур, ако успееш да звучи убедително. – Гуент, Думнония и Поуис – продължих аз, – ще се бият заедно, а има и други, които биха дошли под щандарта на Артур. Черните щитове ще се бият на наша страна, а ще дойдат копиеносци и от Гуинед и Елмет, дори от Регед и Лотиян.

Аел посрещна самохвалството ми с усмивка.

– Урокът ти още не е свършил, Дерфел, така че тръгвай.

И той отново подкара коня си нагоре по хълма, но този път на изток към една малка горичка. Като стигнахме до дърветата, Аел слезе от коня, направи знак на хората си да останат на седлата си и ме поведе по тясна влажна пътека към полянка сред гората, където имаше две малки дървени сгради. Макар и малки, не бяха колиби. Покривите им бяха от ръжена слама, а ниските им стени – от необработени стволове.

– Виждаш ли? – посочи той към по-близката сграда.

Аз плюх, за да предотвратя злото, защото точно под покрива над вратата бе забит дървен кръст. Последното нещо, което очаквах да видя тук, в езическите земи на Лоегир, бе християнска църква. Втората колиба бе малко по-ниска от църквата и очевидно бе жилище на свещеника, който изпълзя през ниската врата на коптора си, за да ни посрещне. Темето му бе подстригано, носеше черно монашеско расо и кестенявата му брада бе сплъстена. Той позна Аел и ниско се поклони:

– Християнски поздравя, кралю-господарю! – викна човекът на лош сакски.

– Откъде си ти? – попитах го аз на британски.

Той изглежда се изненада, че чува родния си език.

– От Гобаниум, господарю.

Съпругата на монаха – раздърпано същество със зловни очи, също изпълзя от коптора и застана до мъжа си.

– Какво правите тук? – попитах аз мъжа.

– Господ Христос Иисус отвори очите на крал Аел, господарю – каза той, – и ни покани да донесем вестта за Христос сред неговия народ. Тук съм заедно с моя брат отец Горфид, за да проповядваме евангелието на саксите.

Погледнах към Аел, който скромно се усмихваше.

– Мисионери от Гуент? – попитах го аз.

– Безхарактерни същества, нали? – каза Аел и махна с ръка на монаха и жена му да се прибират в колибата си. – Ама си мислят, че ще могат да ни откажат от вярата ни в Тунор и Сийкснет, а пък аз нямам нищо против да ги оставя да си мислят така. Поне засега.

– Защото – бавно отроних аз, – крал Мюриг ви е обещал мир, ако оставите свещениците му да проповядват сред вашите хора?

Аел се засмя.

– Голям глупак е този Мюриг. Повече го е грижа за душите на моите хора, отколкото за безопасността на собствената му страна. Колко му е да пусна двама свещеници в земите си, след като това ще накара хилядата копиеносци на Гуент да мируват, докато превземам Думнония.

Аел обгърна раменете ми и ме поведе към конете.

– Виждаш ли, Дерфел? Гуент няма да се бие на страната на Артур, поне докато крал Мюриг вярва, че може да разпространява религията си сред моите хора.

– А разпространява ли се тая религия? – полюбопитствах аз. Той изпръхтя.

– Сред някои роби и жени, но не много, няма и да бъдат много. Ще

се погрижа за това. Видях какво направи тази религия в Думнония, и няма да допусна подобно нещо тук. Нашите стари Богове са си много добри, Дерфел, за какво са ни нови? Бритите от това си патят. Загубиха Боговете си.

– Мерлин не ги е загубил – казах аз.

Аел рязко спря. Обърна се към мен в сянката на дърветата и аз забелязах тревога в изражението му. Мерлин му внушаваше страх от край време.

– Чувам разни истории – продума той неуверено.

– Съкровищата на Британия – казах аз.

– Какво представляват те?

– Нищо особено, кралю-господарю – казах аз съвсем честно, – просто една опърпана колекция от вехтории. Само две неща сред тях имат реална стойност – един меч и един казан.

– Ти виждал ли си ги?

– Да.

– Какво могат да правят?

Вдигнах рамене.

– Никой не знае. Според Артур нищо, но според Мерлин те могат да се разпореждат с Боговете и ако той направи магията както трябва и когато трябва, старите Богове на Британия ще изпълнят желанията му.

– И той ще насъска тия Богове срещу нас, нали?

– Да, кралю-господарю – казах аз и си помислих, че това ще стане скоро, много скоро, но не го казах на баща ми. Аел се намръщи.

– И ние имаме Богове.

– Ами призовете ги тогава, кралю-господарю. Нека Боговете да се бият с Боговете.

– Боговете не са глупави, момче – изръмжа той, – защо да се бият, като могат да оставят хората да се избиват вместо тях? – Аел отново закричи. – Аз вече съм стар – рече той, – и през целия си живот не съм видял нито един Бог. Ние вярваме в тях, но тях дали ги е грижа за нас? – запита той и тревожно ме погледна. – Ти вярваш ли в тези Съкровища?

– Аз вярвам в силата на Мерлин, кралю-господарю.

– И все пак Боговете да се разхождат по земята? – сви рамене Аел и замисли над това, после тръсна глава. – А ако вашите Богове дойдат, защо пък и нашите да не дойдат, за да ни защитят? Даже и на тебе, Дерфел – подметна той саркастично, – ще ти бъде трудно да се сражаваш срещу чука на Тунор.

Излязохме от гората и се оказа, че и свитата му, и конете ни си бяха

отишли.

– Можем да повървим – каза Аел, – и аз ще ти разкажа всичко за Думнония.

– Аз знам всичко за Думнония, кралю-господарю.

– Тогава значи знаеш, че кралят на Думнония е един глупак, и че нейният действителен владетел не иска да бъде крал, нито такова... как му викахте, кайзер ли?

– Император – помогнах му аз.

– Император – повтори той насмешливо. Водеше ме по някаква пътека край гората. Наоколо не се виждаше никой друг. Отляво стръмният склон пропадеше в белите постели на мъглата над устието, а на север имаше гъсти влажни гори.

– Вашите християни са бунтовници – поде пак Аел, за да обобщи становището си, – кралят ви е сакат глупак, а водачът ви отказва да открадне трона от тоя глупак. Ще мине време, Дерфел, и то не много, и друг ще поиска този трон. Ланселот едва не го взе, и съвсем скоро някой по-добър от Ланселот ще опита пак. – Аел замълча и свъси вежди. – Защо Гуинивийър го пусна в леглото си? – попита той.

– Защото Артур не иска да стане крал – казах аз мрачно.

– Тогава и той е глупак. А догодина ще бъде мъртъв глупак, ако не приеме моето предложение.

– Какво предложение, кралю-господарю – попитах аз и спрях под един красив бук с червени листа. Той спря до мен и сложи ръце на раменете ми.

– Кажй на Артур да даде трона на теб, Дерфел.

Впих поглед в очите на баща ми. За миг помислих, че се шегува, после видях, че по-сериозен не можеше и да бъде.

– На мен ли? – попитах удивен.

– На теб – кимна Аел, – а ти ще ми се закълнеш във вярност. Аз ще поискам земя от теб, но ти можеш да кажеш на Артур да даде трона на теб и ти да управляваш Думнония. Моите хора ще се заселят в страната ти и ще обработват земята ти, ти ще ги управляваш, но като зависим от мен крал. Двамата с теб ще направим федерация – ти и аз. Баща и син. Ти управляваш Думнония, аз управлявам Аенглия.

– Аенглия? – не разбрах аз, не бях чувал тази дума дотогава.

Той свали ръце от раменете ми и обхвана с тях хоризонта.

– Ето това! Вие ни наричат сакси, но ти и аз сме аенгли. Сердик е сакс, но ти и аз сме аенгличани, а нашата родина е Аенглия. Това е Аенглия! – той каза това с гордост, обгръщайки с поглед равнината около

хълма.

– А Сердик? – попитах го аз.

– Двамата с теб ще убием Сердик – каза той искрено, после подхва-
на лакътя ми и отново тръгнахме, но сега Аел ме поведе по една пътечка
между дърветата, където прасета бяха ровили за букови жълъди сред
падналите наскоро листа.

– Предай на Артур моето предложение – каза Аел. – Кажу ми, че
ако иска и той може да вземе трона, вместо да ти го дава на теб, но кой-
то и да го вземе от вас двамата, ще трябва да управлява от мое име.

– Ще му кажа, кралю-господарю – приех аз, макар да знаех, че Ар-
тур ще посрещне с презрение подобно предложение. Мисля, че и Аел бе
наясно с това, но идеята му бе плод на неговата омраза към Сердик. Той
знаеше, че дори и да успееш да превземат цяла южна Британия, двамата
трябваше да воюват още веднъж, този път един срещу друг, за да стане
ясно кой от тях ще бъде Бретуалда, както те наричаха своя Велик крал.

– А ако предположим, че вие с Артур заедно нападнете Сердик
догодина?

Аел поклати глава.

– Сердик пръсна твърде много злато сред моите старейшини. Те ня-
ма да искат да воюват срещу него, не и докато той им предлага Думно-
ния като награда за тяхната вяност. Но ако Артур предаде Думнония на
теб, а ти ми я дадеш на мен, тогава те няма да имат нужда от златото на
Сердик. Предай това на Артур.

– Ще му го предам, кралю-господарю – отново кимнах аз, но си
знаех, че каквито и да са доводите, Артур никога няма да приеме това
предложение, защото иначе трябваше да наруши клетвата си пред Утър,
с която бе обещал да предаде кралството на Мордред, а тази клетва оп-
ределяше всички важни решения в живота на Артур. Всъщност бях тол-
кова уверен, че Артур не би потъпкал клетвата си, че независимо от уве-
ренията им пред Аел, се чудех дали изобщо да споменавам на Артур за
предложението.

Пътеката ни изведе на една широка поляна, където чакаше моят
кон и свита от няколко конници. В центъра на поляната имаше голям
груб камък висок един човешки бой и макар по нищо да не приличаше
на древните думнонски храмове от обработени каменни блокове, нито
на плоските скални отломъци, върху които провъзгласявахме нашите
крале, все пак беше ясно, че това е някакъв свещен камък, защото стое-
ше съвсем самотен сред обраслия в трева кръг и никой от сакските вои-
ни ни смееше да го доближи. Недалеч от камъка, забучен в пръстта,

стърчеше един от техните свещени предмети – голям изчистен от кората ствол с грубо оформено лице. Аел ме поведе към голямата скала, но спря на известно разстояние от нея. Бръкна в кесията, която висеше на колана му, и извади малка кожена торбичка. Развърза я и взе нещо, което проблесна в дланта му. Той вдигна ръка към мен и аз видях мъничък златен пръстен с инкрустирано в него парченце ахат.

– Щях да го давам на майка ти, ала Утър я плени и аз не успях, но го запазих, както виждаш пазя го и до сега. Вземи го.

Взех пръстена. Беше проста провинциална изработка. Не беше римски, защото римските бижута бяха много изтънчени, не беше и сакски, защото те си падаха по тежките украшения. Сигурно бе направен от някой нещастен брит, посечен от саксите. Квадратното зелено камъче, дори не бе вградено както трябва и стоеше накриво, но въпреки това пръстенчето притежаваше странна крехка красота.

– Не успях да го дам на майка ти – повтори Аел, – а ако е надебеляла, както казваш, значи няма да може да го носи. Така че дай го на твоята поуйска принцеса. Чувам, че била добра жена, а?

– Така е, кралю-господарю.

– Дай ѝ го – каза Аел – и ѝ кажи, че ако нашите две страни стигнат до война, аз ще пощадя жената, която носи този пръстен, нея и цялото ѝ семейство.

– Благодаря, кралю-господарю – отвърнах аз и прибрах малкия пръстен в кесията си.

– Имам още един подарък за теб – каза Аел, сложи ръка на раменете ми и ме поведе към камъка. Чувствах се гузен, задето не бях донесъл нито един подарък за него, всъщност бях толкова уплашен от мисията си в Лоегир, че дори не се бях сетил за това. Но Аел не се обиди от този пропуск. Той спря до камъка.

– Този камък някога е принадлежал на бритите – каза ми той, – и е бил свещен за тях. В него има дупка, виждаш ли? Ела от тази страна, момче, погледни.

Отидох и наистина видях една голяма черна дупка, която се спускаше към сърцето на камъка.

– Говорих веднъж с един стар роб, брит, разбира се – каза Аел, – според него ако шепнеш в тази дупка, ще можеш да говориш с мъртвите.

– Но вие не вярвате в това, нали? – попитах аз, доловил недоверието в гласа му.

– Ние вярваме, че през тази дупка можем да говорим с Тунор,

Уоден и Сийкснет. А за теб не знам. Може би ти ще успееш да се свържеш с мъртвите, Дерфел. – Аел се усмихна. – Пак ще се срещнем, момче.

– Надявам се, кралю-господарю – отвърнах аз и изведнъж си спомних странното предсказание на майка ми, че Аел ще бъде убит от сина си. Опитах се да пропъдя тази мисъл от главата си. Казах си, че това са само бълнувания на една луда стара жена. Ала Боговете често избират такива жени за свои говорители. Душата ми сякаш се изпразни и ме остави безсловесен пред усмивката на моя баща.

Аел ме прегърна, притискайки лицето ми към яката на огромното си рошаво наметало.

– Колко ѝ остава на майка ти още да живее? – попита ме той.

– Не много, кралю-господарю.

– Зарови я в земята с крака на север. Такъв е обичаят на нашия народ – поръча ми той и ме прегърна за последен път. – Ще ти дам хора да те пазят по пътя до границата – каза Аел и отстъпи назад. – За да говориш с мъртвите – добави той навъсено – трябва три пъти да обиколиш камъка, после да застанеш на колене пред дупката. Целуни внучката ми от мен – усмихна се той, доволен, че ме е изненадал. Аз наистина се изненадах, не можех дори да предполагам, че знае такива подробности от живота ми. А той се обърна и си тръгна.

Воините, които трябваше да ме придружават, останаха да ме чакат. Аз обиколих три пъти камъка, коленичих и се наведох над дупката. Изведнъж ми се доплака и сълзи задавиха гласа ми, когато се опитах да произнеса името на дъщеря си.

– Даян? – прошепнах аз в сърцето на камъка, – скъпа моя Даян? Чакай ни, мила моя, и ние ще дойдем при теб. Даян.

Моята мъртва дъщеря, моята хубава Даян, убита от хората на Ланселот. Казах ѝ, че я обичаме, изпратих ѝ целувката на Аел, после облегнах чело на студената скала и си представих нейната малка сянка съвсем сама в Отвъдния свят. Наистина, Мерлин ни беше казал, че децата щастливо играят под ябълките на Аннун в онзи мъртъв свят, но на мен все едно ми бе мъчно и аз заплаках като си представих как тя изведнъж чува моя глас. Дали вдигна поглед? Дали се разплака като мен?

Яхнах коня и поех към вкъщи. След три дни стигнах до Дун Карик и дадох на Сийнуин малкия златен пръстен. Тя обичаше простите неща, а пръстенът ѝ стоеше много по-добре отколкото биха ѝ стояли сложните римски бижута. Тя го носеше на малкия пръст на дясната си ръка, защото само на него ставаше.

– Съмнявам се, че може да ми спаси живота – каза тя тъжно.

– Защо?

Сийнуин се усмихна, загледана с възхищение в пръстена.

– Че кой сакс би се спрял първо да гледа за някакъв си пръстен. Изнасилвай и после плякосвай, нали това е правилото на копиеносеца?

– Ти няма да си тук, когато дойдат саксите. Трябва да се върнеш в Поуис.

Тя поклати глава.

– Не, ще си стоя тук. Не мога вечно да бягам при брат ми, щом стане опасно.

Още не бе дошъл момента да решаваме този спор, така че вместо да разубеждавам Сийнуин, аз изпратих вестonosци в Дурновария и в Каер Кадарн да кажат на Артур, че съм се върнал. Четири дни по-късно той пристигна в Дун Карик и аз му съобщих, че Аел не е приел неговото предложение. Артур сви рамене сякаш друго не бе и очаквал.

– Струваше си да опитаме – заключи той. Изобщо не му споменах за предложението на Аел, защото какъвто бе кисел сигурно щеше да си помисли, че аз съм се изкушил да приема и тогава можеше да загубя доверието му. Премълчах и за срещата си с Ланселот в Тънреслий, защото знаех, че Артур не иска дори името му да чува. Но пък казах за свещениците от Гуент и тази новина свъси веждите му.

– Май ще трябва да посетя Мюриг – рече той мрачно, загледан в Хълма. После се обърна към мен и с укор запита – Ти знаеше ли, че Екскалибур е едно от Съкровищата на Британия?

– Да, господарю – признах аз. Мерлин ми беше казал много отдавна, но трябваше да се закълна, че ще запазя това в тайна, защото Друидът се страхуваше да не би Артур да унищожи меча, за да покаже, че не е суверен.

– Мерлин поиска да му го върна – каза Артур. Още от онзи далечен ден, когато бе получил вълшебния меч от Друида, той знаеше, че някой ден може да му се наложи да го върне на Мерлин.

– Ще му го дадеш ли? – попитах с тревога. Той изкриви лице.

– И да му го дам и да не му го дам, Дерфел, Мерлин пак ще продължи да върши глупостите си.

– Ако са глупости – отроних аз. Сияещото голо момиче изплува в паметта ми и аз си казах, че тя е вестител на чудотворни неща.

Артур разкопча колана с гравираната ножница.

– Занеси му го ти, Дерфел – рече той с нежелание, – ти му го занеси – повтори и пхна скъпоценния меч в ръцете ми. – Но да кажеш на

Мерлин, че искам да ми го върне.

– Добре, господарю – обещах аз. Защото ако Съкровищата на Британия не успеяха да доведат Боговете в навечерието на Самейн, Екскалибур трябваше да бъде изваден, за да участва във войната срещу сакските пълчища.

А навечерието на Самейн вече беше съвсем близо. В нощта на мъртвите Мерлин трябваше да призове Боговете.

На следващия ден понесох Екскалибур на юг, защото без него това нямаше да стане.

* * *

Мей Дун е голям хълм, който се намира на юг от Дурновария. Някога тук изглежда е било издигнато най-голямото укрепление в цяла Британия. Хълмът завършва с широк, леко закръглен връх, издължен на изток и на запад и отвсякъде ограден от древните хора с три високи стени от торф. Никой не знае кога е било построено укреплението, нито дори как. Някои вярват, че самите Богове трябва да са копали и подреждали торфа, защото тройната стена изглеждаше твърде висока, а рововете под нея твърде дълбоки, за да са дело на човешка ръка, макар че нито височината на стените, нито дълбочината на рововете не могла да спре римляните и те завладели укреплението и избили защитниците му. Оттогава Мей Дун е пуст. Самотен в източния край на билото стои малък каменен храм на Митра, построен от победоносните римляни. През лятото старото укрепление е много красиво – овце пасат по стръмните стени, а над тревата пърхат пеперуди, ухаят орхидеи и цъфналата бабина душица. Но през есента, когато нощите започнат да се спускат рано и над Думнония се сипят дъждове, носени от запад, връхът може да ни се стори леден и неприветлив под хапещия вятър.

Главният път към билото води към подобната на лабиринт западна порта. Пътеката бе кална и хлъзгава, когато се заизкачвах, за да предам Екскалибур на Мерлин. Безспирна върволица от хора се бяхташе нагоре – едни понесли големи вързопи с дърва на гръб, други мъкнеха кожени торби с вода за пиене, а имаше и такива, които ръчкаха волове, теглещи огромни дънери или шейни с камари клони. Хълбоците на воловете крвяха. Животните едва мъкнеха товара си нагоре по стръмната хлъзгава пътека към върха, където високо над мен по най-външната стена стояха на стража копиеносци. Присъствието на тези копиеносци потвърди слуховете, които чух в Дурновария, че Мерлин бе затворил Мей Дун за всички освен за хората, които идваха да работят.

Двама копиеносци пазеха портата. И двамата бяха наемници от Черните щитове на Енгас Мак Ейрем. Зачудих се колко ли щеше да му струва на Мерлин да подготви това самотно обрасло с трева укрепление за идването на Боговете. Воините видяха, че не съм от хората, които работеха на Мей Дун, и заслизаха по склона да ме пресрещнат.

– По работа ли сте тук, лорд? – попита единия почтително. Макар да не носех ризница, само ножницата на Хюелбеин бе достатъчна, за да разберат, че съм човек с ранг.

– По работа. Трябва да се видя с Мерлин – отвърнах аз. Човекът не отстъпи встрани.

– Много народ идва тук, лорд, и всички твърдят, че идват да се видят с Мерлин по работа. Но дали лорд Мерлин има работа с тях?

– Кажете му, че лорд Дерфел му е донесъл последното от Тринадесетте съкровища.

Постарах се да придам на думите си тон на важност и тържественост, но те май не направиха впечатление на Черните щитове. По-младият тръгна нагоре да предаде съобщението, а другият остана да си говорим. Като повечето копиеносци на Енгас и този имаше вид на весел мошеник. Черните щитове са от Демечия – кралството, което Енгас направи на западното британско крайбрежие, но макар че ирландските копиеносци на Енгас също бяха нашественици, ние не ги мразехме както ненавиждахме саксите. Ирландците се биеха с нас, крадяха от нас, поробваха ни и вземаха от земята ни, но езикът им беше много близък с нашия, нашите Богове бяха и техни Богове и когато не воюваха с нас лесно се смесваха с местните брители. Някои, подобно на самия Енгас, вече приличаха повече на британци отколкото на ирландци, защото тяхната родна Ирландия, която винаги се е гордяла с това, че римляните не успели да я превземат, сега бе победена от религията, донесена от Рим. Ирландците бяха приели християнството, макар че Господарите отвъд морето, както се наричаха ирландските крале, които подобно на Енгас бяха завладели земя в Британия, все още вярваха в старите си Богове, и напролет, мислех си аз, ако ритуалите на Мерлин призоват тези Богове да застанат на наша страна, Черните щитове без съмнение щяха да се бият за Британия срещу саксите.

След малко пристигна принц Гауейн да ме посрещне. Закрачи надолу по пътеката в своите варосани доспехи, грейнал в цялото си великолепие, от което не остана много след като се подхлъзна и с двата крака, тупна в калта на задните си части и продължи още няколко метра надолу в тази поза.

– Лорд Дерфел! – викна той, когато успя с мъка да се изправи. – Лорд Дерфел! Елате, елате! Добре дошъл!

На лицето му се изписа широка усмивка щом приближих.

– Не е ли това най-вълнуващото нещо? – попита той.

– Още не знам, лорд принц.

– Триумф! – въодушевлението му изобщо не се повлия от скептичния ми отговор. – Велико дело! – продължи той в същия дух, внимателно заобикаляйки предателската кална локва, предизвикала падането му. – Дано да не е напразно.

– Цяла Британия се моли за това – казах аз, – с изключение може би на християните.

– След три дни време, лорд Дерфел – увери ме той, – в Британия няма да има повече християни, защото тогава всички ще видят кои са истинските Богове. Ако обаче – добави той неспокойно – не вали.

Гауейн погледна към мрачните облаци и изведнъж като че му се доплака.

– Дъжд ли? – не разбрах аз.

– Или пък облаци те щяха да ни лишат от благоволенieto на Боговете. Дъжд или облаци, не съм сигурен, а Мерлин е нетърпелив. Не ще да обяснява, но мисля, че дъждът беше нашият враг, или пък облаци – Гауейн замълча все още тъжен, после продължи – Май и двете. Попитах Нимю, но тя не ме харесва – гласът му прозвуча много печално, – така че не съм сигурен, но се моля на Боговете за ясно небе. А напоследък е все облачно, много облачно. Предполагам, че християните се молят за дъжд. Вие наистина ли донесохте Екскалибур?

Отмотах плата, в който бе увита ножницата, и му подадох дръжката на меча. В първия момент той не посмя да го пипне, после възбудено протегна ръка и измъкна Екскалибур. Загледа се с благоговение в острието, след това докосна с пръст гравираниите извивки и дракони, които украсяваха стоманата.

– Направено в Отвъдния свят – каза Гауейн удивено – от самия Гофанон!

– По-скоро изковано в Ирландия – отсякох аз безмилостно, защото в младостта и доверчивостта на този младеж имаше нещо, което ме караше да подкоавам набожната му невинност.

– Не, лорд, направено е в Отвъдния свят – увери ме той сериозно. После пхна Екскалибур обратно в ръцете ми. – Да вървим, лорд – каза Гауейн и се опита да ускори крачка, но само се подхлъзна отново и размаха ръце, за да запази равновесие. Белите му доспехи, така красиви

отдалече, бяха в окаяно състояние. Бялата вар бе опръскана с кал и отмита на места, но въпреки това младият воин не изглеждаше смешен, защото притежаваше непоколебимо самочувствие. Дългата му златиста коса бе вързана на хлабава плитка, която се спускаше до кръста. Бяхме влезли вече между високите обрасли с трева земни насипи и пътеката, отвеждаща вътре в укреплението лъкатушеше между стените. Тогава попитах Гауейн как се е запознал с Мерлин.

– О, познавам го откакто се знам! – отвърна принцът щастливо. – Той дойде в двора на баща ми, нали, е не чак когато съм се родил, но все пак като бях малко момче, той винаги беше при мен. Беше ми учител.

– Твой учител? – бях изненадан, но Мерлин си беше такъв потаен. Никога не ми бе споменавал за Гауейн.

– Не по четмо и писмо – уточни младежът, – на това ме научиха жените. Не! Мерлин ми разкри каква съдба ме очаква. Научи ме – и Гауейн срамежливо се усмихна, – да бъда чист.

– Да бъдеш чист! – погледнах го аз с любопитство. – Никакви жени?

– Никакви, лорд – призна той невинно. – Мерлин настоява. Сега не, във всеки случай, макар че после, разбира се – гласът му заглъхна и страните му пламнаха.

– Нищо чудно, че се молиш за ясно небе.

– Не, лорд, не! – запротестира Гауейн. – Моля се за ясно небе, за да дойдат Боговете! А когато дойдат, те ще доведат Сребърната Олуен със себе си – и принцът отново се изчерви.

– Сребърната Олуен ли?

– Вие я видяхте, лорд, в Линдинис – красивото лице на Гауейн сякаш започна да излъчва почти неземна нежност. – Тя стъпва по-леко от полъх на вятъра, кожата ѝ сияе в тъмното, а в стъпките ѝ израстват цветя.

– И тя е твоята съдба? – попитах, подтискайки отвратителното едва доловимо бодване под лъжичката, предизвикано от завист пред мисълта, че тази сияйна гъвкава нимфа ще бъде дадена на младия Гауейн.

– Ще се ожена за нея, когато изпълним задачата – каза той сериозно, – макар че за сега моето задължение е да пазя Съкровищата, но след три дни, аз ще приветствам Боговете с добре дошли и ще ги поведе срещу врага. Аз трябва да стана освободителя на Британия.

Той изрече тази невероятна хвалба съвсем спокойно, сякаш това бе най-обикновена задача. Не отговорих, просто продължих да вървя след него край дълбокия ров, изкопан между средната и вътрешната стена на

Мей Дун. Забелязах, че каналът е пълен с малки подобия на къщички, направени от клончета и със сламени покривчета.

– След два дни – обясни ми Гауейн като видя накъде гледам, – ще измъкнем тези къщички и ще ги хвърлим в огньовете.

– Огньовете ли?

– Ще видите, лорд, ще видите.

Но като стигнахме върха, първоначално нищо не разбрах от онова, което видях. Билото на Мей Дун представлява издължено тревяло пространство, където по време на война можеше да се побере цяло племе с всичкия им добитък, но сега западният край на платото бе пресечен и заграден с помощта на сложно преплетени прегради.

– Ето! – каза гордо Гауейн, сочейки към преградите като че ли те бяха негово лично творение.

Хората, които мъкнеха дърва, отиваха към една от по-близките прегради. Там хвърляха товара си и тръгваха да събират нови дърва. После видях, че преградите всъщност са направени от огромни купчини дърва, струпани така че да са готови за подпалване. Купчините бяха повисоки от човешки бой и дълги като че ли километри. Едва когато Гауейн ме заведе до най-вътрешното укрепление и се качихме на него, едва тогава успях да разбера предназначението на преградите.

Те изпълваха цялата западна част на платото и точно по средата имаше пет огромни купа от дърва, които образуваха кръг в центъра на едно празно пространство широко шейсет-седемдесет крачки. Това широко пространство бе заобиколено от спираловидно извиваща се редица от натрупани дърва, която три пъти обикаляше около центъра, така че от средата до най-външния кръг на скупчените дърва разстоянието бе повече от сто и петдесет крачки. Около спиралата имаше празен кръг, обрасъл с трева, в който една двойна спирала от натрупани дърва образуваше дванадесет по-малки кръга, всеки от които опираше до другия, така че когато пламнеха, огънят щеше плътно да обхване масивната спирала в центъра.

– Дванадесет по-малки кръга – попитах аз Гауейн – за тринадесет Съкровища?

– Свещения съд, лорд, ще бъде в центъра – обясни Гауейн със страхопочитание.

Беше огромна работа. Преградите бяха високи, доста над човешки ръст, и дървата в тях бяха плътно наредени; всъщност тук трябва да имаше дърва за огрев, достатъчни за цяла Дурновария и то не за една, а за девет-десет зими. Двойната спирала в западния край на укреплението

още не беше завършена и виждах как хората тъпчеха по дървата, за да горят дълго и силно. Между насечените клони имаше цели стволоче, които чакаха пламъците да ги погълнат. Такъв огън, помислих си аз, може да оповести края на света.

И в известен смисъл май точно за това бе направен. Това щеше да бъде краят на света, такъв какъвто го познавахме, защото ако Мерлин бе прав, Боговете на Британия щяха да дойдат тук, на този хълм. По-маловажните богове щяха да отидат в по-малките кръгове на външния пръстен, а Бел щеше да се спусне над огненото сърце на Мей Дун, където щеше да го чака неговият Свещен съд. Великият Бел, Богът на Боговете, Господарят на Британия щеше дойде завихрил въздуха с божественото си наметало, а след него ще се сипят звезди, като есенните листа, бруленни от вятъра. И там, където петте отделни огънове бележеха сърцето на Мерлиновите пламтящи кръгове, Бел щеше отново да стъпи на Инис Придания, Остров Британия. Изведнъж ме побиха тръпки. До този момент не бях разбрал истински мечтата на Мерлин и сега тя почти ме смаза с величието си. След три дни, само след три дни, Боговете щяха да бъдат тук.

– Повече от четиристотин души работят над огньовете – обади се Гауейн.

– Напълно възможно.

– А спиралите ги отбелязвахме със самодивско въже.

– С какво?

– Въже, лорд, изплетено от косата на девица, дебело колкото нишка. Нимю стоеше в центъра, аз следвах фигурата, а лорд Мерлин отбелязваше стъпките ми с елфови камъчета. Спиралите трябваше да са свършени. Отне ни цяла седмица да ги очертаем, защото въжето все се късаше, а щом се късаше трябваше да започваме отначало.

– Може би изобщо не е било самодивско въже, лорд принц? – подразних го аз.

– О, беше, лорд – увери ме Гауейн. – Изплетохме го от собствената ми коса.

– А в навечерието на Самейн, запалвате огньовете и чакате, така ли?

– Три часа по три, лорд, трябва да горят огньовете, а на шестия час ние започваме церемонията. И след това по някое време нощта ще се превърне в ден, небето ще се изпълни с огън и задимения въздух ще се завърти, завихрен от размаха на Божиите крила.

Гауейн ме водеше по северната стена на укреплението, но сега

махна с ръка надолу към малкия Храм на Митра, останал от източната страна на дървените пръстени.

– Може да почакате там, лорд, докато доведе Мерлин.

– Той далече ли е? – попитах аз, предполагайки, че Мерлин е в някой от временните подслони, разхвърляни в източната част на платото.

– Не знам точно къде е – призна си Гауейн, – но знам, че отиде да доведе Анбар, и мисля, че знам къде може да е това.

– Анбар ли?

Бях слушал приказки за Анбар, където той беше вълшебен кон, немуморим жребец, който можел да галопира с еднаква скорост както по сушата, така и през вода.

– Ще яздя Анбар, като тръгна рамо до рамо с Боговете – каза гордо Гауейн. – и ще нося моя щандарт срещу врага.

Тук той посочи към храма, където един огромен флаг стърчеше облегнат съвсем безцеремонно на ниския керемиден покрив.

– Знамето на Британия – добави Гауейн и ме поведе надолу към храма, където разви щандарта. Той представляваше огромно квадратно парче бяло ленено платно, върху което бе бродиран непокорният червен дракон на Думнония. Звярът бе само нокти, опашка и огън.

– Това всъщност е знамето на Думнония – призна Гауейн, – но според мен едва ли останалите британски крале ще имат нещо против. Вие как мислите?

– Сигурно не, ако успеете да изтласкате саксите в морето.

– Точно това е моята задача – каза Гауейн много сериозно. – С помощта на Боговете, разбира се, и на това – докосна той Екскалибур, който още беше под мишницата ми.

– Екскалибур! – изненадах се аз. Просто не можех да си представя друг освен Артур да носи вълшебния меч.

– А как иначе? – попита ме Гауейн. – Аз трябва да нося Екскалибур, да яздя Анбар и да прогоня врага от Британия.

Той се усмихна доволно, после ми посочи една пейка край вратата на храма.

– Ако нямате нищо против да почакате, лорд, аз ще ида да потърся Мерлин.

Храмът бе охраняван от шестима копиеносци от Черните щитове, но тъй като бях дошъл тук в компанията на Гауейн, те не се опитаха да ме спрат, когато аз наведох глава, за да вляза през ниската врата. Не влязох да разглеждам малката сграда от любопитство, а по-скоро защото в онези дни най-много почитах Бог Митра. Той беше Богът на

войните, тайният Бог. Римляните бяха донесли култа към него в Британия и макар че отдавна бяха напуснали острова, Митра все още беше любимец на войниците. Този храм беше много малък. Състоеше се просто от две стаи без прозорци, за да наподобяват пещерата, където се родил Митра. Предната стая бе пълна с дървени кутии и плетени върбови кошници, в които според мен бяха поставени Съкровищата на Британия, но не отворих нито един капак да проверя. Вместо това пропълзях през вътрешната врата, водеща към черното светилище, където проблясваше големия златносребърен Свещен съд на Клидно Ейдин. Зад Свещения съд беше олтарът на Митра, едва забележим при слабата сива светлина, която се процеждаше през двете ниски врати. И Мерлин, и Нимю се надсмиваха над Митра, и един от тях двамата бе поставил върху олтара череп на язовец, за да отклони вниманието на Бога. Магнах черепа, коленичих до Свещения съд и отправих молитва към Митра. Помолих го да помогне на другите наши Богове, помолих го и да дойде на Мей Дун и да се присъедини към избиването на нашите врагове. Допрях дръжката на Екскалибур до каменния олтар и се почудих откога не е принасян тук в жертва бик. Представих си как римските войници натискат бика да коленичи, после бутат задницата му и го дърпат за рогата, за да го вкарат през ниските врати във вътрешното светилище, където животното може вече да се изправи и да мучи от страх, надушвайки в тъмното около себе си само копиеносци. Тук, в ужасния мрак, му прерязват сухожилията и то отново надава рев, сривайки се на пода, но все още замахва с огромните си рога към поклонниците на Митра. Ала те го надвиват и източват кръвта му, бикът бавно умира, а храмът се изпълва с вонята на неговите испражнения и кръв. После поклонниците изпиват кръвта на бика в памет на Митра, точно както той ни е наредил. Бяха ми казали, че и християните имали подобна церемония, но те твърдят, че в техните ритуали нищо не се убива, макар че някои езичници не им вярват, защото са убедени, че смъртта е нещо, което ние дължим на Боговете, за да им се отплатим за живота, който са ни дали.

Стоях на колене в тъмното – един воин на Митра, дошъл в този забравен храм – и както се молах, усетих същата миризма на море, която помнех от Линдинис – дъхът на сол и водорасли, докоснал ноздрите ни, докато Сребърната Олуен пристъпваше стройна, нежна и красива в галерията на двореца. За момент си помислих, че някой Бог е дошъл, или самата Сребърна Олуен е пристигнала в Мей Дун, но нищо не помръдна; нищо не се появи, нищо не засия, усещах само леката миризма на морска сол и чувах тихия шепот на вятъра отвън.

Върнах се в първата стая. Тук миризмата на море бе по-силна. Дръпнах капациите на няколко кутии, отвих платнените покривала на кошниците и реших, че съм намерил източника на морския дъх, когато открих две кошници, пълни със сол, натежала и овлажняла от есенния въздух, но морското ухание не идваше от солта, а от трета кошница, която бе натъпкана с мокри водорасли. Докоснах водораслите и облизах пръста си, беше солен. До кошницата имаше голямо запушено глинено гърне и когато го отворих, установих, че е пълно с морска вода, вероятно с нея мокреха водораслите. Бръкнах в кошницата с водораслите и открих един пласт миди между тях. Мидите имаха издължени, тесни и елегантни черупки, малко по-големи от ония, които познавах, и не бяха черни, а сивобели. Вдигнах една, помирих я и предположих, че това просто е някакъв деликатес, който Мерлин обича да си хапва. Мидата изглежда не обичаше да я пипат, защото разтвори черупката си и ме изпръска с някаква течност. Върнах я обратно в кошницата и покрих живите миди с пласт водорасли. Тъкмо се обръщах към външната врата с намерението да изчакам Мерлин отвън, когато забелязах ръката си. Вторачих се в нея, но реших, че сигурно не виждам добре. Не можех да бъда сигурен при слабата светлина, която идваше откъм външната врата, затова отново се пъгнах във вътрешната стая, където големия Свещен съд чакаше край олтара и там, в най-тъмната част на храма на Митра, аз вдигнах дясната си ръка към очите.

И видях, че тя сияе.

Зяпнах. Не исках да вярвам на очите си, но ръката ми наистина сияеше. Не светеше, не беше някаква вътрешна светлина, но със сигурност нещо сияеше в дланта ми. Прокарах пръст през мокротото петно, където ме бе изпръскала мидата и върху светещата повърхност остана тъмна следа. Значи Сребърната Олуен не беше нимфа, не беше пратеник на Боговете, а обикновено момиче, наплескано със сок от миди. Магията не беше на Боговете, а на Мерлин и сякаш всичките ми надежди умряха в онази тъмна стая.

Избърсах ръката си в наметалото и излязох на дневна светлина. Седнах на пейката край вратата на храма и се зазяпах към вътрешната укрепителна стена, където няколко малки дечица се мятаха и се пързалияха по тревата в шумна игра. Отчаянието, което ме преследваше по време на пътуването ми до Лоегир, отново ме обзе. Толкова ми се искаше да вярвам в Боговете, а така се раздирах от съмнения. Какво като момичето е човешко същество, питах сам себе си, и какво от това, че нейното нечовешко сияние е номер на Мерлин? Съкровищата са си

Съкровища. Но преди, щом се усъмнях в Съкровищата и в тяхната ефикасност, споменът за сияещото голо момиче винаги ми вдъхваше нова увереност. А сега се оказа, че тя май не е вестител на Боговете, а само една от илюзиите на Мерлин.

– Господарю? – един женски глас се опитваше да ме изтръгне от мислите ми. – Господарю?

Вдигнах очи и видях пълничка тъмнокоса млада жена притеснено да ми се усмихва. Беше облечена в проста дълга дреха, покрита с наметало, късите ѝ къдрави коси бяха стегнати с панделка, а за ръката ѝ се държеше малко червенокосо момче.

– Не ме ли помните, господарю? – попита тя разочаровано. И тогава името ѝ изплува в паметта ми.

– Сиуилог – казах аз. Навремето тя беше слугиня в Линдинис и Мордред я прелъсти. Изправих се. – Как си ти?

– Добре, доколкото може, господарю – отвърна тя доволна, че я помня. – А това е Мардок. Прилича на баща си, нали?

Погледнах момчето. Сигурно беше на шест-седем години – як, кръглолик с твърда стърчаща коса, точно като баща си, Мордред.

– Но само отвънка, иначе не е кат баща си – добави Сиуилог. – Той е добро момче, добър е като злато, господарю. Никога не ми създава тревоги, наистина, нали скъпото ми? – наведе се тя към Мардок и го целуна. Момчето се притесни от тази проява на обич, но все пак се захла.

– Как е господарката Сийнуин? – попита Сиуилог.

– Много добре. Ще се радва, че съм те видял.

– Винаги беше добра с мен. Трябваше да дода в новия ви дом, господарю, но срещнах един човек. Омъжена съм вече.

– За кого?

– За Идфаел син на Мерик, господарю. Той сега служи на лорд Ланвал.

Ланвал командваше охраната, която пазеше Мордред в позлатения му затвор.

– Мислехме, че си ни напуснала, защото си получила пари от Мордред – признах аз на Сиуилог.

– Той? Да ми даде пари? – засмя се Сиуилог. – По-скоро ще видя звезди да падат от небето, господарю. Голяма глупачка бях тогава – призна ми весело Сиуилог. – Разбира се, тогава не знаех що за мъж е Мордред, пък и той още не беше истински мъж, поне в ония дни, и сигурно ми се е завъртяла главата от това, че е крал, ама да не би да съм първата дете си губи ума от такива работи? Няма и да съм последната.

Но се оказа, че е за добро. Моят Идфаел е добър човек, и няма нищо против малкият Мардок да кука в неговото гнездо. Защото ти си точно това, нали сладкото ми, една кукувичка – и Сиуилог отново се наведе към сина си и го прегърна. Мардок се заизвива в ръцете ѝ и избухна в смях, когато тя го погъделичка.

– Какво правите тук? – попитах я аз.

– Господарят Мерлин ни помоли да дойдем – гордо заяви Сиуилог. – Той харесва малкия Мардок, наистина. Глези го! Все го храни, наистина, и ти ще станеш шишко, да, да, ще станеш като прасе! – тя отново погъделичка момчето и то със смях се задърпа и накрая успя да се отскубне. Не избяга надалеч, а застана на няколко крачки и ме заоглежда, лапнал палеца си.

– Мерлин те помоли да дойдеш, така ли? – попитах аз.

– Трябваше му готвачка, господарю, така каза, а пък аз, смея да кажа, съм толкова добра готвачка, колкото всяка жена, а пък при парите дете ми предложи, с една дума, Идфаел каза, че трябва да дойда. Не че господаря Мерлин яде кой знай какво. Той обича сирене, а то няма какво да му се готви нали така?

– А яде ли миди?в

– Обича стриди, но от тях нямаме много. Не, обикновено яде сирене. Сирене и яйца. Той не е като теб, господарю, ти много обичаше месо, помня аз!

– И сега обичам – казах аз.

– Хубаво време беше онова – въздъхна Сиуилог. – Малкият Мардок е точно колкото вашата Даян. Често си мислех, че двамата щяха добре да си играят заедно. Как е тя?

– Тя е мъртва, Сиуилог.

Лицето ѝ посърна.

– О, не, господарю, кажи, че това не е истина.

– Убиха я хората на Ланселот.

Тя плю в тревата.

– Зли хора са те всичките. Много ми е мъчно, господарю.

– Но тя е щастлива в Отвъдния свят – уверих я аз, – и някои ден всички ще отидем при нея.

– Така е, господарю, така е. А другите?

– Моруена и Серен са добре.

– Това да се чува, господарю – усмихна се тя. – Ще останеш ли за Призоваването?

– Призоваването ли? – прозвуча ми странно. За първи път чувах да

наричат това събитие така. – Не – отговорих аз, – не съм поканен. Май ще го гледам от Дурновария.

– Струва си да се види – каза тя. После се усмихна и ми благодари, че съм разговарял с нея, след което на шега подгони Мардок, а той побягна от нея, цвърчейки от удоволствие. Аз отново се отпуснах на пейката. Беше ми приятно, че я срещнах пак. После се замислих какви игри играеше Мерлин. Защо му трябваше Сиуилог? И защо му е било да наема готвачка, след като никога преди това не е имал такава слугиня?

Внезапно някаква суматоха отвъд укрепленията ме изтръгна от размишленията и пръсна заигралите се деца. Изправих се, точно когато се появиха двама мъже, които дърпаха някакво въже. Миг по-късно се появи и Гауейн, а после видях, че на другия край на въжето е вързан огромен черен жребец. Конят се опитваше да се освободи и почти завлече двамата мъже обратно до насипа, но те го хванаха за оглавника и задърпаха ужасеното животно напред. Тогава конят внезапно хукна надолу по стръмната вътрешна стена и повлече двамата мъже след себе си. Гауейн викна след тях да внимават, и къде пързаяйки се, къде тичайки и той последва огромното животно. Появи се и Мерлин, очевидно безразличен към малката драма, а след него и Нимю. Стояха и гледаха как конят най-сетне бе отведен в едно от източните помещения, после слязоха до храма.

– А, Дерфел! – поздрави ме той безгрижно. – Изглеждаш много мрачен. Да не те боли зъб?

– Донесох ви Екскалибур – казах не приветливо.

– Това мога да видя и сам. Не съм спял, знаеш. Малко глух понякога, и пикочният ми мехур е малко слаб, но какво може да се очаква на възраст като моята?

Мерлин взе Екскалибур от мен, измъкна донякъде меча от ножницата и целуна стоманата.

– Мечът на Ридерч – каза той със страхопочитание и за миг на лицето му се изписа странно изражение на екстаз, после той рязко върна острието в ножницата и остави Нимю да го вземе. – Значи ти ходи при баща си – погледна ме Мерлин. – Хареса ли го?

– Да, лорд.

– Винаги си бил прекалено емоционален, Дерфел – отсъди Мерлин и хвърли поглед към Нимю, която бе извадила Екскалибур и държеше голото му острие право срещу слабото си тяло. По някаква причина това разтревожи Мерлин и той дръпна ножницата от ръцете ѝ, после се опита да ѝ вземе и меча. Но тя не искаше да го пусне и след кратка борба с нея

Мерлин се отказа.

– Чух, че си подарил живота на Лиюфа? – каза той, обръщайки се пак към мен. – Направил си грешка. Много опасен звяр е тоя Лиюфа.

– Откъде знаете, че съм му пощадил живота?

Мерлин ме погледна с укор.

– Може да съм бил бухал, кацнал на покривните греди в замъка на Аел, Дерфел, или пък мишка, скрила се сред тръстиките розогски на пода?

Внезапно Мерлин се протегна към Нимю, изненада я и този път успя да изтръгне меча от ръцете ѝ.

– Не трябва да се изчерпва вълшебството – измърмори той, плъзгайки меча непохватно в ножницата. – Нима Артур нямаше нищо против да даде меча?

– Че защо да има, лорд?

– Защото Артур е опасно скептичен – каза Мерлин и се наведе да пъхне Екскалибур в предверието на храма. – Той смята, че ще можем да се справим без Боговете.

– Жалко тогава – казах аз саркастично, – че никога не е виждал как Сребърната Олуен сияе в тъмното.

Нимю изсъска срещу мен. Мерлин помълча, бавно се обърна и мрачно ме погледна.

– И защо да е жалко, Дерфел? – попита той със застрашителен тон.

– Защото ако я беше видял, лорд, сигурно щеше да повярва в Боговете, нали? Докато, разбира се, не открие вашите миди.

– А това било – каза Мерлин. – Разпитвал си наоколо, а? Пъхал си дебелия си сакски нос, където не трябва и си открил моите пидоки.

– Пидоки?

– Мидите, глупако, наричат се пидоки. Поне така им вика простолюдието.

– И те сияят? – попитах аз.

– Соковете им наистина имат такава способност – призна Мерлин безгрижно. Видях, че откритието ми го подразни, но той правеше всичко възможно да скри раздразнението си. – Плиний споменава това явление, но после споменава толкова много неща, че човек се чуди на какво да вярва. Повечето от представите му са явни глупости, разбира се. Всички тия тъпотии за друиди, които режели имел на шестия ден от новата луна! Това никога не бих го направил! На петия ден, да, понякога и на седмия, но на шестия? Никога! Освен това той препоръчва, доколкото си спомням, при главоболие да се увие главата с женска препаска за

гърди, ама това лечение не действа. И как би могло? Магията е в гърдите, не в препаската, значи съвсем ясно е, че е далеч по-добре да заровиш болната глава в самите гърди. Виж това лечение винаги действа, няма пропуск. Ти чел ли си Плиний, Дерфел?

– Не, лорд.

– Така е, не съм те учил латински. Как съм пропуснал? Та, той наистина пише за пидоките и отбелязва, че ръцете и устата на тия, които ги ядат след това сияят. Признавам, че това ме заинтригува. Всеки би проявил любопитство. Нямах особено желание да проучвам това явление по-задълбочено, защото бях загубил напразно много време с по-правдоподобни твърдения на Плиний, но това се оказа вярно. Помниш ли Кадуг? Лодкарят, който ни спаси от Инис Трийбс? Той ми намира сега тези миди. Те живеят в дупки в скалите, това им е неудобното, но аз плащам добре на Кадуг и той прилежно ги измъква от скривалищата им като истински ловец на миди. Изглеждаш разочарован, Дерфел?

– Аз мислех, лорд – започнах аз, ала се запънах, защото знаех, че ще ми се надсмее.

– О! Ти мислеше, че момичето е дошло от небето! – довърши вместо мен Мерлин и зацвили подигравателно. – Чу ли това, Нимю? Нашият велик воин, Дерфел Кадарн, повярвал, че нашата малка Олуен е чудно видение – каза Мерлин, наблягайки на последните думи с многозначителен тон.

– Така и трябваше – каза сухо Нимю.

– Всъщност да, като се замисля – съгласи се Мерлин. – Добър номер, нали Дерфел?

– Да, но номер, лорд – казах аз неспособен да скрия разочарованието си. Мерлин въздъхна.

– Много си глупав, Дерфел, отчайващо глупав. Наличието на трикове не означава непременно, че не съществува вълшебство, просто Боговете невинаги ни даряват с вълшебства. Нищо ли не разбираш? – изведнъж ядосано запита той.

– Знам само, че бях измамен, лорд.

– Измамен! Измамен! Не бъди толкова патетичен. Ти си по-лош от Гауейн! Теб може да те измами друид на втория ден от обучението си! Нашата работа не е да задоволяваме инфантилното ти любопитство, а да вършим делата на Боговете, а тия Богове, са далеч от нас, Дерфел. Отишли са далеч от нас! Те изчезват, стопяват си в тъмнината, слизайки в бездната на Анун. Трябва да ги призовем, а за да ги призова имах

нужда от работници, а за да привлече работници, трябваше да предложи някаква надежда. Мислиш ли, че двамата с Нимю бихме могли сами да издигнем всички тези огньовете? Имахме нужда от хора! И като наплескахме едно момиче със сока на онези миди, ние ги привлякохме, а ти какво? Само знаеш да блееш, че си измамен. Кой го е грижа какво мислиш ти? Защо не идеш да изядеш една мида? Може би това ще те просветли. – Мерлин ритна дръжката на Екскалибур, която все още стърчеше от вратата на храма. – Предполагам, че оня глупак Гаусейн ти е показал всичко, нали?

– Показа ми огнените кръгове, лорд.

– И сега ти искаш да разбереш за какво са, предполагам?

– Да, лорд.

– Всеки средноинтелигентен човек би се досетил сам – каза Мерлин важно. – Боговете са далече, това е очевидно, иначе нямаше да ни зарежат така, но преди много години те ни дали средства, с които да ги повикаме: Съкровищата. Сега Боговете са слезли толкова дълбоко в бездната на Анун, че само Съкровищата не са достатъчни, за да ни чуят. Така че ние трябва да привлечем вниманието на Боговете и как да го направим? Просто! Пращаме сигнал в бездната и този сигнал е една огромна огнена плетеница, в която поставяме Съкровищата, трябва да направим и едно-две други неща, които не са всъщност кой знае колко съществени, и после ще мога да умра спокойно без да ми се налага да обяснявам най-елементарни неща на разни смешно лековерни малоумници. Не! – каза той преди още да съм си отворил устата, какво остава да съм го попитал. – Не можеш да останеш тук в навечерието на Самейн. Искам само онези, на които мога да се доверя. И ако дойдеш тук още веднъж ще наредя на стражата да използва корема ти за мишена на копията си.

– А защо просто не обградите хълма с ограда от духове? – попитах аз. Оградата от духове представляваше редица от черепи, омагьосани от Друид, през която никой не смее да премине.

Мерлин ме зяпна като че ли съм си загубил ума.

– Ограда от духове! В навечерието на Самейн! Това е единствената нощ в годината, малоумнико, в която оградата от духове не действа! Трябва ли всичко да ти обяснявам? Оградата от духове, глупако, действа, защото впряга душите на мъртвите да плашат живите, но на Самейн душите на мъртвите са свободни да бродят където искат, така че не могат да бъдат впрегнати. На Самейн оградата от духове е толкова полезна на света, колкото и нашите умове.

Приех упрека му спокойно.

– Надявам се само да няма облаци – казах аз, опитвайки се да го омилостивя.

– Облаци ли? – предизвикателно ме погледна Мерлин. – Защо трябва да ме безпокоят облациите? О, разбирам! Она слабоумен Гауейн ти е казал, само дето нищо не е разбрал. Ако е облачно, Дерфел, Боговете ще успеят да видят нашия сигнал, защото тяхното зрение, за разлика от нашето, не се влияе от облаци, но ако е твърде облачно, тогава има вероятност да завали – гласът му беше като на човек, който обяснява нещо много просто на малко дете, – а един проливен дъжд ще загаси всичките големи огньове. Ето това е. Беше ти много трудно сам да се досетиш, нали? – сърдито ме погледна той, после се обърна и се загледа в кръговете от дърва. Облегна се на черния си жезъл, разсъждавайки върху огромната работа, която бе свършил на върха на Мей Дун. Дълго време мълча, после изведнъж сви рамене. – Замислял ли си се някога какво щеше да стане, ако християните бяха успели да качат Ланселот на трона – попита той и в гласа му вместо гняв звучеше тъга.

– Не, лорд – казах аз.

– Тяхната 500 г. щеше да дойде и те всички щяха да чакат идването на глупавия си прикован Бог.

До този момент Мерлин гледаше към подредените редици от дърва, сега изведнъж се обърна към мен.

– Ами ако той не беше дошъл? – попита той в недоумение. – Да речем всички християни са се подготвили, всички с най-хубавите си наметала, всички измити и изтъркани, молещи се и... нищо не става. Тогава какво?

– Тогава през 501 г. нямаше да има нито един християнин – казах аз. Мерлин поклати глава.

– Съмнявам се. На свещениците това им е работата – да обясняват необяснимото. Такива като Сенсъм щяха да измислят някаква причина и хората щяха да им повярват, защото толкова им се иска да вярват. Народът не се отказва от надеждите заради разочарованията, Дерфел, а само удвоява надеждите си. Какви глупаци сме всички.

– Значи вие се страхувате – казах аз и изведнъж ми стана мъчно за него, – че на Самейн може нищо да не се случи?

– Разбира се, че се страхувам, малоумнико. Нимю обаче не. – Мерлин хвърли поглед към Нимю, която мрачно ни наблюдаваше. – Ти си пълна с увереност, малката ми, нали? – подигравателно я запита той. – А ако питаш мен, Дерфел, иска ми се никога да не бяхме стигали дотук.

Дори не знаем какво трябва да стане като запалим огньовете. Боговете може да дойдат, а може и да изчакат някой по-благоприятен момент. Разбираш ли?

– Мисля, че да, лорд.

– Съмнявам се. Даже не знам защо си губя времето да ти обяснявам! Със същия успех мога да обяснявам на някой вол тънкостите на риториката! Какъвто си глупав. Можеш вече да си вървиш. Донесе Екскалибур.

– Артур си го иска обратно – казах аз.

– Сигурно. Може и да си го получи, когато Гауейн свърши с него. А може и да не си го получи. Какво значение има? Престани да ме тревожиш с дреболии, Дерфел. И довиждане.

Той тръгна, отново обзет от гняв, но след две-три крачки спря и се обърна да викне Нимю. – Ела, момиче!

– Първо искам да се уверя, че Дерфел ще си тръгне – отвърна тя, хвана ме за лакътя и ме помъкна към вътрешното укрепление.

– Нимю! – викна Мерлин.

Тя не му обърна внимание и продължи да ме дърпа нагоре по тревистия склон към пътеката. Аз гледах надолу към сложната плетеница от подредени дърва.

– Голяма работа сте свършили – казах аз.

– И всичко ще е напразно, ако не направим подходящите ритуали – отвърна тя сприхаво. Мерлин ми беше ядосан, но неговият гняв бе почти престорен и бе дошъл и изчезнал като светкавица, а гневът на Нимю бе дълбок и силен, бе изтеглил и последната капка кръв от лицето ѝ и бе изострил чертите му. Тя никога не е била красавица, а след загубата на окото изглеждаше дори ужасно, но в изражението ѝ имаше нещо диво и същевременно интелигентно, което привличаше вниманието и запечатваше образа ѝ в паметта на хората, а сега, на това високо укрепление, брулено от западния вятър, тя изглеждаше по-страховита от всякога.

– Има ли някаква опасност ритуалът да не се извърши както трябва? – попитах аз.

– Мерлин те харесва – каза тя ядосано, без да обръща внимание на въпроса ми. – Той е емоционален.

– Глупости.

– Какво знаеш ти, Дерфел? – озъби ми се тя. – Трябва ли да понасяш самохвалството му? Трябва ли да спориш с него? Трябва ли да му вдъхваш увереност? Трябва ли да го гледаш как прави най-голямата грешка в историята? – всички тези въпроси Нимю едно захвърли по

мен. – Трябва ли да го гледаш как хвърля на вятъра целия този труд – махна с ръка към огньовете тя. – Ти си глупак – добави тя мрачно. – Ако Мерлин пръдне, ти мислиш, че самата мъдрост говори. Той е стар човек, Дерфел, и не му остава много да живее, а освен това губи силата си. А силата, Дерфел, идва отвътре – и Нимю тупна с ръка между малките си гърди. Бе спряла на върха на укреплението и се бе обърнала с лице към мен. Аз бях едър воин, а тя мъничка слаба жена, и въпреки това имаше власт над мен. Винаги е имала. Някъде в душата на Нимю клокочеше страст, толкова дълбока и тъмна, че нищо не можеше да ѝ устои.

– Защо вълненията на Мерлин да са заплаха за ритуала? – попитах аз.

– Просто така! – отвърна Нимю, обърна се и тръгна.

– Каж ми – настоях аз.

– Никога! – сопна се тя. – Ти си глупак.

Тръгнах след нея.

– Коя е Сребърната Олуен?

– Робиня, която купихме в Демечия. Беше пленена в Поуис и ни струваше шест златни монети, защото е много красива.

– Наистина – спомних си аз нежните стъпки на момичето в смълчаната нощ в Линдинис.

– И Мерлин така смята – каза Нимю презрително. – Разтреперва се щом я види, но напоследък се чувства твърде стар, пък и трябва да се преструваме, че тя е девствена заради Гауейн. И той ни вярва! Но тоя глупак би повярвал на всичко! Той е идиот!

– И ще се ожени за Олуен, когато всичко това свърши, така ли?

Нимю се засмя.

– Така му обещахме, но като разбере, че тя не е дух, а робиня, може и да се откаже. Така че може и да я препродадем. Ти би ли я купил? – попита тя и ми хвърли лукав поглед.

– Не.

– Все още си верен на Сийнуин, а? – подигра ми се Нимю. – Как е тя?

– Добре.

– И ще дойде в Дурновария да гледа призоваването, нали?

– Не – отвърнах аз. Нимю се обърна и ме погледна подозрително.

– Но ти ще гледаш, нали?

– Аз, да.

– А Гуидър? Ще го доведеш ли?

– Той иска да дойде, да. Но първо ще поискам разрешение от баща

му.

– Кажи на Артур да го пусне. Всяко дете в Британия трябва да види завръщането на Боговете. Ще бъде зрелище, което вечно ще се помни, Дерфел.

– Значи все пак ще стане, въпреки грешките на Мерлин.

– Ще стане – изсъска Нимю, – въпреки Мерлин. Ще стане, защото аз ще се погрижа да стане. Ще дам на оня стар глупак каквото иска, независимо дали му харесва или не.

Тя спря, обърна се и хвана лявата ми ръка. После вторачи единственото си око в белега на дланта ми. Този белег бе обвързан с клетва, която ме задължаваше да се притека на всеки неин зов, и аз почувствах, че тя иска нещо от мен, но после някаква предпазливост я спря. Тя пое дъх, вгледа се в мен, после пусна белязаната ми ръка.

– Отгук можеш да се справиш и сам – каза Нимю мрачно и си тръгна.

Аз заслизах надолу по хълма. Хората продължаваха да мъкнат дърва към върха на Мей Дун. Гауейн ми беше казал, че огньовете трябва да горят девет часа. Девет часа да изпълват небето с пламъци и да доведат Боговете на земята. А може, ако ритуалите не се извършат както трябва, и нищо да не доведат.

След три нощи щяхме да разберем кое от двете щеше да се случи.

Сийнуин с удоволствие щеше да дойде в Дурновария да гледа призоваването на Боговете, но на Самейн, когато мъртвите се разхождат по земята, тя искаше да остави дарове за Даян и реши, че най-подходящото място за това е Ърмидс Хол, където Даян умря. Затова Сийнуин взе двете ни живи дъщери и отиде в Ърмидс Хол. Там сред пепелищата на изгорялата къща тя оставила кана с разредена медовина, малко хляб с масло и шепа покрити с мед орехи, които Даян толкова обичаше. Сестрите на Даян оставили малко ядки и твърдо сварени яйца в пепелта, после всички се подслонили в къщата на горския под охраната на моите копиеносци. Не видели Даян, защото на Самейн мъртвите никога не се показват, но ако пренебрегнем присъствието им, ще си навлечем нещастие. После Сийнуин ми каза, че на сутринта храната я нямало и каната била празна.

Аз бях в Дурновария заедно с Исса и Гуидър. Артур бе разрешил на сина си да гледа призоваването и той бе много развълнуван. Тогава беше на единадесет години, изпълнен с радост и живот и любопитство. Беше строен като баща си, но бе наследил красотата на Гуинивийър, имаше

нейния дълг нос и смели очи. Момчето бе палаво, но не зло и ние със Сийнуин щяхме да се радваме, ако се изпълнеше предсказанието на баща му и Гуидър се оженеше за нашата Моруена. Това решение можеше да се вземе едва след две-три години, а дотогава Гуидър щеше да живее с нас. Той искаше да отиде на върха на Мей Дун, и бе много разочарован, когато му обясних, че там не пускат никой, освен онези, които трябва да извършат церемониите. Дори хората, участвали в натрупването на дървата, трябвало да си тръгнат в деня преди Самейн. И те както стотиците други любопитни, дошли от цяла Британия, щяха да гледат призоваването от полята под древното укрепление.

Артур пристигна сутринта преди Самейн и аз видях с каква радост поздравя Гуидър. Момчето бе неговият единствен извор на щастие в онези мрачни дни. Кълхуч, братовчедът на Артур, дойде от Дунум с шестима копиеносци.

– Артур ми каза да не идвам – сподели той захилен, – но аз не бих изпуснал това за нищо на света.

Кълхуч скокна да поздравя Галахад, който през последните месеци помагаше на Сеграмор да пази границата със саксите на Аел. Сеграмор се бе подчинил на заповедта на Артур да остане на поста си и бе помолил Галахад да отиде до Дурновария, за да разкаже после на войската за случилото се през нощта на Самейн. Големите надежди тревожеха Артур, който се страхуваше, че неговите привърженици ще изживеят огромно разочарование, ако нищо не се случи.

Но надеждите продължаваха да нарастват, тъй като следобяд в града пристигна и кралят на Поуис, Кунеглас, заедно с десетина мъже, сред които и сина му Пердел – вече пораснал млад момък, с едва наболи мустаци. Кунеглас ме прегърна. Той беше брат на Сийнуин, аз не познавам по-свестен и по-честен мъж. Беше се отбил пътьом при Мюриг и сега потвърди опасенията ни, че краля на Гуент не иска да воюва със саксите.

– Той вярва, че неговият Бог ще го закриля – мрачно каза Кунеглас.

– Ние също – магнах аз с ръка към прозореца на двореца в Дурновария, от където се виждаха полите на хълма Мей Дун, почернели от хора. Всички те се надяваха да са по-близо до онова, което тази важна нощ щеше да донесе. Мнозина се бяха опитали да се изкачат до върха, но Черните щитове на Мерлин ги държаха на разстояние. В полето северно от укреплението група храбри християни шумно се молеха на своя Бог да прати дъжд, та да удави езическите огънове. Но разгневената тълпа ги прогони. Една от жените християни бе пребита и Артур трябваше да

изпрати войници да успокоят духовете.

– И какво ще стане тази нощ? – попита ме Кунеглас.

– Може и нищо, кралю-господарю.

– Да не би да съм бил толкова път за нищо? – изръмжа Кълхуч. Той беше як мъж, свадлив и цапнат в устата, и беше един от най-близките ми приятели. В битката край Лондон срещу саксите на Аел една бойна бравда се бе врязала дълбоко в крака му и оттогава Кълхуч куцаше, но не обръщаше внимание на огромния белег, останал от тази рана и смяташе, че си е същият страховит копиеносец какъвто винаги е бил.

– А ти какво правиш тук? – заяде се той с Галахад. – Нали беше християнин?

– Не бях, а съм.

– Значи се молиш за дъжд, така ли? – обвини го Кълхуч. То вече беше почнало да вали, но само леко пръскаше. Някои хора вярваха, че небето скоро ще се изясни, но неизбежно имаше и песимисти, които смятаха, че дъждът ще се засили.

– Ако наистина започне да вали из ведро тази нощ – рече Галахад, който с удоволствие приемаше словесните двубои с Кълхуч, – ще признаеш ли, че моят Бог е по-силен от вашите?

– Ще ти прережа гърлото – изръмжа Кълхуч без никакво намерение да изпълни заканата си, защото и той като мен от години бе приятел с Галахад.

Кунеглас отиде да разговаря с Артур, Кълхуч тръгна към една кръчма при северната порта на Дурновария да търси някакво червеноко-со момиче, а ние с Галахад и малкия Гуидър влязохме в града. Атмосферата бе жизнерадостна, като че ли някакъв голям есенен панаир бе напълнил улиците на Дурновария и околните поляни. Търговци бяха опънали сергии, кръчмите работеха на пълни обороти, фокусници омайваха тълпата с майсторството си и десетки менестрели пееха по ъглите. Една обучена мечка се търкаляше нагоре-надолу по хълма на Дурновария под къщата на епископ Емрис и ставаше все по-опасна и по-опасна, защото хората я поеха с медовина. Зърнах епископ Сенсъм, който надничаше през един голям прозорец и зяпаше огромното животно, но щом ме видя се дръпна назад и затвори кепенците.

– Колко време ще остане затворен? – попита ме Галахад.

– Докато Артур му прости – отвърнах, – а той все някога ще му прости, защото винаги прощава на враговете си.

– Съвсем като християнин.

– Съвсем като глупак – казах аз след като се уверих, че Гуидър не

може да ме чуе. Бе отишъл да гледа мечката отблизо. – Но на природения ти брат едва ли ще прости. Всъщност аз го видях преди няколко дни.

– Ланселот ли? – изненада се Галахад. – Къде?

– Със Сердик.

Галахад се прекръсти, нехаещ за смръщените погледи, които предизвика с това. В Дурновария, както и в повечето градове на Думнония, повечето хора бяха християни, но днес улиците бяха изпълнени с езичници от провинцията и мнозина горяха от желание да се счепкат с християнските си врагове.

– Мислиш ли, че Ланселот ще се бие на страната на Сердик? – пита ме Галахад.

– Че той кога се е бил? – отвърнах аз язвително.

– Да, но може.

– Тогава, ако изобщо се бие, ще е на страната на Сердик.

– В такъв случай се моля да ми се изпречи на пътя, за да го убия – рече Галахад и пак се прекръсти.

– Ако планът на Мерлин се осъществи, няма да има война, Само клане, предвождано от Боговете.

Галахад се усмихна.

– Бъди честен с мен, Дерфел, мислиш ли, че Мерлин ще успее.

– Точно за това сме тук да видим – казах уклончиво и изведнъж ми дойде наум, че в града сигурно бе пълно със сакски шпиони, дошли да видят същото. Те вероятно бяха привърженици на Ланселот, брити, които можеха да се слоят с непрестанно нарастващата тълпа. Ако планът на Мерлин се провалеше, помислих си аз, това щеше да даде кураж на саксите и напролет битките щяха да бъдат още по-тежки.

Дъждът се засили. Извиках Гуидър и тримата тичешком се върнахме в двореца. Гуидър умоляваше баща си да му разреши да наблюдава призоваването от нивите непосредствено под укрепленията на Мей Дун, но баща му поклати глава.

– Ако вали така – каза Артур, – и без това няма нищо да стане. Само ще настинеш и после... – изведнъж думите му застинаха на устата, защото за малко щеше да каже: „и после майка ти ще ми се сърди.“

– После ще заразиш с хремата си Моруена и Серен – довърших аз, – аз пък ще я прихвана от тях и ще я предам на баща ти и когато дойдат саксите цялата войска ще киха.

Гуидър поразмисли върху това за миг, но реши, че приказвам безсмислици и дръпна баща си за ръка.

– Моля те!

– Можеш да гледаш от горната зала като всички нас – не отстъпи Артур.

– Тогава може ли да се върна и да погледам мечката, татко? Тя започна да се напива и скоро ще пуснат кучета срещу нея. Ще стоя на сушина. Обещавам. Моля те, татко?

Артур го пусна да върви и аз пратих Исса да го пази, а ние с Галахад се качихме в горната зала. Преди година, когато Гуинивийър все още идваше понякога в този дворец, тук всичко бе изискано и чисто, но сега бе занемарено, прашно и запуснато. Сградата бе римска и Гуинивийър се бе опитала да възстанови древното ѝ великолепие, но войската на Ланселот бе разграбила двореца по време на бунта и никой не бе поправял разрушеното. Хората на Кунеглас бяха наклали огън на пода и малките плочки се бяха изкривили от горещината. Самият Кунеглас стоеше пред широкия прозорец и мрачно гледаше над сламените и керемидените покриви на Дурновария към Мей Дун, който почти се бе скрил зад пелената на дъжда.

– Ще намалее, нали? – погледна ни с надежда той, когато влязохме.

– По-скоро ще се засили – каза Галахад и в същия момент откъм север изтрещя гръмотевица и дъждът наистина се усили и заблъска по покривите. Дървата, подредени на върха на Мей Дун, сигурно вече подгизваха, но засега само най-горните, по-дълбоките пластове навярно все още бяха сухи. Всъщност те щяха да останат сухи час и повече при този проливен дъжд, а когато в сърцето на огъня има сухи дърва, те бързо щяха да подпалят мокрите над тях. Но ако дъждът продължеше да вали така през нощта, нямаше да могат да се разгорят както трябва.

– Поне пианите ще изтрезнеят под този дъжд – отбеляза Галахад.

На вратата на залата се появи епископ Емрис. Полите на черното му свещеническо расо бяха подгизнали и кални. Той хвърли тревожен поглед към страшните копиеносци-езичници на Кунеглас, после побърза да се присъедини към нас при прозореца.

– Артур тук ли е? – попита ме той.

– Някъде из двореца е – отговорих аз, после представих на Емрис крал Кунеглас като добавих, че епископът е един от нашите добри християни.

– Аз вярвам, че ние всички сме добри, лорд Дерфел – каза Емрис, покланяйки се на краля.

– Според мен – уточних аз – добри християни са тези, които не вдигат бунт срещу Артур.

– Това бунт ли беше? – попита Емрис. – Аз мисля, че беше просто лудост, лорд Дерфел, предизвикана от една религиозна надежда и на мен ми се струва, че днес Мерлин прави съвсем същото нещо. Подозирам, че ще бъде разочарован, точно както мнозина от моите хора се разочароваха миналата година. Но какво би могло да се случи след подобно разочарование тази нощ? Аз затова съм тук.

– Какво ще се случи? – попита Кунеглас. Емрис сви рамене.

– Ако Боговете на Мерлин не се появят, кралю-господарю, кой ще бъде обвинен за това? Християните. И кого ще започне да избива тълпата? Християните – Емрис се прекръсти. – Искам Артур да ми обещае, че ще ни закриля.

– Сигурен съм, че той с радост ще се отзове на молбата ви – каза Галахад.

– Вас, епископе – добавих аз, – той ще защити със сигурност.

Емрис бе останал верен на Артур, и беше добър човек, макар съветите му да бяха толкова предпазливи, колкото бе натежало старото му тяло. Епископът бе член на Кралския съвет като мен. Кралските съветници уж трябваше да съветват Мордред, но сега, след като нашият крал бе станал затворник в Линдинис, ние рядко се събирахме. Артур разговаряше с нас поотделно и после взимаше решения сам, но всъщност единствените решения, които трябваше да се вземат, бяха свързани с подготовката на Думнония за нашествието на саксите и всички охотно оставяхме Артур сам да носи това бреме.

Светкавица проби сивите облаци и миг след това така силно изтрещя гръмотевицата, че ние неволно се наведохме да прикрием главите си. Дъждът, който вече валеше като из ведро, внезапно още повече се засили и яростно заблъска по по покривите и заплющя по калните вади, потекли по улиците на Дурновария. По пода на залата се образуваха локви.

– Може би – мрачно предположи Кунеглас – Боговете не искат да ги призоваваме.

– Мерлин казва, че те са много далече – обадох се аз, – значи този дъжд не е тяхна работа.

– Което положително доказва, че зад дъжда стои по-висш Бог – намеси се Емрис.

– По ваше искане ли? – кисело попита Кунеглас.

– Аз не съм се молил за дъжд, кралю-господарю – поклати глава Емрис. – Даже, ако това ще ви достави удоволствие, ще се помоля дъждът да спре – и епископът затвори очи, разпери ръце и вдигна глава за

молитва. Тържествеността на момента бе донякъде нарушена от една дъждовна капка, преминала през покрива, която падна точно върху остриганото теме на Емрис, но той довърши молитвата си и направи кръстния знак.

И като по чудо, точно когато пухкавата ръка на епископа изписа кръста върху мърлявото му расо, дъждът започна да отслабва. Западният вятър довя още няколко силни порива, но барабаненето по покрива престана и склоновете на Мей Дун се очертаха по-ясно. Хълмът все още изглеждаше мрачен под сивите облаци и все още нищо не се виждаше над старото укрепление освен шепа копиеносци, застанали на пост, и под тях няколко поклонника изкатерили се колкото посмели по склона. Емрис не знаеше дали да се радва или да страда задето молитвата му бе толкова резултатна, но ние всички бяхме онемели, особено когато на запад облаците се разтвориха и пропуснаха сноп слънчеви лъчи и те обогриха склоновете на Мей Дун в зелено.

Роби ни донесоха подгрята медовина и студено еленско месо, но на мен не ми се ядеше. Предпочитах да гледам как се изнизва следобедата, отстъпвайки пред нощта, под все по-разпокъсващите се облаци. Небето се изясняваше и на запад някъде над Лионес залезът бе превърнал хоризонта в огненочервена пещ. Слънцето се скриваше в навечерието на Самейн и из цяла Британия, дори в християнска Ирландия, хората оставяха храна и пиене за мъртвите, които щяха да преминат през Анун по моста на мечовете. Това бе нощта, в която призрачната процесия от мъртви щеше да навести земята, където сенките от Отвъдния свят някога бяха дишали, любили и умрели. Мнозина бяха умрели на Мей Дун и тази нощ там щеше да е пълно с духове; после неизбежно се замислих как малката сянка на Даян броди из Ърмидс Хол.

Артур се появи в залата и на мен ми се стори съвсем различен без Екскалибур, увиснал край бедрото му в инкрустираната си ножница. Той изсумтя като видя, че дъждът бе спрял, след това изслуша молбата на епископ Емрис.

– Ще пратя моите копиеносци по улиците – увери той епископа, – и ако твоите хора ще бъдат в безопасност стига да не дразнят езичниците.

Артур взе рог с медовина от един роб и пак се обърна към епископа.

– Аз също исках да те видя – съобщи му той и сподели опасенията си от поведението на крал Мюриг. – Ако Гуент не участва във войната, саксите ще бъдат повече от нас.

Емрис пребледня.

– Гуент със сигурност няма да остави Думнония да бъде победена!

– Саксите са подкупили Гуент, епископе – обадих се аз и му разказах как Аел е разрешил на мисионерите на Мюриг да проповядват в неговите владения. – Докато Мюриг вярва, че може да покръсти саксите, той няма да вдигне меч срещу тях.

– Трябва да се възрадвам при мисълта, че саксите могат да бъдат покръстени – набожно рече Емрис.

– По-добре недей – предупредих го аз. – Щом Аел реши, че онези свещеници не му трябват повече, ще им отреже гърлата.

– А после ще отреже и нашите – добави мрачно Кунеглас. Той и Артур бяха решили заедно да посетят краля на Гуент, и сега Артур настоя епископ Емрис да се присъедини към тях.

– Теб той ще изслуша, епископе – каза Артур, – и ако успееш да го убедиш, че саксите са по-голяма заплаха за християните в Думнония от мен, той може и да промени решението си.

– С радост ще дойда – заяви Емрис – наистина.

– Най-малко – добави мрачно Кунеглас, – трябва да убедим младия Мюриг да пусне моята войска през страната си.

Артур се разтревожи.

– Нима може да откаже?

– Такива са сведенията – сви рамене Кунеглас. – Но ако саксите дойдат, Артур, аз ще мина през страната му независимо дали ми е разрешил или не.

– Това значи война между Гуент и Поуис – отбеляза навъсено Артур, – вода в мелницата на саксите.

Той потръпна.

– Защо му трябваше на Тюдрик да се отказва от трона?

Тюдрик бе бащата на Мюриг и макар че бе християнин, той винаги е воювал с хората си на страната на Артур срещу саксите.

Последната червена светлина на запад избледня. За няколко мига света увисна между светлината и тъмнината и после бездната ни погълна.

Стояхме на прозореца, тръпнещи от влажния вятър, и гледахме как първите звезди проблясват между парцаливите облаци. Наедряващата луна бе ниско над южното море и осветяваше ръбовете на голям облак, закрил главата на съзвездие подобно на змия. Нощта се спусна. Настъпи Самейн. Мъртвите идваха.

Няколко огънове осветиха къщите на Дурновария, но околностите бяха съвсем черни, само лунната светлина посребряваше гората по

хребета на далечен хълм. Мей Дун бе само едва доловима сянка в тъмнината, черно петно върху черното сърце на мъртвата нощ. Тъмнината се сгъсти, появиха се още звезди и луната засия по-ярко между разпокъсаните облаци. Мъртвите вече се носеха като поток по моста на мечовете и се смесваха с нас, макар че ние не можехме да ги видим, нито да ги чуем, но те бяха тук, в двореца, по улиците, във всяка долина и град, във всяка къща в Британия, а по бойните полета, където толкова много души са загубили земните си тела, мъртвите сигурно бяха безброй като звездите. Даян бе под дърветата в Ърмидс Хол, а потокът от мъртви през моста на мечовете не спираше. Тогава си помислих, че един ден и аз ще дойда в такава нощ да видя децата си и децата на техните деца и техните деца. За вечни времена душата ми ще броди по земята само на Самейн.

Вятърът утихна. Луната отново се скри зад купчина облаци, увиснали над Арморика, но над нас небесата бяха ясни. Звездите, сред които живееха Боговете, блещукаха в празното пространство. Кълхуч се бе върнал в двореца и се появи край прозореца, където се бяхме скупчили, за да наблюдаваме нощта. Гуидър се върна от града и дойде при нас, но скоро се отегчи да зяпа във влажната тъмнина през прозореца и тръгна да търси приятелите си от дворцовата стража.

– Кога започват ритуалите? – попита Артур.

– Няма да е скоро – предупредих го аз. – Огньовете трябва да горят шест часа преди церемонията да започне.

– Как отброява часовете Мерлин? – попита Кунеглас.

– В главата си, кралю-господарю – отвърнах аз.

Мъртвите се плъзгаха между нас. Вятърът затихна съвсем и тишината разля кучетата в града. Облаците бяха призрачно красиви с посребрените си ръбове, а звездите между тях изглеждаха неестествено ярки.

И тогава, съвсем неочаквано, на тъмното петно върху тъмното сърце на нощта, на широкия, ограден със стени връх на Мей Дун, лумна първият огън и призоваването на Боговете започна.

* * *

За момент този единствен пламък заподскача чист и ярък над укрепленията на Мей Дун, после огънят започна да обхваща широк редица от дърва извиваща се под обраслите с трева стени на древната крепост и въздухът над върха се изпълни с пушек и задимена светлина. Представих си как там търчаха хора и мушкаха факли дълбоко в натрупаните

дърва, после тичат с пламтящите факли да отнесат огъня до централната спирала или до външните кръгове. От начало огньовете се разпалваха бавно, огнените езици съскаха, пробивайки си път през мокрите дърва, но горещината постепенно изпари влагата и сиянието на огъня ставаше по-ярко и по-ярко, докато накрая пламъците обхванаха цялата огромна плетеница и светлината победоносно лумна в нощта. Билото на хълма се бе превърнало в огнен хребет, вряща хаос от пламъци над които дори димът преди да се отправи към небето бе оцветен в червено. Огньовете бяха толкова ярки, че хвърляха трепкащи сенки дори по улиците на Дурновария, които бяха пълни с народ. Някои хора дори се бяха покатерили по покривите, за да гледат.

– Шест часа? – попита недоверчиво Кълхуч.

– Така ми каза Мерлин – вдигнах аз рамене. Кълхуч плю.

– Шест часа! Бих могъл да се върна при червенокосата – каза той, но не тръгна. Всички стояхме неподвижно и гледахме как пламъците танцуват над хълма. Това бе погребалната клада на Британия, краят на историята, призоваването на Боговете, и ние го наблюдавахме в напрегнато мълчание, сякаш очаквахме да видим как димът се разпилява от вихъра, предизвикан от слизането на Боговете.

– Храна – обади се Артур навъсено и разсея напрежението. – Ако трябва да чакаме шест часа, можем и да хапнем.

Малко разговаряхме по време на яденето и то преди всичко за крал Мюриг от Гуент и ужасната възможност да започнем войната със саксите без неговите копиеносци. Ако, разбира се, все си мислех аз, изобщо се стигне до война и току поглеждах през прозореца към подскачащите пламъци и кълбящия се дим. Опитах се да измервам минаващите часове, но в интерес на истината нямах никаква представа един час ли мина, два ли, докато се хранехме, после пак застанахме край големия отворен прозорец, за да зяпаме към Мей Дун, където за първи път бяха събрани на едно Съкровищата на Британия. Там беше кошницата на Гаранхир, изплетена от върбови клонки и достатъчно голяма да побере един хляб и няколко риби, макар че бе толкова прокъсана, че всяка уважаваща себе си жена отдавна да я бе хвърлила в огъня. Рогът на Бран Галед представляваше волски рог, почернял от времето и очукан по ръбовете. Колесницата на Модрон бе изпочупена през годините и беше толкова малка, че само дете можеше да се вози в нея, ако изобщо би могла да се сглоби отново. Оглавника на Ейдин беше волски оглавник от изтъркано въже и ръждясали железни скоби, дето и най-бедният селянин не би си помислил да използва. Ножът на Лауфродед беше тъп с широко острие

и счупена дървена дръжка, а пък Бруса на Тъдуол бе толкова изтърган, че всеки занаятчия би се срамувал да го държи в работилницата си. Палтото на Падарн бе излиняло и закърпено, просияшка дреха, но пак по-запазено от Наметалото на Регад, за което се разправяше, че може да направи човек невидим, стига да го наметне, само дето сега приличаше повече на паяжина отколкото на наметало. Чинията на Ригенид беше плитък дървен съд, целият напукан и невъзможен за употреба, а Дъската за игра на Гуендолау бе едно едно парче дърво, очукано отвсякъде, върху което игралните полета почти не личаха вече. Пръстенът на Елюнед приличаше на обикновен воински пръстен – простите метални кръгчета, които копиеносците обичаха да правят от оръжията на мъртвите си врагове, но ние всички бяхме захвърляли далеч по-добре изглеждщи воински пръстени от Пръстена на Елюнед. Само две от Съкровищата имаха съществена стойност. Едното бе Меча на Ридерч, Екскалибур, изкован в Отвъдния свят от самия Гофанон, а другото бе Свещения съд на Клидно Ейдин. Сега всичките – и боклучавите, и великолепните, бяха обгърнати от огнени пръстени и призоваваха своите Богове.

Небето все още се проясняваше, макар че на юг още имаше скупчени облаци и оттам с напредването на нощта на мъртвите долетя светкавица. Тази светкавица бе първият знак от Боговете. Душата ми се изпълни със страх и аз докоснах желязната дръжка на Хюелбеин. Но огнените пукнатини в небето бяха далеч, много далеч, може би над далечното море или дори по-далече – над Арморика. Час или повече светкавиците раздираха небесата на юг в пълна тишина. Веднъж един цял облак сякаш грейна, осветен отвътре, и ни накара да ахнем, а епископ Емрис направи кръстния знак.

Далечните светкавици избледнях и оставиха само големия огън зад укрепленията на Мей Дун да бушува. Тези пламъци трябваше да дадат знак на Боговете да излязат от безната на Анун, трябваше да стигнат в тъмнината между двата свята. Чудех се какво ли си мислеха мъртвите. Дали не се трупаха в цели пълчища около Мей Дун да гледат призоваването на Боговете? Представих си как отраженията на тези пламъци блещукат по остриетата на моста на мечовете и може би достигат до самия Отвъден свят и, да си призная, се уплаших. Светкавиците изчезнаха и като че ли нищо вече не се случваше, само огънят свирепо гореше, но всички ние, поне така мисля, знаехме, че светът трепери на прага на нещо ново.

После по някое време, докато часовете се нижеха, се появи и следващият знак. Галахад първи го забеляза. Той се прекръсти и се надвеси

извън прозореца сякаш не можеше да повярва на очите си, после посочи с пръст високо над кълбата дим, който закриваше звездите като с воал.

– Виждате ли? – попита той и ние всички се надвесихм навън, за да погледнем нагоре.

И аз видях, че се бяха появили светлините на нощното небе.

Всички бяхме виждали такива светлини, макар и рядко, но тяхната поява точно тази нощ със сигурност бе многозначителна. Отначало имаше само мъждукаща синя мъгла в тъмното, но постепенно мъглата се сгъсти и стана по-светла, а от огъня се издигна червена завеса и докосна синята мъгла. Двете увиснаха като смачкан плат между звездите. Мерлин ми беше казал, че подобни светлини са нещо обикновено в далечния север, но тези сега висяха на юг. После величествено и внезапно цялото пространство над главите ни бе залято от падащи сини, сребърни и ярко червени водопади... Всички излязохме на двора, за да виждаме по-добре, и стояхме поразени от страх и богобоязън докато небесата сияеха. От двора вече не можехме да виждаме огньовете на Мей Дун, но светлината от тях изпълваше южното небе, а над главите ни неземните светлини изписваха величествени аркади.

– Сега вярваш ли, епископе? – попита Кълхуч.

Емрис сякаш бе загубил дар слово, но после потръпна и докосна дървения кръст, който висеше на врата му.

– Ние никога не сме отричали съществуването на други сили – тихо изрече той, – Само дето вярваме, че нашият Бог е единственият истински Бог.

– А другите Богове какво са? – попита Кунеглас.

Емрис смръщи вежди, не му се искаше да отвръща най-напред, но после честността му го застави да говори.

– Те са силите на мрака, кралю-господарю.

– Силите на светлината, разбира се – каза Артур със страхопочитание, защото дори той бе впечатлен. Артур, който би предпочел Боговете изобщо да не се занимават с нас, сега виждаше тяхната сила в небето и бе изпълнен с удивление. – И какво ще стане сега? – попита той.

Беше се обърнал към мен, но отговори епископ Емрис.

– Ще има смърт, лорд.

– Смърт ли? – попита Артур, чудейки се дали е чул правилно.

Емрис отиде под сводовете на арките сякаш се страхуваше от вълшебната сила, която проблясваше и се стичаше на ярки потоци между звездите.

– Всички религии използват смъртта, лорд – заяви той педантично,

– дори нашата вяра в жертвоприношението. Само че в християнската вяра Божият син е убит, за да не трябва повече никой никога да загива на олтара, но не мога да се сетя за нито една религия дето да не използва смъртта като част от своите мистерии. Озирис бил убит – рече Емрис и изведнъж осъзна, че говори за култа към Изида, разрушил живота на Артур, и побърза да продължи с нещо друго, – Митра също умира и неговият култ изисква смъртта на бикове. Всичките ни Богове умират, лорд – каза епископът – и всички религии с изключение на християнството пресъздават тяхната смърт като част от своя култ.

– Ние християните стоим над смъртта и вярваме в живота – каза Галахад.

– Слава на Бога, така е – съгласи се Емрис и се прекръсти, – но Мерлин не е християнин.

Светлините в небето станаха още по-ярки – огромни цветни завеси, през които подобно на нишки в гоблен преминаваше и проблясваше бяла светлина.

– Смъртта е най-могъщата магия – продължи епископът с укоризнен тон. – Един милостив Бог не би позволил това и нашият Бог сложи край на тази магия със смъртта на собствения си син.

– Мерлин не използва смъртта – ядосано извика Кълхуч.

– Напротив – тихо възразих аз. – Преди да отидем да търсим Свещения съд той направи човешко жертвоприношение. Сам ми каза.

– Кого? – остро запита Артур.

– Не знам, господарю.

– Сигурно си е измислял – каза Кълхуч, забил поглед в небето, – той обича да си измисля.

– По-скоро е казал истината – обади се Емрис. – Старата религия иска мноо кръв, обикновено човешка. Знаем толкова малко за нея, разбира се, но помня, че старият Бализ ми разправяше, че Друидите много обичали да убиват хора. Обикновено затворници. Някои били изгаряни живи, други бли хвърляни в ями на смъртта.

– И някои успявали да се избавят – добавих тихо, защото самият аз като малко дете бях хвърлен от друид в такава яма и се бях спасил като по чудо от оня ужас сред умиращи, изпочупени тела, заради което и Мерлин ме бе осиновил. Емрис не обърна внимание на думите ми.

– По други поводи, разбира се – продължи той, – се налагат някакви по-ценни жертвоприношения. В Елмет и Корновия все още говорят за жертвоприношението, направено по време на Черната година.

– И какво е било то? – попита Артур.

– Може да е само легенда – каза Емрис, – защото е станало върде отдавна, за да се помни точно.

Епископът говореше за Черната година, в която римляните завладели Инис Мон и така изръгнали сърцето на друидската религия – тъмно събитие, станало преди повече от четиристотин години.

– Но хората в ония райони все още говорят за жертвоприношението на крал Сефид – продължи Емрис. – Мина много време откакто Бализ ми разправи тази история, но той твърдо вярваше в нея. Сефид, разбира се, стоял начело на бритите срещу римляните и нямало никакви изгледи да доведе войната до победен край, затова пожелвал най-ценното което имал.

– И какво било то? – попита Артур. Бе забравил светлините в небето и не сваляше очи от епископа.

– Синът му, разбира се. Винаги така е било, лорд. Нашият собствен Бог пожелвал Своя Син, Иисус Христос, и дори поискал от Абрахам да убие Исаак, но после, разбира се, се отказал от това желание. Но Друидите на Сефид убедили краля да убие сина си. Било напразно, разбира се. Римляните убили Сефид и изклали цялата му войска, а после унищожили свещените горички на друидите на Инис Мон.

Усетих, че епископът се изкушава да добави някакви благодарности към своя Бог за това разрушение, но Емрис не беше Сенсъм, така че бе достатъчно тактичен да премълчи благодарностите си.

Артур се приближи към него и застана под аркадата.

– Какво става на оня хълм, епископе? – запита той с нисък глас.

– Как бих могъл да ви кажа, лорд – отвърна възмутено Емрис.

– Но смяташ, че там ще се извърши убийство.

– Мисля, че е възможно, лорд – нервно каза Емрис. – Дори много възможно.

– И кого ще убиват? – попита Артур и суровият му глас накара всеки в двора да отвърне очи от великолепните светлини в небето, за да подгледне към Артур.

– Ако става въпрос за старото жертвоприношение, лорд, върховното жертвоприношение – каза Емрис, – трябва да е син на владетеля.

– Гауейн, син на Будик – казах аз тихо, – и Мардок.

– Мардок ли? – извърна се Артур към мен.

– Дете на Мордред – отговорих аз, осъзнавайки изведнъж защо Мерлин ме бе питал за Сиуилог и защо бе взел детето на Мей Дун, и защо се отнасяше така добре с момчето. Защо не бях разбрал това по-рано? Сега изглеждаше толкова очевидно.

– Къде е Гуидър? – внезапно попита Артур.

Няколко мига всички мълчахме, после Галахад посочи към портата.

– Беше с копиеносците, докато ние вечеряхме.

Но Гуидър вече не беше там, не беше и в стаята, където спеше Артур, когато пребиваваше в Дурновария. Нямахме го никъде и никой не си спомняше да го е виждал след сдрачаване. Артур напълно забрави за вълбшебните светлини в небето, докато претърсваше двореца от мазетата до овощните градини, но нямаш и следа от сина му. Аз си мислех за думите на Нимю, когато бях на Мей Дун и тя настояваше да доведе Гуидър в Дурновария. После си спомних спорът ѝ с Мерлин в Линдинис за това кой всъщност управлява Думнония. Не ми се искаше да вярвам в подозренията си, но не можех да ги крия.

– Господарю – хванах аз Артур за ръкава, – мисля, че е бил отведен на хълма. Не от Мерлин, а от Нимю.

– Той не е кралски син – каза Емрис много притеснено.

– Гуидър е син на владетел! – викна Артур, – Да не би някой тук да отрича това?!

Нямаше такъв и изведнъж никой не смееше да каже каквото и да било. Артур се обърна към двореца.

– Хигуид! Меч, копие, щит, Ламрей! Бързо!

– Лорд! – намеси се Кълхуч.

– Тишина! – викна Артур. Беше бесен и гневът му се стовари върху мен, защото аз го бях насърчил да разреши на Гуидър да дойде в Дурновария. – Ти знаеше ли какво ще стане? – попита ме той.

– Разбира се, че не, господарю. И все още не знам. Да не мислиш, че мога да сторя нещо на Гуидър?

Артур се втренчи в мен мрачно и се извърна.

– Вие няма защо да идвате – каза той през рамо, – но аз отивам на Мей Дун да намеря сина си.

Той прекоси двора и отиде при слугата си Хигуид, който държеше Ламрей, а един коняр я оседлаваше. Галахд тихо последва Артур.

Признавам, че няколко секунди останах неподвижен. Не исках да мръдна. Исках Боговете да дойдат. Исках всичките ни тревоги да свършат с пляска на огромните криле и чудото на Бели Маур. Исках Британия такава, каквато я искаше Мерлин.

И тогава си спомних за Даян. Беше ли моята най-малка дъщеря в двореца тази нощ? Душата ѝ трябва да беше тук, на земята, защото беше Самейн, и изведнъж очите ми се изпълниха със сълзи, като си спомних агонията, която преживях по загубата на детето си. Не можех да стоя в

двора на двореца в Дурновария докато Гуидър умираше, нито пък докато Мардок страдаше. Не исках да отивам на Мей Дун, но знаех, че няма да мога да погледна Сийнуин в очите, ако не направя нещо, за да предотвратя смъртта на едно дете, затова тръгнах след Артур и Галахад. Кълхуч ме спря.

– Гуидър е син на курва – изръмжа той тихо, та да не го чуе Артур.

Не ми се искаше да се караме за произхода на Артуровия син. Затова смених темата.

– Ако Артур отиде сам – казах аз, – ще го убият. На оня хълм има два отряда Черни щитове.

– А ако отидем и ние, Мерлин ще ни впише в списъка на враговете си – предупреди ме Кълхуч.

– Ако пък не отидем, Артур ще го направи.

Кунеглас дойде до мен и сложи ръка на рамото ми.

– Е?

– Аз отивам с Артур – отговорих му. Не исках, но не можех да постъпя по друг начин. – Исса! – викнах аз. – Конят ми!

– Ако ти отиваш – изръмжа Кълхуч, – май ще трябва и аз да дойда. Само за да съм сигурен, че няма да пострадаш.

И тогава изведнъж всички закрепяхме за коне, оръжия и щитове.

Защо отидохме? Толкова често съм мислил за онази нощ. Все още виждам проблясващите светлини, разтърсващи небето, и усещам миризмата на дим, която се носи от върха на Мей Дун и чувствам огромната тежест на магията, която притискаше Британия и въпреки това ние тръгнахме с Артур. Знам, че бях объркан в онази изпълнена с пламъци нощ. Бях разтърсен от сантиментални чувства заради смъртта на едно дете и от спомена за Даян и от чувството си за вина, защото аз бях настоял Гуидър да дойде в Дурновария, но над всичко бе моята любов към Артур. А любовта ми към Мерлин и Нимю? Предполагам, просто съм си мислил, че те нямат нужда от мен, а Артур имаше и в онай нощ, когато Британия бе хваната в капан между огъня и светлината, аз тръгнах да търся сина на Артур.

Бяхме дванадесет. Артур, Галахад, Кълхуч, Дерфел и Исса бяха от Думнония, а другите бяха от Поуис начело с Кунеглас. Днес, там, където все още разправят тази история, децата научават, че Артур, Галахад и аз сме били тримата опустошители на Британия, но ние бяхме дванадесет. Нямахме ризници, само щитовете, но всеки носеше копие и меч.

Хората отскачаха встрани по осветените от огньовете улици, щом чуеха тропота на конете ни. А ние летяхме към южната порта на

Дурновария. Тя беше отворена. Така я оставяхме всяка година на Самейн, за да могат мъртвите да влизат в града. Наведохме се за да минем под гредите на портата и в галоп продължихме на югозапад през полето, пълно с народ. Хората зяпаха като омагьосани към врящата смес от пламък и дим, която струеше от върха на хълма.

Артур препускаше с ужасна скорост и аз се бях вкопчил за холката на седлото от страх да не падна от коня. Наметалата ни се вееха зад нас, ножниците се удряха в бедрата ни с ритъма на ездата, а небето над нас бе пълно с дим и светлина. Замириса ми на горящи дърва, и започнах да чувам пукота им още преди да бяхме стигнали до полите на хълма.

Никой не се опита да ни спре, като се заизкачвахме по склона. И яздохме необезпокоявани чак докато стигнахме сложната плетеница на лабиринта при портата. Артур познаваше укреплението, защото когато живееха с Гуинивийър в Дурновария, те често се изкачваха до върха през лялото. Така че той безпогрешно ни поведе по извиващата се пътека, където обаче трима копиеносци от Черните щитове се опитаха да ни спрат с насочени копия. Артур не се поколеба и да миг. Заби петите си назад, насочи дългото си копие и пусна Ламрей в бяг. Черните щитове отстъпиха встрани и с безпомощни викове изпратиха големите коне, които с тътен преминаха край тях.

Нощта вече беше само шум и светлина. Шумът бе предизвикан от мощния огън и сгромолясването на цели дървета в сърцето на гладните пламъци. Димът скриваше светлините в небето. От високите укрепления срещу нас викаха копиеносци, но никой не посмя да ни се противопостави, когато прекосихме вътрешната стена и се озовахме на върха на Мей Дун.

И там трябваше да спрем, не по волята на Черните щитове, а принудени от нетърпимата горещина. Видях как Ламрей отстъпва назад и се извива да е по-далеч от пламъците, видях как Артур се бе вкопчил в гривата ѝ, видях и очите ѝ, отразили червения огън. Сякаш хиляди ковачни пещи бълваха горещина; въздухът бе така нажежен, че всички ни накара да се отдръпнем и да се отдалечим. Нищо не можех да видя вътре в пламъците, защото центърът на Мерлиновата плетеница бе скрит от кипящите огнени стени. Артур срита Ламрей към мен.

– Накъде? – викна той. Трябва да съм свил рамене.

– Как влиза вътре Мерлин? – попита Артур.

– От далечната страна, господарю – казах аз, а това си беше чисто предположение. Храмът беше откъм източната страна на огнения лабиринт и аз подозирах, че сигурно беше предвидено да се минава през

външните спирали.

Артур стисна юздите и подкара Ламрей нагоре по вътрешната стена към пътеката най-отгоре върху стената. Черните щитове се разбягаха пред него. Ние яздохме след Артур и макар че конете ни бяха ужасени от огромния огън от дясната ни страна, последваха Ламрей сред лутащите си искри и дим. По едно време голям куп пламтящи дърва се срина с шум и трясък край нас и конят ми отскочи да избяга от горящия ад към външната страна на стената. За секунда си помислих, че ще падне в рова и увиснах от седлото, сграбчил гривата му с лявата си ръка, но той успя някак да намери опора, върна се на пътеката и хукна пак в галоп.

След като заобиколи северния край на големите огнени пръстени, Артур обърна отново към платото. Жива искра бе паднала върху бялото му наметало и вълната започна да тлее. Изравних коня си с Ламрей и загасих пламъка.

– Къде? – викна ми той.

– Там, господарю – посочих към огнените спирали, които бяха най-близо до храма. Не виждах проход, но като наближихме се видях, че е имало проход, затрупан след това с дърва. Тези новите дърва обаче не бяха така гъсто наредени като другите и точно в това тясно пространство огънят не се издигаше по-високо от кръста на човек. Зад тази ниска огнена стена се виждаше свободното пространство между външните пръстени и вътрешната спирала. Там се виждаха още Черни щитове.

Артур насочи Ламрей към прохода. Беше се навел напред и говореше на животното, като че ли й обясняваше какво иска. Тя се страхуваше. Бе свила назад ушите си и нервно пристъпваше от крак на крак, но не се отдръпна от пламъците, бушуващи от двете страни на единствения проход към сърцето на огъня. Артур я спря на няколко крачки от процепа и я успокои макар че тя продължаваше да мятя глава, а очите й се бяха разширили и побелели. Той я остави да погледне към прохода, потупа я по врата, поговори й пак и после я накара да се отдалечи.

Направи широк завой, пришпори я в лек галоп, след това я пришпори отново насочвайки я към процепа. Тя метна глава и аз помислих, че ще откаже да се подчини, но Ламрей сякаш внезапно промени решението си и полетя към пламъците. Кунеглас и Галахад направиха същото. Кълхуч изпсува, задето поемаме такъв риск, после всички пришпорихме конете си и последвахме Ламрей.

Артур приклегна над врата на кобилата, когато тя с тътен се понесе към огъня. Оставяше я сама да определи хода си и тя забави крачка. Помислих отново, че ще се откаже, но после видях, че тя всъщност събира

сили за скоко между пламъците. Крещях, опитвайки се да надвия страха си, после Ламрей скочи и аз я изгубих от погледа си, тъй като вятърът забули с дим прохода. Галахад последва Артур и прелетя над огъня, но конят на Кунеглас се изплаши и се отклони. Галопирах точно зад Кълхуч, горещината и шума от огъня изпълваха нощта. Мисля, че донякъде ми се искаше и моят кон да откаже да скочи, но той не спря и аз затворих очи, когато пламъците и дима ме обвиха. Почувствах как конят се издига, чух го да цвили, после се стоварихме във външния огнен кръг. Почувствах огромно облекчение и ми се прииска да изкрещя победоносно.

Тогава едно копие се заби в наметалото ми точно зад рамото. Бях толкова погълнат от мисълта да оцелея сред огъня, че дори не бях помислил за това, което ме очакваше в кръга от пламъци. Беше ме нападнал един от Черните щитове, но не ударът му беше неточен. Сега обаче той се отказа от копието и се втурна да ме свали от седлото. Беше твърде близо, за да мога да използвам собственото си копие, само замахнах с дръжката към главата му и забих пети в хълбуците на коня. Мъжът сграбчи копието ми, аз го пуснах, измъкнах Хюелбейн и замахнах назад. Зърнах Артур, който се въртеше вкръг с Ламрей и размахваше меча си наляво и надясно и аз направих същото. Галахад ритна някакъв в лицето, промуши друг с копието си и пришпори коня си. Кълхуч бе сграбчил един Черен щит за шлема и го мъкнеше към огъня. Войникът отчаяно се мъчеше да откопчае ремъка под брадичката си, после изпищя, когато Кълхуч го запрати към пламъците преди да извие с коня.

Исса също прескочи през процепа, успя и Кунеглас заедно с шестимата си копиеносци. Оцелелите Черни щитове избягаха към центъра на огнения лабиринт и ние ги последвахме. Заетият от някого меч в ръката на Артур отразяваше червените пламъци край нас. Артур ритна Ламрей и тя мина в галоп. Черните щитове разбраха, че ще ги настигнем, отстъпиха встрани и хвърлиха копията си, за да покажат, че няма да се бият повече.

Трябваше да обиколим половината кръг докато открием входа към вътрешната спирала. Проходът между вътрешния и външния огън беше близо тридесет крачки широк, достатъчно, за да можем да яздим без да бъде живи изпечени, но пространството вътре в спиралата бе по-малко от десет стъпки, а тук огньовете бяха най-големи. Затова всички колебливо се спряхме на входа. Все още не можехме да видим какво става вътре в кръга. Дали Мерлин знаеше, че сме тук? А Боговете? Погледнах нагоре, почти очаквайки да видя копие на отмъщението да лети към нас

от небесата, но видях само гърчещия се балдахин от дим, който закриваше сипещите се като водопади светлини в небето, измъчено от огромните огньовете.

И така, подкарахме конете из последната спирала. Яздехме упорито и бързо, галопирахме в стесняващите се завой между ревящите и подкачащи пламъци. Дим пълнеше ноздрите ни, искри обгаряха лицата ни, но завой след завой ние все повече се приближавахме към центъра на мистериите.

Шумът на огньовете заглуши стъпките на конете ни и скри пристигането ни. Мисля, че Мерлин и Нимю изобщо не знаеха, че техният ритуал скоро ще трябва да приключи, защото не ни видяха. Стражите в центъра на кръга обаче ни видяха, извикаха някакво предупреждение и хукнаха срещу нас, но Арту излезе от пламъците като демон с наметало от дим. Наистина от дрехите му струеше дим, когато той изкрещя предизвикателно и насочи Ламрей към набързо направената, недооформена стена от щитове на Черните щитове. Артур разби тази стена просто със скоростта и тежестта на кобилата си, а ние го последвахме, размахали мечове, и шепата Черни щитове се разбягаха.

Гуидър беше там. И Гуидър беше жив.

Двама Черни щитове го държаха, но като видяха Артур, пуснаха момчето. Нимю изпищя срещу нас и ни заля с проклетия, докато разплакания Гуидър тичаше към баща си. Артур се наведе и вдигна сина си на седлото със силната си ръка. После се обърна да погледне към Мерлин.

Мерлин, с лице обляно в пот, спокойно стоеше и ни зяпаше. Беше изкачил до средата на една стълба, облеганата на бесилка, направена от два ствола, забити изправени в земята и свързани отгоре с трети ствол. Тази бесилка се намиреше точно в центъра между петте огньовете, образувачи средния кръг. Друидът бе с бяла роба и ръкавите на дрехата му бяха почервенели от кръв до лактите. В ръката си държеше дълъг нож, но на лицето му, кълна се, за миг се изписа истинско облекчение.

Малкият Мардок беше жив, макар че не му оставаше още дълго да живее. Детето вече беше голо, само една лента бе вързана през устата му, за да заглушава писъците. Той висеше, вързан за глезените за напречния ствол. До него, също вързано за глезените, висеше бледо слабичко тяло, което изглеждаше много бяло на светлината на пламъците, само дето гърлото на трупа бе отрязано почти до гръбнака и цялата кръв на мъжа бе изтекла в Свещения съд под него и все още течеше и се стичаше по почервенялата дълга коса на Гауейн. Косата бе толкова дълга, че падаше под златния ръб на сребърния Свещен съд на Клидно Ейдин.

Само по тази дълга коса познах, че това беше Гауейн, защото красивото му лице бе нарязано и покрито с кръв, скрито в кръв, цялото в кръв.

Мерлин все още в ръка с дългия нож, с който бе убит Гауейн, изглеждаше онемял от нашата поява. Изразът на облекчение бе изчезнал от лицето му, което сега бе станало непроницаемо, а Нимю продължаваше да пищи срещу нас. Тя вдигна лявата си длан, онази с белега, който беше близък на белега на моята лява ръка.

– Убий Артур! – кресна тя към мен. – Дерфел! Ти си ми дал клетва! Убий го! Не можем да спрем сега!

Внезапно пред брадата ми проблесна меч. Беше на Галахад, който нежно ми се усмихна.

– Не мърдай, приятелю – каза той. Галахад познаваше силата на клетвите. Знаеше също, че аз нямаше да убия Артур, но се опитваше да ме спаси от отмъщението на Нимю. – Ако Дерфел мръдне – викна той към Нимю, – ще му прережа гърлото.

– Прережи го! – изпищя тя. – В тази нощ умират кралски синове!

– Не и моят сина – каза Артур.

– Ти не си крал, Артур син на Утър – обади се най-сетни Мерлин. – Да не мислиш, че щях да убия Гуидър?

– Тогава защо той е тук? – попита Артур. Той държеше Гуидър с една ръка, а в другата беше меч, почервенял от отраженията на пламъците. – Защо е тук? – попита отново Артур с нарастващ гняв.

За първи път Мерлин нямаше какво да каже. Отговори Нимю.

– Той тук, Артур син на Утър – злобно изсъска тя, – защото смъртта на това нещастно същество може да не е достатъчна.

Тя посочи към Мардок, който безпомощно се гърчеше увиснал на въжето.

– Той е син на крал, но не е законния му наследник.

– Значи Гуидър щеше да умре, така ли? – попита Артур.

– И да оживее отново – войнствено каза Нимю. Трябваше да крещи, за да надвика яростно бучащите огънове. – Не познаваш ли силата на Свещения съд? Поставяш мъртвите в казана на Клидно Ейдин и мъртвите тръгват отново, дишат отново, живеят – тя крачеше към Артур и в окото ѝ блестеше лудост. – Дай ми момчето, Артур.

– Не.

Артур дръпна юздите на Ламрей и кобилата отскочи от Нимю. Нимю се обърна към Мерлин.

– Убий го! – изпищя тя, вдигнала пръст към Мардок. – Можем поне с него да опитаме. Убий го!

– Не! – викнах аз.

– Убий го! – изкрещя отново Нимю и понеже Мерлин не мръдна, тя затича към бесилката. Мерлин сякаш се бе вкаменил, но тогава Артур обърна Ламрей и подгони Нимю. Остави кобилата да я блъсне и Нимю се строполи на земята.

– Остави детето да живее – каза Артур на Мерлин. Нимю се опитваше да го докопа с орловите си нокти, но той я отблъсна от себе си. А когато тя пак се върна, цялата настръхнала срещу него, той замахна с меча към главата ѝ и тази заплаха я усмири.

Мерлин вдигна светлото острие на ножа близо до гърлото на Мардок. Друидът изглеждаше почти нежен, независимо от погизналите му в кръв ръкави и дългия нож в ръката му.

– Мислиш ли, Артур син на Угър, че можеш да разгромиш саксите без помощта на Боговете? – попита той.

Артур сякаш не чу въпроса му.

– Отрежи въжето – заповяда той.

Нимю се обърна към него.

– Искаш ли да бъдеш прокълнат, Артур?

– Аз съм прокълнат – отвърна ѝ той мрачно.

– Нека момчето да умре! – викна Мерлин от стълбата. – Той не ти е никакъв, Артур. Извънбрачно дете на крал, копеле, родено от курва.

– Нима аз съм нещо друго? – викна Артур. – И аз съм извънбрачно дете на крал, копеле, родено от курва.

– Той трябва да умре – каза търпеливо Мерлин, – и неговата смърт ще доведе Боговете при нас, а когато Боговете дойдат, Артур, ще поставим тялото му в Свещения съд и ще го върнем към живота.

Артур вдигна ръка към ужасяващото безжизнено тяло на племенника си Гауейн.

– Не е ли достатъчна една смърт?

– Една смърт никога не е достатъчна – обади се Нимю. Тя бе заобиколила тичешком коня на Артур, за да стигне до бесилката и сега държеше главата на Мардок, за да може Мерлин да му пререже гърлото.

Артур подкара Ламрей по-близо до трите ствола.

– А ако Боговете не дойдат и след втората смърт, Мерлин – попита той, – колко още ще има?

– Колкото трябва – отвърна Нимю.

– И всеки път – Артур заговори високо, за да можем всички да го чуем, – когато Британия е в беда, всеки път, когато се появи враг, всеки път, когато има чума, всеки път, когато мъжете и жените са изплашени,

ще увисваме деца на бесилката, така ли?

– Ако Боговете дойдат – каза Мерлин, – вече няма да има чума, нито страх, нито война.

– А ще дойдат ли? – попита Артур.

– Те идват! – изпищя Нимю. – Погледни! – и тя посочи нагоре със свободната си ръка. Всички погледнахме натам и видяхме, че светлините по небето избледняваха. Светло сините струи ставаха пурпурночерни, червените бяха размазани и неясни, а звездите отново светеха ярко отвъд изчезващите цветни завеси.

– Не! – зави Нимю. – Не! – и викът ѝ се понесе в мрака като вопъл, който щеше вечно да звучи.

Артур бе закарал Ламрей до самата бесилка.

– Вие ме наричат *Амхераудр* на Британия – каза той на Мерлин. – Един император трябва да управлява или да престане да бъде император, а аз няма да управлявам страна, в която трябва да умират деца, за да спасяват живота на възрастните.

– Не ставай смешен! – запротестира Мерлин. – Чиста сантименталност!

– Исках да ме помнят като справедлив човек – каза Артур, – а вече има твърде много кръв по ръцете ми.

– Ти ще бъдеш запомнен – изплю се Нимю срещу него, – като предател, като разрушител, като страхливец.

– Но не и от потомците на това дете – каза Артур нежно, протегна се и отрязва с меч си въжето, на което висеше Мардок. Нимю изпищя, когато момчето се строполи, и скочи срещу Артур, готова да издере очите му. Но Артур само замахна назад с плоската страна на меч и силно я удари по главата. Тя се завъртя замаяна. Ударът бе толкова мощен, че когато острието издумка по черепа на Нимю, всичко го чухме въпреки бушуващите пламъци. Нимю залитна с увиснала челюст и разфокусирано око и се сринна.

– Това трябваше да направи с Гуинивийър – изръмжа до мен Кълхуч.

Галахад бе напуснал поста си край мен, бе слязъл от коня си и сега освобождаваше Мардок от въжето. Махна и превръзката през устата му. Детето веднага запищя за майка си.

– Никога не съм могъл да търпя шумни деца – каза тихо Мерлин, после премести стълбата до въжето, на което висеше Гауейн. Бавно се изкачи по пречките. – Не знам – каза той, докато непохватно преместваше крак след крак, – дали Боговете са дошли или не. Вие всички очаквахте твърде много, а те може и да са тук вече. Кой знае? Но ние ще

завършим без кръвта на детето на Мордред.

След тези думи той започна неумело да реже въжето, завързано за глезените на Гауейн. Тялото се залюля и подгизналата в кръв коса плясана в ръба на Свещения съд, а когато въжето се скъса, трупът тежко падна в кръвта, която оплиска Свещения съд чак до ръба. Мерлин бавно слезе от стълбата, после заповяда на Черните щитове, които бяха стояли отстрани, наблюдавайки спора, да донесат големите върбови кошници със солт, коит осе виждаха на няколко метра от нас. Мъжете изсипаха солта в Свещения съд, натъпквайки я плътно около измъченото голо тяло на Гауейн.

– И какво сега? – попита Артур и прибра меча в ножницата.

– Нищо – каза Мерлин. – Всичко свърши.

– А Екскалибур?

– Той е в най-южната спирала – вдигна ръка Мерлин, сочейки посоката, – макар че според мен ще трябва да почакаш докато огнният угасне, ако искаш да си го вземеш.

– Не! – Нимю се бе свестила достатъчно, за да се противопостави. Изплю кръв, събрала се в устата от наранената ѝ буза. – Съкровищата са си наши!

– Съкровищата – каза Мерлин уморено, – бяха събрани и използвани. Сега са нищо. Артур може да си вземе меча. Ще му трябва.

Мерлин се обърна и хвърли дългия си нож в най-близкия огън. После се извърна да гледа как двамата Черни щитове довършваха консервирането на Свещения съд. Солта стана розова щом покри ужасното осакатеното тяло.

– Напролет – каза Мерлин, – саксите ще дойдат и тогава ще видим дали тази нощ тук е имало вълшебство.

Нимю запищя срещу нас. Плака и бесня, плю и проклина, обеща ни смърт и разпиля душите ни във въздуха, в огъня, в земята и в морето. Мерлин не ѝ обръщаше внимание. Нимю обаче никога не приемаше половинчатите работи, затова тази нощ тя стана враг на Артур. Тази нощ тя започна да мисли върху проклятията, които щяха да ѝ помогнат да отмъсти на мъжете, дръзнали да спрат идването на Боговете на Мей Дун. Тя ни нарече разрушителите на Британия и ни обеща да разберем що е ужас.

Останахме на хълма до сутринта. Боговете не дойдоха, а огньовете горяха така свирепо, че едва на другия ден следобед Артур успя да си вземе Екскалибур. Мардок бе върнат на майка му, но по-късно чух, че през зимата умрял от треска.

Мерлин и Нимю взеха останалите Съкровища. Свещения съд с отвратителното си съдържание бе натоварен в една волска кола. Нимю вървеше напред, а Мерлин я следваше като послушен стар човек. Те взеха и Анбар, черния кон на Гауен, здрав и читав; взеха и големия щандарт на Британия. А къде отидоха, никой не разбра, но предположихме, че ще да е някъде на запад, в някое диво място, където през бурните зимни дни Нимю щеше да подготвя своите заклинания.

Преди да дойдат саксите.

Сега като гледам назад ми е странно да си спомням как Артур успя да настрои толкова хола срещу себе си. През лятото той бе разрушил надеждите на християните, а в края на есента унищожи мечтите на езичниците. И както винаги не разбираше защо го мразят.

– Какво друго ми оставаше да направя? – попита ме той. – Да остава сина си да умре ли?

– Сефид така е направил – казах аз.

– И пак загубил битката! – остро ми отвърна Артур. Яздохме на север. Връщах се вкъщи, в Дун Карик, а Артур, заедно с Кунеглас и епископ Емрис отиваше да се срещне с крал Мюриг в Гуент. Тази среща бе единствено нещо, което имаше значение за Артур. Никога не се бе уповавал на надеждата, че Боговете ще спасят Британия от саксите, но смяташе, че осемстотин-деветстотин добре обучени гуентски копиеносци можеха да наклонят везните в наша полза. В онази зима главата му бе кипнала от смятане. Думнония, пресмяташе той, можеше да изкара на бойното поле шестстотин копиеносци, от които четиристотин бяха проверени в битка. Кунеглас щеше да доведе още четиристотин, Черните щитове щяха да бъдат сто петдесет и към това можехме да прибавим да речем стотина мъже без господари, които можеха да дойдат от Арморика или от северните кралства заради плячката.

– Да кажем хиляда и двеста души – заключаваше Артур, после в зависимост от настроението си увеличаваше или намаляваше тази цифра, а ако бе оптимистично настроен понякога се осмеляваше да прибави осемстотин воители от Гуент, което правеше общо две хиляди копия на наша страна. Но дори и тогава Артур се боеше, че няма да са достатъчни, защото предполагаше, че саксите могат да съберат още по-голяма войска. Аел можеше да събере най-малко седемстотин мъже, а той беше по-слаб от Сердик. По наши сметки копията на Сердик бяха поне хиляда, а до нас достигаха слухове, че Сердик купува и копиеносци от Кловис, кралят на франките. На тези наемници се плащаше в злато и освен

това им беше обещано още злато след победата, която ще им осигури съкровището на Думнония. Нашите съгледвачи донесоха и вестта, че саксите ще изчакат с нападението до Еостр – техния празник на пролетта, за да дадат време на нови лодки да дойдат отвъд морето.

– Те ще съберат две хиляди и петстотин души – пресметна Артур, а ние щяхме да имаме само хиляда и двеста, ако Мюриг откажеше да воюва. Можехме да свикаме опълчението, разбира се, но кое опълчение щеше да устои срещу обучени воини, а срещу нашето опълчение щеше да застане сакският *фирд*.

– Значи без копиеносци от Гуент – мрачно отбелязах аз, – ние сме загубени.

Артур рядко се усмихваше след предателството на Гуинивиър, но сега се усмихна.

– Загубени ли? Кой казва това?

– Ти, господарю. Цифрите.

– Ти никога ли не си се бил и побеждавал, когато врагът те е превъзхождал по численост?

– Бил съм се, господарю, и съм побеждавал.

– Тогава защо да не можем да победим пак?

– Само глупакът търси битка с по-силен противник, господарю – казах аз.

– Само глупак търсел битка – повтори Артур раздразен. – Да не би аз да искам да се бия напролет? Саксите искат да се бият и ние нямаме избор. Повярвай ми, Дерфел, аз нямам желание врагът да ни превъзхожда и каквото мога ще направя, за да убедя Мюриг да воюва, но ако Гуент не тръгне на война, ние ще трябва да се справим със саксите сами. А ние можем да ги бием! Повярвай в това, Дерфел!

– Аз вярвах в Съкровищата, господарю.

Той се изсмя подигравателно.

– Ето това е Съкровището, в което вярвам аз – потупа той дръжката на Екскалибур. – Вярвай в победата, Дерфел! Ако тръгнем срещу саксите като обречени, те ще нахранят вълците с нашите кости. Но ако тръгнем като победители, ще ги чуем да вият от страх.

Това бе красиво самохвалство, но да повярваш в победата бе много трудно. Думнония бе паднала духом. Бяхме загубили Боговете си и народът приказваше, че Артур ги е пропъдил. Той не бе само враг на християнския Бог, сега вече беше враг на всички Богове и хората, разправяха, че саксите са неговото наказание. Дори времето предсказваше бедствие, защото сутринта, когато се разделхме с Артур, започна да вали и

като че ли имаше намерение никога да не спира. Всеки ден носеше нови сиви облаци, плъзнали ниско над земята, леден вятър и непрестанен дъжд. Всичко беше мокро. Дрехите ни, завивките ни, дървата за огъня, розогките на пода, дори стените на къщите бяха напоени с влага. Копията ръждясаха на стойките си, складираното зърно прорасна или мухляса, а западният дъждът продължаваше безмилостно да ни залива с дъжд. Двамата със Сийнуин направихме всичко възможно да спрем течовете в Дун Карик. Нейният брат ѝ бе донесъл от Поуис като подарък вълчи кожи и ние ги закачихме по дървените стените, но самият въздух под покривните греди като че ли бе мокър. Огньовете горяха мрачно и неохотно ни даряваха с измъчена топлина и много повече пушек, от който ни почервяваха очите. И двете ни дъщери се държаха ужасно в началото на онази зима. Моруена, най-голямата, която обикновено е най-спокойното и доволно дете, стана свадлива и толкова упорито себична, че Сийнуин дори ѝ посягаше.

– Липсва ѝ Гуидър – каза ми Сийнуин после. Артур бе заповядал Гуидър да не се отделя от него, затова момчето бе тръгнало с баща си към Гуент.

– Трябва да се оженият догодина – добави Сийнуин. – Това ще я излекува.

– Ако Артур разреши на Гуидър да се ожени за нея, – отговорих аз мрачно. – Напоследък не ни обича много.

Когато Артур тръгваше към Гуент поисках да го придружа, но той категорично ми бе отказал. Преди си мислех, че съм най-добрият му приятел, но сега дори поздравът му към мен приличаше повече на ръмжене.

– Той мисли, че аз съм изложил на риск живота на Гуидър.

– Не е вярно – заспори Сийнуин, – Артур се отдалечи от теб още след оная нощта, когато той откри предателството на Гуинивийр.

– Защо трябваше това да промени отношенията ни?

– Защото ти беше с него, скъпи мой – обясни ми търпеливо Сийнуин, – и когато е с теб той не може да се преструва, че нищо не се е случило. Ти стана свидетел на неговия срам. Когато те вижда, той си спомня за нея. Освен това ти завижда.

– Завижда ли ми?

Тя се усмихна.

– Той мисли, че ти си щастлив. Сега си мисли, че ако навремето се беше оженил за мен и той щеше да е щастлив.

– Навярно наистина щеше да е щастлив – казах аз.

– Той дори ми предложи – изгърси Сийнуин безгрижно.
– Какво е направил? – избухнах аз. Тя ме успокои.
– Не беше на сериозно, Дерфел. Горкият човек имаше нужда от утеха. Той си мисли, че щом една жена е отхвърлила мъжа си, всяка може да го направи, и така ме попита.

Аз пипнах дръжката на Хюелбейн.

– И ти не си ми казала.

– Че защо? Нямахме нищо за казване. Той ме попита много непохватно и за му казах, че съм се заклела пред Боговете да бъда с теб. Казах му го много внимателно, а той се засрами. Освен това му обещах да не ти казвам, а пък наруших обещанието си, което означава, че Боговете ще ме накажат.

Тя сви рамене сякаш признаваше, че наказанието щеше да си е заслужено и така щеше да бъде прието.

– Той има нужда от съпруга – добави тя.

– Или просто от жена.

– Не – поклати глава Сийнуин. – Той не е по случайните връзки. Не може да легне с една жена и после да си тръгне. Той смесва желанието с любовта. Когато Артур отдаде душата си, той дава всичко от себе си, не може да даде само малка част.

Все още бях ядосан.

– И какво си е мислел, че ще направя аз, когато се ожени за теб?

– Мислеше, че ти ще управляваш Думнония като настойник на Мордред – отговори Сийнуин. – Имаше странната идея да отида с него в Брослианд и там да живеем като деца под слънцето, а ти щеше да останеш тук и да раззгроиш саксите – каза тя и се засмя.

– Кога ти предложи това?

– В деня, когато ти заповяда да отидеш при Аел. Сигурно си мислеше, че ще избягам с него докато теб те няма.

– Или се е надявал, че Аел ще ме убие – възнегодувах аз като си спомних обещанието на саксите да убиват всеки наш пратеник.

– След това той се чувстваше много неудобно – увери ме сериозно Сийнуин. – А ти няма да му казваш, че съм ти казала – настоя тя, аз й обещах и спазих обещанието си. – Наистина не беше сериозно – добави Сийнуин, завършвайки разговора. – Сигурно щеше да остане като гръмнат, ако се бях съгласила. Той ме попита, Дерфел, защото го боли, а мъжете като ги боли, действат, движени от отчаянието. Това, което той всъщност желае, е да избяга с Гуинивийър, но не може, защото гордостта не му позволява и защото знае, че ние всички се нуждаем от него, за да

разгромим саксите.

Нуждаехме се от копиеносците на Мюриг, за да ги разгромим, но не знаехме как вървят преговорите на Артур с Гуент. Минаха седмици, а никаква вест не идваше от север. Един странстващ свещеник от Гуент ни каца, че Артур, Мюриг,з Кунеглас и Емрис разговаряли цяла седмица в Буриум, столицата на Гуент, но свещеникът не знаеше до какви решения са стигнали. Свещеникът беше дребен, мургав мъж с кривоогледи очи и с брада, оформена с пчелен восък във вид на кръст. Беше дошъл в Дун Карик, защото в селцето нямаше църква, а той искаше да съгради. Подобно на другите пътуващи свещеници и този кръстосваше страната, придружен от жени. Неговите бяха три, всичките одърпани и скупчени около него. За пръв път чух за пристигането му, когато той започна да проповядва пред ковачницата край потока и изпратих Исса и двама копиеносци да го доведат горе в замъка. Нахранихме го с каша от покълнали ечемичени зърна, която той лакомо изяде като лапаше горещата смес в устата си и после съскаше и пръскаше слюнки, защото си бе игрил езика. По странната му брада полепнаха петна от кашата. Жените му отказаха да ядат, докато той не се наяде.

– Знам само, че Артур е заминал на запад, лорд – отговори той на нетърпеливите ни въпроси.

– За къде?

– Към Демечия, лорд. Да се срещне с Енгас Мак Ейрем.

– Защо?

Той сви рамене.

– Не знам, лорд.

– Крал Мюриг подготвя ли се за война? – попитах аз.

– Той е готов да защитава своята територия, лорд.

– А ще защити ли Думнония?

– Само ако Думнония признае единствения, истинския Бог – каза свещеника и се прекръсти с дървената лъжица, опръсквайки мърлявото си расо с ечемичена каша. – Нашият крал е ревностен християнин и няма да даде своите копия на езичници.

Той погледна към волския череп, прикован към една от покривните ни греди и направи отново кръстния знак.

– Ако саксите превземат Думнония – казах аз, – не след дълго същата съдба ще сполети и Гуент.

– Христос ще закриля Гуент – убедено заяви свещеникът. Той подаде купата на една от жените си, която обра с мръсния си пръст оскъдни-те останки. – Христос ще опази и вас, лорд – продължи свещеникът, –

ако смирено сведете глава пред Него. Ако се откажете от вашите Богове и се покръстите, догодина победата ще бъде ваша.

– Тогава защо Ланселот не успя миналото лято? – попита Сийнуин.

Свещеникът погледна към нея със здравото си око, а другото се зарея някъде из сенките.

– Крал Ланселот, лейди, не беше Избранникът. Избранникът е крал Мюриг. В нашите свещени писания се казва, че ще бъде избран един човек и както изглежда крал Ланселот не е бил този човек.

– Избран за какво? – попита Сийнуин.

Свещеникът се втренчи в нея; тя все още бе толкова красива жена, толкова светла и спокойна, звездата на Поуис.

– Избран, лейди, да обедини всички народи в Британия във вярата в живия Бог. Сакси и брити, гуенти и думнонци, ирландци и пикти, всички вярващи в единствения истинския Бог и всички живеещи в мир и любов.

– А какво ще стане, ако ние решим да не последваме крал Мюриг – продължаваше с въпросите си Сийнуин.

– Тогава нашият Бог ще ви унищожи.

– И това ли е посланието, което си дошъл да проповядваш тук – намесих се аз.

– Друго не мога да правя, лорд. Така ми е заповядано.

– От Мюриг ли?

– От Бог.

– На аз съм господарят на земите и от двете страни на потока, както и на всички земи на юг до Каер Кадарн и на север до Акве Сулис, така че ти няма да проповядваш без мое разрешение – заявих аз.

– Никой човек не може да отменя заповедите на Бога, лорд – каза свещеникът.

– Но това може – измъкнах аз Хюелбейн.

Трите жени засъскаха. Свещеникът се вторачи в меча, после плю в огъня.

– Рискуваш да си навлечеш Божия гняв.

– А ти рискуваш да си навлечеш моя гняв – казах аз. – И ако утре до залез слънце още не си напуснал земята, която управлявам, ще те предам като роб на моите роби. Тази нощ можеш да спиш при животните, но утре си тръгваш.

На следващия ден той неохотно си тръгна и сякаш, за да ме накаже заваля първият сняг за тази зима. Снегът беше подранил, което обещавахте люта зима. Първоначално беше само суграшица, но през нощта се

превърна в силен сняг, който до сутринта покри земята с бяла пелена. През следващата седмица ставаше все по-студено. От вътрешната страна на покрива ни се появиха ледени висулки и започна дългата зимна борба за топлина. В селото хората спяха с животните си, а ние се борехме с лютия студ с огромни огньове, които топяха ледените висулки по тавана. Вкарахме добитъка, който щеше да зимува в оборите, а другите животни изклахме и консервирахме месото им в сол, както бе консервирал безкръвното тяло на Гауейн. Два дни в селото ехтеше отчаяното мучене на воловете, които отиваха под брадвата. Кръвта им оцветяваше снега в червено и насищаше въздуха с острата си миризма. Вонеше на кръв, сол и изпражнения. В замъка огньовете бучаха, но не можеха да ни стоплят. Събуждахме се измръзнали, треперехме под рунтавите кожи и напразно чакахме да се стопи снега. Потокът се заледи, така че всеки ден трябваше да трошим леда за прясна вода.

Все още обучавахме нашите млади копиеносци. Карахме ги да вървят през снега да заякват, защото мускулите щяха да им трябват във войната със саксите. В дните, когато от небето се сипеше гъст сняг и вятърът носеше снежинките над отрупаните със сняг покриви на малките селски къщички, аз карах мъжете да си правят щитовете от върбови дъски, покрити с кожа. Правех си отряд, но докато ги гледах как работят, изпитах страх за тях, чудейки се колко ли от тях щяха да доживеят да видят лятното слънце.

Точно преди деня на зимното слънцестоене пристигна вест от Артур. В Дун Карик усилено се подготвахме за големия празник, който щеше да продължи през цялата седмица, посветена на смъртта на слънцето, когато се появи епископ Емрис. Доиде на кон, чиито копита бяха увити в кожа. Придружаваха го шестима от копиеносците на Артур. Епископът ни каза, че той останал в Гуент да спори с Мюриг, а Артур заминал сам за Демеция.

– Крал Мюриг всъщност не ни отказа помощ – каза епископът, треперейки край огъня, където успя да се настани след като бутна настрани две от нашите кучета. Той държеше пълничките си, почервенели от студа, ръце над пламъците. – Но се боя, че условията му за тази помощ са неприемливи – вдигна вежди той, после кихна. – Скъпа лейди, вие сте много любезна – каза Емрис на Сийнуин, която му донесе рог с топла медовина.

– Какви условия? – попитах аз. Емрис тъжно поклати глава.

– Иска трона на Думнония, лорд.

– какво иска? – избухнах аз.

Емрис вдигна пълната си зачервена ръка да укроти гнева ми.

– Казва, че Мордред е неспособен да управлява, че Артур не иска да управлява, и че на Думнония ѝ трябва крал християнин. И предлага себе си.

– Копеле – викнах аз. – Коварно, страхливо малко копеле.

– Артур не може да приеме, разбира се – продължи Емрис, – клетвата му към Утър не му позволява.

Епископът сръбна от медовината и въздъхна с благодарност.

– Толкова е хубаво да си пак на топло.

– Значи Мюриг ще ни помогне, само ако му дадем кралството, така ли? – попитах аз гневно.

– Така казва. Той твърди, че Бог ще закриля Гуент и че ако ние не го провъзгласим за крал, трябва сами да защитаваме Думнония.

Отидоха до вратата на замъка, дръпнах кожената завеса и се загледах в снега, натрупан по коловете на дървената палисада.

– Ти говори ли с баща му? – попитах аз епископа.

– Да, срещнах се с Тюдрик – отговори Емрис. – Отидох при него с Агрикола, който ти праща много поздрави.

Агрикола беше военачалник на Тюдрик навремето, велик воин, който се сражаваше с римска ризница и хладнокръвна жестокост. Но сега Агрикола бе вече стар човек, а неговият господар Тюдрик се бе отказал от трона и си бе остригал темето като свещеник, а властта бе в ръцете на сина му.

– Добре ли е Агрикола? – попитах аз.

– Остарял, но жизнен и енергичен. Той е съгласен с нас, но... – Емрис сви рамене. – Когато Тюдрик абдикира, той се отказа от властта и сега каза, че не може да промени решението на сина си.

– Не, не може, а не иска – изръмжах аз и се върнах край огъня.

– Вероятно не иска – съгласи се Емрис и въздъхна. – На мен Тюдрик ми харесва, но той сега е зает с други проблеми.

– Какви проблеми? – пак избухнах аз без да искам.

– Иска да разбере – отговори Емрис неуверено, – дали в рая хората ядат като смъртните, или им се спестява тази земна нужда. Някои вярват, че ангелите изобщо не ядат, че наистина са освободени от всички отвратителни земни апетити, и старият крал се опитва да води точно такъв живот. Яде много малко, даже ми се похвали, че веднъж успял цели три седмици да не ходи по голяма нужда и после се чувствал свят в много по-голяма степен.

Сийнуин се усмихна, но нищо не каза, а аз само недоверчиво се

вторачих в епископа. Емрис допи медовината.

– Тюдрик твърди – добави той неуверено, – че ще гладува докато стане светец. Признавам, че не ми се вярва, но той наистина прилича на много набожен човек. Дано всички ни настигне тази благословия.

– Какво казва Агрикола? – попитах аз.

– Той пък се хвали, че редовно ходи по голяма нужда. Простете, лейди.

– Дватама сигурно са се зарадвали, че се виждат пак – сухо каза Сийнуин.

– Тази среща не беше много полезна – призна Емрис. – Отидох с надеждата да убедя Тюдрик да повлия на решението на сина си, но уви – епископът сви рамене, – сега можем само да се молим.

– И да държим оръжията си готови – добавих аз уморено.

– И това – съгласи се Емрис. Той кихна пак и се прекръсти, за да не го сполети нещастие, което предвещаваше кихането.

– Мюриг ще пропусне ли копиеносците от Поуис през страна си? – попитах аз.

– Кунеглас му заяви, че и да откаже да го пусне пак ще мине през Гуент.

Аз изстенах. Само това ни трябваше брити да се бият с брити. Такива войни години наред бяха изцеждали силита не Британия и бяха помогнали на саксите да превземат долина след долина, град след град, макар че напоследък не бритите, а саксите воюваха помежду си, а ние се възползвахме от техните вражди и им нанасяхме поражения, но Сердик и Аел бяха научили урока, който Артур успя да втълпи на бритите – че победата идва благодарение на единството. Сега саксите бяха обединени, а бритите – разединени.

– Аз мисля, че Мюриг ще пусне Кунеглас да премине – каза Емрис, – защото не иска война с никого. Той просто иска мир.

– Ние всички искаме мир, но ако Думнония падне, след нея Гуент ще усети остриетата на саксите.

– Мюриг е убеден, че няма да стане така – каза епископът, – и предлага убежище на всеки християнин от Думнония, който иска да избегне войната.

Това бе лоша новина, защото означаваше, че всеки, който няма кураж да се изправи срещу Аел и Сердик, може да се скрие в кралството на Мюриг, стига да се обяви за християнин.

– Ама той наистина ли вярва, че неговият Бог ще го защити? – попитах аз.

– Сигурно, иначе каква е ползата от Боговете? Но Бог, разбира се, може да има нещо друго на ум. Толкова е трудно да се четат мислите му.

Епископът се стопли дотолкова, че се осмели да отметне от рамене-те си голямото наметало от мечка кожа. Под него е облечен с къса дреха от овча кожа. Той пхна ръцете си в дрехата и аз реших, че някоя въшка го е ухапала, но Емрис измъкна оттам сгънат пергамент, завързан с лентата и запечатан с капка восък.

– Това ми го изпрати Артур от Демечия – подаде ми той пергаментата, – и помоли ти да го предадеш на принцеса Гуинивийр.

– Разбира се – поех аз документа. Признавам, че се изкушавах да счупя печата и да го прочета, но устоях на изкушението. – Знаеш ли какво пише вътре? – попитах аз Емрис.

– Уви, не, лорд – отговори той, но без да ме гледа в очите, от което аз заключих, че старецът бе счупил печата и знаеше съдържанието на писмото, но нямаше желание да си признае този малък грях. – Сигурен съм, че не е нещо важно – каза епископът, – но той държи Гуинивийр да го получи преди зимното слънцестоене. т.е. преди неговото завръщане.

– Той защо отиде в Демечия? – намеси се Сийнуин.

– Предполагам, за да се увери, че Черните щитове ще се бият на наша страна напролет – отговори епископът, но на мен ми се стори, че тонът му е някак уклончив. Реших, че писмото съдържа истинската причина за посещението на Артур при Енгас Мак Ейрем, но Емрис не можеше да ни я разкрие, защото трябваше да си признае, че е счупил печата.

На следващия ден отидох до Инис Уидрин. Не беше далеч, но пътуването ми отне почти цялата сутрин, защото на места се наложи да слизам от коня и да го водя и него и мулето през дълбокия сняг. Мулето носеше десетина от вълчите кожи, които ни бе подарил Кунеглас. Те се оказаха приятна изненада Гуинивийр, защото стените на нейната затворническа стая бяха направени от цели стволоче и вятър нахлуваше през тях, съскайки през процепите. Заварих я клекала край огъня, запален в средата на помещението. Тя се изправи, когато ме представиха и изпрати двете си прислужнички в кухнята.

– В такива дни ми се иска да съм слугиня в кухнята – каза Гуинивийр. – Там поне е топло, но пък е пълно с пеещи християни. Едно яйце не могат да счупят без да възхваляват своя нещастен Бог.

Гуинивийр потръпна и загърна слабичките си рамене в наметалото.

– Римляните са знаели как да задържат топлината – каза тя, – но ние изглежда сме загубили това умение.

– Сийнуин ви изпраща това, лейди – пуснах аз кожата на пода.

– Благодари й от мое име – каза Гуинивиър. После въпреки студа отиде да отвори дървените капаци на прозореца, за да влезе дневната светлина. Огънят се люшна под напора на студения въздух и към почернелите греди на тавана се понесоха искри. Дългата дреха на Гуинивиър беше от дебела кафява вълна. Принцесата бе бледа, но нейното надменно, лице и зелените й очи излъчваха същата сила и гордост както преди.

– Надявах се да ти видя по-рано – упрекна ме тя.

– Сезонът бе много труден, лейди – казах аз, за да оправдая дългото си отсъствие.

– Искам да знам какво стана на Мей Дун, Дерфел.

– Ще ви кажа, лейди, но първо трябва да ви предам това.

Извадих писмото на Артур от торбичката, която висеше на колана ми и й го подадох. Тя скъса лентата, махна восъчния печат с нокът и разгъна документа. Прочете го на светлината, която идваше през прозореца отразена от снега. Чертите на лицето й се изопнаха, но това бе единствената видима реакция. Изглежда прочете два пъти писмото, после го сгъна и го хвърли в един дървен сандък.

– И така разкажи ми за Мей Дун.

– Какво знаете вече? – попитах я аз.

– Знам онова, което Моргана реши да ми каже, а тая кучка ми представя събитията като доказателство за истинността на нейния мизерен Бог – викаше високо Гуинивиър, та ако някой подслушваше да можеше да я чуе.

– Едва ли Богът на Моргана е бил разочарован от случилото се на Мей Дун – казах аз и след това подробно й разправих за нощта на Самейн. Тя помълча след като свърших, загледана в покритите със сняг сгради в двора на светилището, където десетина безразсъдни поклонници бяха наколеничили пред свещеното бодливо дръвче. Взех дърва от купчината, струпана до стената, и подсилих огъня.

– Значи Нимю отведе Гуидър на върха, а? – попита Гуинивиър.

– Тя изпрати Черни щитове да го вземат. Всъщност да го отвлекат. Едва ли им е било трудно. Градът беше пълен с непознати и всякакви копиеносци влизаха и излизаха от двореца.

Замълчах, после добавих.

– Съмнявам се, че наистина го е грозяла сериозна опасност.

– Разбира се, че го е грозяла – викна Гуинивиър.

Буйната й реакция ме изненада.

– Другото дете трябваше да бъде убито – възпротивих се аз. –

Синът на Мордред. Той беше съблечен и готов да мине под ножа, а не Гуидър.

– И ако със смъртта на това друго дете не бяха постигнали нищо, какво щеше да стане? – запита Гуинивър. – Да не мислиш, че Мерлин нямаше да увеси Гуидър за краката?

– Мерлин нямаше да стори това на сина на Артур – казах аз, но признавам в гласа ми нямаше и грам увереност.

– А можеш ли да кажеш същото за Нимю? Тя би заклала всяко дете в Британия, за да върне Боговете, и Мерлин щеше да се изкуши. Да остава ей толкова – продължи Гуинивър и вдигна ръка сякаш държеше монета между палеца и показалеца, и само животът на Гуидър да дели Мерлин от завръщането на Боговете? О, щеше да се изкуши и още как.

Тя се приближи до огъня и разтвори дрехата си, за да пусне топлината му между гънките ѝ. Под вълнената роба носеше черна рокля. Не се виждаше нито едно украшение. Нямаше дори пръстен на ръката ѝ.

– Мерлин можеше и да почувства някаква вина за убийството на Гуидър, но не и Нимю. Тя не прави разлика между този свят и Отвъдния, така че за нея няма никакво значение дали някое дете ще живее или ще умре. Има значение единствено това дете, Дерфел, да е син на владетел. За да получиш най-ценното, трябва да дадеш онова, което е най-стойностно, а е стойностното в Думнония не е някакво си копеле на Мордред. Тук Артур управлява, не Мордред. Нимю е искала смъртта на Гуидър. Мерлин е знаел това, но се е надявал смъртта на другите да е достатъчна. Нимю обаче не знае граници. Някой ден, Дерфел, тя отново ще събере Съкровищата и в този ден кръвта на Гуидър ще изтече във Свещения съд.

– Не и докато Артур е жив.

– Нито пък докато аз съм жива! – заяви тя пламенно, след миг сви рамене, осъзнавайки своята безпомощност. Обърна се към прозореца и отпусна краищата на кафявата роба.

– Не бях добра майка – неочаквано рече тя. Не знаех какво да кажа, затова си замълчах. Никога не съм бил близък с Гуинивър, всъщност тя се отнасяше към мен със същата смесица от привързаност и презрение, с която би се отнасяла към някое глупаво, но добро куче. Сега обаче, може би защото нямаше с кого друго да споделя мислите си, тя реши да ги сподели с мен.

– Дори не ми харесва да съм майка – призна Гуинивър. – Тия жени например – посочи тя към облечените в бяло монахини от светилището на Моргана, които бързаха през снега между сградите, – те всички се

прекланят пред майчинството, а до една са сухи като люспи. Реват за тяхната Мария и ми разправят, че само една майка може да познае истинската мъка. Че кой би искал да опознае такова нещо? – викна тя. – То си е направо живот на вятъра! – кипеше от гняв Гуинивър. – От кравите стават добри майки, от овцете също, какво му е толкова похвално на майчинството тогава? Всяко глупаво момиче може да стане майка! То повечето от тях стават само за това! Майчинството не е постижение, то е неизбежност!

Но въпреки гнева ѝ по страните ѝ се стичаха сълзи.

– А Артур винаги е искал от мен да бъда само това! Дойна крава!

– Не е така, лейди!

Тя се извърна гневно към мен с блеснали в очите ѝ сълзи.

– Да не би да знаеш за това повече от мен, Дерфел?

– Той се гордееше с вас, лейди – казах аз смутено. – Опиваше се от красотата ви.

– Можеше да си направи статуя като мен, ако е искал само това.

Статуя с каналчета за мляко, към които да закрепя бебетата си!

– Той ви обичаше – възроптах аз.

Тя се втрени в мен и аз си помислих, че ще избухне неукротим гняв, но вместо това тя уморено се усмихна.

– Той ме боготвореше, Дерфел, а това не е като да си обичан – въздъхна тя и се срина върху една пейка до дървения сандък. – Да те боготворят, Дерфел, е много изморително. Но той изглежда вече си е намерил нова богиня?

– Какво?

– Ти не знаеш ли? – изненада се тя и извади писмото. – Ето чети.

Взех пергаментата от нея. Писмото нямаше дата, само най-отгоре пишеше Моридунум, което показваше, че е писано в столицата на Енгас Мак Ейрем. Веднага разпознах уверения почерк на Артур, с който бяха изписани слова студени като снега, натрупан прд прозореца.

„Трябва да знаете, лейди – пишеше Артур, – че се отказвам от вас като моя съпруга и вземам ръката на Арганте, дъщеря на Енгас Мак Ейрем. Не се отказвам от Гуидър, а само от вас.“ И това беше всичко. Писмото дори не беше подписано.

– Ти наистина не си знаел, нали? – попита ме Гуинивър.

– Не, лейди – казах аз. Бях много по-учуден от Гуинивър. Чувал бях разни хора да казват, че Артур трябва да се ожени отново, но той самият нищо не ми бе споменал. Почувствах се обиден, за дето не ми се беше доверил. Чуствах се обиден и разочарован.

- Наистина не знаех – уверих я аз.
- Някой беше отварял писмото – каза Гуинивиър с крива усмивка. – Виж изцапали са пергамента в края. Артур не би направил такова нещо. Тя се облегна и великолепната ѝ червена коса се сплеска на стената.
- Защо се жени? – попита тя. Аз вдигнах рамене.
- Мъжът трябва да е женен, лейди.
- Глупости. Нали не мислиш, че Галахад е с нещо по-лош от теб, защото никога не се е женил?
- Мъжът има нужда от... – запънах се аз.
- Знам от какво има нужда мъжът – развесели се Гуинивиър. – Не знам защо Артур се жени сега. Мислиш ли, че обича това момиче?
- Надявам се, лейди.
- Тя се усмихна.
- Знаеш ли защо се жени, Дерфел? За да докаже, че не ме обича. Помислих си, че е права, но не посмях гласно да се съглася с нея.
- Сигурен съм, че е любов, лейди – излъгах аз. Това я разсмя.
- На колко години е тази Арганте?
- На петнадесет – предположих аз. – Може и да е само на четиринадесет, знам ли?
- Тя свръщи вежди, опитвайки се да си спомни.
- Тя не трябваше ли да се омъжи за Мордред?
- И аз така мисля – кимнах аз, защото си спомних, че Енгас Мак Ейрем предлагаше ръката ѝ на нашия крал.
- Ама защо му трябва на Енгас да омъжва детето за сакат идиот като Мордред, след като може да я пхне в леглото на Артур? – каза Гуинивиър. – Само на петнадесет, мислиш?
- Знам ли?
- А хубава ли е?
- Никога не съм я виждал, лейди, но според Енгас, да.
- В Юй Лиатайн наистина се раждат хубави момичета – каза Гуинивиър. – Сестра ѝ хубава ли беше?
- Изолда ли? Да, с особена красота.
- Това дете трябва да бъде красиво – усмихна се Гуинивиър, – иначе Артур няма да я погледне. Всички мъже трябва му завиждат. Виж това е задължително условие, на което съпруите му трябва да отговарят. Трябва да са красиви и, разбира се, да се държат много по-прилично от мен – засмя се тя и отклони поглед от мен. – Но дори и да е красива и послушна, Дерфел, нищо няма да излезе.
- Така ли?

– О, сигурна съм, че тя ще може да му ражда бебета, ако той иска, но ако не е умна, скоро ще го отегчи.

Гуинивийър се обърна се заяпа в огъня.

– Защо мислиш, че ми съобщава тази новина?

– Защото смята, че трябва да знаете.

Тя се засмя.

– Аз трябва да знам? Какво ме интересува дали спи с някакво ирландско момиченце или не? На мен не ми трябва да знам, но той има нужда да ми го каже. И ще иска да знае как съм реагирала, нали? – погледна ме тя.

– Така ли? – попитах аз малко объркан.

– Разбира се, Дерфел. Затова ще му кажеш, че съм се изсмяла – каза тя, заковала предизвикателно очи върху лицето ми. После изведнъж вдигна рамене. – Не, недей. Кажи му, че му желая само щастие. Кажи му каквото искаш, но трябва да го помолиш нещо.

Тя замълча и аз усетих колко мразеше да се моли.

– Не искам да умра, Дерфел, изнасилена от орда въшлясали сакски воители. Когато напролет Сердик дойде, помоли Артур да премести затвора ми на по-безопасно място.

– Мисля, че тук ще бъдете в безопасност, лейди.

– Кажи ми защо мислиш така? – остро попита тя.

Помълчах колкото да събера мислите си.

– Когато саксите дойдат, те ще тръгнат по долината на Темза. Целта им е да стигнат до Севърнско море и това е най-късият път дотам.

Гуинивийър поклати глава.

– Войската на Аел ще дойде по долината на Темза, Дерфел, но Сердик ще атакува от юг и ще завие на север, за да се съберат с Аел. Той ще мине оттук.

– Артур не мисли така – настоях аз. – Той смята, че липсата на доверие между двамата сакси ще ги накара да стоят един до друг, за да се пазят от предателство.

Гуинивийър посрещна това с ново отривисто поклащане на глава.

– Аел и Сердик не са глупави, Дерфел. Те знаят, че известно време трябва да си вярват един на друг, ако искат да победят. След това може да се хванат гуша за гуша, но след това. Колко воители ще тръгнат след тях?

– Според нас две хиляди, може и две хиляди и петстотин.

Тя кимна.

– Първата атака ще бъде в долината на Темза. И ще бъде

достатъчно масивна, за да ви накара да помислите, че това е главният им удар. И щом Артур събере хората си, за да посрещне тази войска, Сердик ще нападне от юг. Ще започне да върлува из земите ни и Артур ще трябва да изпрати хора, за да му се противопостави. Тогава Аел ще атакува остатъците от армията му при Темза.

– Артур може да остави Сердик да си върлува – казах аз, макар че разсъжденията й ми се сториха съвсем неправдоподобни.

– Би могъл – съгласи се Гуинивиър, – но тогава Инис Уидрин ще остане в ръцете на саксите, и аз не искам да бъда тук, когато това стане. Ако не иска да ме освободи, помоли го да ме затвори в Глевум.

Поколебах се. Не виждах причина да не предам молбата й на Артур, но исках да се уверя, че е искрена.

– Ако Сердик наистина мине оттук, лейди – осмелих се да кажа аз, – ще доведе с войската си и някои ваши приятели.

Тя прикова в мен убийствен поглед и дълго ме гледа така преди да отговори.

– Аз нямам приятели в Лоегир – каза най-сетне тя с леден глас.

Поколебах се, после реших да продължа.

– Видях Сердик преди по-малко от два месеца и с него беше Ланселот.

Никога преди не бях споменавал пред нея името на Ланселот и сега главата й трепна, сякаш я бях ударил.

– Какво искаш да кажеш, Дерфел? – тихо попита тя.

– Искам да кажа, лейди, че Ланселот ще дойде тук напролет. Предполагам, че Сердик ще го направи господар на тези земи.

Тя затвори очи и няколко секунди не знаех плаче ли или се смее. После разбрах, че се тресе от смях.

– Ти си глупак – погледна ме тя. – Опитваш се да ми помогнеш! Да не мислиш, че обичам Ланселот?

– Вие искахте той да стане крал.

– Това какво общо има с любовта? – попита тя презрително. – Аз исках той да стане крал, защото е слаб, а една жена може да властва в този свят само чрез такъв слаб мъж. Артур не е слаб – поклати глава тя, после въздъхна дълбоко. – Но Ланселот е и вероятно когато саксите дойдат, той ще поеме управлението тук, но който и да му движи конциите, няма да съм аз, нито която и да било жена, а Сердик. Пък доколкото знам Сердик е всичко друго, но не и слаб.

Гуинивиър стана, дойде до мен и измъкна писмото от ръцете ми. Разгъна го, прочете го за последен път и хвърли пергамента в огъня. Той

почерня, нагъна се, после пламна.

– Върви – каза тя без да откъсва поглед от пламъците. – И кажи на Артур, че съм заплакала като съм го прочела. Той това иска да чуе, затова така му кажи. Кажи, че съм плакала.

Тръгнах си. През следващите дни снегът започна да се топи, но отново заваляха дъждове и голите черни дървета капеха над земята, която сякаш гниеше под мъгливата влага. Зимното слънцестоене приближаваше, макар слънцето никога да не се показваше. Светът тънеше в мрак, влага и отчаяние. Очаквах завръщането на Артур, но когато си дойде, не ме повика. Отведе новата си булка в Дурновария и там отпразнували зимното слънцестоене. Не знам дали го беше грижа какво мисли Гуинивийр за новия му брак. Във всеки случай не ме попита.

Дадохме угощение по случай празника в Дун Карик, и всеки от нас си мислеше, че този пир може да ни е последният. Ние поднесохме дарове на зимното слънце, но знаехме, че когато слънцето отново се издигне високо над хоризонта, няма да донесе нов живот за земята, а смърт. Щеше да доведе сакските копия и сакските брадви и сакските мечове. Молахме се, празнувахме и се страхувахме, че сме обречени. А дъждът валеше ли валеше.

ЧАСТ ВТОРА МИНИД БАДЪН

???

стр.130 карта

Второстепенен път към Глевум

Карта, показваща местоположението на Акве Сулис и МиниД

Бадън

Котловината, Фоският път към Кориниум МиниД, Бадън, лагера на Сердик

Римско гробище, Лагера на Аел, път към Глевум, река, река, Акве Сулис, Река

Фоски път

километри

планини

– Кой? – попита Игрейн щом прочете първия лист от последната купчина пергаменти. През изминалите няколко месеца тя бе понаучила малко сакски и много се гордееше със своето постижение, макар че между нас казано, този език е варварски и далеч не е така изтънчен като езика на бритите.

– Кой? – повторих аз въпроса й.

– Коя беше жената, повела Британия към гибел? Нимю, нали?

– Ако ми дадете време да напиша историята, лейди, ще разберете.

– Знаех си, че така ще отговориш. Чудя се защо изобщо попитах.

Тя седна на широкия перваз на моя прозорец, сложи ръка на издутия си корем и наклони глава настрани, като че ли за да чува по-добре. След малко лицето й се оживи от палаво довольство.

– Бебето рита, искаш ли да пипнеш?

Аз потръпнах.

– Не.

– Защо не?

– Никога не съм се интересувал от бебета.

Тя ми се изплези.

– Моето ще го обикнеш, Дерфел.

– Така ли?

– Той ще бъде чудесен!

– Откъде знаете, че ще бъде момче?

– Някое момиче не може да рита толкова силно, значи е момче.

Виж! – тя прилепи синята рокля плътно по корема си и се засмя, когато гладката издута повърхност трепна. – Разкажи ми за Арганте – каза тя и пусна роклята си.

– Дребна, тъмнокоса, слаба, хубава.

Игрейн сбърчи нос, очевидно недоволна от това описание.

– Беше ли умна?

Замислих се.

– Тя беше лукава, така че, да, имаше къкъл, но никога не го бе упражнявала с образование.

При последните думи моята кралица вдигна презрително рамене.

– Толкова ли е важно образованието?

– Според мен да. Аз винаги съм съжалявал, че не съм учил латински.

– Защо? – учуди се Игрейн.

– Защото на този език е писано за толкова много неща от живота на хората, лейди, а едно от предимствата, които образованието ни дава, е познанието за всичко онова, което други народи са знаели, за онова, от което са се страхували, за мечтите и постиженията им. Когато изпаднеш в беда образованието ти идва на помощ, защото ти показва как други са се измъквали от това положение преди теб. То може да обяснява нещата.

– Какво например? – попита Игрейн. Аз вдигнах рамене.

– Помня веднъж Гуинивийър ми каза нещо. Не знаех какво означават думите й, защото бяха на латински, но тя ми ги преведе и те съвсем точно обясняваха поведението на Артур. И досега ги помня.

– Е? Хайде кажи ги.

– *Odi at amo, excrucior* – изрекох аз бавно непознатите думи.

– И какво значи това?

– Мразя и обичам, от това боли. Някакъв поет го бил написал, забравих му името, но Гуинивийър бе чела стихотворението му и един ден, когато говорехме за Артур, тя цитира тази строфа. Както виждаш, тя го разбираше напълно.

– А Арганте разбираше ли го?

– О, не.

– Тя можеше ли да чете?

– Не съм сигурен. Не помня. Вероятно не.

– Как изглеждаше тя?

– Кожата ѝ бе много бледа, защото отказваше да се показва на слънце. Тя обичаше нощта, при това много. А косата ѝ бе гарваново черна и лъскава, точно като перата на гарвана.

– Ти каза, че била дребна и слаба, нали?

– Много слаба и доста ниска – кимнах аз, – но това, което най-ярко си спомням за Арганте, е че много рядко се усмихваше. Тя наблюдаваше всичко и нищо не пропускаше, а изразът на лицето ѝ бе такъв, сякаш все нещо пресмяташе. Този израз лъжеше хората и те я мислеха за умна, но грешаха. Тя просто бе най-малката от седем или осем дъщери и винаги бе нащрек да не я лишат от нещо. Винаги търсеше своя дял и винаги смяташе, че не го получава.

Игрейн свъси вежди.

– Звучи ужасно.

– Тя беше алчна, злобна и много млада – казах аз, – но в същото време беше и много красива. Изглеждаше трогателно крехка.

Спомените ме накараха да млъкна за миг и да въздъхна.

– Горкият Артур. Наистина не му вървеше с жените, все ги избираше едни... Като изключим Айлийн, разбира се, но нея не я е избирал. Получи я като робиня.

– Какво стана с Айлийн?

– Умря по време на войната със саксите.

– Убиха ли я? – потръпна Игрейн.

– От епидемията умря. Съвсем естествена смърт.

Христос.

Това име наистина изглежда странно наред страницата, но аз ще го оставя. Точно когато ние с Игрейн си говорехме за Айлийн, в стаята влезе епископ Сенсъм. Светецът не може да чете, и тъй като в никакъв случай не би одобрил написването на тази история за Артур, двамата с Игрейн се правехме, че пишем евангелието на сакски. Казвам, че не може да чете, но Сенсъм всъщност може да разпознава няколко думи и Христос е една от тях. Затова и я написах. Той я видя и подозрително изръмжа. Напоследък изглежда много стар. Почти цялата му коса е окапала, останали са само два бели кичура отстрани, точно като ушите на Лютигерн, Господарят на мишките. Болеше го като уринираше, но той не пожела да остави мъдрите жени да го лекуват, защото били езичници. Светецът твърдеше, че Бог щял да го излекува. А аз понякога се моля, да ме прости Бог, светецът по-скоро да умре, защото тогава нашият малък манастир щеше да се сдобие с нов епископ.

– Вие добре ли сте, милейди? – попита той, след като надникна в

пергаментовия лист.

– Благодаря, добре съм, епископе.

Сенсъм започна да обикаля стаята, пъхайки си носа тук-там с надеждата да намери нещо нередно, макар че какво ли би могъл да открие. Стаята е съвсем скромна; нар, писалище, табуретка и огън. Щеше да му е приятно да ми направи забележка, ако огънят гореше, но днес е много мек ден и пестя малкото дърва, които светецът ми разрешава да ползвам. Той бръсна с пръсти пухче прах, но реши да не го обсъжда, затова се обърна към Игрейн.

– Времето ви май приближава, лейди?

– Казват, че ми остават по-малко от два месеца, епископе – отговори Игрейн и направи кръстен знак върху синята си рокля.

– Вие, разбира се, знаете, че нашите молитви за вас ехтят в небето – каза Сенсъм без изобщо да му мигне окото от тази пълна лъжа.

– Молете се и саксите да не дойдат твърде близо – вметна Игрейн.

– Нима идват? – разтревожи се Сенсъм.

– Съпругът ми дочу, че се готвят да нападнат Рате.

– Рате е далече – махна с ръка епископът.

– На ден и половина път – припомни му Игрейн, – при това Рате е последната крепост между нас и саксите, друга няма.

– Бог ще ни закриля – каза епископът, несъзнателно повтаряйки отдалвна умрялата вяра на набожния крал Мюриг от Гуент, – както ще закриля и вас в часа на вашето изпитание.

Той постоя още няколко минути, но всъщност нямаше работа нито с мен, нито с кралицата. Напоследък светецът е много отегчен. Няма с кого да се заяжда. Преди няколко седмици умря брат Маелгуин, най-силният сред нас, който вършеше по-голямата част от физическата работа в манастира. С неговата смърт епископът загуби много, защото едно от любимите му занимания бе да залива брат Маелгуин с презрението си. Когато измъчваше мен не беше същото, защото аз понасях злобата му търпеливо, пък и бях под закрилата на Игрейн и нейния съпруг.

Накрая Сенсъм си тръгна и Игрейн се изплезид зад гърба му.

– Кажид ми, Дерфел – каза тя, когато светецът се бе отдалечил достатъчно, за да не ни чува, – какво трябва да направя за раждането?

– Защо за Бога питате мен? – засмях се аз. – Аз не знам нищо за раждането на деца, слава Богу! Дори не съм виждал как се ражда дете и нямам никакво желание да видя.

– Но знаеш старите обичаи – каза тя настоятелно, – това имам пред вид аз.

– Жените във вашия каер ще знаят много повече от мен. Все пак винаги когато Сийнуин трябваше да ражда, слагаме желязо в леглото, изливахме женска пикня на прага, слагаме пелин в огъня и разбира се, намирахме девствено момиче, което да поеме новороденото. И най-важното – продължих аз строго, – в стаята не трябва да има мъже. Нищо не носи по-голямо нещастие от присъствието на мъж в момента на раждането.

Докоснах издадения пирон на писалището си, за да избегна злата участ, която можех да си навлека само като говорех за това. Ние християните, разбира се, не вярваме, че докосването на желязо може да оказва някакво влияние върху съдбата, била тя зла или добра, въпреки това главичката на моя пирон лъщеше от честото докосване. – Вярно ли е това за саксите? – попитах аз.

Игрейн кимна.

– Те приближават, Дерфел.

Аз отново потърках пилона.

– Тогава кажи на мъжа си да приготви копията си.

– Няма нужда аз да му казвам – мрачно отговори тя.

Чудя се дали тази война някога ще свърши. Защото от както се помня британите воюват със саксите и въпреки че спечелихме веднъж една голяма победа над тях, в годините след тази победа те ни отнеха много от земята, а заедно със земята ни лишиха и от легендите, свързани с долините и върховете, преминали в техни ръце. Историята не е просто разказ за делата на хората, тя е нещо, свързано със самата страна. Ние наричаме някой хълм на името на наш герой, който е умрял там, или пък кръщаваме река на името на принцесата, тичала край бреговете ѝ. И когато старите имена изчезнат, с тях изчезват и историите, а новите имена с нищо не напомнят за миналото. Саксите отнемат земята ни и историята ни. Плъпнали са като зараза, а вече го няма Артур да ни защитава. Артур, бичът за саксите, Господарят на Британия и човекът, чиято любов го нарани повече от всяка рана получена в битка. Колко ми липсва Артур.

По време на празника по случай зимното слънцестоене ние се молахме на Боговете да не изоставят земята да тъне в голямата тъмнина. В най-мрачната зима на нашия живот тези молитви често приличаха на отчаяни молби и това бе в годината преди саксите да нападнат, когато света край нас бе вкочанен под ледена обвивка и замръзнал сняг. За онези от нас, които бяха привърженици на Бог Митра, този празник имаше

двойно значение, защото това е и рожденият ден на нашия Бог. Затова след голямото угощение в Дун Карик, аз отведох Исса на запад при пещерите, в които провеждахме най-тържествените си церемонии и там го посветих в култа към Митра. Той издържа успешно изпитанията и бе приет в това общество на елитни воители, които пазеха тайната на мистериите на Митра. След това пирувахме. Тази година аз убих бика. Първо му прерязах сухожилията, за да не може да мърда, после замагнах с брадвата, за да му пресека гръбнака. Бикът, помня, имаше сбръчкан черен дроб, което се смяташе за лошо предзнаменование, но в онази студена зима добри предзнаменования нямаше.

Независимо от суровото време на ритуалите присъстваха четиридесет мъже. Артур, макар и отдавна посветен в мистериите на Митра, не дойде, но Сеграмор и Кълхуч пристигнаха за церемониите от своите далечни гранични постове. В края на угощението, когато повечето воители спяха в резултат на изпитатата медовина, ние тримата се оттеглихме в един от подземните коридори на пещерата, където димът не бе толкова гъст и където можехме да поговорим насаме.

И Сеграмор, и Кълхуч бяха уверени, че саксите ще нападнат право по долината на Темза.

– Чувам – каза Сеграмор, – че пълнят Лондон и Понтес с храна и провизии. – Той замълча, за да откъсне със зъби парче месо от един кокал. От месеци не бях виждал Сеграмор и открих, че неговото присъствие ми вдъхва увереност. Нумидиецът бе най-здравият и най-страшният от всички военачалници на Артур и смелостта му бе изписана на неговото тясно, изсечено като с брадва лице. Той бе най-лоялният от всички мъже, верен приятел, и чуден разказвач на истории, но преди всичко беше воин по природа, воин, който можеше да надхитри всеки враг и да го победи. Саксите се ужасяваха от Сеграмор, защото вярваха, че е тъмен демон, дошъл от Отвъдния свят. Ние бяхме доволни, че живеят в такъв вцепеняващ страх, и за нас бе утеха, че макар и по-малко от тях, ние имахме щастието мечът на Сеграмор и неговите опитни копиеносци да са на наша страна.

– Сердик няма ли да нападне от юг? – попитах аз. Кълхуч поклати глава.

– По нищо не личи да се готви за такава атака. Във Вента всичко е тихо.

– Те не си вярват един на друг – каза Сеграмор, имайки пред вид Сердик и Аел. – Няма да посмеят да се изгубят от очи. Сердик се бои, че ние ще подкупим Аел, а Аел се страхува, че Сердик ще го измами с

плячката, затова ще гледат да са един до друг като братя.

– А Артур какво ще направи? – попитах аз.

– Ние се надявахме ти да ни кажеш – отговори Кълхуч.

– Напоследък Артур не разговаря с мен – признах аз, без да си правя труда да крия огорчението си.

– Значи ставаме двама – изръмжа Кълхуч.

– Трима – вдигна ръка Сеграмор. – Идва при мен, задава въпроси, участва в нападения и си тръгва. Нищо не говори.

– Да се надяваме, че поне мисли – казах аз.

– Може би е прекалено зает с новата си булка – кисело предположи Кълхуч.

– Ти виждал ли си я? – попитах го аз.

– Ирландско котенце – каза той презрително, – с нокти.

Кълхуч ни каза, че посетил Артур и новата му съпруга, когато отивал на север за нашата среща в чест на Митра. – Хубава е наистина – рече той неохотно. – Ако ти е робиня сигурно ще ти се прииска да я оставиш в своята собствена кухня за известно време. Е, поне аз така бих направил. А ти сигурно не, а Дерфел? – Кълхуч често ме занасяше заради моята вярност към Сийнуин, макар че не беше никак необичайно човек да остане верен на жена си. Ето Сеграмор си взе една сакска робиня за жена и като мен бе известен с верността си към нея. – Каква е ползата от бика, ако обслужва само една крава? – попита Кълхуч, но никои не отговори на подигравателния му въпрос.

– Артур е изплашен – смени темата Сеграмор. После помълча да събере мислите си. Нумидиецът говореше добре езика на британите, макар и с невероятен акцент, но това не беше майчиния му език и той често говореше бавно за да е сигурен, че казва точно онова, което иска да каже. – Той предизвика Боговете и то не само на Мей Дун, ами и с това, че взе властта на Мордред. Християните го мразят, а сега и езичниците смятат, че той е техен враг. давате ли си сметка колко самотен се чувства?

– Бедата с Артур е там, че не вярва в Боговете – каза Кълхуч.

– Той вярва в себе си – кимна Сеграмор. – Затова предателството на Гуинивър за него бе удар в сърцето. Той се срамува. За горд човек като Артур това е тежко унижение. Сега си мисли, че ние всички му се подиграваме, и затуй страни от нас.

– Аз не му се подигравам – запротестирах аз.

– Аз пък му се подигравам – заяви Кълхуч, изпъна ранения си крак и се намръщи от болка. – Глупаво копеле. Трябваше да развърти колана си по гърба на Гуинивър веднъж-дваж. Щеше да ѝ даде добър урок.

– А сега – продължи Сеграмор, без да обръща внимание на мнение то на Кълхуч, – Артур се страхува от поражение. Защото какво е той, ако не войник? На него му харесва да си мисли, че е добър човек, че управлява, защото е роден владетел, но на власт го издигна мечът. В душата си той знае това, и ако загуби тази война, ще загуби онова, за което най-много го е грижа – репутацията си. Ще бъде запомнен като узурпатор, който се оказал неспособен да задържи онова, което е узурпирал. Ужасява се от възможността репутацията му отново да пострада.

– Може би Арганте ще успее да излекува първото поражение, претърпяно от неговата гордост – казах аз.

– Съмнявам се – поклати глава Сеграмор. – Галахад ми каза, че Артур всъщност нямал особено желание да се ожени за нея.

– Тогава защо се е оженил? – мрачно попитах аз. Сеграмор вдигна рамене.

– За да обиди Гуинивиър? Да угоди на Енгас? Да ни покаже, че няма нужда от Гуинивиър?

– Да се повъргала в леглото с едно хубаво момиче – изтърси Кълхуч.

– Ако изобщо се занимава с това – каза Сеграмор.

Кълхуч зяпна в нумидиеца с изумление.

– Разбира се, че се занимава – настоя той. Сеграмор поклати глава.

– Говорят точно обратното. Само слухове, разбира се, а когато става дума за отношенията между мъж и жена, най-малко на слухове може да се вярва. Но аз все си мисля, че тази принцеса е твърде млада за вкуса на Артур.

– Те никога не са твърде млади – изръмжа Кълхуч, а Сеграмор само сви рамене. Той бе много по-изтънчен човек от Кълхуч и това му позволяваше да надникне по-дълбоко в душата на Артур, който обичаше да се показва пряк и открит, но душата му всъщност бе толкова сложна и трудно разгадаема като плетеницата от дракони и извивки, украсяваща отрието на Екскалибур.

Ние се разделихме на сутринта, когато мечовете ни все още червееха от кръвта на принесения в жертва бик. Исса бе много развълнуван. Няколко години преди това той бе просто селско момче, а сега беше последовател на Митра, а скоро щеше да стане и баща, както ми каза, защото Скарач, неговата съпруга, бе бременна. Исса, придобил увереност след посвещаването му в култа на Митра, изведнъж започна да вярва че можем да бием саксите и без помощта на Гуент. На мен обаче това ми се струваше невъзможно. Гуинивиър може и да не ми

харесваше, но никога не съм смятал, че е глупава. И нейното предположение, че Сердик ще нападне от юг, мира не ми даваше. Мнението на Сеграмор също имаше основание – Сердик и Аел бяха съюзници по необходимост и щяха да искат да се държат под око. Една масирана атака по долината на Темза щеше да е най-бързият начин да се стигне до Севернско море, което щеше да раздели британските кралства на две. Освен това защо трябваше саксите да пожертват численото си превъзходство като разделят силите си на две по-малки войски, които Артур можеше да разгроми една по една? И все пак, ако Артур очакваше само едно нападение и се бе подготвил само за него, тогава една атака от юг би имала невероятно предимство. Докато Артур е зает с едната сакска войска в долината на Темза, другата можеше да заобиколи десния му фланг и да стигне почти безпрепятствено до Северн. Но Исса не се тревожеше от подобни мисли. Той само си представяше как ще стои в стената от щитове, облагороден от посвещаването си в култа на Митра, и ще сече саксите както земеделецът коси сено.

Времето продължаваше да е студено. Всеки ден изгриваше замръзвал и блед с едно слънце дето приличаше на червен кръг, увиснал ниско в южните облаци. Вълци бродеха навътре в обработваемите земи, облизвайки се по овцете, които бяхме прибрали в кошарите. Един ден уловихме шест сиви звяра и си осигурихме шест нови вълчи опашки за шлемовете на воините от моя отряд. Моите хора бяха започнали да носят такива опашки за украса на шлемовете си в дълбоките гори на Арморика, където трябваше да се бием с франките и тъй като ги бяхме нападнали като хитра глутница, те започнаха да ни наричат вълци, а ние приехме обидата им като комплимент. Ние бяхме Вълчите опашки, макар че на щитовете ни вместо вълчи муцуни имаше бели петолъчни звезди в чест на Сийнуин.

Сийнуин все още настояваше да не бяга в Поуис през пролетта. Мооруена и Серен можели да вървят, но тя щяла да остане. Нейното решение ме разгневи.

– Така момичетата могат да загубят и майка си, и баща си.

– Ако така са решили Боговете, да – каза тя миролюбиво, после сви рамене. – Може да постъпвам егоистично, но искам да остана.

– Искаш да умреш ли? Това ли е егоистично?

– Не искам да съм толкова далече, Дерфел. Знаеш ли какво е да си в далечна страна, когато твоят мъж се сражава? Чакаш в ужас. Страхуваш се от всеки вестonosец. Вслушваш се във всеки слух. Този път ще остана.

– За да има още нещо, за което да се тревожа, нали?

– Ама че си, Дерфел – каза тя спокойно, – не мислиш ли, че мога сама да се грижа за себе си.

– Онова пръстенче няма да те спаси от саксите – посочих аз към проблясващото ахатче на ръката ѝ.

– Значи аз сама ще се спасявам. Не се тревожи, Дерфел, няма да ти се пречкам в краката, и няма да позволя да ме пленят.

На следващия ден се родиха първите агнета в една кошара в подножието на Дун Карик. Беше твърде рано за това, но аз го приех като добро предзнаменование от Боговете. Преди Сийнуин да разбере и да го предотврати, първото родено агне бе принесено в жертва, за да се родят много агнета след него. Малката окървавена кожа бе закована за една върба край потока, а под нея, на следващия ден, бе цъфнал един минзухар – жълтите му венчелистчета бяха първото цветно петно през тази година. Същия ден видях и три рибарчета да пърхат с ярките си крила над заледените брегове на потока. Животът се пробуждаше. На зазоряване, когато петлите ни събудиха, ние отново чувахме песните на дроздове, червеношійки, чучулиги, орехчета и врабци.

Артур ни повика две седмици след като се родиха първите агнета. Снегът се бе стопил и вестоносецът се бе борил с калните пътища, за да ни донесе заповедта, според която трябваше да се явим в двореца в Линдинис. Трябваше да бъдем там за празника Имболк, първият празник след деня на зимното слънцестоене, посветен на богинята на плодородието. На Имболк ние прекарвахме новородени агнета през горящи обръчи, а после, девойките, щом решеха, че никой не ги гледа прескачаха през тлеещите обръчи, докосваха с пръсти пепелта на огньовете, запалени за Имболк, и размазваха сивия прах високо между бедрата си. Децата родени през ноември се наричаха деца на Имболк и се смяташе, че пепелта е тяхната майка, а огънят – техният баща. Сийнуин и аз пристигнахме следобед в навечерието на Имболк, когато зимното слънце хвърляше дълги сенки върху избледнялата трева. Копиеносците на Артур бяха заобиколили двореца и пазеха своя господар от мрачната враждебност на хората, които помнеха как Мерлин бе предизвикал вълшебната поява на сияещото момиче в двора на двореца.

За мое учудване открих, че дворът бе подготвен за Имболк. Артур никога не се бе занимавал с подобни неща, оставяйки всички религиозни дела в ръцете на Гуинивър, а тя никога не беше чествала такива груби селски празници като Имболк. Сега обаче в центъра на двора имаше огромен обръч от сплетена слама, а в едно малко заградено

пространство бяха затворени шепа новородени агнета с майките си. Кълхуч ни поздравя с лукаво кимване към обръча.

– Ето ти още една възможност да си имаш бебе – каза той на Сийнуин.

– Че аз нали затова съм дошла – отвърна му тя и го целуна. – А ти колко имаш вече?

– Двадесет и едно – гордо рече той.

– От колко майки?

– Десет – захили се Кълхуч, после ме тупна по гърба. – А ние ще си получим заповедите утре.

– Ние ли?

– Ти, аз, Сеграмор, Галахад, Ланвал, Балин, Морфанс – Кълхуч сви рамене, – всички.

– Арганте тук ли е? – попита аз.

– Ти защо мислиш, че е изправен този обръч? – отвърна ми той с въпрос. – Това е нейна идея. Довела е друид от Демечия и довчера преди да ядем ще трябва всички да отдадем почит на Нантосуелта.

– На кого? – попита Сийнуин.

– Някаква Богиня – безгрижно отвърна Кълхуч. Имаше толкова много Богове и Богини, че само друидите можеха да знаят имената на всичките, така че нито Сийнуин, нито аз бяхме чували някога за Нантосуелта.

Не видяхме нито Артур, нито Арганте чак до вечерта, когато Хигуид, слугата на Артур, ни повика всички в двора, осветен с напоени в катран факли, пламтящи в железните си поставки. Спомних си нощта на Мерлин тук и тълпата от изтръпнали от страхопочитание хора, които вдигаха сакатите си и болни бебета към Сребърната Олуен. Сега високопоставени мъже и техните съпруги чакаха с неудобство от двете страни на сплетения обръч, а на задигнат подиум в западния край на двора бяха поставени три стола, покрити с бял лен. До обръча стоеше друид и аз предположих, че това е магьосникът, който Арганте е довела от кралството на баща си. Мъжът беше нисък и набит с гъста черна брада, в която бяха вплетени кичури лисичи косми и гроздове малки костички.

– Казва се Фергал – каза ми Галахад, – и мрази християните. Цял следобед прави заклинания срещу мен, после пристигна Сеграмор и Фергал почти припадна от ужас. Помисли, че това е самият Кром Дубх – засмя се Галахад.

Сеграмор наистина би могъл да бъде този тъмен Бог, защото бе облечен в черна кожа, а на хълбока му висеше меч в черна ножница. Той

беше дошъл в Линдинис със своята едра, спокойна съпруга, Малла, и двамата стояха встрани от нас в далечния край на двора. Сеграмор почиташе Митра, но нямаше време за британските Богове, а Малла все още се молеше на Уоден, Еостр, Тунор, Фир и Сийкснет – все сакски божества.

Всички военачалници на Артур бяха тук, макар че докато чаках Артур си спомних за онези, които не бяха между нас. Сей, който беше израсъл заедно с Артур в далечната Гуинед, умря в думнонска Исса по време на бунта на Ланселот. Християни го убиха. Агравейн, който години наред бе командвал конницата на Артур, умря от треска през зимата. Балин пое задълженията на Агравейн и сега бе довел три съпруги в Линдинис заедно с цяла орда от дребни набити дечица, които ужасени зяпаха Морфанс, най-грозния човек в Британия. А на нас лицето му вече ни бе толкова познато, че дори не забелязвахме заешката му устна, извития врат и кривата челюст. Като изключим Гуидър, който бе още дете, аз май все още бях най-младият и това откритие ме удиви. Имахме нужда от нови военачалници и тогава реших, че ще дам на Исса да води собствен отряд, веднага щом приключи войната със саксите. Ако Исса останеше жив. Ако аз останех жив.

Галахад се грижеше за Гуидър и двамата дойдоха да застанат до Сийнуин и мен. Галахад винаги е бил красив мъж, но сега вече бе навлязъл в средна възраст и това придаваше ново достолепие на красотата му. Златно русата му коса бе станала сива, беше си пуснал и малка остра брада. Двата винаги сме били близки, но в онази трудна зима, той вероятно беше по-близък с Артур от всеки друг. Галахад не беше в Морския дворец, не стана свидетел на позора на Артур, а това, заедно със спокойното му съчувствие, правеше присъствието му приемливо за Артур. Сийнуин го попита тихо, така че да не чуе Гуидър, как е Артур.

– Де да знаех – отвърна Галахад.

– Сигурно е щастлив – реши Сийнуин.

– Защо?

– Нова съпруга – предположи Сийнуин. Галахад се усмихна.

– На някой мъж като му откраднат коня, когато е на път, скъпа лейди, той често прибързва, купувайки нов на мястото на откраднатия.

– И после не го и язди, чувам – грубо се намесих аз.

– Така ли се говори, Дерфел? – попита Галахад без да потвърждава нито да отрича слуха. Той се усмихна. – Бракът е такова тайнство за мен.

Самият Галахад никога не се беше женил. Всъщност след като

франките превзеха Инис Трийбс, където бе бащиният му дом, Галахад се скиташе без да се установи някъде. Живееше в Думнония след падането на родния му град, цяло поколение деца деца израсна през тези години, а той все още беше като гост в страната ни. Имаше свои стаи в двореца в Дурновария, но ги държеше полупразни – с малко мебели и почти никакви удобства. Беше пратеник на Артур винаги, когато се наложеше, пътуваше надлъж и нашир из Британия, за да решава проблемите, възникнали с други кралства или пък заедно със Сеграмор участваше в нападения отвъд границата ни със саксите. И като че ли бе най-щастлив, когато имаше работа за него. По-рано понякога ми се струваше, че е влюбен в Гуинивър, но Сийнуин винаги се е надсмивала над тези подозрения. Според нея Галахад бе влюбен в съвършенството и бе твърде придиричив, за да се влюби в някоя истинска жена. Той обичал идеята за жените, но не можел да понесе действителността с нейните болести, кръв и болка. На бойното поле Галахад никога не е показвал отвращение към подобни неща, но според Сийнуин то е защото там само мъже, проливат кръвта си, само мъжете могат да правят грешки, а Галахад никога не е идеализирал мъжете, само жените. И вероятно беше права. Аз само знаех, че от време на време моят приятел имаше нужда от усамотение, макар никога да не се е оплаквал.

– Артур е много горд с Арганте – каза той тихо, но с тон, който предполагаше, че нещо е останало недоизказано.

– Но тя не е Гуинивър, така ли? – попитах аз.

– Тя определено не е Гуинивър – съгласи се Галахад, благодарен, че съм облякъл с думи мисълта му, – макар че в някои неща тя не се различава много от нея.

– В какво например? – полюбопитства Сийнуин.

– Амбициозна е – каза Галахад неуверено. – Тя смята, че Артур трябва да предаде Силурия на баща й.

– Че Силурия не е негова, как ще я предава! – възмутих се аз.

– Не е – съгласи се Галахад, – но Арганте смята, че той може да я завладее.

Аз плух. За да завладее Силурия, Артур трябваше да се бие с Гуент и дори с Поуис, двете страни, които съвместно управляваха онези земи.

– Луда – заявих аз.

– Не съм казал, че е здравомислеща, а амбициозна – поправи ме Галахад.

– На теб Арганте харесва ли ти? – попита го Сийнуин без заобикалки.

Не му се наложи да отговори, защото дворцовата врата внезапно се отвори и Артур най-сетне се появи. Бе облечен както обикновено в бяло, а лицето му, което през последните месеци бе станало така мрачно и изпито, сега изглеждаше изведнъж остаряло. Това бе жестоко, защото под ръка го бе хванала новата му булка, облечена в злато, която бе почти дете.

Тогава за първи път видях Арганте, принцеса на Юй Лиатайн, сестра на Изолда, и много приличаше на обречената Изолда. Арганте бе крехко същество на прага между детството и зрелостта, а в онази нощ на празника Имболк, приличаше повече на дете отколкото на жена, защото се бе загърнала в огромно наметало от твърд ленен плат, което със сигурност някога бе принадлежало на Гуинивийър. Дрехата очевидно бе твърде голяма за Арганте, която вървеше вдървено изгубена между златните гънки. Спомних си как преди време, когато видях сестра ѝ, отрупана с бижута, си помислих, че Изолда прилича на дете, накичило се със златото на майка си. Сега и Арганте създаваше впечатлението, че просто играе театър, дете, което се преструва на възрастна жена. Лицето ѝ изразяваше вгълбена тържественост, с което тя се опитваше да скрие липсата на вътрешно присъщо достойнство. Лъскавата ѝ черна коса бе сплетена на дълга плетка, увита около главата ѝ и прикрепена с нефритова брошка с цвета на щитовете, които страшните воители на баща ѝ носеха. Тази женска прическа не отиваше на младото ѝ лице. Тежката златна огърлица около врата ѝ също изглеждаше неуместна и прекалено масивна за нежната ѝ шия. Артур я отведе до подиума и там с поклон я остави да седне на левия стол, мога да се закълна, че в двора не остана и един човек, било то гост, друид или страж, който да не си помисли, че двамата приличаха на баща и дъщеря. Арганте седна на мястото си и за момент настъпи неловка тишина, сякаш бе забравен някакъв ритуал, нещо дребно, което обаче можеше да превърне тържествената церемония в смехотворна. Но тогава при портата настъпи суматоха, чу се кикот и се появи Мордред.

Нашият крал закуцука на сакатия си крак с лукава усмивка на лице. И той като Арганте играеше театър, но за разлика от нея той нямаше желание да участва в играта. Мордред знаеше, че всеки мъж в този двор бе човек на Артур и че всички го мразеха. Преструваха се, че Мордред е техният крал, а той всъщност живееше благодарение на тяхното мълчаливо съгласие. Мордред се възкачи на подиума. Артур се поклони и ние всички последвахме примера му. Мордред, с неговата твърда, щръкнала навсякъде, коса и с грозна брада, около кръглото си лице, кимна учтиво

и седна на централния стол. Арганте го погледна с изненадваща симпатия, Артур зае последния стол и така седнаха един до друг императорът, кралят и детето-булка.

Не можех да не си помисля, че Гуинивийър би направила всичко това много по-добре. Щеше да има греяна медовина за пиене, повече огньовете щяха да ни топят, а неловките паузи щяха да бъдат заличени с нежна музика, но в онази нощ изглежда никой не знаеше какво всъщност трябваше да се случи, докато Арганте не изсъска в ухото на бащиния си друид. Фергал нервно се огледа, след това припна през двора да донесе една от факлите. С нея запали обръча, после замърмори някакви неразбрани напеви, докато пламъците сграбчиха сламата.

Роби донесоха от кошарката петте новородени агнета. Овцете-майки блееха нещастно по отнетите си рожби, които се гърчеха в ръцете на робите. Фергал изчака докато обръчът пламна целия и заповяда агнетата да бъдат прекарани през него. Настана суматоха. Агнетата, които нямаха ни най-малка представа, че плодородието на Думнония зависи от тяхното послушание, се пръснаха във всички посоки, но не и към огъня. Децата на Балин щастливо се включиха в гонитбата им и с това само увеличиха бъркотията. Но накрая едно по едно агнетата бяха събрани и заставени да дойдат до обръча и всичките пет бяха убедени да скочат през огнения кръг. Но търсената тържественост вече бе подкопана. Арганте, която без съмнение бе свикнала да присъства на много по-добре организирани церемонии от този род, се намръщи, но всички други се смеехме и бърбехме. Фергал възвърна достойнството на нощта като внезапно нададе адски писък, който смрази кръвта на всички ни. Друидът бе отметнал назад глава, вперил поглед в облаците, в дясната му ръка имаше широк каменен нош, а в лявата безпомощно риташе агне.

– О, не – извика Сийнуин и се обърна, за да не гледа. Гуидър се намръщи и аз обгърнах раменете му.

Фергал изрева своето предизвикателство срещу нощта, след това вдигна и ножа, и агнето високо над главата си. Отново изпищя, после заудря и заразкъсва телцето на агнето с неудобния тъп нож. Хаотичните движения на агнето ставаха все по-слаби, то блееше за майка си, която му отговаряше с пълна безнадеждност, а през цялото време кръвта му се стичаше върху извитото нагоре лице на Фергал и върху сплетената му гъста брада, накичена с кости и лисичи кичури.

– Много се радвам, че не живея в Демечия – измърмори Галахад в ухото ми.

Погледнах към Артур по време на това необичайно

жертвоприношение и видях крайното отвращение, изкривило чертите на лицето му. Тогава той забеляза, че го гледам и лицето му се изопна. А Арганте с отворена уста се бе навела напред, за да наблюдава друида. Мордред се хилеше.

Агнето умря и Фергал, за ужас на всички, започна да подскача из двора, като разтърсваше трупа и пишеше молитви. Изпръска ни с кръв. Закрих Сийнуин с наметалото си, докато друидът, с лице цялото изплескано с кръв, танцувайки, мина край нас. Артур очевидно нямаше ни най-малка представа, че това варварско убийство ще стане част от церемонията. Без съмнение си бе мислил, че новата му съпруга е замислила някаква пищна церемония, която да предшества угощението, но ритуалът се бе превърнал в кървава оргия. Бяха избити всичките пет агнета, а когато и последното малко гърло бе прерязано от черния каменен нож, Фергал отстъпи назад и махна към обръча.

– Нантосуелта ви чака – викна той към нас, – ето я! Елате при нея!

Очевидно очакваше някакъв отговор, но никой от нас не помръдна. Сеграмор зяпаше в луната, а Кълхуч се опитваше да хване въшка в брадата си. По обръча проблясваха пламъчета, изгорели сламки падаха и се носеха над разкъсаните трупове, пръснати из двора, а ние продължавахме да стоим като заковани.

– Елате при Нантосуелта – викна с прегракнал глас Фергал.

Тогава стана Арганте. Тя отметна с движение на раменете твърдата златиста дреха и остана по проста вълнена рокля със син цвят, в която изглеждаше още по-млада, съвсем дете. Тя имаше тесен момчешки ханш, малки ръце и нежно лице, бяло като козината на агънцата преди черният нож да им отнеме живота. Фергал се обърна към нея.

– Ела – започна напевно той, – ела при Нантосуелта, Нантосуелта те вика, ела при Нантосуелта – и продължи да напява така, викайки Арганте при нейната богиня. Арганте, вече почти изпаднала в транс, бавно пристъпваше напред, всяка стъпка правеше с усилие и след всяка стъпка спираше, а друидът продължаваше да напява.

– Ела при Нантосуелта, Нантосуелта те вика, ела при Нантосуелта.

Арганте затвори очи. За нея поне това бе върховен момент, а ние останалите бяхме просто объркани. Артур изглеждаше ужасен и нищо чудно, защото май беше сменил Изида с Нантосуелта, а Мордред, който някога щеше да се жени за Арганте, с нетърпение очакваше да види как-во ще стане с момичето, което пристъпваше напред.

– Ела при Нантосуелта, Нантосуелта те вика, ела при Нантосуелта – продължаваше да я приканва Фергал само че гласът му се бе извисил в

непоносим женски писък.

Арганте стигна до обръча и когато топлината от последните пламъци докосна лицето ѝ тя отвори очи и почти с изненада откри, че стои до огъня на Богинята. Тя погледна към Фрегал, после се наведе и мина през димящия кръг. Победоносно се усмихна и Фергал ѝ изръкопляска, подканвайки и нас да се присъединим към аплодисментите му. Не му отказахме от учтивост, но пляскахме без никакъв ентузиазъм и веднага спряхме щом Арганте клекна край мъртвите агнета. Тишината стана още по-тягостна, когато Арганте потопа тъничкия си пръст в една от раните, нанесени с каменния нож. Извади пръста си и го вдигна високо та да можем всички да видим кървавото петно на върха му. После тя се обърна така че и Артур да може да види. Втренчи поглед в него, отвори уста, оголвайки малки бели зъбки, и бавно постави пръста си между зъбите, обгръщайки го с устни. Изсмука кръвта. Забелязах как Гуидър гледа с невярващи очи мащехата си. Тя не бе много по-голяма от Гуидър. Сийнуин потръпна и здраво стисна ръката ми.

Арганте още не беше свършила. Обърна се, намокри пръста си отново с кръв и пхна кървавия си пръст в горещата жарава останала от обръча. После пак клекна, бръкна под полите на синята си рокля, за да размаже кръвта и пепелта по бедрата си. Тя искаше да бъде сигурна, че ще има бебета. Използваше силата на Нантосуелта, за да положи началото на своя собствена династия и ние всички станяхме свидетели на тази нейна амбиция. Тя отново затвори очи, почти в екстаз, и после изведнъж ритуалът свърши. Арганте стана, извади ръката си изпод роклята и повика Артур. Усмихна се за първи път тази вечер и тогава видях, че е красива, но в тази каменна красота нямаше капка нежност, тя бе толкова твърда, колкото и красотата на Гуинивиър, но без огнения водопад на косата на Гуинивиър, който да я смекчава.

Тя отново повика с пръст Артур, защото изглежда ритуалът изискваше и той да мине през обръча. За миг Артур се поколеба, после погледна към Гуидър и неспособен повече да участва в този празник на суеверието, се изправи и поклати глава.

– Сега ще ядем – дрезгаво заяви той, после смекчи грубата си покана с усмивка, отправена към гостите. В този момент обаче аз зърнах Арганте и видях как лицето ѝ се изкриви от бесен гняв. За момент си помислих, че ще изкрещи срещу Артур. Дребното ѝ тяло се напрегна и тя стисна юмруци, но Фергал, май единственият (освен мен) който забеляза нейния бяс, ѝ пошепна нещо на ухото и тя потръпна, отърсвайки се от гнева. Артур нищо не забеляза.

– Донесете факлите – заповяда той на стражата и войниците ги внесе в двореца, за да осветят залата за угощение.

– Елате – викна ни Артур и ние с благодарност тръгнахме към вратата на двореца. Арганте се поколеба, но Фергал отново ѝ зашепна и тя се подчини на поканата на Артур. Друидът остана край димящия обръч.

Сийнуин и аз последни напуснахме двора. Някакъв импулс ме задържа и аз докоснах ръката на Сийнуин, дръпнах я в страни в сянката на аркадата, откъдето видяхме, че още някой бе останал в двора. Когато в двора като че ли останаха само блеещите овце и оплескания с кръв друид, този някой излезе от сянката. Беше Мордред. Той мина куцайки покрай подиума, по калдаръма и спря до обръча. Миг-два двамата с друида се измерваха с очи, после Мордред направи непохватен знак като че ли искаше разрешение да мине през сияещите в червено останки от огнения кръг. Фергал се поколеба, после рязко кимна. Мордред приведе глава и мина през обръча. От другата страна спря и намокри пръста си в кръв, но на мен повече не ми се гледаше и аз поведох Сийнуин към двореца, където димящите факли осветяваха големите стенописи, изобразяващи римски Богове и ловни сцени.

– Ако за вечеря има агнешко – каза Сийнуин, – аз няма да ям.

Имаше съомга, глиганско и еленско месо. Свиреше арфистка. Малко след нас се появи и Мордред без никой да забележи, че се е забавил. Зае мястото си начело на масата с лукава усмивка на тъпото си лице. Той не говореше с никого и никой не говореше с него, но от време на време кралят хвърляше погледи към бледата, слаба Арганте, като че ли единствената в залата, която не изпитваше удоволствие от угощението. Веднъж тя хвана погледа на Мордред и двамата вдигнаха рамене един срещу друг сякаш си казаха, че и двамата презират всички около себе си. Но като изключим тази размяна на погледи, Арганте през цялото време се цупеше и Артур се чувстваше много неудобно заради нея, а ние се правехме, че не забелязваме лошото ѝ настроение.

На следващото утро отидохме на лов. Бяхме десетина, само мъже. Сийнуин обичаше да ходи на лов, но Артур я беше помолил да прекара сутринта с Арганте, и тя с неохота се бе съгласила.

Ние прекосихме западните гори, но без особена надежда, защото Мордред често ловуваше сред тези дървета и ловците се съмняваха, че ще открием дивеч. Хрътките на Гуинивийър, за които сега се грижеше Артур, обикаляха около черните стволове и успяха да подплашат една сърна, която бързо хукна през гората, но ловците прибраха хрътките, като разбраха, че животното беше бременно. Двамата с Артур бяхме

тръгнали да пресрещнем сърната в края на гората, но дръпнахме юздите на конете си, когато чухме роговете да викат обратно кучетата. Артур се огледа като че ли очакваше да открие по-голяма компания около себе си, но като видя че съм само аз, изпъшка.

– Странни работи се случиха снощи – каза той неловко. – Но жените харесват такива неща – добави той.

– Не и Сийнуин – казах аз.

Той ми хвърли кос поглед. Сигурно се чудеше дали тя ми беше казала за неговото предложение за женитба. Изглежда не долови нищо особено в израза на лицето ми и вероятно реши, че Сийнуин е запазила това в тайна.

– Не и тя – съгласи се той. Пак се поколеба, после се засмя неловко. – Арганте смята, че и аз трябваше да мина през пламъците, за да отбележа по този начин съществуването на брака ни, но аз ѝ казах, че нямам нужда от мъртви агнета, за да разбера, че съм женен.

– Досега нямах възможност да ви честитя женитбата – казах аз най-официално, – така че позволете ми да го направя сега. Тя е красиво момиче.

Това му достави удоволствие.

– Така е – кимна той и се изчерви. – Но е още дете.

– Според Кълхуч това е най-подходящата възраст – казах аз весело. Но Артур не обърна внимание на лекомислената ми шега.

– Нямах никакво намерение да се женя – тихо промълви той. Не гледаше към мен, а рееше поглед над останените на угар ниви. – Но човек трябва да е женен – каза той твърдо, сякаш сам себе си опитваше да убеди.

– Така е – съгласих се аз.

– А Енгас бе толкова въодушевен, като дойде пролетта, Дерфел, той ще доведе цялата си войска. А те са добри войници, Черните щитове.

– Няма по-добри от тях, господарю – кимнах аз, и в същото време си помислих, че Енгас щеше да доведе цялата си войска и без Артур да се беше оженил за Арганте. Това, което Енгас всъщност е искал от Артур, разбира се, е съюз с него срещу Кунеглас от Поуис, чиито земи копиеносците на Енгас нападаха непрекъснато, но без съмнение хитрият ирландски крал е убедил Артур, че бракът ще е гаранция за участието на неговите Черни щитове в пролетната кампания. Очевидно женитбата бе уредена набързо и сега, също толкова очевидно, Артур съжаляваше за това.

– Тя иска деца, разбира се – каза Артур, все още мислейки за ужасните ритуали, окървавили двора на двореца в Линдинис предната нощ.

– А ти не искаш ли, господарю?

– Още не – отсече той. – По-добре да почакаме, докато свършим със саксите.

– Като говорим за саксите – вметнах аз, – трябва да ти предам една молба от лейди Гуинивиър.

Артур отново ми хвърли кос поглед, но нищо не каза.

– Гуинивиър се страхува – продължих аз, – че няма да е в безопасност, ако саксите нападнат от юг. Моли те да преместиш затвора ѝ в някое по-закътано място.

Артур се наведе напред да погали ушите на коня си. Очаквах, че ще се ядоса, задето споменавам името на Гуинивиър, но той не показа никакво раздражение.

– Саксите биха могли да нападнат от юг – каза той тихо, – всъщност аз се надявам точно така да направят, защото тогава ще разделят силите си на две и ние ще можем да се справим с всяка по отделно. По-опасно е, обаче, ако нападнат всички заедно по долината на Темза, затова аз трябва да се подготвя за по-голямата опасност, а не за по-малката.

– Но определено би било разумно да изнесем всичко ценно от южна Думнония – настоях аз.

Той се обърна да ме погледне. В очите му имаше присмех, като че ли ме презираше за това, че показвам симпатии към Гуинивиър.

– А тя ценна ли е, Дерфел? – попита той. Нищо не казах и Артур отвърна очи от мен, за да зарее отново поглед над полята, където дроздове и косове ровеха торта за червеи. – Трябва ли да я убия? – неочаквано попита той.

– Да убиеш Гуинивиър? – изумих се аз, но после реших, че това предложение не е на Артур, а по-скоро на Арганте. Тя сигурно не можеше да се примири с факта, че Гуинивиър е все още жива, а сестрата на Арганте бе убита за същото прегрешение.

– Аз нямам право да решавам това, господарю – казах аз, – но определено ако заслужаваше смърт, трябваше да си я получи преди месеци, нали? Не сега.

Този съвет го накара да се намръщи.

– Какво ще ѝ направят саксите? – попита той.

– Според нея ще я изнасилват, а според мен ще я възкачат на трон.

Артур гледаше сърдито към безцветния пейзаж. Той знаеше, че имах пред вид трона на Ланселот и си представяше своя смъртен враг на

трона на Думнония с Гунивиър до него и Сердик, който ги дарява с власт. Беше непоносима мисъл.

– Ако я заплашва плен – каза Артур дрезгаво, – ти ще я убиеш.

Не можех да повярвам на ушите си. Втрещих се в него, но той отказа да ме погледне в очите.

– Много по-просто е да я преместиш на безопасно място, не е ли така? Не може ли да отиде в Глевум?

– Имам си достатъчно тревоги – озъби се той, – та да си губя времето с безопасността на предатели.

Няколко секунди той изглеждаше по-ядосан от всякога, но после тръсна глава и въздъхна. – Знаеш ли на кого завиждам?

– На кого, господарю?

– На Тюдрик.

Аз се засмях.

– На Тюдрик ли? Искаш да си монах със запек.

– Той е щастлив – убедено каза Артур. – Открил е живота, който винаги го е привличал. Аз не искам да се подстригам за монах и не се интересувам от неговия Бог, но въпреки това му завиждам – поклати глава Артур и се намръщи. – Аз изтощавам силите си, подготвяйки се за война, която никой освен мен не вярва, че можем да спечелим, и изобщо не ми се занимава с това. Изобщо! Мордред трябва да е крал, ние се заключме да го направим крал, и ако победим саксите, Дерфел, ще го оставя той да си управлява.

Той говореше с предизвикателен тон, а аз не му вярвах.

– Винаги съм искал само едно – продължи Артур, – замък, малко земя, добитък, плодородие, дърва за огрев, ковачница, където да обработвам желязо, поток за прясна вода. Много ли е?

Артур рядко си разрешаваше да се самосъжالياва и затова аз просто го оставих да излее гнева си. Той често бе споделял своята мечта за дом с дървена ограда, скрит от света с гъсти гори и просторни поля, и пълен с близки хора, но сега когато Сердик и Аел събираха копиеносците си, той сигурно бе разбрал, че това е една безнадеждна мечта.

– Аз не мога да управлявам вечно Думнония – каза той, – и когато бием саксите може да дойде време други хора да държат юздите на Мордред. А аз, аз ще намеря своето щастие като Тюдрик. Сега не мога да мисля за Гунивиър, но ако тя е в опасност, ти се оправяй с нея.

След тази кратка заповед Артур заби пети в хълбоците на коня си и се отдалечи.

Аз останах, където си бях. Бях ужасен, но ако бях преодолял

отвращението си от неговата заповед, щях да разбера какво всъщност имаше пред вид Артур. Той знаеше, че аз няма да убия Гуинивиър и следователно знаеше, че тя е в безопасност, но издавайки тази сурова заповед, Артур избягваше необходимостта да издава любовта си към Гуинивиър. *Odi at amo, excrucior.*

Тази сутрин нищо не убихме.

Следобедът воините се събраха в залата за угощения. Мордред беше там, изгърбен в стола, който му служеше за трон. Нямаше работа сред нас, защото бе крал без кралство, но Артур му отдаваше дължимото уважение. Наистина Артур започна с това, че когато саксите дойдат, Мордред трябва да язди редом с Артур, и че цялата войска ще се сражава под знамето на Мордред, знамето с червения дракон. Мордред кимна в знак на съгласие, макар че какво друго би могъл да направи? Всъщност, и ние всички го знаехме, Артур не предлагаше на Мордред да възвърне репутацията си в битка, а искаше да е сигурен, че няма да създава проблеми. Най-добрата възможност на Мордред да си вземе властта обратно бе да се съюзи с нашите врагове като предложи себе си за послушен крал-марионетка на Сердик, но вместо това сега щеше да бъде затворник под надзора на Артуровите воини.

После Артур потвърди, че крал Мюриг от Гуент няма да участва във войната. Тази новина, макар и да не изненада никого, бе посрещната с ръмжене и омраза. Артур въдвори тишина. Мюриг бил убеден, че предстоящата война не засяга Гуент, но все пак дал макар и с неохота разрешение войската на Кунеглас да премине през земите му от юг, а също разрешил и на Енгас да преведе Черните си щитове през кралство Гуент. Артур не спомена за амбициите на Мюриг да управлява Думнония, вероятно защото знаеше, че подобно съобщение само ще засили гнева срещу краля на Гуент, а Артур все още се надяваше да успее някак да промени решението на Мюриг, затова не искаше да раздухва омразата между Думнония и Гуент. Войските на Поуис и Демечия ще се срещнат в Кориниум, защото този укрепен със стени римски град щеше да бъде базата на Артур и там щяха да се съсредоточават всичките необходими провизии.

– Започваме да трупаме провизии в Кориниум от утре – каза Артур.
– Искам да има изобилие от храна, защото там ще бъде решаващата битка. – Той замълча за момент. – Една огромна битка на всички техни сили срещу всеки наш човек, който успеем да свикаме във войската.

– Обсада? – попита Кълхуч изненадан.

– Не – отговори Артур. После обясни, че възнамерява да използва

Кориниум като примамка. Саксите скоро щяха да разберат, че градът е пълен с осолено месо, сушена риба и зърно, и като всяка голяма орда на поход и те ще изпитват недостиг на храна и затова Кориниум ще ги привлече както езерото с патици привлича лисицата, а там по замисъла на Артур ние трябваше да ги унищожим.

– Те ще обсадят Кориниум – каза той, – а Морфанс ще го защитава – Морфанс предупреден за това си задължение, кимна в знак на съгласие, – Всички останали, ще се скрием в хълмовете северно от града. Сердик ще знае, че трябва да ни унищожи и ще свали обсадата, за да се справи с нас. Тогава ние ще приемем битката с него където намерим за добре.

Целият план бе подчинен на идеята, че и двете сакски войски ще тръгнат по долината на Темза, а по всичко личеше, че саксите точно това възнамеряват да направят. Те струпваха провизии в Лондон и Понтес и нищо не подготвиха на южната граница. Кълхуч, който пазеше тази южна граница, бе навлизал дълбоко в Лоегир и каза, че не е открил струпване на копиеносци, нито никакви свидетелства, че Сердик събира зърно или месо във Вента или в някой друг пограничен град. Всичко показва, заключи Артур, че саксите се готвят за проста, жестока и масирана атака по долината на Темза с цел бреговете на Севърнско море, като решителната битка се очаква някъде близо до Кориниум. Хората на Сеграмор вече бяха издигнали големи сигнални огньове по върховете на хълмовете от двете страни на Темза, такива огньове бяха приготвени и по хълмовете на юг и на запад в Думнония и щом видим пушека на тези огньове, трябва да заемем местата си.

– Това няма да е преди Белтейн – каза Артур. Той имаше шпиони и в замъка на Аел, и в замъка на Сердик и всички бяха съобщили, че саксите ще изчакат до след празника на тяхната Богиня Еостр, който се празнува цяла седмица след Белтейн. Саксите искали благословията на Богинята, обясни Артур, и освен това искали да дадат време на лодките от новия сезон да прекосят морето, пълни с още гладни, готови за сражения мъже.

Но след празника на Еостр, каза той, саксите щели да тръгнат и тогава Артур възнамеряваше да ги остави да навлязат дълбоко в Думнония без да им се противопоставяме, макар че по план трябваше през цялото време да ги тормозим. Сеграмор с неговите врели и кипели копиеносци щеше да се оттегля пред сакската орда и щеше да се опита да им се съпротивлява доколкото може, без да приема битка със стена от щитове, а през това време Артур щеше да събере съюзната войска в Кориниум.

Кълхуч и аз имахме други задачи. Нашата работа беше да защитим хълмовете на юг от долината на Темза. Не можехме да се надяваме да устоим срещу една решителна сакска атака от юг през тези хълмове, но Артур и не очакваше нападение от там. Саксите, повтаряше той, ще се движат на запад и само на запад по долината на Темза, но сигурно щяха да изпратят отряди на юг да търсят зърно и добитък. Нашата задача бе да спрем тези отряди и да ги принуждаваме да търсят храна на север. Това щеше да ги застави да минат границата с Гуент, което можеше да накара Мюриг да обяви война на саксите. Неизречената на глас, макар и доловена от всички в задимената стая, мисъл, вложена в тази надежда, бе, че без добре обучените копиеносци на Гуент голямата битка край Кориниум щеше да бъде наистина отчаян шурм.

– Така че сражавайте се с тях здраво – обърна се Артур към Кълхуч и мен. – Убивайте разузнавачите им, плашете ги, но не се оставяйте да ви вълкват в битка. Дразнете ги, плашете ги, но щом стигнат на един ден път от Кориниум, ги оставете. И елате при мен.

Той щеше да има нужда от всеки копиеносец, който можеше да събере, за голямата битка край Кориниум. Артур изглеждаше убеден, че ще можем да я спечелим, ако нашата войска държи възвишенията.

Това не беше лош план. Саксите щяха да бъдат подмамани навътре в Думнония и там щяха да бъдат заставени да атакуват някой стръмен хълм, но планът щеше да влезе в действие само ако врагът правеше точно това, което Артур искаше, а пък според мен Сердик не беше от хората, които обичат да се подчиняват. И въпреки това Артур изглеждаше достатъчно уверен и това, най-малкото, бе някаква утеха.

Всички си отидохме къщи. Аз си навлякох омразата на населението в моята област, като претърсих всички къщи и конфискувах намереното зърно, осолено месо и сушена риба. Оставихме провизии колкото хората да не умрат от глад, но останалото изпратихме в Кориниум, за да има храна за войската на Артур. Това бе много неприятна работа, защото селяните се страхуват от глада почти колкото се страхуват от вражи копиеносци и ние трябваше да търсим скривалищата за храна, да понасяме писъците на жените, които ни обвиняваха в тирания. Но аз им казвах, че по-добре ние да претърсваме, отколкото саксите да плячкосват.

Освен това продължихме бойната подготовка. Аз извадих доспехите си и моите роби намазаха с мас кожената ми дреха, лъснаха ризницата ми, сресаха украсата от вълча кожа на шлема ми и боядисаха отново бялата петолъчна звезда върху тежкия ми щит. Новата година дойде с първата песен на косовите. Дроздовете подсвиркваха по високите

клончета на габърите зад хълма Дун Карик, а ние плащяхме на децата от селото да тичат из ябълковите градини с гърнета и пръчки, за да гонят скворците, които крадяха мъничките плодови пъпки. Врабците гнездяха, а съмгата се завърна и заблестя в потока. По здрач ята стърчиопашки вдигаха шум до небето. След няколко седмици леските цъфнаха, в гората се появиха теменужки, по козите върби увиснаха златисти реси. Диви зайци танцуваха из полята, където играеха тазгодишните агнета. През март се появиха множество крастави жаби и аз със страх се чудех какво ли означаваше това, но Мерлин го нямаше да ми обясни, защото бе изчезнал заедно с Нимю и изглежда щеше да ни се наложи да се сражаваме без неговата помощ. Пееха чучулиги, а хищните свраки крадяха новоизлюпени яйца из хрусталаците, които все още бяха без зелената си премяна.

Накрая дойдоха и листата, а с тях и новината, че са пристигнали първите воители от Поуис. Те бяха малко, защото Кунеглас не искаше да намалява хранителните запаси, трупани в Кориниум, но тяхната поява обещаваха пристигането на основната част от войската, която Кунеглас щеше да доведе след Белтейн. Родиха ни се телета, започнахме да бием масло, а Сийнуин се залови да чисти замъка опушен след дългата зима.

Бяха странни горчивосладки дни, белязани от тежестта на очакването за война и заедно с това от великолепието на настъпващата пролет с облени от слънце небеса и поляни, пълни с цветя. Християните проповядваха за „последните дни“, имайки пред вид времето преди свършека на света, и може би тогава хората ще се чувстват както се чувствахме ние през онази мека и красива пролет. Ежедневният живот бе станал неореално важен и приятен, което превръщаше всяка малка задача в специална. Може би това беше последния път, когато горяхме сламата от зимните си легла, и може би за последен път измъквахме теле от утробата на майка му. Всяко нещо бе специално, защото всяко нещо бе заплашено.

Знаехме, че настъпващият Белтейн също можеше да е последният празник, който щяхме да празнуваме като семейство и затова се постарахме да го направим така че да го запомним. Белтейн посреща живота на новата година и в навечерието на празника ние оставихме всички огньовете на Дун Карик да загаснат. Цял ден не сложихме нито една съчка в кухненските огньовете, които бяха горели през цялата зима и до вечерта от тях остана само жарава. Изгребахме горещата пепел, почистихме огнищата, после наредихме нови дърва в огнищата, а на един хълм източно от селото натрупахме две големи купчини, едната около свещеното

дърво, избрано от нашия менестрел Пирлиг. Дървото беше всъщност млада леска, която бяхме отсекли, и тържествено пренесохме през селото, през потока и чак до върха на хълма. Дръвчето бе покрито с ленти плат и всички къщи, както и самият замък, бяха украсени с млади лескови клончета.

В онази нощ из цяла Британия огньовете бяха мъртви. В нощта на Белтейн господства тъмнината. В нашия замък масите бяха подредени като за угощение, но нямаше огънове върху които да се готви, нито пламъци, които да осветяват високите греди на покрива. Никъде нямаше светлина, само в християнските градове, където народът кладеше големи огънове, за да предизвикват Боговете, но в провинцията всичко бе тъмно. На здрачаване се изкачихме на хълма. Множество селяни и копиеносци насочваха рогатия добитък и овцете нагоре. Децата си играеха, но щом стана тъмно най-малките заспах в тревата, а ние се събрахме около незапалените огънове и изпяхме Оплакването на Анун.

После в най-тъмната част от нощта ние запалихме огъня на новата година. Пирлиг създаде пламъка като търкаше две пръчки една в друга, докато Исса ръсеше стърготини върху искрите и над пръчките се изви ваха тънички струйки дим. Двамата мъже се бяха привели над мъничкия пламък, духаха върху него и добавяха нови стърготини. Накрая лумна голям пламък и ние всички започнахме да пеем Песента на Беленос, а Пирлиг понесе новият огън към двете купчини дърва. Заспалият деца се събудиха и хукнаха да търсят родителите си, а огньовете на Белтейн заподскачаха високи и ярки.

След като дървата се разгоряха, бе принесена в жертва една коза. Сийнуин както обикновена извърна глава, когато бе прерязано гърлото на животното и Пирлиг пръсна кръвта му по тревата. Той хвърли трупа на козата в огъня, където гореше свещената леска, после селяните доведоха своя добитък и овцете и ги прекараха да минат между двата огъня. Закачихме венци от сплетена слама на вратовете на кравите и после гледахме как младите жени танцуват между двата огъня, за да получат утробите им благословията на Боговете. Те вече бяха танцували през огън на Имболк, но не пропускаха да го направят и на Белтейн. Тази година Моруена бе за първи път достатъчно голяма, за да танцува между огньовете и на мен ми стана малко мъчно като гледах дъщеря си как се върти и подскача, огряна от пламъците. Изглеждаше толкова щастлива. Мислеше за женитба и мечтаеше за бебета, а след няколко седмици, помислих си аз, можеше да бъде мъртва или поробена. Тази мисъл ме изпълни с неописуем гняв и аз се извърнах да не гледам огнената светлина, но с

изненада съзрях други ярки пламъци в далечината. Из цяла Думнония горяха Белтейнски огньовете, с които посрещаме новопристигналата година.

Моите копиеносци бяха донесли два огромни железни котела на върха и ние ги напълнихме с горящи главни и забързахме надолу с пламтящите гърнета. Като стигнахме в селото, разпределихме новия огън, за всяка къщурка трябваше да има пламъче от огъня, с което да се подпалят дървата, приготвени в огнището. Ние последни се прибрахме в замъка и отнесохме новия огън в кухнята. Вече беше почти призори, а селяните се трупаха по оградата, за да посрещнат изгряващото слънце. В момента, когато първото бляскаво чирепче светлина се показва над точния хоризонт, ние запяхме Песента за раждането на Лю – весел ритмичен химн на радостта. Стояхме с лице на изток докато с песен приветствахме слънцето и точно отвъд хоризонта виждахме тъмна ивица Белтейнски пушек да се издига към все по-изсветляващото небе.

Готвенето започна щом огнищата се нагорещиха. Бях замислил голямо угощение за селото, подтикван от мисълта, че това можеше да е последният ни щастлив ден за много дълго време. Обикновените хора рядко ядяха месо, но за този Белтейн бях приготвил пет елена, два глигана, три прасета и шест овце, които трябваше да бъдат изпечени. Имаме варели с прясна медовина и десет кошници с хляб, изпечен на миналогодешните огньовете. Имаше сирене, ядки с мед и овесени питки с кръста на Белтейн, надраскан върху коричката им. След седмица-две щяха да дойдат саксите, затова сега беше момента да се даде угощение, което да помогне на моите хора да минат през ужаса, който ни очакваше.

Докато месото се печеше, селяните играеха на разни игри. Имаше надбягване по улиците, борби и състезание за вдигане на най-голяма тежест. Момичетата вполитаха цветя в косите си, и много преди да започне угощението забелязах как двойките се заизмъкнаха нанякъде. Ядохме след пладне, и докато пирувахме, поетите рецитираха и селските менестрели пееха за нас, а за качеството на техните творения се съдеше по получените ръкопляскания. Раздадох злато на всички поети и менестрели, дори и на най-лошите, а такива имаше много. Повечето поети бяха млади мъже, които изчервени декламираха тромави строфи, посветени на техните избраници, момичетата гледаха свенливо, а селяните надаваха окуражителни възгласи, смееха си и после искаха всяко момиче да възнагради поета с целувка и ако целувката бе твърде бърза, поставяха двойката лице до лице и ги заставяха да се целунат както трябва.

Поезията стана значително по-добра след като си пийнахме повечко.

Аз пих твърде много. Всъщност ние всички пирувахме добре и пихме още по-добре. По едно време бях предизвикан да се боря с най-богатия стопанин в селото и тълпата настоя да приема, така че, аз, вече полупиян, плеснах ръце върху тялото на земеделеца, и той направи същото. Усещах миризмата на медовина в дъха му, както без съмнение той е усещал моя пьянски дъх. Той се напъна, аз се напънах, но никои не успя да отмести другия и така си стояхме, приклешили глава до глава като биещи се елени, а тълпата се подиграваше на нашата безпомощност. Накрая аз успях да го поваля, но само защото той беше по-пиян от мен. Пих още, опитвайки се, може би, да забравя бъдещето.

Като се стъмни вече се чувствах зле. Отидох до бойното укрепление, което бяхме издигнали от източната страна на палисадата. Облегнах се на стената и се втренчих в потъмняващия хоризонт. Две струйки дим се точеха към небето от върха на хълма, където бяхме запалили нашите нови огньовете, макар че за замъгленото ми от медовината съзнание там имаше поне десетина струи пушек. Сийнуин се качи на платформата при мен и се засмя като видя отсъстващия ми поглед.

– Ти си пьян – каза тя.

– Точно такъв съм – съгласих се аз.

– Ще спиш като шопар – отсъди тя с укор, – и ще хъркаш като него.

– Белтейн е – оправдах се аз и махнах с ръка към далечните струйки дим.

Тя се облегна на парапета до мен. Беше вплеела цветчета от трънка в златните си коси и изглеждаше по-хубава от всякога.

– Трябва да говорим с Артур за Гуидър – каза Сийнуин.

– За женитбата с Моруена ли? – попитах аз и замълчах, за да събера мислите си. – Той се държи толкова студено напоследък – успях накрая да кажа аз, – може да си е наумил да жени Гуидър за някоя друга.

– Може – каза Сийнуин спокойно, – и в такъв случай трябва да намерим някой друг за Моруена.

– Кой?

– Точно за това искам да помислиш – каза Сийнуин, – когато изтрезнееш? Може да е някое от момчетата на Кълхуч – предложи тя, загледала във вечерните сенки в подножието на хълма Дун Карик. Там долу имаше сплетени хрусталаци и сред листата им се виждаха двама души, потънали в щастието на взаимните си ласки.

– Това е Морфуд – установи Сийнуин.

– Кой?

– Морфуд – повтори тя, – това момиче май пак ще забременее. Наистина ѝ е време вече да се омъжи.

Сийнуин въздъхна и се загледа в хоризонта. Мълча дълго, после се намръщи.

– Не мислиш ли, че тази година има повече огньове от миналата? – попита тя.

Послушно вдигнах очи към хоризонта, но честно да си кажа не можах изобщо да различа един стълб пушек от друг.

– Може би – казах аз уклончиво. Тя продължаваше да се мръщи.

– А може би това изобщо не са Белтейнски огньове?

– Разбира се, че са! – заявих аз с пиянска увереност.

– Това са сигнални огньове.

Минаха няколко секунди докато осъзнах какво всъщност ми казва. После изведнъж изтрезнях. Беше ми лошо, но не се чувствах пиян. Десетина стълба пушек се извиваха към небето, но два от тях изглеждаха по-гъсти от останалите и прекалено гъсти, за да са от загасващите, запалени още миналата нощ огньове, които не бяха подклаждани от ранни зори.

И внезапно, с болка осъзнах, че това наистина бяха предупредителни сигнали. Саксите не бяха изчакали своя празник на Еостр, а бяха тръгнали на Белтейн. Те са знаели, че ние сме приготвили сигнални огньове, но също знаеха, че из цяла Думнония по върхове и възвишения ще бъдат запалени Белтейнски огньове и сигурно бяха предположили, че ние няма да забележим предупредителните сигнали сред светлините и пушека на ритуалните кладни. Бяха ни изиграли. Бяхме пирували, бяхме пили до несвѣст, а през това време саксите бяха тръгнали в атака.

И Думнония беше във война.

* * *

Аз бях начело на седемдесет опитни воини, но под мое командване имаше и сто и десет новобранци, които бях обучавал през зимата. Тези сто и осемдесет мъже съставляваха почти една трета от всички копиеносци на Думнония, но на зазоряване само шестнадесет от тях бяха готови да тръгнат на поход. Останалите бяха или пияни или с такъв тежък махмурлук, че колкото и да ги псувах и удрях, те не ми обръщаха внимание. Дватамата с Исса завлякохме най-пияните до потока и ги хвърлихме в ледената вода, но това не помогна много. Можех само да чакам, час след час, докато мъжете един по един възвърнат разсъдъка си. Онази сутрин двадесетина трезви сакси биха били достатъчни, за да опустошат

Дун Карик.

Сигналните огньове продължаваха да ни предупреждават, че саксите напредват и аз се чувствах ужасно виновен – Артур разчиташе на мен, а аз го бях подвел. По-късно научих, че тази сутрин почти всеки воин в Думнония бил безумно пиян, само сто и двадесетте човека на Сеграмор бяха останали трезви и бавно отстъпваха според плана пред сакските войски. Но всички други залитахме, повръщахме, дишахме като риби на сухо и пиехме вода като кучета.

Към пладне повечето от моите хора, макар и не всички, вече можеха да стоят на крака, но малцина бяха готови за дълъг поход. Моята ризница, щитът и бойните ми копия бяха натоварени на кон. Десет мулета щяха да носят кошниците с храна, които Сийнуин бе пълнила цяла сутрин. Тя щеше да чака в Дун Карик вестта за победата или, което бе вероятно, съобщение, че е дошло време да бяга.

После, малко след пладне, всичко се промени.

От юг пристигна ездач с плувнал в пот кон. Беше най-големият син на Кълхуч, Ейниън, и бе изтощил и себе си, и коня си, за да стигне до нас навреме. Почти се строполи от седлото.

– Лорд, – изхриптя той и залитна, възстанови равновесието си и направи някакво подобие на поклон към мен. Бе толкова задъхан, че няколко секунди не можа да каже нищо повече. После ни заля с порой от думи, но бе толкова възбуден, толкова бързаше да предаде съобщението и бе така завладян от лоши предчувствия, че почти нищо не му се разбираше. Все пак стана ясно, че идва от юг и че саксите са нападнали оттам.

Заведох го до една пейка до стената на замъка и го накарах да седне.

– Добре дошъл в Дун Карик, Ейниън, син на Кълхуч – казах аз официално, – ха сега да кажеш всичко това отначало.

– Саксите, лорд, нападнаха Дунум.

Значи Гуинивиър се оказа права. Саксите наистина тръгнаха от юг. Бяха дошли от земите на Сердик отвъд Вента и вече бяха навлезли дълбоко в Думнония. Дунум, нашата крепост близо до крайбрежието, бе превзета предния ден призори. Кълхуч бе предпочел да изостави крепостта, вместо да рискува живота на стоте си копиеносци и сега отстъпваше пред превъзходящия го противник. Ейниън, който бе млад мъж със същото набито тяло като на баща си, печално погледна към мен.

– Те просто са страшно много, лорд.

Саксите ни бяха изиграли. Първо ни бяха убедили, че нямат

никакво намерение да ни създават проблеми от юг; после ни бяха нападнали в нощта на нашия празник, когато знаеха, че ще вземем далечните сигнални огньове за Белтейнски пламъци, а сега свободно си разиграваха коня на южния ни фланг. Предположих, че Аел води войската по долината на Темза, а отрядите на Сердик безчинстваха необезпокоявани по крайбрежието. Ейниън не бе сигурен, че самият Сердик е начело на атаката от юг, защото не бе видял щандарта на сакския крал – боядисания в червено вълчи череп и закачената под него човешка кожа, но пък бе видял знамето на Ланселот с морския орел, сграбчил в ноктите си риба. Според Кълхуч Ланселот бе начело на своите привърженици и на двеста-триста сакси.

– Къде бяха те, когато ти тръгна за насам? – попитах аз.

– Все още на юг от Сорвиодунум, лорд.

– А баща ти?

– Той беше в града, лорд, но не би искал да го хванат там като в капан.

Значи Кълхуч щеше по-скоро да изостави укрепления Сорвиодунум, отколкото да бъде приквещен зад стените му.

– Искате ли да отида при него? – попитах аз.

Ейниън поклати глава.

– Той изпрати вестоносец в Дурновария, лорд, за да каже на народа да тръгне на север. Смята, че вие трябва да защитавате тези хора и да ги отведете до Кориниум.

– Кой е в Дурновария?

– Принцеса Арганте, лорд.

Тихо изругах. Не можех просто да изоставя новата съпруга на Артур и сега вече ми стана ясно какво предлагаше Кълхуч. Той знаеше, че няма да можем да спрем Ланселот, така че искаше от мен да спася всичко ценно в сърцето на Думнония и да се оттегля на север към Кориниум, докато Кълхуч прави всичко възможно да забави движението на врага. Това беше набързо скалъпена отчаяна стратегия, която накрая щеше да ни принуди да изоставим по-голямата част от Думнония в ръцете на врага, но все пак ни оставяше възможността всички да се съберем при Кориниум, за да се сражаваме в битката на Артур, само дето заради безопасността на Арганте нямаше да мога да следвам плана на Артур да торموзя саксите из възвишенията на юг от Темза. Жалко наистина, но войната рядко върви по план.

– Артур знае ли? – попитах Ейниън.

– Брат ми тръгна към него – увери ме Ейниън, което означаваше, че

Артур още не бе узнал новината. Братът на Ейниън щеше да стигне до Кориниум, където Артур бе прекарал Белтейн, едва късно следобед. През това време Кълхуч бе някъде на юг от голямата равнина, а войската на Ланселот беше... къде ли? Аел вероятно продължаваше похода си на запад, а може би с него бе и Сердик, което означаваше, че Ланселот можеше или да продължи надолу по крайбрежието и да превземе Дурновария, или да завие на север и да последва Кълхуч към Каер Кадарн и Дун Карик. Но както и да го погледнеш, мислех си аз, тук само след три-четири дни щеше да е пълно със сакси.

Дадох на Ейниън нов кон и го пратих на север при Артур с вестта, че ще доведе Арганте в Кориниум, но в същото време предлагам на Артур да прати конници към Акве Сулис да ни посрещнат, за да вземат жена му и по-бързо да се придвижат с нея на север. После изпратих Исса и петдесет от най-трезвите си мъже на юг към Дурновария. Заповядах им да яздят бързо и да си вземат само оръжията, без ризници, за да са по-леки. Предупредих Исса, че може да срещнат Арганте и другите бежанци от Дурновария на път към северна Думнония. Исса трябваше да доведе всички в Дун Карик.

– Ако имате късмет – казах му аз, – до утре вечер ще бъдете тук.

Сийнуин също се подготвяше да тръгва. Не й беше за първи път да бяга пред настъпващата война и вече добре знаеше, че тя и дъщерите ни можеха да вземат само толкова, колкото можеха да носят. Всичко друго трябваше да бъде оставено, затова двама копиеносци изкопаха пещерка в склона на Дун Карик и тя скри там нашето злато и сребро, а после двамата мъже затрупаха дупката и я замаскираха с торф. Селяните правеха същото с техните готварски гърнета, лопати, точила, вретена, сита, всъщност всичко, което беше твърде тежко, за да се носи и твърде ценно, за да бъде загубено. Из цяла Думнония закопаваха такива ценности.

Нямаше какво да правя в Дун Карик докато чаках завръщането на Исса, затова яхнах коня и го подкарах на юг към Каер Кадарн и Линдинис. В Каер Кадарн държахме малък гарнизон не поради някакви военни съображения, а защото този хълм бе нашето кралско място и затова трябваше да се охранява. Гарнизонът се състоеше от двадесет ветерани, повечето сакати, от всички двадесет я имаше пет-шест дето да ставаха за стена от щитове, я нямаше. Но въпреки това аз им заповядах на всички да тръгнат на север към Дун Карик, после обърнах кобилата си на юг към Линдинис.

Мордред бе чул ужасната новина. Слуховете се носят с невероятна скорост из провинцията, и макар че в двореца не бе идвал вестносец,

той веднага се досети за какво съм дошъл. Поклоних се и учтиво го помолих до час да се приготви да напусне двореца.

– О, това е невъзможно! – каза той, а кръглото му лице издаваше удоволствието, предизвикано от мисълта за хаоса, който заплашваше Думнония. Мордред винаги изпитваше удоволствие от нещастията.

– Невъзможно ли, кралю-господарю? – попитах аз.

Той махна с ръка, обгръщайки с жеста своята тронна зала, пълна с римски мебели, повечето поочукани, тук-там загубили инкрустираната си украса, но все още красиви и създаващи усещане за разкош.

– Трябва да си опаковам нещата – каза той, – да се видя с някои хора. Утре, може би ще съм готов.

– Тръгвате на север към Кориниум след един час, кралю-господарю – заявих аз грубо. Беше важно да разкарам Мордред от пътя на саксите, затова бях дошъл в Линдинис, вместо да тръгна на юг да посрещна Арганте. Ако Мордред останеше, без съмнение щеше да бъде използван от Аел и Сердик, и Мордред го знаеше. За момент като че ли се готвеше да спори, после ми заповяда да напусна стаята и викна за роб, който да му сложи ризницата. Навън потърсих Ланвал, стария копиеносец, когото Артур бе назначил за командващ охраната на краля.

– Вземи всички коне от конюшните – казах аз на Ланвал, – и придружи копелето до Кориниум. Лично ще го предадеш на Артур.

След час Мордред тръгна. Кралят яхна коня, облечен в ризницата си, а зад него се вееше кралския флаг. Почти му заповядах да свие знамето, защото разветият червен дракон само щеше да предизвика нови слухове из провинцията, но всъщност може би не беше зле хората да разберат какво става, та да имат време да скрият всичко ценно. Изпратих с поглед кралските коне през портата, докато завиха на север, после се върнах в двореца, където управителят, куц копиеносец на име Дириг, крещеше по робите да събират съкровищата на двореца. Свещници, гърнета, казани – всичко отнасяха в задната градина, за да го скрият в един сух кладенец, а покривките за легла, ленените сукна и дрехите трупаха върху каруци, с които щяха да ги закарат до близката гора и там да ги скрият.

– Мебелировката може да остане – кисело ме погледна Дириг, – да си я ползват саксите със здраве.

Обикалях из стаите и се опитвах да си представя как саксите се шурат между колоните, трошат крехките столове и изкъртват красивата мозайка. Кой ли щеше да живее тук, чудех се аз. Сердик? Ланселот? Ако изобщо някой се установеше тук, реших тогава, това ще е Ланселот,

защото саксите май не си падаха по римския разкош. Те оставяха места като Линдинис да гният, а до тях строяха своите дървени замъци със сламени покриви.

Мотаех се из тронната зала и се опитвах да си я представя със стени, покрити с огледалата, които Ланселот толкова обичаше. Той живееше в свят, обкован с лъскав метал, за да може винаги да се възхищава на собствената си красота. А може би Сердик ще разруши двореца, за да покаже, че със стария ред в Британия е свършено и че е поставено началото на новото брутално управление на саксите. Стоях, отдаден на тези тъжни мисли, когато в залата се дотътри Дириг, влачейки куция си крак.

– Мога да спася мебелите, ако искате – неохотно каза той.

– Не – отсякох аз.

Дириг грабна едно одеяло.

– Копелето остави тук три момичета, едната от тях е бременна. Май аз ще трябва да им дам злато. От него няма да дочакат. Това пък какво е? – спря се той зад резбования стол, който служеше за трон на Мордред и аз отидох да надникна. В пода имаше дупка. – Това го нямаше тук вчера – настоя Дириг.

Клекнах на коляно и открих, че липсва цяла композиция от подовата мозайка. Махнати бяха камъчетата в края на стаята, където лозови клончета образуваха рамката около централното изображение на полегнал Бог, заобиколен от нимфи. Цяла чепка грозде бе внимателно отстранена от рамката. Видях, че малките камъчета бяха залепени за парче кожа, изрязана с формата на грозда, а под тях бе имало пласт тесни римски тухли, които сега бяха пръснати под стола. Това бе нарочно скривалище, което даваше достъп до топлопроводните тръби на древната отоплителна камера, минаващи под пода.

Нещо проблясваше на дъното на отоплителната камера, протегнах се и загребах с шепи в прахта и оронения хоросан. В ръката ми се оказаха две златни копчета, парче кожа и нещо, което с отвращение открих, че са миши изпражнения. Изтупах ръцете си и подадох едното копче на Дириг. На това, което остана в мен, бе изобразено брадато, войнствено лице, увенчано с шлем. Изработката беше груба, но изражението на лицето въздействаше с необикновена сила.

– Сакска направа – казах аз.

– И това също, лорд – отвърна Дириг. Копчето в него беше почти същото като моето. Надникнах отново в отоплителната камера, но не видях повече копчета или монети; Мордред очевидно бе крил тук златно съкровище, но мишките бяха прогризали кожената торба и когато

той е вдигнал съкровището, от дупката са изпаднали две копчета.

– Въпросът е защо у Мордред има сакско злато? – гласно довърших мислите си аз.

– Вие ми кажете, лорд – каза Дириг и плю в дупката.

Внимателно подпрях римските тухли на ниските каменни арки, които подкрепяха пода, после издърпах коженото парче със залепената на него мозайка на мястото му. Можех да предположа защо Мордред имаше злато, и това никак не ми харесваше. Мордред присъства, когато Артур разкри плана си срещу саксите и аз реших, че затова саксите са успели да ни изиграят. Те са знаели, че ние ще съсредоточим силите си срещу евентуален удар по долината на Темза, затова през цялото време са ни заблуждавали, че именно оттам са решили да нападнат, а Сердик бавно и тайно е събирал войската си на юг. Мордред ни беше предал. Не можех да бъда сигурен в това, защото две златни копчета не можеха да бъдат доказателство, но в предположението ми имаше мрачна логика. Мордред искаше да си възвърне властта и макар че нямаше да може да получи цялата власт от Сердик, поне със сигурност щеше да си отмъсти на Артур, за което мечтаеше отдавна.

– Как са успели саксите да говорят с Мордред? – обърнах се аз към Дириг.

– Много просто, лорд. Тук винаги има посетители – отговори Дириг. – Търговци, менестрели, жонгльори, момичета.

– Трябваше да му прережем гърлото – казах аз мрачно, пъхайки копчетата в джоба си.

– А защо не го направихте? – вдигна рамене Дириг.

– Защото е внук на Утър и Артур не разреши.

Артур бе дал клетва да защитава Мордред и беше обвързан с тази клетва до края на живота си. Освен това Мордред беше нашият истински крал и в него течеше кръвта на всичките ни крале назад чак до самия Бели Маур и макар че Мордред не ставаше за нищо, неговата кръв беше свещена, така че Артур го остави жив.

– Задачата на Мордред – казах аз на Дириг, – е да създаде наследник от законна съпруга, а щом ни даде нов крал, веднага ще бъде посветван да си надене желязна яка.

– Нищо чудно, тогава, че не иска да се жени – отбеляза Дириг. – А какво ще стане, ако изобщо не се ожени? Да речем, че не се появи наследник?

– Добър въпрос – казах аз, – но нека първо да бием саксите, пък после ще си блъскаме главите над него.

Оставих Дириг да замаскира стария сух кладенец с четка. Можех да се върна направо в Дун Карик, защото бях свършил най-належащото за момента: Исса беше на път да се погрижи за безопасността на Арганте, Мордред замина без проблеми на север, но трябваше да направя още нещо. Затова обърнах коня на север и поех по Фоския път, който минаваше покрай големите блата и езера, заобикалящи Инис Уидрин. Птички чуруликаха сред тръстиките, лястовиците пърхаха с извитите си като сърпове крила и приготвяха с човчици кални топчета за новите си гнезда, които щяха да построят под стрехите ни. Кукувици пееха скрити сред върбите и брезите, които растяха покрай блатата. Слънцето изгря над Думнония, дъбовете шумоляха с новата си зелена премяна, а на изток поляните бяха изпъстрени с ярките цветове на иглики и маргаритки. Не яздех бързо, бях оставил кобилата си да върви полека, няколко километра северно от Линдинис завих на запад по земния насип, който водеше към Инис Уидрин. Досега бях служил на интересите на Артур като се бях погрижил за безопасността на Арганте и бях осигурил отвеждането на Мордред в Кориниум, но сега рискувах да си навлека недоволството му. Или пък правех точно това, което той от самото начало е искал от мен.

Отидох в светилището на Свещеното бодливо дръвче, където заварих Моргана да си приготвя багажа. Не бе чула нищо определено, но слуховете си бяха свършили работата и тя вече знаеше, че Инис Уидрин е в опасност. Казах ѝ малкото, което знаех, а тя, след като чу оскъдните новини, се взря в мен иззад златната си маска и остро попита:

– А къде е моят съпруг?

– Не знам, лейди – свих аз рамене. Това което знаех е, че Сенсъм е все още затворник в къщата на епископ Емрис в Дурновария.

– Не знаеш – озъби се Моргана срещу мен, – и не те е грижа!

– Честно казано, лейди, така е – отвърнах аз. – Но предполагам, че и той ще побегне на север като всички останали.

– Тогава му кажете, че ние отиваме в Силурия. В Иска.

Моргана естествено бе напълно готова да посрещне събитията. Тя очакваше нашествието на саксите и отдавна бе започнала да опакова съкровищата на светилището, а на брега чакаха лодкари, готови да пренесат тези съкровища и жените-християнки отвъд Инис Уидринските езера до крайбрежието, където други лодки чакаха, за да ги откарат отвъд Севърнско море в Силурия.

– И кажи на Артур, че се моля за него – добави Моргана, – макар че той не заслужава моите молитви. И му кажи, че ще се погрижа за

неговата курва.

– Не, лейди – казах аз, защото точно затова бях яздил до Инис Уидрин. И до днес не съм на ясно, защо не оставих Гуинивиър да върви с Моргана, но мисля, че това стана по волята на Боговете. Или пък просто в бъркотията, настъпила след като саксите разбиха на пух и прах внимателно подготвения ни план, поисках да поднеса на Гуинивиър един последен подарък. Ние с нея никога не сме били приятели, но в съзнанието си аз я свързвах с доброто старо време, и макар че лошите дни настъпиха в резултат на нейната глупост, видях как се състари Артур след сгромолясането на Гуинивиър. Или може би съм знаел, че в това ужасно време щяхме да имаме нужда от всяка силна душа, която можехме да опазим и съберем, а малцина бяха толкова силни и твърди като принцеса Гуинивиър от Хенис Уирън.

– Тя идва с мен! – настоя Моргана.

– Аз имам заповеди от Артур – не отстъпих аз и това реши проблема, макар че всъщност заповедите на брат й бяха ужасни и неясни. Ако Гуинивиър е в опасност, беше ми казал Артур, аз трябваше да отида и да я взема или може би да я убия, но аз бях решил да я взема и вместо да я пратя на безопасно място отвъд Севърнско море, щях да я отведа още по-близо до опасността.

– Приличат ми на стадо крави, подплашени от вълци – каза Гуинивиър, когато влязох в стаята й. Тя стоеше до прозореца и гледаше как жените на Моргана търчат напред-назад между сградите и лодките, които чакаха отвъд западната палисада на светилището.

– Какво става, Дерфел?

– Вие бяхте права, лейди. Саксите атакуват от юг.

Реших да не й казвам, че Ланселот е начело на нападението от юг.

– Мислиш ли, че ще дойдат тук? – попита тя.

– Не знам. Знам само, че не можем да защитим нито едно място, освен града, в който се намира Артур, и това е Кориниум.

– С други думи – усмихна се тя, – всичко е нагоре с краката, нали?

Гуинивиър се засмя, долавяйки възможност за себе си в този хаос. Беше облечена в обичайните си сиви дрехи, но слънцето светеше през отворения прозорец и чертаеше златен ореол около великолепната й червена коса.

– И какво иска да прави Артур с мен?

Да те убие? Не, реших аз, всъщност той никога не е искал това. Това, което искаше той, бе нещо, което неговата горда душа не му позволяваше. Но на Гуинивиър казах просто:

– Имам заповед само да ви взема, лейди.

– И къде ще ме водиш, Дерфел?

– Можете да отплавате отвъд Севърн с Моргана – отговорих аз, – или да дойдете с мен. Аз ще придружавам хора на север към Кориниум, а от там, смея да кажа, че можете да отпътувате за Глевум. Там ще бъдете в безопасност.

Тя отстъпи от прозореца и седна на стол край празното огнище.

– Хора ли? Какви хора, Дерфел?

Изчервих се.

– Арганте. Сийнуин, разбира се.

Гуинивиър се засмя.

– Бих искала да се запозная с Арганте. Мислиш ли, че тя би искала да се запознае с мен?

– Съмнявам се, лейди.

– И аз се съмнявам. Предполагам, че по-скоро би искала да съм мъртва. Значи мога да пътувам с теб до Кориниум, или да отида в Силурия с кравите християнки. За цял живот съм се наслушала на християнски химни, смятам. А и в Кориниум ще бъде по-интересно, не мислиш ли?

– Боя се, че сте права, лейди.

– Боиш ли се? О, не се бой, Дерфел.

Тя се засмя развеселена и доволна.

– Всички забравяте колко е добър Артур, когато нещата тръгнат надолу с главата. Ще бъде удоволствие да го наблюдава човек. Та кога заминаваме?

– Сега – отвърнах аз, – или веднага щом се пригответе.

– Аз съм готова – живо каза Гуинивиър, – от една година съм готова да напусна това място.

– А слугите ви?

– Винаги ще си намеря други – безгрижно заяви тя. – Тръгваме ли?

Имах само един кон, така че от любезност го предложих на нея, а аз закрячих отстрани. Рядко съм виждал нечие лице да грее като лицето на Гуинивиър в онзи ден. От месеци бе затворена зад стените на Инис Уидрин, а ето че сега яздеше кон на открито, сред свежозелените нови листа на брезовите дървета и под небе, което можеше да гледа без да вижда палисадата на Моргана. Изкачихме се до земния насип отвъд Хълма и щом се озовахме на тази задигната гола земя тя се засмя и палаво ме погледна.

– Какво може да ми попречи да отпраша нанякъде с коня, Дерфел?

– Съвсем нищо, лейди.

Тя извика щастливо като момиче и заби пети в хълбоците на изморената ми кобила, ритна още веднъж и застави животното да тръгне в галоп. Вятърът развяваше червените ѝ къдрици докато тя препускаше свободно през тревата. Крещеше от радост, насочвайки кобилата в голям кръг около мен. Полите ѝ плющяха зад нея, но това не я интересуваше, само риташе коня и препускаше в кръг, докато накрая животното запръхтя с мъка, а и тя остана без дъх. Едва тогава дръпна юздите, спря кобилата и се плъзна от седлото.

– Така ми се вдървиха краката! – изпъшка тя доволно.

– Яздите добре, лейди – отбелязах аз.

– Мечтаех си да пояздя отново някой ден. Да ходя пак на лов. И за толкова други неща. – Тя оправи гънките на полите си и ми хвърли развеселен поглед. – Какво точно ти заповяда Артур да правиш с мен?

Поколебах се.

– Не уточни съвсем, лейди.

– Да ме убиеш ли? – попита тя.

– Не, лейди! – извиках аз, уж удивен от подобно предположение. Водех кобилата за юздите, а Гуинивиър вървеше до мен.

– Определено не би искал да попадна в ръцете на Сердик – смръщи вежди тя, – само щях да го поставя в неловко положение! Сигурно му е минавало през ума да ми пререже гърлото. Арганте трябва да е настоявала за това. Поне аз точно така бих направила, ако бях на нейно място. Мислех върху тези неща, докато яздех около теб преди малко. Ами ако бях решила, че Дерфел има заповед да ме убие? Щях ли да продължа да яздя? После реших, че ти най-вероятно няма да ме убиеш, дори ѝ да ти бяха заповядали това. Той щеше да изпрати Кълхуч, ако наистина искаше да съм мъртва.

Тя изведнъж изръмжа и присви колене, за да имитира накуцващата походка на Кълхуч.

– Виж Кълхуч щеше да ми пререже гърлото – каза тя, – и въобще нямаше да се замисли.

Тя се засмя, нищо не можеше да развали приповдигнатото ѝ настроение.

– Значи Артур не се уточни, а?

– Не, лейди.

– Честно, Дерфел. Това е твоя идея, нали? – махна тя с ръка към околността.

– Да, лейди – признах аз.

– Надявам се Артур да смята, че вършиш точно това, което трябва, иначе ще загазиш.

– Аз вече достатъчно съм загазил, лейди – признах аз. – Старото приятелство май е мъртво.

Вероятно долови огорчението в гласа ми, защото изведнъж ме хвана под ръка.

– Горкият Дерфел. Предполагам, че той просто се срамува.

Почувствах се неловко.

– Да, лейди.

– Бях много лоша – каза тя със съжаление. – Горкият Артур. Но знаеш ли какво ще му върне силите и духа? И вашето приятелство?

– Наистина бих искал да знам, лейди.

Тя пусна ръката ми.

– Стига само да накълцате саксите на парчета, Дерфел, това ще върне стария Артур. Победа! Дайте победа на Артур и той ще ни възнаградят като си възвърне старата душа.

– Саксите, лейди – предупредих я аз, – вече почти са спечелили победата.

Казах й всичко, което знам: че саксите разграбват безпрепятствено земите на изток и на юг, нашите сили бяха пръснати, и че единствената ни надежда бе да успеем да съберем войската си преди саксите да стигнат до Кориниум, където чакаше само малкият отряд на Артур от двеста копиеносци. Предполагах, че Сеграмор отстъпваше към Артур, Кълхуч идваше от юг, и аз щях да се отправя на север, веднага щом Исса доведе Арганте. Без съмнение, когато в Поуис и в Демеция чуеха новината, Кунеглас щеше да тръгне от север, а Енгас Мак Ейрем щеше да побърза от запад. Но ако саксите стигнеха Кориниум първи, щяхме да загубим всяка надежда. Надеждата и без това беше малка дори, ако успеехме да ги изпреварим в състезанието, защото без копиеносците на Гуент саксите щяха да са толкова по-многобройни от нас, че само чудо можеше да ни спаси.

– Глупости! – каза Гуинивийър, след като й обясних положението. – Артур дори не е започнал да се бие! Ние ще победим, Дерфел, ние ще победим!

След това предизвикателно изявление, забравяйки за скъпоценното си достойнство, тя направи няколко танцови стъпки по края на пътеката. Всичко изглеждаше обречено, а Гуинивийър бе свободна и пълна със светлина. В този момент я харесвах повече от всякога. И изведнъж, за първи път откакто бях видял сигналните огньовете да пушат в сумрака на

Белтейн, почувствах някаква надежда.

Надеждата доста бързо се стопи, защото в Дун Карик цареше само хаос и пълно неведение. Исса още не се беше върнал, а малкото селце под замъка бе пълно с бегълци, подгонени от слуховете, макар ни един от тях да не бе видял сакси. Бегълците водеха добитъка си, овцете си, козите и свинете си, и всички се бяха събрали в Дун Карик, защото моите копиеносци им внушаваха чувство за безопасност. Накарах слугите и робите си да пръснат слуха, че Артур ще се оттегля на запад към страната наречена Кърнау, и че аз съм решил да изколя животните на бегълците, за да осигуря храна на моите хора. Тези неверни слухове бяха достатъчни да накарат повечето семейства да тръгнат към границата на далечната Кърнау. Щяха да бъдат в безопасност в голямата пустош, а като вървяха на запад добитъкът и овцете им нямаше да запречват пътищата към Кориниум. Ако аз просто им бях заповядал да тръгнат към Кърнау, те щяха да посрещнат заповедта с подозрение и да се мотаят тук, докато не се убедят, че не ги лъжа.

Нощта се спусна, а Исса още не се бе върнал. Все още не се безпокоях особено, защото пътят до Дурновария бе дълъг и без съмнение бе пълен с бегълци. Сложихме ядене по масите в замъка и Пирлиг ни пя песента за голямата победа на Утър над саксите при Каер Идърн. Когато песента свърши и аз хвърлих златна монета на Пирлиг, казах, че съм чувал вече тази песен, изпълнена от Синир от Гуент. Това направи голямо впечатление на Пирлиг.

– Синир е най-великият менестрел – въздъхна той с копнеж, – макар че някои казват, че Амайргин от Гуинед бил по-добър. Как бих искал да съм ги слушал и двамата.

– Моят брат – обади се Сийнуин, – твърди, че сега в Поуис има още по-добър менестрел. При това съвсем млад човек.

– Кой е той? – попита Пирлиг, настръхнал при новината за този незнаен съперник.

– Талиезин се казва – отговори Сийнуин.

– Талиезин! – повтори Гуинивър, името явно й хареса. То означаваше „сияйно чело“.

– Никога не съм чувал за него – каза надменно Пирлиг.

– Като бием саксите – намесих се аз, – ще поискаме песен за победата от този Талиезин. От теб също, Пирлиг – побързах да добавя аз.

– Веднъж чух Амайргин да пее – спомни си Гуинивър.

– Наистина ли, лейди? – попита пак Пирлиг, отново впечатлен.

– Тогава бях дете, но помня, че той можеше да издава един такъв кух ръмжащ звук. Беше много страшно. Очите му се разширяваха ужасно, той поглъщаше въздух и започваше да бучи като бик.

– А това е старият стил – каза презрително Пирлиг. – Днес, лейди, ние се стремим да намерим хармония между думите, и не отдаваме такова внимание на силата на звука.

– Трябва да се стремите и към двете – остро го посъветва Гуинивийър. – Не се съмнявам, че този Талиезин е толкова майстор на стария стил, колкото е добър и в отмерването на речта, но как би могъл да омаеш публиката, ако ѝ предлагаш само добре премислен ритъм? Трябва да можеш да смразиш кръвта им, трябва да ги накараш да се разплачат, трябва да ги разсмееш!

– Всеки човек може да вдига шум, лейди – защитаваше своето изкуство Пирлиг, – но само умел майстор може да вплете думите в хармоничен ред.

– И скоро единствените, които могат да разберат заплетените ти хармонии – не отстъпваше Гуинивийър, – ще бъдат само други умели майстори на словото, и ти започваш да се стремиш да ставаш все по-хитър и да се мъчиш да направиш впечатление на колегите си поети, но забравяш, че извън занаята никой не може да разбере онова, което правиш. Менестрелите пеят за менестрели, а ние останалите се чудим за какво е всичкият този шум. Вашата задача, Пирлиг, е да запазите живи историите на народа, а как ще ги запазите, ако пишете и пеете само за посветени?

– Едва ли бихте искали да пеем простацини, лейди – каза Пирлиг и възмутено удари струните от конски косъм на своята арфа.

– Бих искала да пеете просто за простите и умно за умните – каза Гуинивийър, – при това, забележи, и двете едновременно, но ако можеш само да си умен, лишаваш народа от неговите истории, а ако си само прост, не би получил злато от никой лорд или лейди.

– Само от вулгарните лордове – лукаво вметна Сийнуин.

Гуинивийър ме погледна, готова да се нахвърли с обиди срещу мен, но после осъзнала желанието си, избухна в смях.

– Ако имах злато, Пирлиг – каза тя, обръщайки се отново към менестрела, – щях да те възнаградя, защото ти пъ хубаво, но уви, нямам.

– Вашата похвала е достатъчна награда, лейди – поклони се Пирлиг.

Присъствието на Гуинивийър бе стреснало моите копиеносци и цяла вечер на групички, на групички мъжете идваха да я гледат учудени. Тя

не обръщаше внимание на втрещените им погледи. Сийнуин я бе посрещнала без да покаже ни най-малко удивление, а Гуинивийър бе достатъчно умна да се държи любезно с моите дъщери и сега и Моруена, и Серен спяха на земята край нея. И те като моите копиеносци бяха очаровани от високата, червенокоса жена, чиято репутация бе толкова смущаваща, колкото и външният ѝ вид. А Гуинивийър бе просто щастлива, че е там. Нямахме нито маси, нито столове в замъка, само тръстикови рогозки по пода и вълнени килими, но тя седна край огъня и без усилие наложи присъствието си на всички в замъка. В очите ѝ имаше сила, която плашеше, водопадът от буйни червени къдрици бе поразителен, а радостта ѝ от това, че е свободна, се предаде на всички.

– Колко време ще остане свободна? – попита ме Сийнуин по-късно тази нощ. Бяхме дали нашата лична стая на Гуинивийър и бяхме в залата с останалите от домакинството ни.

– Не знам.

– А какво знаеш?

– Знам, че чакам Исса и после тръгваме на север.

– Към Кориниум ли?

– Аз ще отида в Кориниум, но вас и другите семейства ще изпратя в Глевум. Там ще си достатъчно близо до бойните действия, а ако стане най-лошото ще можете да заминете на север към Гуент.

Започнах да се гриза отвътре на следващия ден, когато от Исса все още нямаше и следа. В съзнанието ми ние се състезавахме със саксите към Кориниум и колкото повече се бавех, толкова по-малка ставаше възможността да спечелим състезанието. Ако саксите успеяха да се справят с нас отряд по отряд, Думнония щеше да падне като прогнило дърво, моят отряд, който беше един от най-силните в страната, бе принуден да се мотае в Дун Карик, защото Исса и Арганте не се бяха появили.

Към пладне напрежението нарасна още повече, защото тогава видяхме първите далечни стълбове пушек на хоризонта на изток и на юг. Никой не отвори дума за високите тънки струи дим, но всички знаехме, че там някъде горяха къщи. Саксите рушаха всичко по пътя си, и вече бяха достатъчно близо, та да можехме да виждаме следите от това разрушение.

Изпратих един конник на юг да търси Исса, а всички останали изминахме през полята трите километра до Фоския път, големият римски път, който Исса трябваше да използва. Мислех да го дочакам там, после да продължим по Фоския път до Акве Сулис, който бе на около

четиридесет километра по на север, а оттам до Кориниум имаше още четиридесет и осем километра. Повече от осемдесет и осем километра път. Най-малко три дни.

Чакахме край пътя в на едно поле, цялото разкопано от къртици. С мен имаше над сто копиеносци и поне още толкова жени, деца, роби и слуги. Имахме коне, мулета и кучета и всички чакахме. Серен, Моруена и останалите деца беряха сини камбанки в близката гора, а аз крачех нагоре-надолу по разбитите плочи на пътя. Постоянно минаваха бегълци, но никой, дори и онези които идваха от Дурновария, не знаеха нищо за принцеса Арганте. Един свещеник мислеше, че бе видял Исса и хората му да пристигат в града, защото бе зърнал петолъчна звезда на щитовете на някакви копиеносци, но не знаеше дали са още там или бяха тръгнали на път. Но всички бегълци бяха сигурни в едно – че саксите бяха близо до Дурновария, макар никой всъщност да не бе видял сакски копиеносец. Просто бяха чули слуха, който с времето ставаше все по-страшен. Говореше се, че Артур бил мъртъв, или че избягал в Регед, а Сердик имал коне с огнен дъх и вълшебни брадви, които можели да сечат желязо като че ли е лен.

Гуинивиър бе взела на заем лъка на един от моите ловци и пращаше стрели по един изсъхнал бряст край пътя. Стреляше добре, нанизвайки стрела след стрела в изгнилата дървесина, но когато похвалих уменията ѝ, тя се намръщи.

– Отдавна не съм се упражнявала. По-рано можех да оцеля бягащ елен от сто крачки, а сега се съмнявам, че бих могла да оцеля неподвижна цел на петдесет крачки. – Гуинивиър измъкна стрелите от дървото. – Но мисля, че бих могла да ударя някой сакс, ако ми падне възможност.

Тя върна лъка на моя ловец, който се поклони и отстъпи заднешком.

– Ако саксите са близо до Дурновария – попита ме Гуинивиър, – каква ще бъде следващата им стъпка?

– Ще тръгнат право насам по този път – отговорих аз.

– А няма ли да отидат още по на запад?

– Те знаят плановете ни – мрачно признах аз и ѝ разказах за златните копчета с брататите лица, които бях намерил в покоите на Мордред. – Аел напредва към Кориниум, а другите вилнеят из южна Думнония. А ние висим тук заради Арганте.

– Остави я да изгние – свирепо изсъска Гуинивиър, после вдигна рамене. – Знаем, че не можеш. Той обича ли я?

– Не бих могъл да знам, лейди.

– Разбира се, че би могъл да знаеш – остро отвърна Гуинивийър. – Артур умира да се преструва, че се подчинява на разума, но мечтае да бъде управляван от страстта. Той би обърнал земята надолу с главата от любов.

– Е, напоследък не е обръщал земята надолу с главата – признах аз.

– Но за мен го направи – промълви тя тихо и не без тон на гордост.
– И къде тръгна сега?

Бях отишъл до коня си, който хрупаше трева сред къртичините.

– Отивам на юг.

– Върви – каза Гуинивийър, – а ние ще си останем с риска да загубим и теб.

Беше права и аз го знаех, но се чувствах безсилен и от това всичко в мен вреше и кипеше. Защо Исса не беше изпратил съобщение? С него бяха петдесет от най-добрите ми воители и сякаш бяха потънали вдън земя. Псувах загубения ден, плеснах едно безобидно момче, което се правеше на копиеносец и наперено крачеше нагоре-надолу, риташе магарешки бодили.

– Ние може да тръгнем на север – спокойно предложи Сийнуин, имайки пред вид жените и децата.

– Не – отсякох аз, – трябва да сме заедно. Загледах се на юг, но по пътя се виждаха само тъжни бегълци, които се мъкнеха на север. Повечето бяха семейства с по една безценна крава и най-много теле, макар че доста от телетата, родени през новия сезон, бяха твърде малки, за да вървят. Някои хора изоставяха телетата си край пътя и те жално викаха майките си. Сред бегълците имаше и търговци, които се опитваха да спасят стоката си. Един човек имаше волска кола, пълна с кошници хума, друг имаше кожи, трети грънци. Те ни гледаха кръвнишки, като минаваха покрай нас, и ни обвиняваха, че още не сме спрели саксите.

Серен и Моруена отегчени от опита си да оберат всички сини камбанки в гората, бяха открили заешка дупка с малки зайчета под някаква папрат и орлови нокти в края на дърветата. Те развълнувано извикаха Гуинивийър да дойде и да ги види, после с въодушевление загалиха малките пухкави телца, които трепереха при всеки допир. Сийнуин ги наблюдаваше.

– Тя завладя сърцата на момчетата – каза ми Сийнуин.

– И на моите копиеносци – добавих аз и това бе истина. Само преди няколко месеца моите хора псуваха Гуинивийър, наричайки я курва, а сега я гледаха с обожание. Тя бе решила да ги очарова, а когато Гуинивийър реши да бъде очарователна, можеше да замае главата на всеки.

– Артур ще си има големи неприятности, ако я затвори отново между четири стени след всичко това – казах аз.

– И вероятно затова иска да бъде освободена – отбеляза Сийнуин. – Сигурна съм, че не е искал да я убиваш.

– Арганте обаче би искала.

– Сигурно – съгласи се Сийнуин и се вгледа заедно с мен на юг, но по дългия прав път още не се виждаше и следа от копиеносци.

На здрачаване Исса най-после се появи. Пристигна със своите петдесет копиеносци, с тридесетте стражи на двореца в Дурновария, с десетина Черни щита – лични войници на Арганте и с още поне двеста други бегълци. А което бе по-лошо, беше взел със себе си и шест волски каруци. Именно тези тежки коли бяха забавили пристигането му. Най-голямата скорост на една тежко натоварена волска кола бе по-бавна от ход на стар човек, и Исса бе мъкнал тези каруци, бързи като охълвови, по целия път на север.

– Какво те прихвана? – креснах му аз. – Няма време да се влачим с каруци!

– Знам, господарю – каза той нещастен.

– Луд ли си или какво? – продължих да крещя ядосан. Бях пришпорил кобилата си, за да го пресрещна и сега рязко дръпнах юздите ѝ.

– Заради теб загубихме часове!

– Нямах избор! – оправда се той.

– Имаш копие – озъбих му се аз. – Това ти дава право на избор.

Исса вдигна рамене и посочи към принцеса Арганте, която се возеше в първата волска кола. Четирите вола с хълбоци, кървящи от остени-те, с които ги бяха подкарвали цял ден, спряха напред пътя, увесили глави.

– С каруците дотук! – викнах ѝ аз. – Нататък ще яздите или ще ходите!

– Не! – упорито тръсна глава Арганте.

Слязох от кобилата си и се приближих до колоната от каруци. В една от тях имаше само римски статуи, които бяха украсявали двора на двореца в Дурновария, друга бе претъпкана с всякакви дрехи, а в трета бяха накамарени готварски гърнета, поставки за факли и бронзови свещници.

– Махнете ги от пътя – викнах аз гневно.

– Не! – Арганте бе скочила от високата си седалка и сега изтича към мен. – Артур ми заповяда да ги взема.

– Артур, лейди – обърнах се аз към нея, сдържайки гнева си, – няма

нужда от статуи!

– Те идват с нас – викна Арганте, – иначе и аз оставам!

– Тогава останете тук, лейди – изсъсках аз свирепо. – Махнете ги от пътя! – викнах на коларите. – Хайде по-бързо! Махайте ги от пътя веднага!

Вече бях измъкнал Хюелбеин и мушнах в хълбоците най-близкия вол, за да го накарам да завие към края на пътя.

Гуинивийър гледаше отстриани. На лицето ѝ имаше хладно подигравателен израз и нищо чудно, защото Арганте се държеше като разглезено дете. Друидът на Арганте, Фергал, побърза да окаже помощ на своята принцеса, протестирайки че в една от каруците са всичките му магически казани и съставки.

– И съкровището – добави той накрая.

– Какво съкровище? – попитах аз.

– Съкровището на Артур – каза саркастично Арганте, като че ли, разкривайки съществуването на златото, печелеше спора за каруците. – Той иска да е при него в Кориниум.

Тя отиде при втората волска кола, вдигна няколко тежки дълги дрехи и отви един дървен сандък, скрит под тях.

– Златото на Думнония! Би ли го оставил на саксите?

– По-добре него да им оставим, лейди, отколкото вас или мен – отговорих аз и замахнах с Хюелбеин към ремъците на хамутите. Арганте изпищя срещу мен, кълнейки се, че ще си получи наказанието за това. Бил съм ѝ крадял съкровищата. Но аз само продължих да режа ремъците на следващите каруци и през зъби нареждах на коларите да освободят животните.

– Слушайте, лейди – казах аз, – трябва да вървим по-бързо отколкото могат да вървят воловете. Вижте – и посочих към далечния дим. – Това са саксите! След няколко часа те ще са тук.

– Не можем да оставим каруците! – изпищя тя. В очите ѝ имаше сълзи. Може да бе кралска дъщеря, но никога не бе притежавала големи богатства и сега, като съпруга на владетеля на Думнония, тя беше богата и не можеше да се откаже от своите съкровища.

– Не разпрягайте тази! – викна тя към коларите и те застинаха, объркани. Аз разсякох още един ремък и Арганте започна да ме налага с юмурици, кълнейки се, че съм крадец и неин враг.

Внимателно я отбутнах, но тя налетя отново, а аз не смеех да бъда груб. Принцесата вече бе изпаднала в бяс, проклинаше ме и ме удряше с малките си ръце. Отново се опитах да я отблъсна, но тя просто се изплю

в лицето ми, заудря ме пак, после викна към Черните щитове да дойдат да ѝ помогнат.

Дванадесеттимата мъже от охраната ѝ се поколебаха, но все пак бяха воини на баща ѝ, които се бяха заклели да служат на принцесата, така че тръгнаха към мен с насочени напред копия. Моите хора веднага изтичаха да ме защитят. Черните щитове бяха близо осем пъти по-малко на брой, но не отстъпиха, а друидът им заподскача пред тях и брадата му с вплетените в нея лисичи кичури и кости се замята насам-натам, дрънчейки в такт с подскоците, докато Фергал разправяше на Черните щитове, че били благословени и че душите им щели да получат златно възнаграждение.

– Убийте го! – пищеше Арганте към охраната си, вдигнала пръст към мен. – Убийте го веднага!

– Достатъчно! – викна Гуинивиър с остър глас. Тя пристъпи към средата на пътя и властно се втренчи в Черните щитове. – Не бъдете глупави, свалете копията си. Ако искате да умрете, вземете няколко сакси с вас в Отвѣдния свят, а не думнонци.

Гуинивиър се обърна към Арганте.

– Ела тук, дете – каза тя, придърпа момичето към себе си и с края на мекото си наметало избърса сълзите ѝ. – Ти постъпи правилно като се опита да спасиш съкровището, но Дерфел също е прав. Ако не побързаме, саксите ще ни хванат.

Гуинивиър се обърна към мен.

– Няма ли никаква възможност да вземем златото с нас?

– Никаква – кратко отговорих аз, защото така си беше. Дори копиеносци да бях впрегнал в каруците, пак щяха да ни забавят.

– Златото си мое – изпищя Арганте.

– Сега вече принадлежи на саксите – заявих аз и викнах на Исса да отстрани колите от пътя и да освободи воловете.

Арганте изпищя в последен опит да ме спре, но Гуинивиър я хвана и я прегърна.

– Не отива на принцеса – тихо измърмори тя в ухото ѝ, – да показва гнева си пред хората. Бъди тайнствена, скъпа моя, и никога не показвай на мъжете какво мислиш. Твоята сила се крие в сянката, а на слънчева светлина мъжете винаги ще те превъзхождат.

Арганте нямаше представа коя беше тази висока красива жена, но тя разреши на Гуинивиър да я успокои, докато Исса и хората му издърпаха каруците встрани от пътя. Позволих на жените да вземат каквито наметала и рокли искат, но изоставихме всички казани, триножници и

свещници. Исса намери едно от бойните знамена на Артур – огромен флаг от бял ленен плат, украсен с голяма черна мечка бродирана с вълнени конци. Взехме щандарта с нас, за да не попадне в ръцете на саксите, но не можахме да вземем златото. Занесохме обаче сандъците със съкровището в една пълна с вода канавка в близкото поле и изсипахме монетите в смрадливата кал с надеждата, че саксите няма да ги намерят.

Арганте хленчеше докато гледаше как златото потъва в черната вода.

– Златото си е мое! – за последен път протестира тя.

– А някога беше мое, дете – обади се съвсем спокойно Гуинивийър, – както виждаш оцелях и без него, и ти ще го преживееш.

Арганте рязко се дръпна и впери очи в по-високата жена.

– Ваше ли? – попита тя.

– Не ти ли казах името си, дете? – попита Гуинивийър с едва доловимо презрение. – Аз съм принцеса Гуинивийър.

Арганте само изпищя и хукна по пътя да настигне Черните щитове. Аз изстенах и прибрах Хюелбейн в ножницата, после изчаках докато скрият и последното злато. Гуинивийър бе намерила една от своите стари палерини – златист водопад от вълна, украсена с мечка кожа по ръбовете – и бе свалила износената скучна дреха, която бе носила в своя затвор.

– Нейно било златото – ядосано ми каза тя.

– Май си създадох още един враг – отбелязах аз, наблюдавайки Арганте, която разпалено говореше на друида си, явно настояваше Фергал да направи заклинание срещу мен.

– Ако имаме един и същи враг, Дерфел – усмихна се Гуинивийър, – значи двамата с теб най-после сме съюзници. Това ми харесва.

– Благодаря, лейди – казах аз и си помислих, че не само двете ми дъщери и моите копиеносци са изпаднали под влиянието на нейния чар.

Щом последното злато потъна в калта, моите хора се върнаха на пътя и си взеха копията и щитовете. Слънцето пламтеше над Севърнско море, изпълвайки западния хоризонт с алено сияние, когато ние най-сетне поехме на север към войната.

Изминахме само няколко километра, когато тъмнината ни застави да се отбием от пътя и да потърсим подслон. Но поне бяхме стигнали до хълмовете северно от Инис Уидрин. Тази нощ прекарахме в един изоставен замък, където хапнахме твърд хляб и сушена риба. Арганте седна отделно от нас, под закрилата на своя друид и на охраната си. Сийнуин се опита да я приобщи към нашия разговор, но не успя, така че

оставихме принцесата да се цупи.

След като се нахранихме, отидохме със Сийнуин и Гуинивиър до върха на малкия хълм зад замъка, където имаше две могили, от онези, които древните някога са правили. Помолих мъртвите за прошка и се качих на върха на едната могила. Сийнуин и Гуинивиър ме последваха. Тримата се вгледахме на юг. Долината под нас бе много красива, побеляла от цветовете на ябълковите дръвчета, които отразяваха лунната светлина. На хоризонта се виждаше само мрачното сияние на пожарите.

– Саксите се движат бързо – отбелязах аз навъсен.

Гуинивиър загърна раменете си с пелерината.

– Къде е Мерлин? – попита тя.

– Изчезна – казах аз. Говореше се, че Мерлин е в Ирландия или някъде в северната пустош, или може би в пустите земи на Гуинед, а според друг слух бил мъртъв и Нимю била изсякла цяла гора, за да направи погребалната му могила. Убеждавах себе си, че това е само слух.

– Никой не знае къде е Мерлин – тихо се обади Сийнуин, – но той със сигурност знае ние къде сме.

– Моля се да е така – каза пламенно Гуинивиър и аз се зачудих на кой Бог или Богиня се моли сега. Дали все още се молеше на Изида? Или се беше върнала към британските Богове? А може би тези Богове ни бяха изоставили. Тази мисъл ме накара да потръпна. Пламъците на Мей Дун трябва да са били тяхна погребална могила, а бойните отряди из Думнония сега бяха тяхното отмъщение.

Призори тръгнахме отново. През нощта се бяха натрупали облаци и с първата дневна светлина започна да пръска. Фоския път бе пълен с бегълци и въпреки че бях изпратил напред двайсетина въоръжени войници да изтласкат всички волски каруци и стада встрани от пътя, пак напредвахме ужасно бавно. Много деца не можеха да вървят с нашия ход и трябваше да ги качим върху товарните животни, които носеха копията, ризиците и храната ни, а някои и върху раменете на по-младите копиеносци. Арганте яздеше моята кобила, а Гуинивиър и Сийнуин вървяха пеша и се редуваха да разказват приказки на децата. Дъждът се засили и започна да засипва възвишенията с широки сиви откоси и да ромоли надолу в плитките канавки от двете страни на римския път.

Надявах се до обяд да стигнем Акве Сулис, но вече беше следобед когато кални и уморени се появихме в долината, подслонила града. Реката бе придошла и довякла множество клони и листа, които бе наблъскала напреки пред каменните стълбове на римския мост. Наносът се бе превърнал в бент, който отклоняваше водата от коритото на реката и

тя бе заляла нивите и по двата бряга. Едно от задълженията на градския магистрат бе да поддържа преливниците под моста чисти, така че водата да може да се изтича, но очевидно тази задача бе пренебрегната, така както бе занемарено и задължението да се поддържа градската стена. Тази стена се намираше само на сто крачки от моста и тъй като Акве Сулис не беше град крепост, стената му никога не е била непристъпна, но сега едва ли изобщо можеше да бъде някакво препятствие. Цели участъци от дървената палисада на върха на земния насип, завършващ с каменен градеж, липсваха очевидно дървото е било използвано за огрев или за строеж, а самото каменно укрепление бе толкова разрушено, че саксите можеха да влязат в града без дори да развалят строя си. Тук-там се виждаха хора, които френетично се опитваха да поправят палисадата, но можеха да успеят само ако бяха петстотин души и имаха цял месец време.

Влязохме в града през красивата южна порта. Видях, че макар градът да нямаше нито сили да възстанови укрепленията, нито работна ръка, за да поддържа проходимостта на арките под моста, някой все пак бе намерил време да обезобрази красивото лице на римската Богиня Минерва, което някога бе украсявало арката над портата. На мястото на лицето сега се виждаха острите ръбове, оставени в камъка от чука, издълбал един груб християнски кръст.

– Това християнски град ли е? – попита Сийнуин.

– Почти всички градове са християнски – отговори вместо мен Гуинивийър.

Акве Сулис беше красив град. Или поне някога е бил, макар че с годините керемидените покриви се бяха срутили и сега вместо керемиди имаше дебела слама върху сградите. Някъде самите къщи се бяха разрушили и от тях бяха останали само купчини от тухла или камък, но улиците все още бяха покрити с плоски камъни и все още над ниските покривчета се издигаха колоните и разкошно гравираният постамент на великолепния храм на Минерва. Моят авангард със сила проправяше път по претъпканите с народ улици към храма, който се намираше в свещеното сърце на града. Римляните бяха построили вътрешна стена около това централно светилище. Стената ограждаше храма на Минерва и банята, донесла слава и благоденствие на града. Римляните бяха издигнали керемиден покрив над банята, която черпеше вода от вълшебен горещ извор, но някои от керемидите бяха паднали и сега от дупките се процеждаха и се извиваха струйки пара. Самият храм, лишен от оловните си капчуци, бе покрит с петна и мъх, а стенописите по високия

портик се бяха оронили и целите почернели. Въпреки разрухата все още беше възможно да застанеш в просторния двор на градското светилище и да си представиш онзи свят, в който хората са могли да строят такива неща и да живеят без да се страхуват, че от варварския изток идват копия.

Градският магистрат, един разтревожен, нервен, мъж на средна възраст, на име Силдид, който носеше римска тога, за да подчертава ранга и властта си, побърза да излезе и да ме поздрави. Познавах го от времето на бунта, когато той, макар и християнин, бе избягал от полуделите фанатици, превзели светилищата в Акве Сулис. След бунта бе възстановен като магистрат на града, но изглежда нямаше необходимия авторитет. Той носеше парче от плоча, на която бе надраскал десетки знаци, очевидно отбелязвайки броя на опълчението, събрано зад вътрешната стена на града.

– Започнахме поправките! – поздрави ми Силдид без други любезности. – Пращам хора да режат дървета за стените. Всъщност пращам. Наводнението ни създава проблеми, наистина, но ако дъждът спре... – не довърши изречението той.

– Наводнението ли? – попитах аз.

– Когато реката придойде, лорд – обясни ми магистратът, – водата се разлива извън римските канали. Вече е стигнала до ниските части на града. И боя се, че не е само водата. Миризмата, нали разбирате? – сбърчи нос той.

– Проблемът – казах аз, – е че сводовете под моста са затлачени с клони и шума. Твоя задача е да ги поддържаш чисти. Твоя задача е и поддържането на стените.

Устата му се отвори и затвори без звук. Той вдигна плочата, като последно доказателство за това, че си върши работата, но само премигна безпомощно.

– Но сега това няма значение – продължих аз, – не можем да защитаваме града.

– Не можем да защитаваме града! – удиви си Силдид. – Не можем да го защитаваме! Трябва да го защитим! Не може просто така да зарежем града!

– Ако саксите дойдат – грубо заявих аз, – няма да имате друг избор.

– Но ние трябва да го защитаваме, лорд – настоя Силдид.

– С какво? – попитах аз.

– С вашите хора, лорд – махна той с ръка към моите копиеносци, които се бяха скрили от дъжда под високия портик на храма.

– В най-добрия случай ние можем да заемем позиции по протежение на четиристотин метра от стената или каквото е останало от нея. Кой ще защитава останалото?

– Опълчението, разбира се – заяви Силдид и махна с плочата към парцаливата сбирщина от мъже, които чакаха до стената на банята. Малцина имаха оръжие и още по-малко бяха с ризници на гърдите.

– Ти виждал ли си някога сакско нападение? – попитах аз Силдид. – Те най-напред пускат големи бойни кучета, после тръгват и те с брадвите си, близо метър дълги, а копията им са по два метра и половина. Те са пияни до лудост и мислят само за жените и за златото в града. Колко време мислиш, че ще ги задържи твоето опълчение?

Силдид премигна срещу мен.

– Не можем просто да се предадем – немошно промълви той.

– Твоето опълчение има ли изобщо свястно оръжие? – вдигнах аз брадичка към мрачните мъже, чакащи под дъжда. От шейсетте човека само един-двама имаха копия, видях един стар римски меч. Повечето имаха брадви или мотики, някои нямаха дори такива подобия на оръжия, а стискаха голи тояги, заякчени на огън и заострени в единия край.

– Претърсваме града, лорд – съобщи Силдид. – Трябва да има някъде копия.

– С копия или без – заявих аз грубо, – ако останете да се биете тук, всички ще измрете.

Силдид зина срещу мен.

– Тогава какво да правим? – попита той накрая.

– Вървете в Глевум – посъветвах го аз.

– Ами града! – пребледня Силдид. – Има търговци, златари, църкви, съкровища.

Гласът му заглъхна докато той си представяше колко чудовищна би била загубата на града, но ако саксите дойдеха падането на Акве Сулис бе неизбежно. Той не беше гарнизонен град, а само едно красиво място в котловина, оградена от хълмове. Силдид примигна под дъжда.

– Глевум – каза той мрачно. – А вие ще ни придружите ли до там, лорд?

Аз поклатих глава.

– Аз отивам в Кориниум, а вие отивате в Глевум.

Изкушавах се да изпратя Арганте, Гуинивийър, Сийнуин и семействата с него, но не вярвах, че Силдид би могъл да им осигури надеждна защита. Реших, че е по-добре да взема жените и семействата с мен на север, а после да ги изпратя с малък ескорт от Кориниум за Глевум.

Но поне се отървах от грижата за Арганте, защото докато аз безцеремонно разрушавах крехките надежди на Силдид, че може да се защитава Акве Сулис, в ограденото пространство около храма пристигна отряд бронирани конници. Бяха от хората на Артур, един от тях носеше знамето с мечката. Начело на отряда беше Балин, който грубо ругаеше гъстата тъпна от бегълци. Като че ли му олекна като ме видя, но щом зърна Гуинивийър зяпна.

– Да не си объркал принцесите, Дерфел? – попита той като се плъзна от седлото на уморения си кон.

– Арганте е вътре в храма – казах аз, посочвайки голямата сграда, където Арганте се бе подслонила, за да не стои под дъжда. Тя не ми беше проговорила цял ден.

– Трябва да я заведа при Артур – обясни Балин. Той беше пряк брат мъж с татуирана мечка на челото и с грапав бял белег на лявата си буза. Попитах го за новини и той ми съобщи малкото, което знаеше, а и в него нямаше нищо добро.

– Копелетата идват по долината на Темза, според нас са само на три дни път от Кориниум, а още няма и следа от Кунеглас, нито от Енгас. Навсякъде е хаос, Дерфел, това е положението – хаос.

Той потръпна.

– Каква е тая воня тук?

– Мостът е затлачен и клоаките не могат да се оттичат – отговорих аз.

– Из цяла Думнония смърди – каза Балин мрачно. – Трябва да побързам – продължи той, – Артур искаше булката му да е в Кориниум преди два дни.

– Имаш ли някакви заповеди за мен? – викнах след него, тъй като той вече крачеше към стъпалата на храма.

– Върви в Кориниум! И побързай! И трябва да изпратиш храна колкото можеш! – довърши той и изчезна зад огромните бронзови врати на храма. Беше довел шест празни коня, значи с него щяха да тръгнат Арганте, нейните слугини и друида Фергал, а дванадесетте Черни щита от охраната на Арганте щяха да останат с мен. Усещах, че и те като мен с радост щяха да се отърват от принцесата.

Късно следобед Балин пое на север. И аз исках да тръгна, но децата бяха уморени, дъждът не спираше и Сийнуин ме убеди, че ще спестим повече време, ако тази нощ си починем под покривите на Акве Сулис и тръгнем освежени на сутринта. Поставих стражи около банята и пузнах жените и децата в огромния, вдигащ пара басейн с гореща вода. После

изпратих Исса с двадесетина мъже да претърсят града за оръжие, което да раздадем на опълчението. След това изпратих да повикат Силдид и го попитах колко храна е останала в града.

– Почти никаква, лорд! – заяви той, твърдейки че вече е изпратил на север шеснайсет каруци със зърно, сушено месо и осолена риба.

– Претърси ли къщите на хората? – попитах аз. – Църквите?

– Само градските складове за зърно, лорд.

– Тогава хайде да потърсим както трябва – предложих аз и до смрачаване събрахме още седем пълни каруци с ценни провизии. Изпратих каруците на север още същата вечер, въпреки късния час. Волските коли са бавни и беше по-добре да тръгнат вечерта, отколкото на сутринта.

Исса ме чакаше в двора на храма. Вече беше успял да претърси града за оръжие и бе намерил седем стари меча и десетина копия за лов на глигани, а хората на Силдид бяха открили още петнадесет копия, осем от тях счупени, но Исса имаше и други новини.

– Разправят, че в храма има скрито оръжие, господарю – каза ми той.

– Кой ти каза?

Исса посочи някакъв млад брадат мъж с кървава месарска престилка на гърдите.

– Той смята, че след бунта в храма са скрити множество копия, а свещеникът отрича.

– Къде е свещеникът?

– Вътре, господарю. Той ми каза да се махам, когато го запитам.

Взех на един дъх стъпалата към храма и нахълтах през огромната врата. Някога това е било светилище на Минерва и Сулис, първата бе Богиня на римляните, а втората на бритите. Но езическите божества бяха изхвърлени и на тяхно място се бе настанил християнският Бог. Когато бях в този храм последния път вътре имаше огромна бронзова статуя на Минерва с множество блещукащи около нея светилници, но по време на християнския бунт статуята беше разрушена. Сега от нея бе останала само кухнята глава на Богинята, която бе забучена на една тояга и стърчеше зад християнския олтар като трофей.

– Това е Божи дом – изръмжа предизвикателно свещеникът. Той извършваше някакви тайнства върху олтара си, заобиколен от плачещи жени, но прекъсна церемониите си, за да се изправи срещу мен. Беше млад човек, пълен с пламенна страст, един от свещениците, които предизвикаха размириците в Думнония и които Артур бе оставил живи, за да може разочарованието от неуспеха на бунта да ги измъчва. Но този

свещеник очевидно не бе изгубил нито капка от религиозния си бунтарски дух.

– Божи дом! – викна той пак. – И ти го оскверняваш с меч и копие! Би ли влязъл с оръжие в замъка на своя господар, а? Защо тогава влизаш с оръжие в дома на моя Господ?

– След седмица – казах аз, – това ще бъде храм на Тунор и те ще принасят в жертва твоите деца, там където стоиш сега. Има ли тук копия?

– Никакви? – каза той предизвикателно. Жените изпищяха и отстъпиха встрани, когато се качих по стъпалата на олтара. Свещеникът вдигна кръст срещу мен.

– В името на Бог, и в името на Неговия свети Син и в името на Светия Дух. Не!

Последният вик бе предизвикан от това, че извадих Хюелбеин и го използвах, за да избия с него кръста от ръката му. Парчето дърво изтрака и се плъзна по мраморния под, а аз допрях острието до сплетената му брада.

– Ще разруша това място камък по камък, за да намеря копията – заканих се аз, – и ще зароя твоя нещастен труп под камънака. Така че казвай къде са!

Това подейства и той омекна. Копията, които беше трупал с надеждата да бъдат използвани в нов бунт за издигане на християнин на престола на Думнония, бяха скрити под олтара в крипта. Някога тук са били пазени съкровищата, които хората носели, за да молят Сулис да излекува болестите и недъзите им. Изплашеният свещеник ни показа как да повдигнем мраморната плоча, под която имаше яма пълна догоре със злато и оръжие. Оставихме златото, но занесохме копията на опълченците на Силдид. Съмнявах се, че от тия шейсет мъже щеше да има някаква реална полза в битка, но поне като са въоръжени, мислех си, ще приличат на воини и отдалече можеха да внушат на саксите уважение. Наредих на опълченците да бъдат готови да тръгнат на поход сутринта и да приготвят колкото храна могат да намерят.

Онази нощ спяхме в храма. Разчистих олтара от християнските принадлежности и поставих главата на Минерва между два светилника, за да ни пази през нощта. Дъждът се процеждаше през покрива и образуваше локви на мраморния под, но по някое време преди зазоряване най-сетне спря да вали и денят изгря с чисто небе и свеж студен вятър от изток.

Напуснахме града преди да изгрее слънцето. Само четиридесет от

градските опълченци тръгнаха с нас, останалите бяха изчезнали през нощта, но по-добре да имаш четиридесет готови на всичко мъже, отколкото шейсет несигурни съюзници. Сега по пътя нямаше бегълци, защото бях разпространил слуха, че е най-безопасно да се отиде в Глевум, а не в Кориниум, така че сега пътят на запад бе задръстен с народ и добитък. А нашият път ни водеше на изток към изгряващото слънце. Това бе Фоският път, който тук вървеше прав като копие заобиколен от римски гробници. Гуинивиър превеждаше надписите, чудейки се че тук са били погребвани хора, родени в Гърция или в Египет, или в самия Рим. Имаше ветерани от легионите, останали в родината на британските си съпруги и създали свой дом близо да лековитите извори на Акве Сулис, а техните покрити с мъх надгробни камъни понякога благодаряха на Минерва или на Сулис, че ги бяха дарили с още години живот. След час гробниците останаха зад нас и долината се стесни, защото стръмните хълмове северно от пътя притискаха все по-отблизо поляните край брега на реката. Знаех, че скоро пътят рязко ще свие на север и ще се закатери нагоре по хълмовете, които се намираха между Акве Сулис и Кориниум.

Когато стигнахме до тясната част на долината, видяхме каруцарите тичешком да се връщат към нас. Те напуснаха Акве Сулис предния ден, но бавните им коли не бяха стигнали по-далече от мястото, където пътят завиваше на север, и сега на зазоряване те бяха изоставили седемте товара със скъпоценна храна.

– Сакси! – викна единият докато тичаше към нас. – Там има сакси!

– Глупак – изръмжах тихо аз и викнах на Исса да спре бягащите мъже. Бях дал на Гуинивиър да язди моя кон, но сега тя слезе и аз непохватно се метнах на седлото и пришпорих животното напред.

Пътят завиваше на север на по-малко от километър пред нас. Каруцарите бяха изоставили воловете и колите точно на завоя и аз подминах колоната, за да погледна нагоре по склона. В първия момент нищо не видях, после на билото зад няколко дървета се мярнаха конници. Бяха на около осемстотин метра и силуетите им ясно се очертаваха на фона на изсветляващото небе, но не можех да видя отличителните знаци по щитовете им. Реших, че са по-скоро брити, отколкото сакси, защото враговете ни не разчитаха много на конници.

Подкарах кобилата нагоре по склона. Конниците останаха неподвижни. Само ме наблюдаваха, но после, на билото, вдясно от мен, се появиха още мъже. Тези бяха копиеносци и над главите им стърчеше боен щандарт, който ми показва, че се бях излъгал.

На високия прът бе забит череп с нещо като дрипи под него и аз си спомних щандарта на Сердик с вълчия череп и окачената под него човешка кожа. Мъжете бяха сакси и ни препречваха пътя. Не се виждаха много воини – може би една дузина конници и петдесет-шейсет пешаци, но бяха заели възвишенията, пък и не можех да знам колко се криеха от татък билото. Спрях кобилата и се вгледах в копиеносците и този път видях слънчева светлина да проблясва по широките остриета на брадвите, които мъжете носеха. Трябва да бяха сакси. Но откъде се бяха взели? Балин ми беше казал, че и Аел, и Сердик напредват по долината на Темза, значи тези хора вероятно бяха дошли от юг, но може би бяха от копиеносците на Сердик, които служеха при Ланселот. Не че имаше някакво значение кои бяха, единственото, което имаше значение беше, че препречваха пътя ни. Появиха се още врагове, целият хоризонт над билото се наъби от копията им.

Обърнах кобилата и видях Исса, който водеше най-опитните от моите копиеносци покрай волските коли, запречили завоя на пътя.

– Сакси! – викнах му аз. – Направете тук стена от щитовете!

Исса се вгледа във войниците в далечината.

– Тук ли ще се бием с тях, господарю? – попита той.

– Не.

Не смеех да приема битка в такова лошо място. Щяха да ни принудят да се катерим нагоре по хълма и през цялото време щяхме да се тревожим за семействата, останали зад нас.

– Тогава какво? Към Глевум? – предположи Исса.

Поклатих глава. Пътят към Глевум бе задръстен от бегълци и ако бях на мястото на сакския военачалник, повече от всичко на света бих искал да преследвам по-малобройния си противник по такъв път. Нямаше да можем да вървим по-бързо от тях, защото щяха да ни пречат бегълците, а за тях щеше да е съвсем просто да си проправят път със сеч през тези паникьосани хора и да ни избият. Възможно бе, даже това беше по-вероятно, саксите изобщо да не ни преследват, а да се изкушат да разграбят града, но този риск аз не смеех да поема. Отново се вгледах към издълженото било – врагът ставаше още по-многоброен. Невъзможно бе да се преброят, но това явно не беше малък отряд. Моите хора правеха стена от щитовете, но аз знаех, че тук няма да можем да се бием. Саксите бяха повече и заемаха възвишенията. Да се бием тук, означаваше да умрем.

Извъртях се на седлото. На по-малко от километър северно от Фоския път се виждаше едно от укрепленията, останали от древните хора.

Земният насип, вече доста ерозирал, увенчаваше билото на стръмен хълм. Аз вдигнах ръка към обраслите в трева укрепителни валове.

– Ще идем там – отсякох аз.

– Там ли, господарю? – попита объркан Исса.

– Ако се опитаме да им избягаме – обясних аз, – Децата няма да могат да се движат бързо и накрая копелетата ще ни хванат. Ще бъдем принудени да направим стена от щитове, да оставим семействата в центъра ѝ, и последният, който ще умре от нас, ще чуе първата от нашите жени да пищи. По-добре да идем някъде, където те биха се поколебали да нападнат. Накрая те ще трябва да изберат. Или ще ни оставят намира и ще тръгнат на север, и тогава ние ще тръгнем след тях, или ще се бият, а ако ние сме заели върха ще имаме шанс да победим. И то не малък шанс – добавих аз, – защото Кълхуч ще мине оттук. След ден-два може дори да сме повече от тях.

– Значи изоставяме Артур? – попита Исса, потресен от тази мисъл.

– Ще държим далеч от Кориниум цял боен отряд на саксите – казах аз. Но и сам не бях доволен от избора, който бях направил, защото Исса беше прав. Аз изоставях Артур, но не смеех да рискувам живота на Сийнуин и дъщерите си. Целият внимателно обмислен от Артур план се бе провалил. Кълхуч бе отрязан някъде на юг, аз бях приклящен при Акве Сулис, а Кунеглас и Енгас Мак Ейрем бяха на километри от Кориниум.

Върнах се да си взема ризницата и оръжието. Нямах време да си сложа нагръдника, но си надянах шлема с вълчата опашка, намерих най-тежкото си копие и нахлузих щита на лявата си ръка. Дадох отново кобилата си на Гуинивиър и ѝ казах да поведе семействата нагоре по хълма. След това заповядах на опълченците и на моите новобранци да обърнат каруците с храната и да ги подкарат към укреплението.

– Не ме интересува как ще го направите – казах им аз, – но искам да опазите храната от врага. Дърпайте каруците нагоре, ако щете на ръце, но ги закарайте до върха!

Вярно, че изоставих волските коли на Арганте, но по време на война, каруца пълна с храна е много по-ценна от злато, а аз бях решен да запазя тази провизии за хората си. Щях да изгоря каруците и всичко в тях, ако се наложеше, но за сега щях се да опитам да спася храната.

Върнах се при Исса и зах мястото си в центъра на стената от щитове. Вражите редици се съгъстваха и аз ги чаках да се втурнат стремглаво в атака надолу по хълма всеки миг. Те бяха повече от нас, но все още не тръгваха и колкото по-дълго се колебаеха, толкова повече време оставяха на нашите семейства и на каруците със скъпоценните припаси да

стигнат до върха на хълма. Постоянно се обръщах да поглеждам назад, следейки бавното напредване на волските коли и точно когато бяха прехвърлили средата на стръмния склон, заповядах на хората си да отстъпят.

Отстъплението ни накара саксите да тръгнат в атака. Те запищяха предизвикателства и бързо се спуснаха по хълма, но шурмът им бе закъснял. Хората ми се върнаха назад по пътя, прекосиха през един плитък брод потока, който ромолеше между хълмовете, хукнал към реката. Сега вече ние бяхме по-високо, защото отстъпвахме нагоре по стръмния склон на хълма, увенчан с древното укрепление. Моите хора поддържаха прави редиците си, щитовете им се припокриваха, а между тях стърчаха здраво стиснатите копия. Пред това доказателство за висока дисциплина и умение саксите спряха преследването на петдесет крачки от нас. Задоволиха се да ни крещят предизвикателства и обиди, а един от техните голи магьосници, които плескаха с краешки изпражнения косите си, за да оформят стърчащи кичури, танцуваше отпред и ни проклинаше. Наричаше ни свини, страхливци и кози. Той ни проклинаше, а аз ги броях. В тяхната стена имаше сто и седемдесет души, а зад тях идваха и други, които още не се бяха наредили. Аз броях тях, а сакските командващи стояха на конете зад своята стена от щитове и брояха нас. Сега вече ясно виждах бойния им шандарт и наистина беше вълчия череп на Сердик с увисналата под него човешка кожа, но самият Сердик не се виждаше. Това трябва да беше един от неговите бойни отряди, дошли южно от Темза. Отрядът беше далеч по-многоброен от нас, но неговите водачи бяха твърде предвидливи, за да ни нападнат. Те знаеха, че могат да ни победят, но знаеха и какви ужасни жертви щяха да понесат в бой със седемдесет опитни воители. За тях бе достатъчно, че бяха успели да ни отклонят от пътя.

Ние бавно отстъпвахме нагоре по хълма. Саксите ни наблюдаваха, но само магьосникът им ни следваше, а след малко и той загуби интерес. Плю по нас и си тръгна. Ние с мощни възгласи посрещнахме страхливостта на нашия враг, но, да си кажа честно, аз въздъгнах с облекчение, че ни се размина атаката им.

Цял час ни отне прехвърлянето на седемте каруци със скъпоценната храна през древните торфени укрепления и изтеглянето им върху леко закръгления връх на хълма. Обходих овалното плато и установих, че това е чудесна отбранителна позиция. Върхът имаше триъгълна форма и при всяка от трите му страни земята стръмно пропадеше надолу, така че всеки нападател би бил принуден с труд да се придвижва напред само за

да се наниже на нашите копия. Надявах се, че при такива стръмни склонове саксите изобщо нямаше да се решат на атака и че след ден-два вражият отряд ще си тръгне, а ние ще можем да поемем на север към Кори ниум. Щяхме да закъснеем и Артур без съмнение щеше да ми е ядосан, но за сега поне бях опазил тази част от думнонската войска. Ние бяхме повече от двеста копиеносци и защитавахме тъпа жени и деца, седем волски коли и две принцеси, и бяхме намерили убежище на обрасъл с трева връх високо над дълбока речна долина. Намерих един от опълченците и го попитах за името на хълма.

– Нарича се както и градът, господарю – отговори той, очевидно недоумяващ за какво ми трябва да знам това име.

– Акве Сулис значи? – уточних аз.

– Не, господарю! Старото име! Името от преди идването на римляните.

– Бадън – досетих се аз.

– А това е Минид Бадън, господарю – потвърди той.

Връх Бадън. След време поетите щяха да накарат това име да зазвони по цяла Британия. Щяха да пеят за него в хиляди замъци, то щеше да пали кръвта дори на неродените деца, но в онзи момент името Минид Бадън не означаваше нищо за мен. Беше просто един удобен хълм, обрасло с трева укрепление, и място, където, макар и съвсем без желание, бях забил в земята моите две знамена. Едното със звездата на Сийнуин, а другото, което бяхме намерили и спасили от волските коли на Арганте, украсено с мечката на Артур.

И така, в утринната светлина под напора на изсъхващия вятър плющяха мечката и звездата и предизвикваха саксите.

На Минид Бадън.

* * *

Саксите бяха предпазливи. Не нападнаха когато ни видяха и когато бяхме най-уязвими, а сега след като се укрепихме на върха на Минид Бадън, се задоволиха да седнат в южното подножие на хълма и просто ни наблюдаваха. Следобеда голям отряд вражи копиеносци тръгна към Акве Сулис. Щяха да открият, че градът е изоставен и почти пуст. Очаквах да видя пламъци и дим от горящи сламени покриви, но огньовете не се появиха, а привечер саксите се върнаха от града, натоварени с плячка. Сенките на спускащата се нощ разстлаха мрак над речната долина и докато ние на върха на Минид Бадън все още изпращахме последните отблясъци на дневната светлина, мракът под нас се изпъстри с

лагерните огньове на врага.

Сред хълмистата земя на север от нас се виждаха още огньове. Минид Бадън бе като крайбрежен остров отделен от онези хълмове с висока затревена котловина. Мина ми мисълта да прекосим тази висока котловина през нощта, да се изкатерим на билото отвъд нея и да намерим път между хълмовете към Кориниум; затова преди здрач пратих Исса с двадесет души да разузнаят пътя, но те се върнаха и съобщиха, че по билото отвъд котловината е пълно със сакски конници-разузнавачи. Все още не се отказвах от възможността да се опитаме да избягаме на север, но знаех, че сакските конници щяха да ни видят и преди да изгрее деня целият им отряд щеше да бъде по петите ни. До късно през нощта обмислях двете възможности, и накрая избрах по-малкото зло: да останем на Минид Бадън.

Саксите трябва да бяха решили, че ние сме страшна войска. Командвах двеста шестдесет и осем мъже, а саксите не можеха да знаят, че само една трета от тях бяха елитни копиеносци. Другите едва ли щяха да ги изплашат – четиридесет души от градското опълчение, тридесет и шест – калени в битки воители, охранявали Каер Кадарн или двореца в Дурновария (макар че повечето от тези три дузини мъже бяха вече стари и бавни), а останалите сто и десет бяха млади момчета, които още не бяха влизали в битка. Моите седемдесет опитни копиеносци и дванадесетте Черни щита на Арганте бяха сред най-добрите воители на Британия и макар да не се съмнявах, че тридесет и шестте ветерани щяха да бъдат от полза и че младежите също можеха да се окажат страшни воители, все пак войската ми беше твърде малка, за да може да защитава нашите сто и четиридесет жени и седемдесет и девет деца. Но поне имяхме много храна и вода, защото бяхме домъкнали на върха седемте каруци със скъпоценния товар, а по склоновете на Минид Бадън имаше три извора.

До падането на нощта успяхме да преброим врага срещу нас. В долината имаше около триста и шестдесет сакси и поне още осемдесет в земите на север. Тези копиеносци бяха достатъчни да ни държат на Минид Бадън, но вероятно не бяха достатъчно, за да ни нападнат. Всяка от трите плоски голи страни на върха беше дълга по триста крачки. Общата им дължина бе твърде голяма, за да може моята малка войска да ги защитава едновременно, но ако врагът се решеше на атака, щяхме да ги видим отдалече и щях да имам време да разположа копиеносците така че да посрещнем нападението им. Реших, че дори да ни атакуват едновременно от две или три страни, пак щях да мога да ги удържа, защото саксите трябваше да се катерят по много стръмен склон, а моите хора

щяха да бъдат отпочинали и свежи. Но ако броят на враговете ни се увеличише, те щяха да ни смажат. Молах се тези сакси да са просто силен отряд, изпратен да събира провизии, и като обрат да що храна намерят в Акве Сулис и речната долина да се върнат на север и да се присъединят към Аел и Сердик.

На следващото утро видяхме, че саксите са все още в долината, където димът от техните лагерни огньове се смесваше с утринната мъгла. Щом изгъна мъглата, видяхме, че саксите секат дървета, за да си правят колиби – очевидно доказателство, че възнамеряваха да останат тук. Моите хора сновяха по склоновете на хълма и режеха ниските храсти и брезови издънки, които можеха да прикрият промъкващи се врагове. Домъкнаха клоните и малките дръвчета до върха и ги натрупаха като допълнително бойно укрепление върху остатъците от земния вал, издигнат от древните хора. Бях пратил други петдесет човека по билото на хълма северно от котловината да нарежат дърва за огън. После разтоварихме храната от една волска каруца и довлякохме с нея дървата. Хората ми бяха отсекли и достатъчно стволове, от които направихме дълга дървена колиба, макар че, за разлика от покритите със слама или торф колиби на саксите, нашата представляваше по-скоро подобие на колиба от нестабилно подредени между четири каруци необработени дънери, грубо покрити с клони, но поне бе достатъчно голямо, за да подслони жените и децата.

Първата нощ бях изпратил двама копиеносци на север. И двамата бяха хитри дяволи от новобранците и аз заповядах на всеки от тях да се опита да стигне до Кориниум и да каже на Артур за положението, в което бяхме изпаднали. Съмнявах се, че той би могъл да ни помогне, но поне щеше да узнае какво се бе случило. Целия следващ ден бях на тръни, страхувах се да не видя двете момчета да тичат, завързани зад конете на сакски разузнавачи. Но те не се появиха. По-късно научих, че и двамата бяха успели да стигнат до Кориниум.

Саксите довършиха колибите си, а ние натрупахме още тръни и клонак върху ниските укрепления. Никой от враговете ни не се приближи до върха, нито пък ние слязохме надолу, за да ги предизвикваме. Разделих върха на части, и всяка част поверих на един отряд копиеносци. Моите седемдесет опитни бойци, най-добрите в малката ми войска, трябваше да охраняват ъгъла на укреплението, обърнат на юг срещу врага. Разделих новобранците на два отряда, по един на двата фланга на опитните воители. Защитата на северната страна на хълма поверих на дванадесетте Черни щита, подкрепени от опълчението и охраната на Каер

Кадарн и Дурновария. Водач на Черните щитове бе един покрит с белези грубиян на име Найол, ветеран със стотина набези за зърно зад гърба си и с натежали от бойни пръстени ръце. Найол издигна на северната страна на укрепленията свой собствен импровизиран боен щандарт, който представляваше обелена брезова фиданка, забита в торфа, със завързано в горния край парче от черно наметало. В този измислен ирландски щандарт имаше нещо диво, дръзко и предизвикателно.

Все още не се бях отказал от надеждата да се измъкнем от този капан. Саксите може да си бяха направили колиби в речната долина, но възвишенията на север продължаваха да ме изкушават и на втория ден следобед пришпорих коня си, прекосих котловината, която се намираше срещу знамето на Найол и стигнах до отсрещното било. Отвъд хребета под бързо препускащите облаци се простираше огромно пусто поле. До мен се приближи Ийчърн, опитен воин, на когото бях поверил командването на един от новобранските отряди, изпратени а сечат дърва. Той видя накъде гледам, досети се какво ми минава през ума и плю.

– Копелетата са там, там са – каза той.

– Сигурен ли си?

– Идват и си отиват, господарю. Все конници.

Ийчърн имаше брадва в дясната си ръка и сега я вдигна, за да посочи с нея на запад, където покрай пустото поле лежеше една малка долина, ориентирана в посока север-запад. Тя бе обрасла с гъсти дървета, макар че от тях се виждаха само върховете на короните им.

– Има път сред ония дървета саксите точно там се мотаят – каза Ийчърн.

– Пътят трябва да води към Глевум – предположих аз.

– Първо води при саксите, господарю. Копелетата са там, там са. Чух брадвите им.

Което означаваше, че пътя по долината е препречен с повалени дървета. Все още не се отказвах от идеята за бягство. Ако унищожим храната, мислех си аз, и оставим всичко, което можеше да забави хода ни, можеше и да успеем да пробием този сакски обръч и да стигнем до войската на Артур. Цял ден съвестта ми ме глождеше, защото моят дълг недвусмислено ми повеляваше да бъда с Артур и колкото по-дълго ме държаша приклящен на Минид Бадън, толкова по-трудна ставаше неговата задача. Чудех се дали ще можем да преминем през пущинака през нощта. Щеше да има половин луна, и това бе достатъчно, за да ни освети пътя, така че ако вървахме бързо със сигурност щяхме да изпреварим основната част от сакския отряд. Можеха да ни настигнат шепа сакски

конници, но моите копиеносци можеха да се справят с тях. Но какво имаше отвъд зелената пустош? Хълмиста земя, със сигурност, прорязана, без съмнение от реки, придошли от последните дъждове. Трябваше ми път, трябваша ми бродове и мостове, трябваше ми скорост иначе децата щяха да изостанат, копиеносците щяха да се бавят с тях, защото бяха длъжни да ги защитават, тогава саксите щяха да връхлетят върху нас като вълци догонващи стадо овце. Можех да си представя бягството ни от Минид Бадън, но не виждах как ще прекосим километрите, които ни делеяха от Кориниум, без да станем жертва на вражките остриета.

На смрачаване взех решение. Все още обмислях бърз марш на север и се надявах, че като оставим огньовете да горят ярко ще можем да измамим врага, че кротко си стоим на върха на Минид Бадън. Но до края на този втори ден пристигнаха още сакси. Дойдоха от североизток, т.е. от посоката, в която се намираще Кориниум и стотина от тях се придвижиха към пустото поле, което се надявах да прекося, после заобиколиха и от юг и заставиха моите дървосекачи да напуснат гората и през седловината да се върнат обратно на Минид Бадън. Сега вече наистина бяхме в капан.

Тази нощ седнах край един огън до Сийнуин.

– Това ми напомня за оная нощ в Инис Мон – казах ѝ аз.

– И аз затова си мислех – погледна ме тя.

Тогава бяхме открили Свещения съд на Клидно Ейдин, и се бяхме сгушили в едни скали, обградени отвсякъде от войската на Диурнач. Никой не се надяваше да оживее, но тогава Мерлин се бе върнал от света на мъртвите и ми се бе присмял.

– Обсадени сме, нали? – попита тогава той. – И те са повече от нас, нали? – бях кимнал утвърдително и на двете му предположения, а Мерлин се засмя. – И това ми било господар на бойци!

– „Забъркал си ни в страхотна каша“ – рече Сийнуин, опитвайки се да подражава на гласа на Мерлин. Споменът я накара да се усмихне, после въздъхна. – Ако ние не бяхме с теб – посочи тя към жените и децата, – какво щеше да направиш?

– Щях да тръгна на север. Да приема битка ей там – кимнах към сакските огньовете, които горяха на възвишението отвъд котловината, – после щях да продължа на север.

Всъщност не бях съвсем сигурен, че щях да постъпя така, защото подобно бягство означаваше да изоставя всеки ранен в битката на хребета, но с останалите, без жените и децата, които щяха да ни бавят, сигурно щяхме да се изплъзнем от преследващите ни сакси.

– Ами ако помолиш саксите да оставят жените и децата да си отидат с мир? – тихо предложи Сийнуин.

– Веднага ще се съгласят – казах аз, – и щом излезете извън обсега на нашите копия, ще ви хванат, ще ви изнасят, ще ви избият и ще побоят децата.

– Значи идеята не е добра – промълви Сийнуин.

– Не.

Тя облегна глава на рамото ми, внимателно, за да не събуди Серен, която спеше отпуснала своята глава в скута на майка си.

– И колко време ще можем да издържим?

– Бих могъл да умра от старост на Минид Бадън – отговорих аз, – стига да не изпратят повече от четиристотин души в атака срещу нас.

– А дали ще изпратят?

– Вероятно не – излъгах аз, и Сийнуин разбра, че я лъжа. Разбира се, че щяха да изпратят повече от четиристотин мъже. По време на война, това го бях забелязал, врагът обикновено прави това, от което най-много се страхуваш, така че и този път врагът щеше да прати срещу нас всички копиеносци, които бяха тук.

Сийнуин полежа мълчаливо известно време. Някъде в лагера на саксите лаеха кучета, и звукът ясно кънтеше в тихата нощ. Нашите кучета също се разляха и малката Серен се размърда в съня си. Сийнуин погали косата на дъщеря си.

– Ако Артур е в Кориниум – попита тихо тя, – защо саксите идват тук.

– Не знам.

– Мислиш ли, че накрая ще тръгнат на север, за да се присъединят към основната част от тяхната войска?

Така мислех преди, но с пристигането на все повече и повече сакси бях започнал да се съмнявам в това. Сега подозирах, че сме пред голяма вража войска, която се е опитвала да върви на юг, да заобиколи Кориниум с голям завои през хълмовете и да излезе при Глевум в гръб на Артур. Друга причина не можех да измисля за появата на толкова много сакси в долината на Акве Сулис, но това не обясняваше защо останаха тук, а не продължиха похода си. Вместо да си тръгнат, те започнаха да си правят колиби, което означаваше, че имат намерение да ни обсаждат. В такъв случай, помислих си аз, оставайки тук, ние ще направим услуга на Артур. Държахме голям брой от враговете му далеч от Кориниум, макар че ако правилно бяхме преценили силите на саксите, те имаха повече от достатъчно мъже, за да смажат и Артур, и нас.

Седяхме със Сийнуин и мълчахме. Дванадесетте Черни щита бяха започнали да пеят и когато тяхната песен свърши, моите хора отговориха с бойната песен на Илтид. Моят менестрел, Пирлиг, им акомпанираше с арфата си. Беше си намерил кожен нагръдник и се бе въоръжил с копие и щит, но всичко това изглеждаше странно на неговата крехка фигура. Надявах се никога да не му се наложи да остави арфата си и да използва копието, защото тогава щеше да се е сринала и последната ни надежда. Представих си как саксите пъплят нагоре по хълма и вият от удоволствие, че в ръцете им ще паднат толкова много жени и деца, но веднага прогоних тази ужасна мисъл. Трябваше да оцелеем, трябваше да защитим укреплението си, трябваше да победим.

На следващата сутрин, под небе натежало от сиви облаци, избутвани от хладен свеж вятър, донесъл пръски дъжд от запад, аз облякох военните си доспехи. Те бяха тежки и аз нарочно не си ги бях сложил досега. Но пристигането на нови сакски подкрепления ме бе убедило, че ще се наложи да се бием, така че, за да вдъхна кураж на хората си, реших да облека най-хубавата си ризница. Най-напред върху лепената си риза и вълнените тесни панталони, навлякох кожена туника, която ми стигаше до коленете. Кожата бе достатъчно дебела, за да издържи на замах с меч, но не и на пробивната сила на копието. Върху туниката нахлузих скъпоценната плетена римска ризница, която моите роби бяха лъснали така че малките брънки светеха. Ризницата беше украсена по ръбовете, врата и ръкавите със златни пръстени. Беше скъпа направа, една от най-скъпите в Британия, и изработена така добре, че можеше да спре всеки удар с изключение на най-свирепия пробив с копие.

Кожените ми ботуши, високи до коленете, бяха общити с бронзови ленти, за да се плъзгат по тях ударите, идващи под стената от щитове, а на ръцете си имах дълги до лактите ръкавици с пришити към тях железни платки, които пазеха предмишниците ми. Шлемът ми бе украсен със сребърни дракони, които се катереха към златния му връх, а там бе закачена вълчата опашка. Шлемът се спускаше над ушите ми, отзад имаше парче от сплетени пръстени, което пазеше врата ми, а отпред имаше забрало, което можеше да се отваря и затваря пред лицето, така че врагът да не вижда човек пред себе си, а покрит с желязо убиец с два тъмни процепа за очите. Това бе скъпа ризница на голям военачалник и бе направена така че да внушава страх на врага. Затегнах колана с ножницата на Хюелбейн върху ризницата, завързах наметалото около врата си и стиснах най-тежкото бойно копие. Така облечен и с щит, увиснал на гърба ми, аз обходих укреплението на Минид Бадън, за да ме видят

всичките ми хора и всички врагове, които гледаха към нас, да разберат, че един господар на бойци е готов за битка. Завърших обиколката си в южния край на нашата отбрана и там застанал високо над врага вдигнах полите на плетената ризница и на кожената туника и се изпиках надолу срещу саксите.

Не знаех, че Гуинивиър е наблизо, и я забелязах едва когато тя се изсмя и смехът ѝ провали донякъде моя жест, защото ме смути. Тя махна с ръка, за да спре още неизреченото ми извинение.

– Ти наистина изглеждаш добре, Дерфел – каза Гуинивиър.

Аз отворих забралото на шлема си.

– Имаше време, когато се надявах никога повече да не ми се налага да обличам тези доспехи, лейди.

– Говориш съвсем като Артур – кисело отбеляза тя. После мина зад мен, за да се полюбува на сребърните ленти, които образуваха звездата на Сийнуин върху щита ми. – Не мога да разбера – каза тя, след като отново застана пред мен, – защо обикновено се обличаш като свинар, а изглеждаш така великолепно като воин.

– Не е вярно, че се обличам като свинар – възмутих се аз.

– Не като мой свинар, защото аз не мога да понасям развлечени хора около себе си дори и да са пастири, така че винаги съм се грижила да имат прилични дрехи.

– Къпах се миналата година – похвалих се аз.

– Толкова скоро! – вдигна вежди Гуинивиър в престорено удивление. Носеше ловен лък и колчан със стрели на гърба си. – Ако дойдат – забеляза тя погледа ми, – ще изпратя някои от тях в Отвъдния свят.

– Ако дойдат – казах аз, убеден, че наистина ще дойдат, – ще видите само шлемове и щитове и стрелите ви ще отидат на вятъра. Изчакайте докато се изправят, за да се бият с нашата стена от щитове и тогава се целете в очите им.

– Моите стрели няма да отидат на вятъра, Дерфел – мрачно обеща тя.

Първата заплаха дойде откъм север, където новодошлите сакси образуваха стена от щитове сред дърветата отвъд котловината, която разделяше Минид Бадън от хълмистата земя. Нашият най-пълноводен извор бе в котловината и вероятно саксите искаха да ни лишат от водите му, защото след пладне тяхната стена от щитове се придвижи напред и застана в малката долина. Найол ги наблюдаваше от нашите укрепления.

– Осемдесет човека – каза той.

Аз доведох Исса и петдесет от моите хора на северната стена на укрепението – те бяха повече от достатъчно, за да обърнат в бягство осемдесет сакси, които с усилие се катерят нагоре. Но скоро стана ясно, че саксите нямат намерение да атакуват, а искат да ни примамят долу в котловината, където можеха да се сражават с нас при по-равностойни условия. И щом слезехме там, без съмнение от гората щяха да изскочат още сакси, за да ни видят сметката.

– Ще стоите тук – наредих на хората си, – никакво слизане надолу! Тук ще стоите!

Саксите ни се подиграваха. Някои поназнайваха отделни думи от езика на бритите и те им бяха достатъчни, за да ни наричат страхливци, жени или червеи. От време на време някоя малка група се изкатерваше до средата на склона, за да ни изкуши да развалим строя си и да хукнем надолу, но Найол, Исса и аз успокоявахме духовете сред нашите. Един сакски магьосник се заклатушка по мокрия склон към нас на кратки нервни прибежки, ломотейки някакви монотонни напеви. Беше гол, наметнат с вълчи кожи, а косата му стърчеше слепена с кравешки изпражнения в един единствен дълъг рог. Той изпищя проклятията си, с вой отправя към нас магическите си слова после хвърли шепа малки костички към щитовете ни, но ние продължавахме да стоим неподвижни. Магьосникът плю три пъти, после треперещ хукна надолу към котловината, където един сакски старейшина се опита да изкуши някой от нас да излезе на двубой. Той беше широкоплещест мъж със сплетена грива от мазна, мръсна златиста коса, която висеше и се спускаше над разкошна златна огърлица. Брадата му бе сплетена и завързана с черни ленти, нагръдника му беше железен, наколениците от украсен римски бронз, а на щита му бе изрисувана глава на озъбен вълк. От шлема му стърчаха два биволска рога, а върху тях бе набучен вълчи череп, украсен с множество черни ленти. Горната част на ръцете над лакътя и бедрата му бяха увити с парчета черна рунтава кожа. Саксът носеше огромна двуостра бойна брадва, а от колана му висеше дълъг меч и един от ония къси ножове с широки остриета, които се наричаха *сеакс*, оръжието, дало името на саксите. Известно време той призоваваше самия Артур да слезе и да се бие с него, после му омръзна и реши да предизвика мен. Започна да ме нарича страхливец, бърлив роб и син на курва, болна от проказа. Говореше на собствения си език, което означаваше, че никой от моите хора не разбира какво казва, така че оставих думите му да минат покрай мен и да отлетят с вятъра.

После, късно следобед, когато дъждът бе спрял, и на саксите им бе

омръзнало да ни примамват да приемем битка в котловината, те домъкнаха три пленени деца. Децата бяха много малки, не повече от пет-шестгодишни, и към вратлетата им бяха насочени сеакси.

– Елате долу – викна големият сакски старейшина, – или те ще умрат!

Исса ме погледна.

– Нека да отида, господарю – помоли се той.

– Това е моята част от укреплението – изръмжа Найол, водачът на Черните щитове, – Аз ще нарежа копелето на филийки.

– Това е моят връх – казах аз. Беше дори нещо повече от моя връх, беше мой дълг да се бия в първия дуел на битката. Един крал можеше да остави най-великия си боец да се бие вместо него, но военачалникът нямаше право да праща хора там, където сам не би отишъл. Така че аз затворих забралото на шлема си, докоснах както си бях с ръкавицата вградените свински костици в дръжката на Хюелбейн, после натиснах ризницата на гърдите, за да усетя малката издутината, оформена от брошката на Сийнуин. Така уверил се, че силите на доброто са на моя страна, ми нах през грубо нахвърляната ни палисада и тръгнах надолу по склона.

– Ти и аз! – викнах аз на високия сакс на собствения му език, – За техния живот – вдигнах копие то си към трите дечица.

Саксите заръмжаха доволни, че са успели да накарат поне един брит да слезе при тях. Те се отдръпнаха, замъквайки децата със себе си, и освободиха котловината за двубоя между техния велик боец и мен. Якият сакс стисна зрадро голямата брадва и плю върху кокичетата.

– Ти говориш езика ни добре, свиня такава – поздрави ме той.

– Такъв ви е езикът – свински – отговорих аз.

Той хвърли бравдата високо във въздуха, и острието ѝ проблесна, отразило слабата слънчева светлина, която се опитваше да пробие облациите. Бравдата беше дълга, а двуострата ѝ глава – тежка, но той с лекота я улови за дръжката. Повечето хора биха се затруднили да размахват такава масивно оръжие дори за кратко време, да не говорим да подхвърлят и да го хващат, но това изглеждаше толкова лесно, когато го правеше този сакс.

– Артур не посмя да дойде и да се бие с мен – каза той, – така че вместо него ще убия теб.

Споменаването на Артур ме обърка, но не беше моя работа да изваждам врага от заблуждение, ако той беше убеден, че Артур е на Мид Бадън.

– Не му е работа на Артур да избива червеи – отговорих аз, – така

че ме помоли аз да ти видя сметката, после да заровя тлъстия ти труп с краката на юг, та за вечни времена да се скиташ сам и измъчен и никога да не намериш пътя към Отвъдния свят.

Той плю.

– Квичиш като болно прасе.

Обидите бяха ритуал, както и самият двубой. Артур не одобряваше нито едното, нито другото, защото смяташе, че с обидите само си хабиш дъха, а с двубоя – силите, но аз нямах нищо против да се бия с един велик боец на противника. Такъв двубой служеше на определена цел, защото ако успееш да убия този човек, щях да вдъхна кураж и увереност на моите войници, щяха да им пораснат криле, а саксите щяха да приемат смъртта на своя боец като ужасно предзнаменование. Съществуваше риск да загубя борбата, но в ония дни аз вярвах в себе си. Саксът беше пет пръста по-висок от мен и много по-широк в раменете, но се съмнявах, че може да е бърз. Приличаше на човек, който разчита на силата, за да побеждава, а аз се гордеех не само със силата си, но и с хитростта си. Той погледна към нашето укрепление, където сега се бяха струпали мъже и жени. Не виждах Сийнуин там, но Гуинивиър се бе изправила висока и поразителна сред въоръжените мъже.

– Това твоята курва ли е? – попита саксът, вдигайки брадвата към Гуинивиър. – Довечера ще бъде моя, червей такъв.

Той направи две крачки към мен и сега между нас имаше само десетина крачки. Отново хвърли голямата си брадва във въздуха. Неговите хора по северния склон викаха за него, моите хора усърдно окуражаваха мен.

– Ако си се уплашил – рекох аз, – мога да те почакам да си изпразниш червата.

– Ще си ги изпразня върху трупа ти – плю той срещу мен. Чудех се дали да го подхвана с копието или с Хюелбейн и реших, че с копието ще стане по-бързо, стига да не успее да парира острието. Ясно ми беше, че той скоро ще атакува, защото бе започнал да размахва брадвата в бързи сложни извивки, които привличаха и замъгляваха погледа, ако решиш да ги наблюдаваш. Предположих, че саксът има намерение да ме нападне с това размазващо се във въздуха острие, да отбие копието ми встрани с щита си и после да ме храсне по врата с брадвата.

– Казвам се Уулфгер – каза той официално, – вожд на сарнаедското племе от народа на Сердик, и тази земя ще бъде моя земя.

Аз измъкнах лявата си ръка от каишите на щита и преместих щита в дясната си ръка, а хванаха копието с лявата. Не нанизах каишите на

щита върху дясната, а само здраво стиснах дървената дръжка. Уулфгер, вождът на сарнаедите, беше левак, а това означаваше, че бравдата му ще долети откъм незащитената ми страна, затова трябваше да преместя щита в дясната ръка. Изобщо не бях толкова добър в боравенето с копието с лявата, отколкото с дясната, но имах предчувствието, че този двубой може бързо да завърши.

– Аз се казвам – отговорих аз официално, – Дерфел, син на Аел, крал на англите. И съм човекът, който направи белега на бузата на Лиофа.

Хвалбата ми трябваше да разклати нервите му, и може би наистина успя, но той не се издаде. Внезапно изрева и се нахвърли срещу мен, хората му нададоха оглушителни възгласи. Бравдата на Уулфгер свистеше във въздуха, щитът му бе готов да отблъсне копието ми встрани и той нападнаше като бик, но тогава аз хвърлих собствения си щит в лицето му. Хвърлих го странично, така че той се завъртя като огромен тежък диск от дърво с метален обков.

Внезапната гледка на летящия към лицето му тежък щит принуди саксът да вдигне своя щит и да спре ужасното въртене на бравдата. Чух как моят щит тресна в неговия, но вече бях приклепнал на едно коляно, насочил копието си ниско и замахнах нагоре. Уулфгер, вождът на сарнаедите, бе достатъчно бърз да отбие щита ми, но не можа да спре мощното си движение напред, нито успя да свали щита си навреме, и така се надяна право върху дългото, тежко копие с двустранно заточено острие. Бях го насочил към корема му, точно в точката под железния му нагръдник, където единствената преграда бе кожената му дреха, а копието ми мина през кожата като игла през лен. Щом острието потъна през дрехата, през кожа, мускули и плът, аз се изправих и натиснах копието надолу към долната част на корема. Стоях и въртях дръжката, ръмжейки предизвикателства, спокоен защото бравдата увисна безпомощно във въздуха. Натиснах отново, още по-дълбоко в слабините и втори път завъртях листообразното острие. Уулфгер, вождът на сарнаедите, отвори уста и се втреничи в мен. Видях как очите му се изпълниха с ужас. Той се опита да вдигне бравдата, но усети единствено ужасната болка в корема си и омекването на краката си, после залитна, ахна и падна на колене.

Пуснах копието, отстъпих назад и извадих Хюелбеин.

– Това е наша земя, Уулфгер, вожде на сарнаедите – казах високо, та да ме чуят хората му, – и ще си остане наша земя.

Замахнах с меча, но замахнах силно, така че да мине като бръснач през сплъстената мазна коса и да пресече гръбнака при врата.

Той се строполи мъртъв, убит в един миг.

Хванах дръжката на копие то си, стъпих с крак върху корема на Уулфгер и с усилие освободих острието от трупа. После се наведох и рязко дръпнах вълчия череп от шлема му. Вдигнах пожълтялата кост срещу враговете ни, след това я хвърлих на земята и я стъпках на парчетата. Разкопчах златната огърлица на мъртвия, после му взех щита, брадвата и ножа и размахвах тези трофеи към неговите хора, които стояха и мълчаливо наблюдаваха. Моите хора танцуваха и виеха от радост. Най-накрая аз се наведох и откопчах тежките бронзови наколенници на сакса, украсени с изображения на моя Бог, Митра.

Изправих се с плячката си в ръце.

– Пуснете децата! – викнах на саксите.

– Ела и си ги вземи! – викна в отговор един и с бързо движение преряза гърлото на детето. Другите две деца запищяха. Саксите убиха и тях и плюха върху телцата им. За миг помислих, че моите хора няма да издържат и ще се втурнат към котловината, но Исса и Найол ги задържаха зад укрепението. Аз се изплюх върху трупа на Уулфгер, озъбих се на подлите си врагове, взех си трофеите и отстъпих към върха.

Дадох щита на един от опълченците, ножа на Найол, а брадвата на Исса.

– Не я използвай в битка – казах аз, – но можеш да сечеш дърва с нея.

Златната огърлица занесох на Сийнуин, но тя завъртя глава.

– Не харесвам златото на умрелите.

Тя беше прегърнала нашите дъщери и по лицето ѝ имаше сълзи. Сийнуин не беше от жените, които излагат на показ чувствата си. Като дете се бе научила, че може да запази любовта на свирепия си баща, ако винаги е весела и усмихната, и този навик се вдълбал някак си дълбоко в душата ѝ, сега обаче Сийнуин не бе в състояние да скрие скръбта си.

– Можеше да умреш! – каза тя. Нямахме какво да отговорим, затова само клекнах до нея, отскубнах шепа трева и избърсах кръвта от острието на Хюелбейн. Сийнуин се намръщи.

– Те убиха онези деца, нали?

– Да.

– Кой бяха те?

Аз вдигнах рамене.

– Кой знае? Просто деца, пленени при нападение.

Сийнуин въздъхна и погали русата коса на Морюена.

– Трябваше ли да се биеш?

– По-добре ли щеше да бъде ако бях изпратил Исса?

– Не – призна тя.

– Значи, да, трябваше да се бия – казах аз, а честно да си кажа, двубоят ми беше доставил удоволствие. Само глупакът иска война, но веднъж като започне няма начин да се биеш с половин сърце. Не можеш дори да се биеш със съжаление, война трябва да се води с дива радост от пораженията на противника, и именно тази дива радост вдъхновява нашите менестрели да създават своите най-велики песни за любовта и войната. Ние воините се обличаме за война, така както се гиздим за среща с любимата; искаме да сме пищни, слагаме си златните украшения, украсяваме гравираните със сребро шлемове, перчим се, хвалим се, а когато убийствените остриета ни доближат, се чувстваме така, сякаш във вените ни хуква кръвта на Боговете. Мъжът трябва да обича мира, но ако не може да се бие с цялото си сърце, няма да има мир.

– Какво щяхме да правим, ако беше умрял? – попита Сийнуин, докато гледаше как закопчavam красивите наколенници на Уулфгер върху ботушите си.

– Щяхте да ме изгорите, любов моя – отвърнах аз, – и да изпратите душата ми при Даян.

Целунах я, после занесох златната огърлица на Гуинивиър, която прие подаръка с удоволствие. Тя бе загубила накитите си, заедно със свободата си, и макар да не харесваше тежките сакски украшения, постави златната огърлица на врата си.

– Двубоят ми хареса – каза тя, оправяйки златните пластинки. – Искам да ме научиш малко на сакски, Дерфел.

– Разбира се.

– Обиди. Искам да ги нагрубявам – засмя се тя. – Груби обиди, Дерфел, най-грубите, които знаеш.

А имаше много сакси за обидите на Гуинивиър, защото в долината пристигаха нови и нови попълнения. Моите хора на южния тъгъл ме извикаха, за да ме предупредят, и аз отидох и заставах на укреплението под нашите две знамена. Видях две дълги редици копиеносци, които се виеха по източните хълмове и навлизаха в поляните край реката.

– Започнаха да пристигат преди малко – каза ми Ийчърн, – и като че ли нямат край.

И наистина нямаха. Това не беше боен отряд, а цяла войска, пълчище, цял народ, тръгнал на поход. Мъже, жени, животни и деца, всички се изнизваха от източните хълмове и се изсипваха в долината на Акве Сулис. Копиеносците се движеха в дълго колони, а между колоните

вървяха стадата добитък, овцете, жените и децата. Отстрани язدهа конници, имаше още конници, струпани около двата бойни щандарта, по които разбрахме, че идват и сакските крале. Значи това не беше една, а две войски, обединените сили на Сердик и Аел, и вместо да се изправят срещу Артур в долината на Темза, те бяха дошли тук, при мен, а копията им бяха повече от звездите по небето.

Гледах ги как се нижат цял час, и Ийчърн се оказа прав. Те нямаха край. Докоснах костите в дръжката на Хюелбейн, знаех, бях по-уверен от всякога, че сме обречени.

Онази нощ светлините от огньовете на саксите бяха като съзвездие, паднало в долината на Акве Сулис; пламъци от лагерни огньове се виждаха далеч на юг и далеч на запад и показваха, че враговете се бяха разположили по протежението на реката. По източните хълмове имаше още огньове. Там по възвишенията лагеруваше сакският ариергард, но призори видяхме тези мъже да идват в долината под нас.

Утрото бе студено, макар всичко да обещаваше топъл ден. При изгрев слънце, когато долината все още тънеше в мрака, димът от сакските огньове се смесваше с утринната мъгла и сякаш Минид Бадън бе огромен огрян от слънцето кораб, който се носи по зловещо сиво море. Бях спал лошо, защото една от жените бе раждала през нощта и виковете й не ми даваха мира. Дете бе мъртвородено, според Сийнуин трябвало да се роди след три-четири месеца.

– Всички мислят, че това е лошо предзнаменование – мрачно добави Сийнуин.

И сигурно е точно така, помислих си аз, но на глас не посмях да го кажа. Вместо това се опитах да звуча уверено.

– Боговете няма да ни изоставят – казах аз.

– Беше Терфа – каза Сийнуин, назовавайки жената, която ни бе измъчвала през нощта с виковете си. – Щеше да бъде първото й дете. Беше момче. Много мъничко.

Тя се поколеба за миг, после се усмихна.

– Хората се страхуват, Дерфел, че Боговете са ни изоставили още на Самейн.

Само казваше онова, от което и аз се страхувах, но отново не посмях гласно да се съглася.

– Ти вярваш ли в това? – попитах я аз.

– Не искам да вярвам.

Тя се замисли за малко и тъкмо щеше да каже нещо, от южната

част на укреплението се чу вик. Не помръднах и викът отново проехтя. Сийнуин докосна ръката ми.

– Върви – каза тя.

Изтичах до южната стена и намерих там Исса, който последен бе застанал на нощна стража и сега не откъсваше поглед от димящите сенки в долината.

– Около дузина копелета – каза той.

– Къде?

– В края на храсталака – посочи той надолу към голия склон, където покритите с бели цветове храсти бележеха края на хълма и началото на обработваната земя на долината.

– Там са. Видяхме ги да пресичат житното поле.

– Само ни наблюдават – кисело заявих аз, ядосан, че беше прекъсване на разговора ми със Сийнуин за такова дребно нещо.

– Не знам, господарю. В тях имаше нещо странно. Ето! – посочи той пак и аз видях група копиеносци да се промъкват през храстите. Те клекнаха от нашата страна на гъстия храсталак и като че ли гледаха назад, а не към нас. Почакаха няколко минути, после внезапно хукнаха към нас.

– Да са дезертъори? – предположи Исса. – Не може да бъде!

И наистина изглеждаше странно някой да бяга от тази огромна сакска войска, за да се присъедини към нашия обкръжен отряд. Но Исса беше прав, защото когато единадесетте човека преполовиха разстоянието до върха, те нарочно обърнаха щитовете си наопаки. Сакските часови най-сетне видяха предателите и двадесетина вражи копиеносци хукнаха да преследват бегълците, но те бяха взели голяма преднина и стигнаха до нас без проблеми.

– Доведи ми ги като пристигнат тук – казах аз на Исса и се върнах в центъра на върха, където навлякох ризницата си и закопчах Хюелбейн на кръста си.

– Дезертъори – казах на Сийнуин.

Исса доведе единадесетте мъже през тревата. Най-напред познах щитовете, защото на тях бе нарисован морският орел на Ланселот с рибата в ноктите, а после познах и Борс, братовчед и велик боец на Ланселот. Той нервно се усмихна, щом ме видя, а когато аз широко се захилих в отговор, той се отпусна.

– Лорд Дерфел – поздравя ме Борс. Широкото му лице се бе зачервило от катеренето, а едрото му тяло се мъчеше да си поеме въздух.

– Лорд Борс – официално кимнах аз, после го прегърнах.

– Ако трябва да умирам – каза той, – по-добре да умра от моята си страна.

Той ми представи своите копиеносци – всичките брити на служба при Ланселот и всичките не желяха да бъдат заставяни да се бият за саксите. Те се поклониха на Сийнуин, после седнаха. Поднесоха им хляб, медовина и осолено говеждо. Те казаха, че Ланселот тръгнал на север да се присъедини към Аел и Сердик, и сега всички сакски войски били събрани в долината под нас.

– Смятат, че са повече от две хиляди души – каза Борс.

– Аз имам по-малко от триста.

Борс се намръщи.

– Но Артур е тук, нали?

Аз поклатих глава.

– Не.

Борс зяпна в мен и зина, въпреки че устата му бе пълна с храна.

– Не е тук ли? – успя да каже накрая той.

– Доколкото знам той е някъде на север.

Борс преглътна залька си и тихо изруга.

– Е кой е тук тогава?

– Само аз – вдигнах рамене и обхвагнах с жест хълма, – и всичко, което виждаш наоколо.

Той вдигна рог с медовина и дълго пи.

– Значи ще се мре – мрачно заключи Борс.

Той бе смятал, че Артур е на Минид Бадън. Всъщност по думите на Борс и Сердик, и Аел вярваха, че Артур е на хълма и затова бяха тръгнали на юг от Темза към Акве Сулис. Саксите, които ни бяха заставили да се скрием в това убежище, видели знамето на Артур на билото на Минид Бадън и съобщили за това на сакските крале, които търсели Артур по горното течение на Темза.

– Копелетата знаят плановете ви – предупреди ме Борс, – и знаят, че Артур иска да се бие при Кориниум, но не можаха да го намерят там. А те точно това искат, Дерфел, искат да намерят Артур преди Кунеглас да стигне до него. Смятат, че като убият Артур, цяла Британия ще рухне.

Но Артур, хитрият Артур, бе изпързалия Сердик и Аел и тогава сакските крале чули, че знамето с мечката се е появило на някакъв хълм близо до Акве Сулис и накарали огромната си войска да завие на юг, изпратили заповед и на Ланселот да се присъедини към тях със своите хора.

– Знаеш ли нещо за Кълхуч? – попитах аз Борс.

– Някъде там е – каза Борс и махна с ръка на юг. – Така и не го открихме.

Той изведнъж се навъси, огледах се да видя причината и видях, че Гуинивиър ни наблюдаваше. Бе хвърлила затворническата си роба и сега бе облечена в кожена дреха, вълнени панталони и високи ботуши – мъжки дрехи като тези, които навремето използваше по време на лов. По-късно разбрах, че бе намерила това облекло в Акве Сулис, и макар да не бяха от добро качество, тя успяваше някак да им придаде изискан вид. На врата ѝ блестеше сакската огърлица, а на гърба и имаше колчан със стрели, в ръката си държеше ловджийския лък, а на кръста ѝ висеше къс нож.

– Лорд Борс. – Гуинивиър поздрави с леден тон великия боец на своя бивш любовник.

– Лейди – отвърна Борс като стана и непохватно се поклони.

Тя погледна щита му, на който все още бе изобразен знакът на Ланселот, и вдигна вежда.

– И на теб ли ти писна от него? – попита тя.

– Аз съм брит, лейди – мрачно отговори Борс.

– При това смел брит – топло отбеляза Гуинивиър. – Мисля, че е цяло щастие за нас, че си тук.

Думите ѝ бяха самата истина и Борс, който се бе смутил от срещата, внезапно грейна доволен. Измърмори нещо в смисъл, че се радвал да види Гуинивиър, но той не беше от мъжете, които умееха да правят елегантни комплименти, и докато говореше се изчерви.

– Трябва ли да разбирам – попита го Гуинивиър, – че твоят бивш господар сега е със саксите?

– Да, лейди.

– Тогава се моля да се мерне в обхвата на моя лък – каза Гуинивиър.

– Той може и да не се мерне, лейди, – усъмни се Борс, защото знаеше, че Ланселот не обича да се излага на опасност, – но още преди да падне нощта ще имате за мишена множество сакси. Дори повече от достатъчно.

И беше прав, защото под нас, където и последните остатъци от речната мъгла се изпаряваха, опалени от слънцето, сакските пълчища продължаваха да се събират. Сердик и Аел, които все още вярваха, че техният най-голям враг е приклекен на Минид Бадън, планираха смазваща атака. Нямаше да е някаква хитра изтънчена атака, защото явно не

предвиждаше шум по фланговете ни, а по-скоро щеше да е просто груб масивен удар на огромна войска фронтално по южния склон на Минид Бадън. Стотици воители се подреждаха за шумра и копията над гъстите им редици проблясваха на утринната светлина.

– Колко са? – попита ме Гуинивийр.

– Твърде много, лейди – мрачно отговорих аз.

– Половината от цялата им войска – обади се Борс. Според обяснението му сакските крале били убедени, че Артур и неговите най-добри воители са хванати в капан на този връх.

– Значи той ги е изиграл, а? – попита Гуинивийр не без нотка на гордост в гласа си.

– Или пък ние сме ги изиграли – навъсено предположих аз, сочейки към знамето на Артур, което се полюляваше под неравномерното дишане на слабия вятър.

– Значи сега ние трябва да се справим с тях – отсече Гуинивийр. Само че как, изобщо не ми го побираше умът. Толкова безпомощен съм се чувствал само на Инис Мон, когато бях обсаден от хората на Диурнач, но в онази мрачна нощ мой съюзник бе Мерлин и благодарение на неговите магии ние се бяхме измъкнали от капана. Сега нямаше кой да ми помогне с магии и не виждах никаква надежда.

Цялата сутрин наблюдавах как саксите се подреждат край поникналите жита, гледах магъосниците им как танцуват край редиците и как военачалниците произнасят високопарни речи пред копиеносците си. Мъжете на предната бойна линия на саксите бяха доста стабилни, защото това бяха обучените воители, положили клетва за вяност пред господарите си, но останалата част от ордата трябва да съставляваха нещо като нашето опълчение, което саксите наричаха *фирд*. Тия мъже непрекъснато се шураха насам-натам. Някои отиваха до реката, други се връщаха в лагерите, и като гледахме отгоре като че ли гледахме как овчари се опитват да съберат огромно стадо – щом успееш да съберат една част от войската и да я подредят, друга част се разпадаше и всичко започваше отначало, и през цялото време сакските тъпани не преставаха да тътнат. Използваха огромни кухи дънери, по които удряха с дървени тояги и този ритъм на смъртта отекваше в гористия склон от другата страна на долината. Саксите се наливаха с пиво, за да добият кураж да тръгнат срещу нашите копия. Някои от моите хора също пиеха медовина. Никога не съм поощрявал това, но да заставиш воин да не пие е като да заставиш куче да не лае, а мнозина от хората ми се нуждаеха от пламъка, който медовината щеше да запали в сърцата им, защото брояха не по-зле от

мен. Хиляда души щяха да тръгнат в атака срещу по-малко от триста.

Борс ме помоли той и хората му да се бият в центъра на нашия фронт и аз се съгласих. Надявах се да умре бързо, посечен от брадва или копие, защото ако го хванеха жив щеше да умира дълго и ужасяващо. Той и хората му бяха остъргали щитовете си до дървото, за да заличат знака на Ланселот, и сега се наливах с медовина (не можех да ги виня за това).

Исса беше трезв.

– Техният фронт ще е по-дълбок от нашия, господарю – разтревожено каза той.

– Прав си – съгласих се аз, искаше ми се да кажа нещо по-полезно, но в интерес на истината бях вцепенен от приготвленията на врага и нищо не можех да измисля като тактика. Не се съмнявах, че моите хора ще могат да се сражават срещу най-добрите сакски копиеносци, но воините, с които разполагах, можеха да изградят стена от щитове широка само сто крачки, а атаката на саксите, когато започнеше, щеше да бъде три пъти по-широка. Ние щяхме да се бием в центъра, щяхме да убиваме, а врагът щеше да ни заобикаля отстрани, да завладее върха и да почне да ни коли в гръб.

Исса се намръщи. Бях му дал един от моите стари шлемове с вълча опашка, на който той бе изучкал плетеници от петолъчни звезди. Жена му, Скарач, бе намерила край един от изворите върбинка, и Исса беше закачил на шлема си едно клонче, за да го пази от беда. Предложи и на мен да отчупи малко, но аз отказах.

– Пази си го – казах му аз.

– Какво ще правим, господарю?

– Не можем да избягаме – вдигнах рамене аз. Бях обмислял възможността да направи отчаян рейд на север, но отвъд северната котловина имаше сакси и трябваше да си проправяме пътя с бой, катерейки се нагоре по онзи склон право срещу копията им. Шансът ни да успеем бе малък, а много по-голяма бе вероятността да се окажем притиснати от враговете, които щяха да заемат височините от двете страни на котловината.

– Ще трябва да ги победим тук – казах аз, всъщност бях убеден, че е невъзможно да ги победим, но с нищо не го показвах. Можех да победя четиристотин мъже, може би дори шестстотин, но не и хилядата сакси, които се приготвиха за атака в подножието на хълма.

– Ако имахме друид – започна Исса, но остави мисълта си недовършена. И без това знаех какво му тежи. Мислеше, че е лошо да се влезе в

битка без молитви. Християните сред нас се молеха, разперили ръце встрани, подражавайки на своя Бог в часа на смъртта му. Те ми бяха казали, че нямат нужда от свещеници, за да могат да общуват с Него. Но ние езичниците обичахме да слушаме как друидите заливат с проклятията си враговете ни. А сега нямахме друид, и това не само ни лишаваше от силата на неговите проклятия, но внушаваше мисълта, че от този ден нататък ще трябва да се сражаваме без нашите Богове, защото тези Богове бяха избягали, отвратени от прекъсването на ритуалите на Мей Дун.

Повиках Пирлиг и му наредих да проклина врага. Той пребледня.

– Но аз съм менестрел, господарю, а не друид – запротестира певецът.

– Ти нали започна да учиш за друид?

– Всички менестрели започват, господарю, но нас не ни посвещават в тайнствата.

– Саксите не знаят това – отсякох аз. – Върви надолу по хълма, подскачай на един крак и проклинай мръсните им души, докато ги пратиш на торището в Анун.

Пирлиг направи каквото можа, но трудно пазеше равновесие и аз долових, че в проклятията му имаше повече страх отколкото злословия. Като го видяха саксите, изпратиха шестима от своите магьосници. Голиите магьосници с окачени дребни амулети по косата, оформена в грозни шипове с помощта на кравешки изпражнения, закуцукаха и заподскачаха нагоре по склона, за да плюят и проклинат Пирлиг, който щом ги видя да приближават, нервно заотстъпва назад. Един от сакските магьосници носеше човешка бедрена кост, с която погна нещастния Пирлиг и като забеляза очевидния ужас на нашия менестрел, саксът затресе тялото си в обидни движения. Вражите магьосници дойдоха толкова близо, че можехме да чуем пискливите им гласове, въпреки думкането на тъпаните в долината.

– Какво казват? – попита Гуинивиър, която бе застанала до мен.

– Използват заклинания, лейди – отвърнах аз. – Молят своите Богове да ни изпълнят със страх и да превърнат краката ни във вода – продължих, после отново се заслушах в напевите им. – Молят се очите ни да ослепеят, копията ни да се счупят и мечовете ни да се изтъпят.

Човекът с бедрената кост зърна Гуинивиър, обърна се към нея и я заля със злостен поток от обиди.

– Какво казва сега? – попита тя.

– Не бихте искали да знаете, лейди.

– Напротив, Дерфел, искам.

– Тогава аз не искам да ви кажа.

Тя се засмя. Магьосникът, който вече беше само на тридесет крачки от нас, разтресе срещу Гуинивиър татуирания си чатал, поклати глава, завъртя очите си и изпищя, че тя била проклетата вещица и прокле утробата ѝ да изсъхне, а гърдите ѝ да горят като загнила рана, после нещо остро изсвистя край ухото ми и магьосникът изведнъж млъкна. Една стрела се бе забила в гърлото му, така че върхът ѝ бе излязъл отзад на тила му, а перата стърчаха току под брадата му. Той се втренчи в Гуинивиър, изхърхори, после изпусна костя. Пипна стрелата, все още без да сваля очи от Гуинивиър, после потрепери и внезапно рухна.

– Смята се за лош късмет да убиеш вражи магьосник – внимателно я укорих аз.

– Не и сега – отмъстително каза Гуинивиър, – не и сега.

Тя взе нова стрела от колчана си и я намести върху тетивата, но другите пет магьосника бяха видели какво се случи с колегата им и благодарно се оттеглиха извън обсега на лъка. Вървяха и гневно пищяха за злощастната съдба, която си бяхме навлекли. Имаха право да се гневят. Боях се, че смъртта на магьосника само щеше да изпълни нападателите с леден гняв. Гуинивиър свали стрелата от лъка.

– И какво ще направят сега, Дерфел? – попита ме тя.

– След няколко минути тази огромна маса мъже ще тръгне нагоре по хълма. Ще можете да ги видите как идват – посочих аз към саксите, които още се бутаха и подреждаха, оформяйки редиците си, – сто човека на първа линия и девет-десет души в дълбочина, които трябва да бутат тези отпред срещу нашите копия. Ние можем да се изправим срещу тези сто човека, лейди, но в дълбочина ще имаме най-много по двама-трима, и няма да можем да ги избутаме назад. Ще ги спрем за малко и стените от щитове ще се заклеснат, но няма да ги отблъснем назад и те щом видят, че всичките ни хора са притиснати в първата бойна линия, ще изпратят задните си редици да ни обградят откъм фланговете и да ни атакуват отзад.

Тя не сваляше зелените си очи от мен, а по лицето ѝ играеше леко подигравателно изражение. Тя бе единствената жена, която познавах, способна да ме гледа право в очите, и този открит поглед, вперен в мен, винаги ме е смущавал. Гуинивиър с лекота можеше да накара един мъж да се почувства глупак, макар че в онзи ден, когато сакските тъпани биеха и голямата орда се подготвяше да тръгне нагоре към нашите остриета, тя желаше единствено да постигна успех.

– Да не би да ми казваш, че сме загубени? – весело попита тя.

– Казвам, лейди, че не знам дали мога да победя – отговорих аз мрачно. Чудех се дали да направя неочакваното и да подреда хората си във формата на клин и да се втурнем срещу врага, връзвайки се дълбоко в техните редици. Подобна атака можеше да ги изненада, дори можеше да ги паникьоса, но съществуваше опасността хората ми да бъдат обградени от враговете по възвишенията и когато и последният от нас паднеше убит, саксите щяха да се изкатерят на върха и да пленят беззащитните ни семейства.

Гуинивийър метна лъка на рамо.

– Ние можем да победим – уверено заяви тя, – можем да победим много лесно.

За момент си помислих, че се шегува.

– Мога да им изтръгна сърцето – добави тя по-свирепо.

Погледнах в лицето ѝ и видях дива радост да блести в очите ѝ. Ако в онзи ден бе решила да прави някой мъж на глупак, то това щяха да бъдат Сердик и Аел, а не аз.

– Как можем да победим?

Палаво пламъче заигра по лицето ѝ.

– Имаш ли ми доверие, Дерфел?

– Да, лейди.

– Тогав да ми двадесет яки мъже.

Аз се поколебах. Бях принуден да оставя няколко копиеносци на северната част на укреплението, които трябваше да ни пазят от нападение отвъд котловината, така че сега не можех да си позволя да лиша останалите воители, които щяха да се бият на южната стена, от двадесет души. Но от друга страна, ако ще да имах още двеста копиеносци пак щях да загубя тази битка на върха на хълма, така че кимнах с глава.

– Ще ви дам двадесет мъже от опълчението – съгласих се аз, – а вие ще ми донесете победа.

Тя се усмихна и се отдалечи. Аз повиках Исса и му наредих да намери двадесет млади мъже и да ги прати с Гуинивийър.

– Тя ще ни донесе победа! – казах му аз, така че да чуят и моите хора, а те усетили надежда в този тъй безнадежден ден, се усмигнаха и дори се засмяха.

Но победа, реших аз, щяхме да постигнем, само ако станеше чудо, или пристигнеха съюзници. Къде ли беше Кълхуч? Цял ден очаквах да видя войниците му да се появяват от юг, но от тях ни следа. Тогав реших, че сигурно в желанието си да се добере до Артур, Кълхуч бе

направил широк завой около Акве Сулис. Не можех да се сетя кой друг би могъл да ни дойде на помощ, но честно казано, дори Кълхуч да се беше присъединил към мен, неговите воители нямаше да са достатъчно, за да се противопоставим на шурма на саксите.

А шурмът щеше да започне всеки момент. Магьосниците си бяха свършили работата и сега една група сакски конници пришпори конете си нагоре по хълма. Аз викнах да доведат моя кон. Исса подложи ръце под крака ми, за да се кача на седлото и аз подкараха животното надолу да пресрещна вражите пратеници. Борс можеше да ме придружи, защото беше лорд, но той не искаше да се изправи лице с лице пред хората, които току-що бе напуснал, така че отидох сам.

Приближиха се девет сакси и трима брители. Един от бритите беше Ланселот, красив както винаги в бялата си ризница от припокриващи се метални пластинки, която заслепяваше очите под яркото слънце. Шлемът му беше посребрен и увенчан с чифт лебедови крила, които слабият вятър нежно разрошваше. До него язدهа Амхар и Лохолт, които щяха да се сражават срещу баща си под щандарта на Сердик с вълчия череп и под знака на моя собствен баща – огромния биволски череп, наплескан с прясна кръв в чест на тази нова война. И Сердик, и Аел бяха сред конниците, тръгнали нагоре по склона, придружени от половин дузина сакски старейшини – всичките едри мъже в рунтави кожи и с мустаци, които висяха чак до коланите на мечовете им. Последният сакс беше преводач, и той като другите сакси яздеше непохватно, точно както и аз. Само Ланселот и близнаците бяха добри ездаци.

Срещнахме се на средата на склона. На конете не им бе удобен стръмния наклон и нервно пристъпваха. Сердик навъсено погледна към нашето укрепление. Оттам можеше да види само двете знамена и върховете на копията, които стърчаха над набързо издигнатата барикада над земния насип, нищо друго не се виждаше. Аел мрачно ми кимна, а Ланселот избегна втренчения ми поглед.

– Къде е Артур? – най-накрая попита Сердик. Светлите му очи ме гледаха изпод шлем със златни ръбове, на върха на който отвратително и страшно стърчеше човешка ръка. Без съмнение, помислих си аз, ръка на брит. Трофеят бе опушен на огън, така че кожата бе почерняла, а пръстите се извиваха като нокти на хищна птица.

– Артур си почива, кралю-господарю – казах аз. – Остави на мен да ви размажа наоколо, докато той умува как да премахне от Британия смрадта от вашето пребиваване тук.

Преводачът мърмореше в ухото на Ланселот.

– Артур тук ли е? – попита Сердик. Традицията повеляваше предводителите на войските да поговорят преди битка, и Сердик бе възприел моето присъствие като обίδα. Бе очаквал да го посрещне Артур, а не някакво си първено.

– Той е тук, лорд – казах аз безгрижно, – и навсякъде. Мерлин го пренася през облаците.

Сердик плю. Ризницата му беше много скапана и ако изключим отвратителната ръка на върха на шлема със златните ръбове по него нямаше нищо, което да хване око̀то. Аел беше облечен както обикновено в черна рунтава кожа, имаше злато по китките си и около врата, а отпред на шлема му стърчеше един-единствен биволски рог. Той беше по-възрастният от двамата, но както винаги Сердик бе поел водачеството. Неговото хитро, изпито лице ме гледаше с презрение.

– Най-добре би било да слезете долу един по един и да оставите оръжието си на пътя. Ние ще убием няколко души от вас, за да благодарим на Боговете си, а останалите ще вземем с нас като роби, но трябва да ни предадете жената, която уби нашия магьосник. Нея ще убием.

– Тя уби магьосника по моя заповед – казах аз, – заради брадата на Мерлин. (Именно Сердик бе отрязал една от плитките в брадата на Мерлин, обίδα, която никога нямаше да простя.)

– Тогава ще убием теб – каза Сердик.

– Веднъж Лиофа се опита да направи това – боднах го аз, – вчера пък Уулфгер, вождът на сарнаедите, се опита да ми вземе душата, но не аз, а той се отпрати към прадедите си.

Аел се намеси.

– Ние няма да те убием, Дерфел – изръмжа той, – ако се предадеш.

Сердик се опита да протестира, но Аел го накара да замълчи с рязък жест на осакатената си дясна ръка. – Няма да го убиваме – настоя той. – Ти даде ли пръстена на своята жена? – попита ме баща ми.

– На ръката ѝ е, кралю-господарю – отвърнах аз и се обърнах към върха.

– Тя тук ли е? – изненада се той.

– С внучките ви.

– Нека да ги видя – пожела Аел. Сердик пак се възпротиви – бил тук, за да ни подготви за клането, а не да става свидетел на щастлива семейна среща. Но Аел пренебрегна протестите на своя съюзник.

– Бих искал да ги видя веднъж – каза ми той. Аз се обърнах и викнах към върха.

След миг Сийнуин се появи, хванала с една ръка Моруена, с

другата Серен. Те се поколебаха при укрепителния вал, после грациозно заслизаха по тревистия склон. Сийнуин бе облечена скромно в ленена рокля, но косата ѝ блестеше като злато под пролетното слънце, и аз си помислих, както винаги, че красотата ѝ бе вълшебна. В гърлото ми заседна буца и очите ми се напълниха със сълзи, докато я гледах как леко стъпва по тревата. Изглеждаше притеснена, но Моруена гледаше предизвикателно. Трите спряха до коня ми и се втренчиха в сакските крале. Сийнуин и Ланселот срещнаха погледите си и Сийнуин нарочно плю на земята, за да избегне злото, което се криеше в неговото присъствие.

Сердик се правеше, че не го интересува срещата, но Аел тежко слезе от протърканото си кожено седло.

– Кажи им, че се радвам да ги видя – помоли ме той, – и ми кажи имената на децата.

– По-голямата се казва Моруена, а по-малката Серен. Това означава звезда.

Погледнах към дъщерите си и им обясних на езика на бритите:

– Този крал е вашият дядо.

Аел бръкна в черната си дреха и измъкна две златни монети. Безмълвно даде по една на момичетата, после също така безмълвно погледна Сийнуин. Тя разбра какво иска той, пусна ръцете на дъщерите ни и пристъпи в прегръдките му. Аел сигурно вонеше, защото коженото му наметало бе мазно и пропито с мръсотия, но тя не се отдръпна. Той я целуна и отстъпи назад, повдигна ръката ѝ към устните си и се усмихна като видя малкия синьозелен ахат, вграден в златното пръстенче.

– Кажи ѝ, че ще пощадя живота ѝ, Дерфел – каза Аел.

Казах ѝ и тя се усмихна.

– Кажи му, че щеше да е по-добре, ако се върне в своята собствена страна – каза тя, – и че ние щяхме с радост да го посещаваме там.

Аел се усмихна, когато му преведох това, но Сердик се намръщи.

– Това е нашата страна! – настоя той, а конят му заудря земята с копито. Злият му глас накара дъщерите ми да отстъпят назад.

– Кажи им да си вървят – изръмжа Аел към мен, – защото трябва да говорим за война.

Той ги изгледа докато се качваха нагоре.

– Наследил си вкуса на баща си към красивите жени – отбеляза той.

– И вкусът на бритите към самоубийство – озъби се Сердик. – Обещано ти е да ти пощадим живота – продължи той, – но само ако ей сега слезете от върха и оставите оръжието си на пътя.

– Ще го оставя на пътя, кралю-господарю – отвърнах аз, – забодено

върху тялото ви.

– Мяукаш като котка – презрително каза Сердик. После погледът му мина покрай мен и лицето му видимо стана по-мрачно. Обърнах се и видях Гуинивийър да стои при укреплението. Стоеше висока и дългокрака в ловните си дрехи, с корона от огненочервена коса и лък през раменете като някаква Богиня на войната. Сердик изглежда позна в нея жената, която уби неговия магьосник.

– Коя е тя? – свирепо попита той.

– Питай копия си – вдигнах аз брадичка към Ланселот, а после, по-дозирайки, че преводачът не е предал точно думите ми, ги повторих и на езика на бритите. Ланселот не ми обърна внимание.

– Гуинивийър – отговори Амхар вместо него и злобно поясни на преводача, – курвата на баща ми.

Имаше време, когато самият аз съм наричал Гуинивийър и с по-лоши имена, но няхах нерви да слушам обидите на Амхар. Никога не съм питаел някаква любов към Гуинивийър, тя бе твърде безочлива, твърде зла, твърде умна и твърде подигравателна, за да бъде приятна компания, но в последните няколко дни, бях започнал да ѝ се възхищавам и внезапно се чух да сипя обиди върху Амхар. Не помня вече какво му наговорих, помня само че гневът ми придаде на обидите яростна злоба. Трябва да съм го нарекъл червей, мръсен предател, същество без чест, момче, което шеше да бъде нанизано на меч на някой мъж преди залез слънце. Плюх по него, проклинах го и с обидите си прогоних и него, и брат му надолу по хълма, после се обърнах към Ланселот.

– Братовчед ти, Борс, ти праща поздравии – казах му аз, – и обещава да измъкне червата ти през гърлото, и по-добре се моли да стане така, че ако аз те пипна ще накарам душата ти да вие.

Ланселот плю, но не си направи труда да отговори. Сердик бе наблюдавал сцената с удоволствие.

– Имаш един час да дойдеш да лазиш на колене пред мен – завърши той срещата, – а ако ти не дойдеш, ще дойдем ние и ще те убием.

Той обърна коня си и го пришпори надолу по хълма. Ланселот и другите го последваха, само Аел остана прав до коня си.

Погледна ме с полуусмивка, почти гримаса.

– Май ще трябва да се биеш, сине мой.

– Така изглежда.

– Артур наистина ли не е тук?

– Вие затова ли дойдохте, кралю-господарю? – отвърнах аз без да давам отговор на въпроса му.

– Ако убием Артур, войната ще свърши – каза той просто.
– Първо ще трябва да убиеш мен, татко.
– Мислиш, че няма ли? – дрезгаво попита Аел, после вдигна обезобразената си ръка към мен. Стиснах я сърдечно и после го изпратих с поглед, докато той водеше коня си към подножието на хълма.
Исса ме посрещна с питащ поглед.
– Спечелихме словесната битка – мрачно го осведомих аз.
– Това се казва начало, господарю – каза той весело.
– Краят обаче е техен – тихо отвърнах аз и се обърнах да гледам как вражите крале се връщаха при хората си. Тъпаните продължаваха да думтят. И последните сакси най-накрая бяха натикани в огромната маса мъже, която щеше да тръгне към нас, но ако Гуинивиър не бе наистина Богиня на войната, просто не знаех как щяхме да се справим с тях.

Първоначално саксите напредваха бавно и трмаво, защото ниските храсти по синурите между малките ниви в подножието на хълма разстройваха грижливо подредените им редици. Слънцето клонеше към залик, защото подготовката на тази атака бе погълнала целия ден, сега обаче атаката бе започнала и ние чухме предизвикателния рев на рогове, когато вражите копиеносци преодоляха храсталака и малките ниви.

Моите хора запяха. Ние винаги пеехме преди битка. И в този ден, както правехме преди всяко голямо сражение, ние запяхме Бойната песен на Бели Маур. Как можеше да разтърсва душите на мъжете този ужасен химн! В него се говореше за убиване, кръв по житата, изпотрошени тела и за врагове, които падаха посечени, като добитък в кланица. Разправя се за ботушите на Бели Маур, които смазват планини, и за вдовиците, останали без мъже благодарение на неговия меч. Всяка строфа в песента завършваше с победоносен вой, и не можах да съдържа сълзите си като слушах предизвикателните гласове на моите воители.

Бях оставил коня и бях заел мястото си в първата редица, близо до Борс, който стоеше между двата ни бойни щандарта. Забралото на шлема ми бе спуснато, щитът ми бе здраво закачен на лявата ръка, а в дясната тежеше бойното ми копие. Навсякъде около мен песента звучеше все по-мощно и по-мощно, но аз не пеех, защото сърцето ми бе натежало от лоши предчувствия. Знаех какво щеше да стане. Известно време щяхме да се сражаваме в стена от щитове, но после саксите щяха да преодолеят крехката преграда от тръни и клони по двата ни фланга и щяха да насочат копията си откъм гърбовете ни и да ни повалят един по един, ние щяхме да умираме, а те щяха да ни се подиграват. Последният от

нас, който щеше да умре, щеше да види как изнасилват първата от нашите жени, но не можехме нищо да направим, за да го предотвратим. Копиеносците пееха, някои танцуваха танца на меча върху укрепителния вал, където нямаше барикада от тръни. Бяхме оставили центъра на наземния насип без трънак и клони със слабата надежда, че липсата им може да изкуши врага да удари там, вместо да ни заобикаля отстрани.

Саксите преминаха и през последния храсталак и поеха дългия път нагоре по голия склон. Най-добрите им воини бяха на първата линия, виждаше се колко плътно и здраво прилепват щитовете им един върху друг, колко гъсто стърчаха копията ми и как светеха брадвите им. Нямаше и следа от хората на Ланселот; изглежда това клане щеше да е работа само на саксите. Пред тях вървяха магьосници, вой на рогове ги подтикваше напред, а над главите им стърчаха кървавите черепи на техните крале. Някои в предната редица държаха на каишки бойни кучета, които на няколко метра от укреплението ни щяха да бъдат пуснати срещу нас. Баща ми беше най-отпред, а Сердик яздеше кон зад масата от сакски копиеносци.

Напредваха много бавно. Хълмът бе стръмен, ризниците им бяха тежки, а и нямаше за къде да бързат. Знаеха, че това клане ще бъде жестоко, макар и кратко. Щяха да ни доближат подредени в здрава стена от щитове, и щом стигнеха до наземния вал щитовете ни щяха с трясък да се сблъскат и саксите щяха да се опитат да ни избутат назад. Брадвите щяха да свистят над ръбовете на нашите щитове, копията им щяха да мушкат, пробиват и пробождат. Щеше да има стонове, вой и писъци, умиращи и ридаещи мъже, но враговете бяха повече и накрая щяха да ни обградят и моите вълци щяха да измрат.

Но сега моите вълци пееха, опитвайки се да заглушат дрезгавия звук на роговете и непрестанния тътен на барабаните. Саксите приближаваха. Вече можехме да различаваме знаците по кръглите им щитове; вълчи муцуни за хората на Сердик, бикове за хората на Аел, а имаше и знаци на техните военачалници – соколи, орли и вдигнал се на задните си крака кон. Кучетата се дърпаха на каишите, нетърпеливи да пробият със зъбите си дупки в стената ни. Магьосниците пищяха срещу нас. Един от тях дрънчеше с връзка ребрени кости, а друг лазеше на четири крака като куче и виеше проклетия.

Аз чаках на южния ъгъл на укрепителния вал, който се издаваше като корабен нос над долината. Точно тук в центъра саксите щяха да нанесат първия удар. Бях обмислял възможността да ги оставя да дойдат и в последния момент, да се отдръпнем и да направим пръстен от щитове

около нашите жени. Но означаваше да се откажа от плоското било на хълма като място за битка и да се лиша от предимството да се бия, заемайки по-висока позиция от врага. Беше по-добре да оставя хората си да избият колкото се може повече врагове, преди те да ни смажат.

Опитах се да не мисля за Сийнуин. Не бях я целунал за довиждане, не бях целунал и дъщерите ни, може би те щяха да останат живи. Може би сред ужаса някой копиеносец на Аел ще познае пръстенчето и ще ги отведе при своя крал.

Моите хора започнаха да удрят с дръжките на копията си по щитовете. Все още нямаше нужда да припокриваме щитовете си. Това можеше да почака до последния момент. Саксите погледнаха нагоре щом шумът закънтя в ушите им. Никой не избърза напред, за да хвърли копие – хълмът бе твърде стръмен за това – но едно от бойните им кучета скъса каиша си и с големи подскоци хукна през тревата към нас. Еирлин, един от двамата ми ловци, го прониза със стрела и кучето започна да скимти и да се върти в кръг, а стрелата стърчеше от корема му. И двамата ловци започнаха да стрелят по другите кучета и саксите скриха зверовете си зад щитовете. Магъосниците се пръснаха по фланговете, защото знаеха, че битката скоро щеше да започне. Една от стрелите на ловците се заби в сакски щит, друга дрънна в нечий шлем. Оставаше съвсем малко. Сто крачки. Облизах изсъхналите си устни, мигнах да прогоня капките пот от очите си и вперих поглед надолу към свирепите брадати лица. Врагът крещеше, а аз не помня да съм чувал гласовете им. Помня само звука на техните рокове, тътена на барабаните, тропота на ботушите им по тревата, дрънченето на ножници, удрящи ризници и трясъка на допиращи се щитове.

– Направете път! – звънна гласът на Гуинивиър зад нас и той бе пълен с радостен трепет. – Направете път! – викна тя отново.

Обърнах се и видях нейните двадесет души да бутат към укрепителния вал две от каруците, с които бяхме докарали храна. Волските коли бяха огромни и неповратливи с огромни плътни дървени колела от дънери. Гуинивиър бе прибавила към опасната им тежест и две други оръжия – беше махнала тегличите им и на тяхно място бе забила отпред копия, а вътре в каруците, изпразнени от припасите, имаше запалени трънливи храсти. Гуинивиър бе превърнала каруците в два огромни пламтящи снаряда и възнамеряваше да ги изтърколи надолу по хълма срещу гъстите редици на врага, а зад каруците, нетърпеливи да видят хаоса, пристъпваха развълнувани жени и деца.

– Махнете се! – викнах на хората си аз. – Бързо!

Те спряха да пеят и побързаха да отстъпят встрани, оставяйки целия център на укреплението незащитен. Саксите бяха само на седемдесет-осемдесет крачки и като видяха нашата стена от щитовете да се разпада, надушиха победата и ускориха ход.

Гуинивийър викна на хората си да побързат и към тях се присъединиха още копиеносци, за да добавят и своята тежест в тласкането на димящите каруци.

– Давай! – викаше Гуинивийър, – давай!

И мъжете с пшкане и пот забутаха с всички сили. Волските коли тръгнаха по-бързо.

– Давай! Давай! Давай! – пищеше по тях Гуинивийър и още мъже се струпаха отзад за да прехвърлят тежките каруци през земния вал на древното укрепление. За миг си помислих, че ниският насип ще ни погуби, защото и двете коли спряха там и гъстият дим започна да дави хората ми, но Гуинивийър закрепя по копиеносците пак и те стиснаха зъби за последен отчаян напън да прехвърлят волските коли над торфената стена.

– Бутай! – пищеше Гуинивийър, – бутай!

Каруците се закрепиха несигурно върху укреплението и бавно започнаха да се накланят напред под натиска на мъжете, които ги бутаха отдолу.

– Сега! – викна Гуинивийър и вече нямаше какво да спре колите, пред тях бе само голяният обрасъл с трева склон и врагът. Мъжете, участвали в избутването на каруците, залитнаха назад изтощени, а двете горящи возила се затъркаляха надолу по хълма.

Отначало вървяха бавно, но после скоростта им се увеличи и те заподскачаха по неравния торф, а горящите клони увиснаха от двете страни на горящите каруци. Склонът стана по-стръмен и двата огромни снаряда вече летяха – тежка маса от дърво и огън се носеше с трясък срещу ужасените редици на саксите.

Саксите нямаха никакъв избор. Редовете им бяха твърде гъсто подредени, за да могат хората да избягат от каруците, а каруците пък бяха добре насочени, защото вихрено се носеха в пламъци и дим точно към самия център на вражата атака.

– По местата! – викнаха аз на хората си. – Оправете стената! Оправете стената!

Заехме предишните си места точно когато каруците се връзаха в саксите. Предната линия на врага се бе огънала малко навътре и някои се опитваха да се измъкнат, но за онези, които бяха точно пред пътя на

каруците нямаше измъкване. Чух писък, когато дългите копия здраво прикрепени за предната част на волските коли се врязаха в човешката маса пред тях, после една от каруците се надигна, защото предните ѝ колела прегазиха паднали тела, но колата продължи да върви, като премазваше, гореше и прекършваше хора по пътя си. Един щит се счупи о две, когато едно от колелата се блъсна в него. Втората кола смени посоката си на движение след първия удар в сакските редици. За миг замря на две колела, после се катурна настрани и заля саксите с огън. Там където до преди малко имаше стабилна, дисциплинирана маса, сега имаше само хаос, страх и паника. Хаос бе настъпил дори там, където редиците не бяха ударени от каруците, защото грижливо подредените редове се бяха огънали и разкъсали под тежестта на удара.

– В атака! – викнах аз. – Хайде.

Нададох боен вик и скочих от насипа. Не бях мислил предварително да последвам каруците, но те причиниха такъв хаос и врагът бе така очевидно ужасен, че явно сега бе момента да прибавим и ние нещо към този ужас.

С кръсъци хукнахме надолу по хълма. Това бяха победни викове, с които искахме да внушим още по-голям ужас на врага, който вече беше почти победен. Саксите както и преди бяха повече от нас, но стената им от щитове бе разбита, те бяха задъхани, а ние се спуснахме от височините като духове на отмъщението. Забих копието си в нечий корем и там го оставих, освободих Хюелбейн от ножницата и започнах да удрям където завърна около себе си, като че ли косях сено. Няма време за мислене в такова сражение, няма тактики, само удоволствието от превъзходството над врага, от което сякаш ти израстват криле, удоволствието от кървавата сеч, от страха в очите им и от гледката на бягащите предни редици. Крещях пронизително като луд, опивайки се от настаналата сеч, а до мен моите вълци мушкаха и сечаха и надаваха радостни викове срещу враговете, които трябваше да танцуват върху нашите трупове.

Все още можеха да ни победят, защото бяха толкова много, но е трудно да се биеш когато твоята стена от щитове е разкъсана и при това трябва да вървиш нагоре, а и нашата неочаквана атака сломи духа им. Освен това твърде голям брой от саксите бяха пияни. Пияният мъж се бие добре, ако побеждава, но ако губи бързо се паникьосва, и макар че Сердик се опита да ги накара да се бият, неговите копиеносци се паникьосаха и побягнаха. Някои от моите новобранци се изкушаваха да хукнат още по-надолу, шепа от тях се поддадоха на изкушението, отдалечиха се твърде много и си платиха за своето безразсъдство. Аз обаче

викнах на останалите да останат където са. Повечето сакси успяха да избягат, но ние удържахме победа и доказателство за това бе кръвта на саксите, в която газехме, безбройните трупове и ранени, покриващи склона на нашия хълм, захвърленото сакско оръжие. Обърнатата каруца гореше, а заклешен под тежестта ѝ пищеше сакс, неговите събратя продължаваха да тичат надолу, докато нагазиха в храсталака в подножието.

Някои от нашите жени слязоха, за да събират плячка от мъртвите и да избиват ранените. Нито Аел, нито Сердик бяха сред саксите, останали да лежат по склона, но имаше един голям вожд, отрупан със злато, дръжката на меча му беше украсена със злато и стърчеше от ножница, направена от мека черна кожа, по която пълзяха кръстосани сребърни нишки. Взех колана с ножницата и меча от мъртвеца и ги занесох на Гуинивиър. Коленичих пред нея, нещо което никога не бях правил преди.

– Това беше ваша победа, лейди – казах аз, – изцяло ваша.

Подадох ѝ меча, тя го взе и го закопча на кръста си. Даде ми знак да се изправя.

– Благодаря ти, Дерфел – каза тя.

– Мечът е добър – отбелязах аз.

– Аз не ти благодаря за меча – уточни Гуинивиър, – а за това, че ми оказа доверие. Винаги съм знаела, че мога да се бия.

– По-добре от мен, лейди – казах аз със съжаление. Защо не се бях сетил аз да използвам каруците?

– По-добре от тях! – настоя Гуинивиър, сочейки към победените сакси. Тя се усмихна. – А утре ще направим пак същото.

Тази вечер саксите не се върнаха. Залезът бе прекрасен, тих и сияен. Моите часовои крачеха по стената, а огньовете на саксите вече пламтяха в спускащите се долу сенки. Ядохме и след това поговорих с жената на Исса, Скарач. Тя повика и други жени, които намериха игли, ножове и влакно. Дадох им няколко наметала, взети от убитите сакси. Жените работеха в спускащия се мрак и цяла нощ на светлината на нашите огньовете.

А на сутринта, когато Гуинивиър се събуди, на южната стена на Минид Бадън се вееха три бойни знамена. Мечката на Артур, звездата на Серен, а в средата, на почетното място както се полага на победоносен военачалник, стоеше знаме със знака на Гуинивиър – елен, увенчан с луна. Утринният вятър го развяваше, тя видя своя знак, а аз я видях да се усмихва.

В това време под нас саксите отново подреждаха копиеносците си.

* * *

Тъпаните започнаха да бият призори и за час в подножието на Минид Бадън се появиха пет магъосници. Изглежда днес Сердик и Аел бяха решили да си отмъстят за унижението от предния ден.

Гарвани разкъсваха телата на поне петдесет сакски трупа, които все още лежаха по склона близо до обгорелите останки от каруцата. Някои от моите хора искаха да довлекат мъртвите до тръните нахвърляни по стената и да ги подредят в ужасна бойна редица, която да посрещне новата атака на саксите, но аз им забраних. Скоро, помислих си аз, нашите собствени трупове щяха да бъдат на разположение на саксите и ако ние се подиграехме с техните мъртви, саксите щяха да сторят същото с нашите.

Скоро стана ясно, че врагът няма да рискува с нападение, което с една волска каруца можеше да се превърне в хаос. Сега те подготвиха двадесетина колони, които щяха да тръгнат нагоре по хълма от юг, от изток и от запад. Всяка група нападатели щеше да наброява само седемдесет-осемдесет човека, но взети заедно малките атаки трябваше да ни огънат. Ние вероятно щяхме да успеем да се справим с три или четири колони, но другите щяха лесно да минат покрай укрепителните валове, така че нямаше какво друго да правим освен да се молим, да пеем, да ядем и, за тези които имаха нужда, да пият. Обещахме си един на друг добра смърт, което означаваше, че ще се бием до край и ще пеем докато можем, но според мен всички знаехме, че това нямаше да бъде дръзка песен, а песен на унижението, болката и ужаса. За жените щеше да бъде дори по-лошо.

– Да се предам ли? – попитах Сийнуин. Тя ме погледна стреснато.

– Това не го решавам аз.

– Нищо не съм правил без твоя съвет – казах ѝ аз.

– По време на война не мога да ти давам съвети, само мога да те попитам евентуално какво ще стане с жените, ако не се предадеш.

– Ще бъдат изнасилени, заробени или дадени на мъже, които имат нужда от съпруги.

– А ако се предадеш?

– Пак същото – признах аз. Само дето изнасилването нямаше да бъде толкова настоятелно. Сийнуин се усмихна.

– Значи изобщо нямаш нужда от моя съвет. Върви и се бий, Дерфел, и ако не се видим до срещата ни в Отвъдния свят, знай, че когато минаваш по моста на мечовете с теб ще е цялата ми любов.

Прегърнах я, после целунах дъщерите си, и се върнах на издадения напред ъгъл на южното укрепление, за да гледам как саксите тръгват нагоре. Тази атака изобщо не им отне толкова време колкото първата, защото тогава трябваше да се организира огромна маса хора и да се повдигне духа им, а днес врагът нямаше нужда от насърчения. Те идваха да си отмъстят, при това бяха разделени на такива малки групи, че дори да бяхме пуснали някоя каруца надолу, лесно можеха да избягат от нея. Саксите не бързаха, нямаше и за какво да бързат.

Бях разделил хората си на десет отряда, всеки отряд отговаряше за две вражи колони, но се съмнявах, че дори най-добрите ми копиеносци ще успеят да издържат повече от три-четири минути. По-вероятно е, мислех си, хората ми да хукнат назад да защитават жените си веднага щом врагът започне да ни обгражда и тогава сражението щеше да се превърне в едностранно клане около набързо сглобения ни заслон и лагерните огньовете край него. Така да бъде, помислих си аз, и тръгнах между хората си да им благодаря за върнатата служба и да ги насърча да убиват сакси колкото могат и докато могат. Напомних им, че всички врагове, които успеят да посекаат ще бъдат техни слуги в Отвъдния свят.

– Така че избивайте ги – казах аз, – и нека ония от тях, които оцелеят, с ужас да си спомнят тази битка.

Някои започнаха да пеят Смъртната песен на Уерлина, бавна и тъжна мелодия, която се пееше край погребалните кладии на воините. Пеех с тях и гледах как саксите приближават и понеже пеех и понеже шлемът притискаше плътно ушите ми, не чух виковете на Найол, водача на Черните щитове, заел позиции на северната стена на укреплението.

Обърнах се едва когато чух радостните възгласи на жените. Все още нищо необикновено не виждах, но тогава, над тътена на сакските барабани чух пронизителен висок тон на рог.

Чувал бях този рог и преди. За първи път го чух, когато бях съвсем млад копиеносец. Тогава се появи Артур на кон и спаси живота ми, сега идваше пак.

Бе дошъл отново на кон с хората си, и Найол бе викал за да ми съобщи, че тези тежковъоръжени конници са помели саксите на хълма отвъд котловината и в галоп пристигат към нас. Жените на Минид Бадън тичаха към укрепителния вал за да го видят, защото Артур не насочи коня си към върха, а като стигна до високата част на склона, поведе хората си встрани. Беше със своята лъскава ризница от метални пластини, носеше украсения със златни инкрустации шлем и държеше щита си от ковано сребро. Неговото бойно знаме се развяваше над главите на

конниците – черната мечка се открояваше върху ленения плат, бял като гъшите пера на шлема на Артур. Бялото наметало на раменете му се издигаше и падаше с ритъма на конския бяг. А на дългото острие на копие то му бе завързана бяла лента. Всеки сакс стъпил в низините на Минид Бадън знаеше кой беше този конник и знаеше какво можеха да сторят огромните коне на техните тесни колони. Артур бе довел само четиридесет от хората си, защото предишната година Ланселот бе откраднал повечето от големите бойни коне. Но четиридесет тежковъоръжени мъже, възседнали четиридесет коня, можеха да всеят ужас във всеки пехотинец.

Артур спря коня си под южния ъгъл на укреплението. Вятърът беше слаб, така че знамето на Гуинивиър не се виждаше, забелязваше се само някакъв непознат флаг, увиснал на тояга приспособена за дръжка. Той ме потърси с поглед, накрая разпозна шлема и ризницата ми.

– Има двеста копиеносци на около миля след мен! – викна ми той.

– Добре, господарю! – отговорих, – и добре дошъл!

– Можем да се задържим докато дойдат копиеносците! – викна той, после махна с ръка на хората си. Не слязоха надолу по хълма, а продължиха да яздят в кръг в горната част на склона, като че ли призоваваха саксите да дойдат и да премерят сили с тях.

Но видът на конете бе достатъчен да накара врага да спре, защото никой не искаше пръв да излезе на пътя на тези галопиращи копия. Ако бяха тръгнали всички заедно можеха лесно да пометат хората на Артур, но извивката на хълма не им позволяваше да се виждат и всяка колона сигурно се е надявала друг отряд да се осмели пръв да нападне конниците, така че всички стояха и чакаха. От време на време някоя група по-смели мъже се покатерваха нагоре, но щом видеха конниците на Артур да се връщат нервно отстъпваха надолу по хълма. Самият Сердик дойде да повдигне духа на хората точно под южния ъгъл, но когато Артур се върна и се изправи пред тези сакси те загубиха кураж. Бяха очаквали лесна битка срещу малко на брой копиеносци и не бяха подготвени да се сражават с конница. Не и катерейки се нагоре, нито срещу конницата на Артур. Други въоръжени ездачи можеше и да не успеят да ги изплашат, но те знаеха какво значи това бяло наметало, тези бели гъши пера и този щит, който светеше като самото слънце. Това означаваше, че смъртта бе дошла при тях и никой нямаше желание сам да се приближи до нея.

Половин час по-късно пехотата на Артур се появи в котловината. Саксите, които държеха хълма северно от котловината избягаха още

щом видяха нашите подкрепления. Изморените копиеносци се изкачиха при нас и ние ги оглушихме с радостните си възгласи. Саксите чуха виковете ни и видяха нови воители да се подреждат по древния укрепителен вал. Това сложи край на амбициите им за деня. Колоните се оттеглиха и Минид Бадън отново бе във от опасност до следващия изгрев.

Артур пришпори изморената Ламрей и щом пристигна при бойните ни знамена смъкна шлема си. Подухна ветрец. Артур вдигна поглед и видя увенчания с лунен сърп елен на Гуинивиър да се вее редом с неговата мечка, но това не скри широката усмивка на лицето му. Нищо не каза за знамето и когато слезе от гърба на Ламрей. Трябвало да е знаел, че Гуинивиър е с мен, защото Балин я беше видял при Акве Сулис, а и двамата младежи, които бях изпратил със съобщението при него може да му бяха казали, но той се правеше, че нищо не знае. Само дойде при мен и ме прегърна, точно както в доброто старо време, като че ли между нас никога не имало враждебна студенина.

Цялата му тъга се бе изпарила. Лицето му отново се бе оживило, живец, който се предаде на моите хора и те се струпаха около него да го разпитват за новини, макар че той първо поиска да чуе нашите новини. Артур бе яздил сред трупове на саксите по склона и искаше да знае как и кога бяха умрели. Моите хора преувеличиха (простимо е) броя на саксите, които ни бяха нападнали предния ден. Артур се засмя, когато чу как сме бутнали две пламтящи каруци надолу по склона.

– Браво, Дерфел – каза той, – браво.

– Не бях аз, господарю – признах аз, – а тя.

При последната дума завъртях брадичка към знамето на Гуинивиър.

– Тя измисли всичко, господарю. Аз бях готов да умра, но тя имаше други идеи.

– Тя си е такава – тихо каза той, но не продължи да разпитва. Самата Гуинивиър не се виждаше наоколо и той не попита къде е. Но видя Борс и настоя да го прегърне и да чуе неговия разказ, едва тогава се качи на земния насип и се вгледа в лагерите на саксите. Стоя там дълго време на показ пред обезсърчения враг, но след малко направи знак на Борс и на мен да се качим при него.

– Не съм имал намерение да се сражавам с тях тук – каза ни той, – но мястото не е лошо. Всъщност даже е по-добро от останалите. Те всичките ли са тук? – обърна се той към Борс.

Борс отново беше пил в очакване на сакската атака, но направи всичко възможно да изглежда трезв.

– Всичките, лорд. Освен може би гарнизонът от Каер Амбра. Той трябваше да тръгне след Кълхуч – и Борс въртна брадичка към източния хълм, откъдето слизаха още сакси, за да се присъединят към лагерите в долината. – Това може би са те, лорд. Или са отряди за събиране на провизии.

– Саксите от Каер Амбра не са успели да открият Кълхуч – каза Артур, – защото вчера получих съобщение от него. Той е недалеч оттук, а и Кунеглас не е вече далеч. След два дни ще разполагаме с още петстотин човека и тогава те ще ни превъзхождат само с двама към един. – Артур се засмя. – Браво, Дерфел!

– Браво ли? – попитах с известна изненада. Очаквах, че Артур ще е недоволен от факта, че ме бяха сгасили толкова далече от Кориниум.

– Все някъде трябваше да се бием с тях, – обясни ми той, – и ти избра мястото. То ми харесва. Височината е наша. – Артур говореше високо, искаше неговата увереност да се предаде на хората ми. – Можех да дойда и по-рано, но не бях сигурен, че Сердик е напалпа вдицата.

– Вдицата ли, господарю? – обърках се аз.

– Теб, Дерфел, теб – той отново се засмя и скочи от насипа. – Войната е низ от случайности, нали? И ти случайно откри място, където ще можем да им разкажем играта.

– Искаш да кажеш, че те ще се изморят от катеренето ли? – попитах аз.

– Едва ли са такива глупаци – весело каза Артур. – Не, боя се, че ние ще трябва да слезем да се бием с тях в долината.

– С какво? – попитах аз мрачно, защото дори с войската на Кунеглас пак щяхме да сме ужасно по-малко от саксите.

– С всеки воин, който имаме – уверено каза Артур. – Но никакви жени, мисля. Време е да преместим семействата ви някъде на по-безопасно място.

Нашите жени и деца не отидоха много далече; на час път на север имаше село и повечето намериха подслон там. Дори когато те напускаха Минид Бадън от север пристигаха още от копиеносците на Артур. Това бяха хората, които Артур събираше близо до Кориниум и те бяха едни от най-добрите воини в Британия. Сеграмор пристигна със своите опитни копиеносци и подобно на Артур отиде на високия южен ъгъл на Минид Бадън, откъдето можеше да огледа врага, а и те да го видят открито се на фона на небето в черната си ризница. На лицето му се появи усмивка, което рядко се случваше.

– Прекалената самоувереност ги прави глупави – каза той

презрително. – Сами са се хванали в капан като са се разположили в низината и сега няма да мръднат от там.

– Няма ли?

– Саксът щом веднъж е построил подслон не обича да го местят. На Сердик ще му трябва седмица и повече, ако иска да ги разкара от долината.

Саксите и техните семейства наистина се бяха настанили удобно и в долината вече се бяха появили две селца с малки колиби със сламени покриви. Едно от селата беше близо до Акве Сулис, а другото три километра по на изток, където речната долина правеше остър завой на юг. Хората на Сердик бяха в тези източни колиби, а копиеносците на Аел бяха или в града или в новопостроените къщурки извън градските стени. Изненадах се, че саксите използват постройките в града за подслон вместо да ги изгорят, но беше факт че всяка сутрин от портите се изнизваха дълги колони мъже, които оставяха зад гърба си димящи готварски огнища, чиито пушек се извиваше над керемидените и сламените покриви на Акве Сулис. Първоначалното нашествие на саксите бе бързо, но вече го нямаше предишният им устрем.

– И защо са разделили войската си на две? – попита ме Сеграмор, втрещил скептичен поглед в празнината между лагера на Аел и колибите на Сердик.

– За да ни оставят само едно място за минаване – казах аз, – право от там, – посочих към долината, – където ще се окажем в капан помежду им.

– И където можем да стоим и да не им позволяваме да се съединят – доволен добави Сеграмор, – а след няколко дни сред тях ще плъзне болест.

Като че ли винаги когато една войска се застоеше на едно място сред войниците плъзваше болест. Точна такава зараза спря последното нашествие на Сердик в Думнония, а когато нашата войска стигна до Лондон също бе омаломощена от ужасна заразна болест.

Страх ме беше, че и сега някоя болест може да изцеди силите ни, но по някаква причина ни се размина, може би защото все още бяхме малко, или защото Артур пръсна войската си по билото зад Минид Бадън, което бе дълго близо пет километра. Аз и моите хора останахме на върха, но новопристигналите копиеносци останаха по хребета на северните хълмове. Първите два дни след пристигането на Артур врагът можеше все още да превземе тези хълмове, защото отрядите по върховете им бяха съвсем малобройни, ала конниците на Артур постоянно се

движеха, както и копиеносците постоянно се разхождаха между дърветата по върховете, и както Артур мислеше, саксите решиха, че по-билото има много повече войници. Те наблюдаваха, но не атакуваха, а на третия ден от пристигането на Артур се появи и Кунеглас с войската от Поуис. Тогава вече имяхме възможност да разположим силни постове по целия дълъг хребет, които можеха да повикат помощ при най-малката опасност от сакска атака. Врагът все още значително ни превъзходеше по численост, но ние държахме височината и вече имяхме копия, с които да я защитим.

Саксите трябваше да напуснат долината. Можеха да отидат до Севърнско и там да обсадят Глевум, и тогава ние щяхме да бъдем принудени да изоставим нашата височина и да ги последваме, но Сеграмор се оказа прав; хора, които са се настанили удобно, нямат желание да се местят, така че Сердик и Аел упорито стояха в речната долина и си мислеха, че ни обсаждат, а всъщност ние обсаждахме тях. Накрая те наистина направиха няколко нападения нагоре по хълма, но нито една от тях не беше нещо сериозно. Саксите обикновено идваха на пълчища нагоре по хълмовете, но когато на билото се появеше стена от щитове, готова да ги посрещне или се чуеше тропота на отряд от конниците на Артур откъм фланга им, смелостта им се изпаряваше и те се смъкваха заднишком към селата си. А всеки техен неуспех само увеличаваше самочувствието ни.

Това самочувствие толкова нарасна, че след като пристигна войската на Кунеглас, Артур реши, че може да ни остави. Първоначално бях удивен, защото той не ни даде никакво обяснение освен, че имал важна работа на един ден път северно от Минид Бадън. Вероятно Артур забеляза недоумението ми, защото сложи ръка на рамото ми.

– Ние още не сме победили – каза ми той.

– Знам, господарю.

– Но когато победим, Дерфел, искам нашата победа да бъде смазваща. Друга амбиция не би могла да ме измъкне оттук – усмихна се той. – Имаш ли ми доверие?

– Разбира се, господарю.

Той остави Кунеглас начело на нашата войска, но строго заповяда да не предприемаме атаки в долината. Саксите трябваше да вярват, че са ни притиснали, и за да поддържахме тази измама шепа доброволци се престориха на дезертьори и избягаха в лагерите на саксите, където разправили, че нашите хора са толкова обезсърчени, че някои предпочитали да избягат вместо да се бият, а водачите ни гневно се карали дали да

останем и да се противопоставим на нападението на саксите или да бягаме на север да търсим убежище в Гуент.

– Все още не съм убеден, че може да се намери начин да сложим край на това – призна пред мен Кунеглас в деня, когато Артур си тръгна. – Имаме достатъчно сили да държим саксите в долината, – продължи той, – но нямаме достатъчно сили да слезем в долината и да ги бием.

– Значи може би Артур е отишъл за помощ, кралю-господарю – предположих аз.

– Каква помощ? – попита Кунеглас.

– Може би Кълхуч – вдигнах аз рамене. Но това бе малко вероятно, защото се говореше, че Кълхуч е на изток от саксите, а Артур тръгна на север. – Енгас Мак Ейрем? – продължих аз с предположенията. Кралят на Демечия ни беше обещал Черните си щитове, но ирландците още не бяха дошли.

– А Мюриг не иска да се намесва – казах аз.

– Не иска – съгласи се Кунеглас, – но в Гуент има хора които искат. Те още помнят долината Лъг.

Тук той криво ми се усмихна, защото в онази битка Кунеглас бе наш враг, и хората от Гуент, които бяха наши съюзници, се бяха изплашили да воюват с войската, предвождана от бащата на Кунеглас. Някои в Гуент още се срамуваха от това, и този срам бе още по-голям от това, че Артур бе победил без тяхна помощ. Затова предположих, че може, ако Мюриг разреши, Артур да доведе доброволци при Акве Сулис. Не ми беше ясно обаче как ще събере достатъчно хора, та да можем да слезем в гнездото на саксите и да ги избием.

– Може да е отишъл да намери Мерлин – предположи Кунеглас.

Гуинивийр бе отказала да тръгне с другите жени и деца, и бе настояла да види битката докрай бил този край победа или поражение. Мислех, че Артур ще настоява тя да си тръгне, но всеки път когато той идваше на върха Гуинивийр се скриваше някъде, обикновено в грубата колиба, която бяхме направили на билото, и се появяваше чак след като Артур си тръгваше. Той сигурно знаеше, че тя бе останала на Минид Бадън, защото внимателно беше наблюдавал жените, когато напускаха хълма и трябва да бе видял, че нея я няма сред тях, но нищо не каза. И Гуинивийр не споменаваше Артур когато се появяваше, макар че се усмихваше всеки път, щом видеше, че Артур не бе свалил знамето ѝ от укрепителния вал. В началото я убеждавах да напусне върха, но тя посрещна с презрение предложението ми, а и никой от моите хора не искаше тя да си тръгне. Всички смятаха, и с право, че са оцелели

благодарение на нея, затова искаха да ѝ окажат чест като ѝ предоставят пълно бойно снаряжение. Бяха взели красива плетена ризница от трупа на богат сакс и след като изчистиха кръвта от брънките, я подариха на Гуинивиър. Бяха изрисували нейния символ върху пленен щит, а един от моите хора дори ѝ бе дал своя скъп шлем с вълча опашка, така че сега тя бе облечена като моите копиеносци, но макар и в бойни доспехи Гуинивиър изглеждаше смушаващо съблазнителна (иначе нямаше да е Гуинивиър). Тя бе станала нашия талисман, в очите на всичките ми хора Гуинивиър бе героиня.

– Никой не знае къде е Мерлин – отговорих аз на предположението ѝ.

– Говореше се, че бил в Демеция – каза Кунеглас, – значи може да дойде с Енгас.

– Но твоят друид дойде, нали? – обърна се Гуинивиър към Кунеглас.

– Малейн е тук – потвърди Кунеглас, – и той може добре да проклина. Не като Мерлин, може би, но доста добре.

– А Талиезин? – попита Гуинивиър.

Кунеглас не се изненада, че тя бе чувала за младия менестрел, защото явно славата на Талиезин бързо се разпространяваше.

– Тръгна да търси Мерлин – отговори кралят.

– А той наистина ли е добър? – продължи да разпитва Гуинивиър.

– Наистина – кимна Кунеглас. – Може да възпее орлите в небето и съмгата в речните вирове.

– Моля се да го чуем скоро – каза Гуинивиър. Вярно, че ония странни дни на огрения от слънцето връх като че ли бяха по-подходящи за пеене, отколкото за сражение. Пролетта се бе разхубавила, лятото не бе далеч, а ние мързеливо лежахме на топлата трева и наблюдавахме враговете, които изглеждаха поразени от внезапна безпомощност. Те се опитаха един-два пъти безрезултатно да ни атакуват, но не и да напуснат долината. По-късно чухме, че са спорели. Аел искал да обедини всички сакски копиеносци и да удари на север срещу хълмовете и по този начин да раздели войските ни на две части, които да бъдат разбити по отделно, но Сердик предпочел да чака докато започне да ни се свършва храната и да загубим присъствие на духа, но това бяха напразни надежди, защото ние имяхме много провизии и от ден на ден ставахме все по-уверени. Всъщност огладняхя саксите, защото леката конница на Артур тормозеше отрядите, които те изпращаха да събират храна, и именно саксите започнаха да губят присъствие на духа. След седмица на

полянците край техните колиби видяхме да се появяват могили от прясна пръст и разбрахме, че врагът копае гробове за мъртвите. Болестта която изпълваше червата с вода и крадеше силата на човека бе нападнала саксите и те слабееха от ден на ден все повече. Сакските жени поставяха капани за риба в реката, за да нахранят децата си, мъжете им копаеха гробове, а ние лежахме под високото слънце и говорехме за менестрели.

Артур се върна в деня, когато се появиха първите сакски гробове. Той пришпори коня си през котловината и изкачи стръмния северен склон на Минид Бадън, а Гуинивиър набързо нахлузи новия си шлем и клекна зад група мъже. Червената ѝ коса се показваше под ръба на шлема и се вееше като знаме, но Артур се направи, че не я забелязва. Бях тръгнал да го посрещна и на сред хълма спрях и зяпнах удивен.

Щитът му представляваше кръг от върбови дъски, покрити с кожа, а върху кожата бе закован тънък лист лъскаво сребро, което отразяваше ярката слънчева светлина, но сега върху щита на Артур имаше нов символ. Кръст – червен кръст, направен от платнени ленти, залепени за среброто. Християнският кръст. Той забеляза удивлението ми и се заехи.

– Харесва ли ти, Дерфел?

– Християнин ли си станал, господарю? – ужасих се аз.

– Всички станахме християни – уточни той, – ти също. Нагорешцете острието на някое копие и прогорете кръст върху щитовете си.

Аз плюх да предотвратя злото.

– Какво искаш да направим, господарю?

– Чу ме, Дерфел – каза той, смъкна се от гърба на Ламрей и тръгна към южната част на укреплението, откъдето можеше да погледне надолу към врага. – Още са тук, добре.

Кунеглас бе дошъл до мен и бе чул предишните думи на Артур.

– Искаш да сложим кръстовете на нашите щитове, ли? – попита той.

– Нищо не мога да искам от вас, кралю-господарю – официално отговори Артур, – но ако вие и хората ви изобразите кръстовете върху вашите щитове, ще ви бъда благодарен.

– Защо? – гневно попита Кунеглас. Той бе известен с ненавистта си към новата религия.

– Защото – отговори Артур, все още гледайки надолу към саксите, – кръстът е цената, която трябва да заплатим за войската на Гуент.

Кунеглас се втренчи в Артур сякаш не вярваше на ушите си.

– Нима Мюриг идва? – попитах аз.

– Не – отвърна Артур и се обърна към нас, – не Мюриг. Крал

Тюдрик идва. Добрият Тюдрик.

Тюдрик беше бащата на Мюриг, кралят, който се бе отказал от трона, за да стане монах, а Артур бе ходил до Гуент да се моли на стария човек.

– Знаех, че е възможно, защото Галахад и аз цяла зима говорехме на Тюдрик.

Отначало, разправи ни Артур, кралят нямал желание да се отказва от набожния си оскъден живот, но и други хора в Гуент се присъединили към молбите на Артур и на Галахад, и след като прекарал нощи наред в молитви в своето параклише, Тюдрик с неохота обявил, че временно ще си вземе трона обратно и ще поведе войската на Гуент на юг. Мюриг се бе противопоставил на това решение, възприемайки го с право като упрек и унижение, но войската на Гуент бе подкрепила стария крал, така че сега те идваха насам.

– Имаше обаче цена – призна Артур, – трябваше да превия коляно пред техния Бог и да обещаеш да припиша победата на Него, но аз ще припиша победата на който Бог пожелае Тюдрик, стига да доведе копиеносците си.

– А останалата част от сделката? – попита Кунеглас далновидно. Артур се усмихна криво.

– Искат да пуснеш мисионерите на Мюриг в Поуис.

– Само това ли? – попита Кунеглас.

– Може да съм създал впечатлението – призна Артур, – че ти с радост ще ги посрещнеш. Съжалявам, кралю-господарю. Това искане ми бе поставено като условие едва преди два дни, и беше идея на Мюриг, а трябваше да пазим авторитета на Мюриг.

Кунеглас се намръщи. Досега бе правил всичко възможно за да задържи християнството вън от страната си, смятайки, че Поуис няма нужда от ожесточението, което идва с всяка нова религия, но не се възпротиви на стореното от Артур. Сигурно бе решил, че е по-добре в Поуис да дойдат християни, отколкото сакси.

– Това ли е всичко, което обеща на Тюдрик, господарю? – попитах аз подозрително. Спомних си искането на Мюриг да му бъде отстъпен трона на Думнония, както и мечтата на Артур да се отърве от тази отговорност.

– Подобни договори винаги са придружени от някои подробности, които не си заслужава да бъдат обсъждани – отвърна безгрижно Артур, – но аз наистина обещах да освободя Сенсъм. Сега той е епископ на Думнония! И отново е кралски изповедник. Тюдрик настояваше за това.

Всеки път щом сваля нашия добър епископ, той пак изплува – засмя се Артур.

– Това ли е всичко, което обеща, господарю? – попитах аз отново, защото подозрението продължаваше да ме гложди.

– Обещах каквото трябва, Дерфел, за да съм сигурен, че Гуент ще ни се притече на помощ – твърдо заяви Артур, – а те се зарекоха след два дни да са тук с шестстотин първокласни копиеносци. Дори Агрикола реши, че не е твърде стар да участва в тази война. Помниш Агрикола, нали Дерфел?

– Разбира се, че го помня, господарю – казах аз. Агрикола, старият военачалник на Тюдрик, бе навъртял много години, но все още бе един от най-славните воители в Британия.

– Всички идват откъм Глевум – вдигна ръка на запад Артур, където се виждаше как се вие пътят от Глевум, следвайки речната долина, – и когато дойдат, аз ще се присъединя към тях с моите хора и заедно ще нападнем право надолу към долината.

Артур стоеше върху укрепителния вал и не откъсваше поглед от дълбоката долина, но в съзнанието си той не виждаше ниви, пътища и разлюлени от вятъра жита, нито каменните гробове в римското гробище, а наблюдаваше цялата битка, разгърната пред очите му.

– Отначало саксите ще се объркат – продължи той, – но накрая ще организират цялата си маса и бързо ще се насочат към пътя – тук Артур посочи към Фоския път, който минаваше непосредствено под Минид Бадън, – тогава вие, кралю-господарю – поклони се той на Кунеглас, – и ти, Дерфел – Артур скочи от ниския насип и заби пръст в корема ми, – ще ги нападнете откъм фланга. Право надолу по хълма и в щитовете им! Ние ще се присъединим към вас – и Артур изви ръката си, за да покаже как хората му ще заобиколят северния фланг на саксите, – и тогава ще ги притиснем към реката.

Артур щеше да дойде откъм запад, а ние щяхме да нападнем от север.

– И те ще избягат на изток – отбелязах аз мрачно. Артур поклати глава.

– Утре Кълхуч ще тръгне на север, за да се присъедини към Черните щитове на Енгас Мак Ейрем, а те вече са на път от Кориниум за насам.

Артур беше доволен от себе си и нищо чудно, защото ако всичко вървеше по неговия план, щяхме да обградим врага и да да ги избием. Но планът криеше рискове. Предположих, че след като хората на

Тюдрик дойдат и към нас се присъединят и Черните щитове на Енгас щяхме да сме не по-малко от саксите, но Артур предлагаше да разделим силите си на три части. Ако саксите успееха да запазят присъствие на духа, можеха да разбият всяка част по отделно. Но ако изпаднаха в паника и ако ние ги атакувахме диво и неудържимо, и ако целият шум, прах и ужас всееше смут сред вражите копиеносци, можехме просто да ги подкараме като добитък за клане.

– Два дни – каза Артур, – само два дни. Молете се саксите да не чуят за това и се молете да си останат където са.

Той викна за Ламрей, хвърли поглед към червенокосия копиеносец, после отиде при Сеграмор на билото отвъд котловината.

Нощта преди битката ние всички прогорихме кръстове върху щитовете си. Това бе ниска цена за една такава победа, но аз знаех, че това не беше цялата цена. Останалото щеше да бъде платено с кръв.

– Аз мисля, лейди – казах аз на Гуинивийър същата нощ, – че за вас ще е най-добре да останете тук на върха утре.

Двамата с нея пиехме медовина от един рог. Бях открил, че тя обича да разговаря късно през нощта и ми беше станало навик да сядам до нея край огъня преди да отида да спя. Сега тя се изсмя на предложението ми да остане на Минид Бадън, докато ние се бием долу.

– По-рано винаги си мислех, че си скучен човек, Дерфел – каза тя, – скучен, немит и тъп. Сега започнах да те харесвам, така че, моля те, не ме карай да мисля, че преди време съм била права.

– Лейди – ударих го аз на молба, – стената от щитове не е място за жена.

– И затворът не е, Дерфел. Освен това мислиш ли, че ще успеете да победите без мен?

Тя седеше на входа на колибата, която бяхме направили от каруците и отсечените дървета. Бяхме й отстъпили един цял край от подслона за жилище и онази нощ тя ме бе поканила да вечеряме пърлено говеждо отрязано от бута на един от воловете, довели каруците до върха на Минид Бадън. Огънят, на който бе пригответо месото, вече загасваше и димът се виеше нагоре към ярките звезди, обсипали небето. Лунният сърп висеше ниско над южните хълмове и осветяваше силуетите на часовите, които се разхождаха върху укрепителния вал.

– Искам да видя всичко докрай – каза тя, и очите и светнаха в сянката. – От години не съм изпитвала такава удоволствие, Дерфел, от години.

– Това което ще стане в долината утре, лейди, няма да ви достави

удоволствие. Това ще е жестока работа.

– Знам, но твоите хора смятат, че аз ще им донеса победата. Нима ще ги лишиш от присъствието ми в най-тежкия момент?

– Не, лейди – отговорих аз. – Но се пазете, умолявам ви.

Тя се усмихна на страстта, с която я помолих.

– Загрижен си за живота ми ли, Дерфел, или те е страх, че ще си навлечеш гнева на Артур, ако ми се случи нещо?

Аз се поколебах.

– Мисля, че може и да се разгневи, лейди – признах аз. За известно време Гуинивиър размисляше върху този отговор. Накрая попита:

– Той пита ли за мен?

– Не – честно отговорих аз, – нито веднъж.

Тя се втренчи в останките от огъня.

– Може би е влюбен в Арганте – каза тя със съжаление.

– Струва ми се, че въобще не може да я понася – отговорих аз. Преди седмица нямаше да съм толкова откровен, но с Гуинивиър се бяхме сблизили през последните дни. – Тя е твърде млада за него – продължих аз, – и не е достатъчно умна.

Гуинивиър вдигна поглед към мен, а в очите ѝ заедно с отражение то на пламъците гореше предизвикателство.

– Умна – каза тя. – Някога аз мислех, че съм умна. Но вие всички ме смятате за глупачка, нали?

– Не, лейди.

– Никога не си умеел да лъжеш, Дерфел. Затова и никога не си бил царедворец. Един царедворец трябва да може да лъже с усмивка.

Тя отново се загледа в огъня. Дълго време мълча, и когато пак заговори нежният присмех в гласа ѝ бе изчезнал. Може би близостта на предстоящата битка я караше да бъде откровена, не знам, но сподели с мен нещо, което никога не бях чувал преди от нея.

– Бях истинска глупачка – тихо промълви тя, толкова тихо, че трябваше да се наведе напред, за да доловя думите ѝ, заглушавани от пукането на огъня и песните на моите хора.

– Сега си казвам, че е било някаква лудост – продължи тя, – но не мисля, че е така. Беше просто амбиция. Исках просто да бъда жена на крал.

– Вие бяхте – вдигнах рамене аз. А тя поклати глава.

– Артур не е крал. Той не е тиранин, а аз мисля, че исках от него да бъде тиранин, нещо като Горфидид.

Горфидид беше бащата на Сийнуин и Кунеглас, зъл крал на Поуис,

враг на Артур, и ако слуховете бяха верни, любовник на Гуинивийър. Изглежда и тя мислеше за тези слухове, защото изведнъж се вторачи в очите ми.

– Казвала ли съм ти някога, че той се опита да ме изнасили?

– Да, лейди.

– Не съм ти казала истината – призна тя мрачно. – Той не само се опита, а ме изнасили. Или аз си внуших, че е изнасилване.

Думите ѝ идваха на кратки спазми, сякаш ѝ беше много трудно да признае истината.

– Но може би изобщо не беше изнасилване. Аз исках злато, почести, положение.

Гуинивийър си играеше с полите на дрехата си като дърпаше нишки от протърканата ленена тъкан. Бях смутен, но не я прекъснах, защото знаех, че тя искаше да говори.

– Но не успях да ги получа от него. Той знаеше съвсем точно какво искам, но по-добре знаеше какво самият той иска, и нямаше никакво намерение да си плати за полученото. Вместо това ме сгоди за Валърин. Знаеш ли какво щях да направя от Валърин? – очите ѝ отново се втренчиха право в моите и този път блестяха не просто поради отражението на пламъците, а защото бяха пълни със сълзи.

– Не, лейди.

– Щях да го направя крал на Поуис – каза тя отмъстително. – Щях да използвам Валърин, за да си отмъстя на Горфидид. Можех да го направя, но тогава срещнах Артур.

– При долината Лъг – вметнах предпазливо, – аз убих Валърин.

– Знам.

– А на пръста му имаше пръстен, лейди – продължих тихо, – с вашия знак.

Тя се втренчи в мен. Знаеше кой пръстен имах пред вид.

– И върху него имаше любовен кръст, нали? – промълви тя.

– Да, лейди – казах аз и докоснах собствения си любовен пръстен, който беше точно като пръстена на Сийнуин. Много хора носеха любовни пръстени с връзан в тях кръст, но не бяха мнозина онези, които имаха пръстени с кръстове, направени от злато, взето от Свещения съд на Клидно Ейдин като Сийнуин и мен.

– Какво направи с пръстена? – попита Гуинивийър.

– Хвърлих го в реката.

– Каза ли на някого?

– Само на Сийнуин – отговорих аз. – И Исса знае, защото той

намери пръстена и ми го донесе.

– И не си казал на Артур?

– Не.

Тя се усмихна.

– Мисля, че си бил по-добър приятел, отколкото съм знаела, Дерфел.

– На Артур, лейди. Направих го заради него, а не заради вас.

– Предполагам – извърна се Гуинивиър и се загледа пак в огъня. – Когато всичко това свърши – каза тя, – ще се опитам да дам на Артур каквото иска.

– Себе си ли?

Моего предположение като че ли я изненада.

– Нима това иска той?

– Той ви обича – казах аз. – Може да не пита за вас, но винаги ви търси с очи, когато идва тук. Той ви търсеше дори когато бяхте в Инис Уидрин. Никога не ми говореше за вас, но проглуши ушите на Сийнуин.

Гуинивиър се намръщи.

– Знаеш ли, Дерфел, как човек може да се пресити от любов. Аз не искам да ме боготворят. Не искам да ми изпълняват всяка прищявка. Искам да се справям с предизвикателства.

Тя говореше с жар и аз отворих уста да защитя Артур, но тя вдигна ръка да не я прекъсвам.

– Знам, Дерфел, че сега нямам право нищо да искам. Ще бъда послушна, обещавам ти – усмихна се тя. – Знаеш ли, защо Артур не ми обръща внимание сега?

– Не, лейди.

– Защото не иска да се изправи срещу мен преди да е спечелил победа.

Помислих, че вероятно е права, но досега Артур не бе показал явно любовта си, затова реших, че е най-добре да не ѝ вдъхвам прекалено големи надежди.

– Може победата да се окаже напълно достатъчно удовлетворение – казах аз. Гуинивиър поклати глава.

– Аз го познавам по-добре от теб, Дерфел. Познавам го толкова добре, че мога да го опиша с една дума.

Опитах се да реша коя би могла да бъде тази дума. Смел? Положително, но това не разкриваше неговата грижовност и всеотдайност. Чудех се дали „всеотдаен“ бе по-подходяща дума, но с нея не можеше да се опише как никога не се свърта на едно място. Добър? – той със

сигурност бе добър, но тази проста дума скриваше гнева, който можеше да го направи непредсказуем.

– Коя е думата, лейди?

– Самотен – каза Гуинивийър, и аз си спомних, че в пещерата на Митра Сеграмор бе използвал точно същата дума. – Той е самотен, – повтори Гуинивийър, – като мен. Така че хайде да му дадем победа и тогава може би няма да бъде повече самотен.

– Дано Боговете ви пазят, лейди.

– Богинята, мисля – поправи ме тя и видя ужасената ми физиономия. Засмя се. – Не Изида, Дерфел, не Изида.

Именно преклонението на Гуинивийър пред Изида я бе завело в леглото на Ланселот и бе предизвикало нещастieto на Артур.

– Мисля, че тази нощ ще се моля на Сулис. Тя ми изглежда подходяща.

– Ще прибавя и моите молитви към вашите, лейди.

Станах да си вървя, но тя протегна ръка да ме спре.

– Ние ще победим, Дерфел – каза тя сериозно, – ще победим и всичко ще се промени.

Толкова често си бяхме казвали тези думи, и никога не ставаше така. Но сега, на Минид Бадън, щяхме пак да опитаме.

Ние натегнахме нашия капан в един толкова красив ден, че чак сърцето да те заболи. А денят обещавахе и да е дълъг, защото нощите ставаха все по-къси, а издължената вечерна светлина оставаше до късните часове.

Вечерта преди битката Артур оттегли своите войници от всички хълмове зад Минид Бадън. Той заповяда на хората си да оставят лагерните огньовете запалени, та саксите да не разберат, че са си тръгнали. После Артур ги поведе на запад, за да се съберат с войската от Гуент, която идваше по пътя от Глевум. Войните на Кунеглас също напуснаха хълмовете, но дойдоха на върха на Минид Бадън, където зачакаха заедно с моите хора.

Главният друид на Поуис, Малейн, цяла нощ обикаляше сред копиеносците. Раздаваше им върбинка, елфови камъчета и стръкчета сушен имел. Християните се събраха и заедно се помолиха, макар да забелязах, че мнозина от тях приеха и даровете на друида. Аз се молих край укрепителния вал, молих се на Митра за голяма победа, и после се опитах да поспя, но на Минид Бадън бе неспокойно – чувах се мърморещи гласове и монотонния звук на камъни в стомана.

Аз вече си бях наточил копието, и бях оправил ръба на Хюелбейн. Никога не оставях на слугите да ми острят оръжието преди битка, а си го точех сам с маниакална настървеност както впрочем и всичките мои хора. Щом се уверих, че оръжията са ми толкова остри, колкото можех да ги наточа, аз легнах близо до убежището на Гуинивийър. Исках да спя, но не можех да се отърва от страха, че на утрото трябваше да стоя в стена от щитове. Гледах за предзнаменования, боейки се да не видя сова и пак се молих. Накрая трябва да съм заспал, но сънят ми бе много неспокоен. Толкова отдавна не се бях бил в стена от щитове, да не говорим откога не бях шурмувал вража стена.

Събудих се измръзнал, недоспал и треперещ. Бе паднала гъста роса. Мъжете сумтяха, кашляха, пикаеха и мърмореха. Хълмът вонеше, защото макар да бяхме изкопали тоалетни ями, нямахме поток, който да отнася мръсотията.

– Миризмата и звука на мъжете – чу се киселият глас на Гуинивийър от сянката на нейната спалня.

– Спахте ли, лейди – попитах аз.

– Малко. – Тя изпълзя изпод ниския клон, който служеше за покрив и за врата едновременно. – Студено е.

– Скоро ще стане топло.

Тя клекна до мен, загърната с наметалото си. Косата и бе рошава, а очите ѝ бяха подпухнали от съня.

– Ти за какво си мислиш по време на битка? – попита ме тя.

– Да остана жив – казах аз, – да убивам, да победея.

– Това медовина ли е? – попита тя, сочейки рога в ръката ми.

– Вода, лейди. Медовината прави човека бавен в битка.

Тя взе водата от мен, плисна малко върху очите си и изпи останалото. Беше напрегната, но знаех, че няма да мога да я убедя да остане на хълма.

– А Артур? – попита тя. – Той за какво си мисли в битка?

Аз се усмигнах.

– За мира, който ще настане след сражението, лейди. Той вярва, че всяка битка е последна.

– Но битките никога няма да свършат – каза замечтано Гуинивийър.

– Вероятно – съгласих се аз, – но в тази битка, лейди, стойте близо до мен. Много близо.

– Да, лорд Дерфел – каза тя с насмешка, после ме ослепи с усмивка.

– И благодаря, Дерфел.

Когато слънцето пламна зад източните хълмове и обagri

пръснатите тук-там облаци в червено, хвърляйки тъмни сенки над долината на саксите, ние вече бяхме облекли ризниците. Колкото повече се изкачваше слънцето, толкова повече сянката изтъняваше и се свиваше. Над реката се виеше тънка мъглица, и ставаше по-внушителна там където се смесваше с дима от лагерните огънове на враговете, край които шетнята бе по-напрегната от обикновено.

– Нещо се мъти там долу – каза ми Кунеглас.

– Може би знаят, че идваме – предположих аз.

– А това би направило живота по-труден – мрачно отбеляза Кунеглас, макар че ако саксите наистина бяха дочули за плановете ни, с нищо не показваха, че се готвят да ни посрещнат. Срещу Минид Бадън не бе построена стена от щитове, нито някакви отряди тръгнаха на запад към пътя за Глевум. Вместо това, когато слънцето се вдигна достатъчно високо, за да подпали и изпари мъглата от бреговете на реката, като че ли най-сетне те решиха да изоставят това място и започнаха да се подготвят за поход, макар че бе трудно да се разбере накъде се готвеха да тръгнат на запад, на север или на юг, защото първата им задача бе да съберат багажа в каруците си, товарните коне, стадата рогат добитък и овцете. От нашия хълм картината долу напомняше на потънал в хаос, разровен мравуняк, но постепенно бе въведен някакъв ред. Хората на Аел събраха багажа си точно пред северната порта на Акве Сулис. А хората на Сердик организираха своя поход до лагера си край речния бряг. Шепалиби горяха, и без съмнение те възнамеряваха да запалят и двата лагера преди да тръгнат. Първият отряд който потегли бе отряд от лековъоръжени конници, които пришпориха конете си на запад покрай Акве Сулис и тръгнаха по пътя за Глевум.

– Жалко – тихо каза Кунеглас. Конниците разузнаваха пътя, по който саксите се надяваха да се оттеглят, и щяха да се натъкнат точно на подготвяната от Артур изненадваща атака.

Ние чакахме. Не трябваше да слизаме надолу докато не видим войската на Артур, и тогава трябваше бързо да се спуснем да попълним празнината между хората на Аел и копиеносците на Сердик. На Аел щеше да му се наложи да се изправи срещу бесния шурм на Артур, а войската на Кунеглас и моите копиеносци щяха да попречат на Сердик да се притече на помощ на своя съюзник. Беше почти сигурно, че ние щяхме да сме по-малко от врага, но Артур се надяваше да успее да пробие коридор през хората на Аел, за да може да ни дойде на помощ. Хвърлих поглед наляво, с надеждата да зърна войската на Енгас по Фоския път, но този далечен път все още бе пуст. Ако Черните щитове не дойдат,

помислих си аз, ние с Кунеглас щяхме да се окажем притиснати между двете половини на сакската армия. Огледах хората си и забелязах напрежението, с което чакаха. Те не можеха да виждат долината, защото аз бях настоял да се крият до началото на атаката ни по фланга. Някои стояха със затворени очи, малцина християни бяха наколеничили и разперили ръце, а други усърдно точеха остриетата на копията си, макар че те вече бяха остри като бръснач. Друидът Малейн напяваше заклинание за закрила, Пирлиг се молеше, а Гуинивиър се бе вторачила със широко отворени очи в мен, като че ли по лицето ми можеше да разбере какво става долу.

Сакските разузнавачи бяха изчезнали на запад, но сега изведнъж се появиха в луд галоп. Под копитата на конете се вдигаха облаци прах. Скоростта им бе достатъчна за да разберем, че са видели Артур и скоро, помислих си аз, суетнята около заминаването щеше да се смени със стена от щитове и копия. Стиснах дългата ясенова дръжка на собственото си копие, затворих очи и изпратих молитва към синьото небе над мен с надеждата, че ще стигне до там, където Бел и Митра можеха да я чуят.

– Погледни ги! – възкликна Кунеглас, докато аз се молех и аз отворих очи, за да видя как атаката на Артур изпълва западния край на долината. Слънцето светеше в лицата им и блестеше по стотиците голи остриета и лъснати шлемове. На юг, покрай реката, конниците на Артур пришпорваха конете си, за да завладеят моста южно от Акве Сулис, а войската на Гуент напредваше в широк фронт към центъра на долината. Хората на Тюдрик носеха римски доспехи: бронзови нагръдници, червени наметала и богато украсени с пера шлемове, от върха на Минид Бадън те приличаха на фаланги в ярко червено и злато, а над главите на войниците се развяваха безброй знамена, върху които вместо черния бик на Гуент бяха изобразени червени християнски кръстове. На север от тях бяха копиеносците на Артур, водени от Сеграмор, зад който се развяваше неговият огромен черен щандарт, закачен на дълга дръжка, увенчана със сакски череп. И днес мога да затворя очи и да видя атаката на тази войска, да видя как вятърът развява море от знамена над правите линии на воините, да видя праха, който се вдигаше по пътя зад тях, житата, смачкани от тежката им стъпка.

А пред тях бе настъпил хаос и паника. Саксите тичаха да си търсят ризниците, да спасяват жените си, да намерят командирите си или се подреждаха в групи, които бавно се сливаха, образувайки първата стена от щитове близо до лагера си в Акве Сулис, но стената бе нищожна – тънка и лошо подредена и конниците я принудиха да отстъпи назад.

Вляво от нас се виждаха хората на Сердик, които успяха по-бързо да се организират, но бяха все още на три километра от напредващите отряди на Артур, което означаваше, че войската на Аел щеше да поеме сама цялата тежест на атаката. Зад тази атака, раздърпани и тъмнеещи в далечината се виждаха мъжете от нашето опълчение с коси, брадви, мотики и тояги.

Видях че шандартът на Аел се издигна сред гробовете в римското гробище и неговите копиеносци затичаха назад, да се прегрупират под окървавения череп. Саксите вече бяха изоставили Акве Сулис, а също и лагера си, и багажа, събран извън града, и може би се надяваха, че хората на Артур ще спрат, за да разграбят каруците и товарните коне. Но Артур бе забелязал тази опасност и поведе хората си доста по на север от градската стена. Гуентските копиеносци бяха поставили охрана на моста, оставяйки тежките конници да яздят свободно зад фронта в златно и червено. Всичко като че ли ставаше толкова бавно. От Минид Бадън виждахме цялата атака като на длан – виждахме как последните сакси прескачат порутената стена на Акве Сулис и бягат, видяхме как стената от щитове на Аел най-после се подреди. Виждахме и хората на Сердик, които бързаха по пътя, за да подкрепят стената и ние мълчаливо се молехме Артур и Тюдрик да разбият войската на Аел преди Сердик да се включи в битката, но атаката като че ли се развиваше със скоростта на охлюв. Конни вестоносци препускаха между отрядите на копиеносците, но сякаш никой друг не бързаше.

Войската на Аел се бе отдръпнала на около половин миля от Акве Сулис преди да образуват своя фронт и сега очакваха нападението на Артур. Техните магьосници подрипваха в нивите между войските, но пред хората на Тюдрик не се виждаха друиди. Те се оповаха на своя християнски Бог, и накрая, след като стегнаха стената си от щитове, те тръгнаха срещу врага. Очаквах да видя разговора между водачите на двата фронта, при който военачалниците си разменяха ритуалните обиди, а двете стени от щитове се изучаваха взаимно. Виждал съм две стени от щитове с часове да се гледат, докато мъжете събират кураж да нападнат, но тия християни от Гуент изобщо не забавиха крачка. Нямаше среща между водачите, нямаше и време сакските магьосници да си направят заклинанията, защото християните просто снижиха копията си, стиснаха издължените си щитове, с нарисувани върху тях кръстове, и продължиха напред право през римските гробове и срещу вражите щитове.

Чухме трясъка от сблъскването на двете стени. Беше мрачен тътен,

като на гръмотевица дошла изпод земята. Стотици щитове и копия се удариха едни о други, когато двете огромни войски притиснаха глава до глава. Хората от Гуент спряха, задържани от тежестта на саксите, които напъваха мускули срещу тях. Знаех, че в този момент долу умират хора. Мушкаха ги с копия, сечаха ги брадви, мачкаха ги тежки ботуши. Мъжете плюеха и се зъбеха над ръбовете на своите щитове, а натискът между редиците бе толкова силен, че едва ли някой можеше да извади и вдигне меч.

Тогава воините на Сеграмор удариха откъм северния фланг. Нумидиецът очевидно се бе надявал да обгради Аел, но саксият крал бе съзрял опасността и бе изпратил един от резервните си отряди, да образува стена и тя пое върху щитовете и копията си атаката на Сеграмор. Отново се чу трясъкът на щит от щит и после така, както я гледахме от птичи поглед, битката странно замря. Две тълпи мъже се бяха вкопчили една в друга, онези, които бяха отзад бутяха хората отпред, а тези отпред се мъчеха да освободят копията си и отново да мушкат с тях, а през цялото време войниците на Сердик бързаха по Фоския път под нас. Щом стигнеха до битката, те лесно щяха да обградят Сеграмор. Можеха да се увиат около неговия фланг и да превземат стената му от щитове в тил, и именно затова Артур ни бе задържал на върха.

Сердик сигурно се бе досетил, че сме все още там. Той нищо не можеше да види от долината, защото нашите хора бяха скрити зад niskия укрепителен вал на Минид Бадън, но аз го видях как насочи в галоп коня си към група хора и им посочи нагоре към склона. Реших, че е време да тръгваме и погледнах към Кунеглас. И той ме погледна в същия момент и ми се усмихна.

– Дано Боговете да са с теб, Дерфел.

– И с вас, кралю-господарю.

Пипнах протегнатата му към мен ръка, после притиснах длан върху ризницата да усетя издутината от брошката на Сийнуин, която ми вдъхваше увереност.

Кунеглас стъпи върху насипа и се обърна към нас.

– Аз не съм по речите – викна той, – но там долу има сакси, а вас ви смятат за най-добрите саксоубийци в Британия. Така че вървете и го докажете! И помнете! Щом стигнете до долината, стегнете стената от щитове! И я дръжете здраво споена! Да вървим сега!

Нададохме бойни възгласи и се изсипахме от другата страна на вал. Хората на Сердик, онези, които той бе изпратил да проверят положението на върха, спряха стъписани и заотстъпваха пред нашите копиеносци.

Бяхме петстотин здрави мъже и летяхме като вихри надолу, завивайки на запад, за да ударим предните отряди на подкрепленията водени от Сердик.

Земята бе на туфи, стръмна и неравна. Слизяхме без всякакъв ред, но бързахме да стигнем до подножието и там след като минахме тичешком през поле със стъпкано жито и се прехвърлихме през два реда сплетени трънливи храсталаци, формирахме нашата стена от щитовете. Ние захем лявата страна, а Кунеглас дясната. Щом се подредихме и щитовете ни опряха един в друг, аз викнах на хората си да тръгнат напред. На нивата пред нас се оформяше сакска стена от щитовете и мъжете бързаха по пътя, за да успеят да ни се противопоставят. Погледнах надясно и видях огромната празнина между нас и Сеграмор, дори не можех да видя щандарта му. Ненавиждах мисълта за тази празнина, не ми се мислеше какъв ужас можеше да се излее през нея и по този начин да дойде зад нас. Но когато обсъждахме плана, Артур бе останал непреклонен. Не се колебайте, каза той, не чакайте Сеграмор да ви настигне, а атакувайте. Сигурно Артур бе убедил християните от Гуент да се втурнат в атака без да изчакват, реших аз. Той се опитваше да все паника у саксите като не ги оставя да си поемат дъх и сега бе нашия ред да се втурнем в битката.

Стената на саксите бе набързо подредена и малка, може би двеста души от хората на Сердик, които изобщо не бяха очаквали, че ще им се наложи да се бият тук, защото целта им бе да стигнат до най-задните редици на Аел и да подкрепят усилията им. Бяха и напрегнати. И ние бяхме напрегнати, но това не бе момента да оставим страха да надделее над храбростта. Трябваше да постъпим като хората на Тюдрик, трябваше да нападнем без да спираме, за да не дадем време на врага да се окопоти. Затова аз нададох боен рев и ускорих крачка. Бях извадил Хюелбейн и го държах за горната част на острието с лявата си ръка, като бях оставил щита си да виси на каишките си върху предмишницата ми. Моето тежко копие бе в дясната ми ръка. Саксите потъртриха крака напред, щит срещу щит, насочени напред копия, някъде вляво от мен пуснаха огромно бойно куче срещу нас. Чух звярът как зави, после лудостта на битката ме накара да забравя всичко освен брататите лица пред мен.

Ужасна омраза се надига по време на битка, омраза която идва от тъмната душа и изпълва човека с жестокост и кървав гняв. И с радост. Знаех, че сакската стена от щитовете ще се прекърши. Знаех го много преди да я атакуваме. Стената бе твърде тънка, бе направена твърде набързо и хората в нея бяха твърде напрегнати, затова аз се откъснах от

мястото си в предната редица, излях в рев омразата си и хукнах срещу врага. В този момент исках единствено да убивам. Не, исках повече, исках менестрелите да пеят за Дерфел Кадарн при Минид Бадън. Исках мъжете да ме гледат и да казват, ето го воинът, който разби стената при Минид Бадън, исках властта, която можеше да ми донесе тази репутация. Дузина мъже имаха такава власт – Артур, Сеграмор, Кълхуч бяха сред тях. А това бе власт, над която стоеше единствено кралската власт. В нашия свят мечът определяше ранга, а който нямаше кураж да върти меча губеше честта си. Така че аз хукнах напред с душа изпълнена с лудост и въодушевление, което ме дари с ужасна сила и тя се изля върху избраните от мен жертви. Бяха двама млади мъже, и двамата по-дребни от мен, и двамата напрегнати и двамата с рехава брадица и двамата се свиха дори преди да ги ударя. Те виждаха един британски военачалник в цялото му великолепие, а аз виждах двама мъртви сакси.

Копието ми се заби във врата на единия. Изоставих копието си, когато в щита ми се заби брадва, но аз я бях видял да идва и се предпазих от удара, после замахнах с щита срещу втория сакс и ударих с рамо в центъра на щита, а през това време хванах Хюелбейн с дясната си ръка. Замахнах с него надолу и се разхвърчаха трески от дръжката на нечие копие, после усетих как моите хора дотичаха зад мен. Завъртях Хюелбейн над главата си, отново замахнах надолу, отново изкрещях, замахнах встрани и изведнъж пред мен блесна зелена трева кокичета, пътят, крайречните поляни отвъд него. Бях минал през стената и с писък приветствах своята победа. Обърнах се и забих Хюелбейн в тила на някакъв сакс, завъртях острието, освободих го и видях кръвта, обагрила върха му и внезапно враговете изчезнаха. Стената на саксите се стопи, или по-скоро се превърна в мъртва и умираща плът, която кървеше на тревата. Помня, че вдигнах щит и копие към слънцето и с вой изразих своята благодарност към Митра.

– Стена от щитове! – чух Исса да вика, докато аз празнувах победата. Наведох се да си взема копието, после се обърнах и видях, че от изток идваха още сакси.

– Стена от щитове! – повторих командата на Исса. Кунеглас правеше своя собствена стена с лице на запад, за да ни пази от воините в тила на Аел. А аз подреждах нашата стена, обърната на изток, откъдето идваха хората на Сердик. Моите хора пищяха и надаваха победни възгласи. Бяха превърнали една стена от щитове в леш и сега искаха още. Зад мен, в пространството между хората на Кунеглас и моите, неколцина ранени сакси бяха все още живи, но трима от моите копиеносци набързо им

видяха сметката. Прерязаха им гърлата, в такъв момент не можехме да взимаме пленници. Гуинивиър им помагаше.

– Господарю, господарю! – крещеше Ййчърн от десния край на нашата къса стена. Погледнах към него, а той сочеше към една орда сакси, които бързаха да минат в празнината между нас и реката. Процепът бе много широк, но саксите не ни заплашваха, по-скоро бързаха на помощ на Аел.

– Остави ги! – викнах аз. Повече ме тревожеха саксите пред нас, защото се бяха спрели и се подреждаха в редици. Бяха видели какво направихме и бяха решили да не ни позволят пак да го направим, така че изградиха стена с четири-пет души в дълбочина, после нададоха възгласи, когато един от техните магьосници дойде да подскача отпред и да ни прокліна. Беше от лудите магьосници, защото лицето му неконтролируемо се извиваше докато той ни заливаше с мръсните си приказки. Саксите високо ценяха такива мъже, вярвайки, че те могат да разговарят с Боговете, а Боговете им сигурно щяха да пребледнеят ако го слушаха как прокліна.

– Да го убия ли? – попита ме Гуинивиър, опипвайки лъка си.

– Как бих искал да не сте тук, лейди – казах аз.

– Малко е късно за подобно желание, Дерфел.

– Остави го – отговорих на въпроса й аз. Проклятията на магьосника не правеха никакво впечатление на моите хора, които крещяха на саксите да дойдат и да опитат вкуса на нашите остриета, но саксите нямаха настроение да тръгнат напред. Чакаха подкрепления, а те не бяха много далеч зад тях.

– Кралю-господарю! – викнах аз към Кунеглас. Той се обърна. – Виждате ли Сеграмор?

– Още не.

И аз не виждах Енгас Мак Ейрем, чиито Черни щитове трябваше да се изсипят от хълмовете и да се врежат още по-дълбоко във фланга на саксите. Започнах да се страхувам, че бяхме предприели атаката твърде рано и че сега бяхме заклещени между воините на Аел, които се съвземаха от първоначалната паника, и копиеносците на Сердик, които грижливо увеличаваха дълбочината на своята стена от щитове преди да ни смажат с по-големия си брой.

Тогава Ййчърн извика отново и аз погледнах на юг, където саксите бяха започнали да тичат на изток вместо на запад. Из нивите между нашата стена и реката търчаха толкова много изпаднали в паника мъже, че за миг бях твърде объркан да разбира какво точно става и тогава чух

шума. Шум като от гръмотевица. Удари на копита.

Конете на Артур бяха големи. Някога Сеграмор ми беше казал, че Артур пленил тези коне в битка срещу Кловис, крал на франките, а преди да станат притежание на Кловис, те били отглеждани за римляните. В Британия нямаше други такива коне. А Артур избираше най-едрите от своите воини за да ги яздат. Той бе загубил много от огромните си коне по време на бунта на Ланселот, и аз даже смятах, че огромните животни ще се появят сред вражите редици, но Артур взе на присмех страховете ми. Каза ми, че Ланселот бил откраднал предимно кобили за разплод и необучени жребчета, а обучението на един кон траеше с години, както впрочем и обучението на конника, който трябваше да се бие на гърба му. Ланселот нямаше такива хора, а Артур имаше, и сега ги бе повел от северния склон срещу воините на Аел, които се сражаваха със Сеграмор.

Големите коне бяха само шестдесет и бяха уморени, защото бяха препусkali да завземат позиции на моста на юг и после за да дойдат на другия фланг на битката, но Артур ги бе пришпорил в галоп и се връза с тях в тила на бойната линия на Аел. Хората там с цялата си тежест бутаха копиеносците пред тях, опитвайки се да им помогнат да надделеят над стената от щитове на Сеграмор. И появата на Артур бе толкова внезапна, че саксите няхаха време да се обърнат и да направят своя стена от щитове. конете разкъсаха редиците им, саксите се пръснаха и воините на Сеграмор избутаха предните редове на врага и внезапно дясното крило на войската на Аел се разпадна. Част от саксите избягаха на юг с надежда да се слезат с останалата част от войската на Аел, а други хукнаха на изток към Сердик, именно тях виждахме да тичат през крайречните поляни. Артур и неговите конници посичаха безмилостно тези бегълци. Ездачите използваша дългите си мечове неуморно, докато поляната се покри с тела и изоставени щитове и мечове. Артур мина в галоп покрай моята стена от щитове, бялото му наметало бе изпръскано с кръв, Екскалибур бе целият червен в ръката му, а на изпитото ми лице се бе изписала неземна радост. Неговият слуга Хигуид, носеше знамето с мечката, в долния ъгъл на което се виждаше червен кръст. Хигуид, обикновено най-сдържаният човек, когото познавах, сега се захили срещу мен и отмина, следвайки Артур. Отиваха обратно към хълма, за да могат конете да си поемат дъх и да държат под заплаха фланга на Сердик. В първата атака на Артур бе загинал Морфанс Грозния, но това бе единствената загуба на Артур.

Нападението на Артур бе разбило дясното крило на Аел и сега

Сеграмор водеше хората си по Фоския път, за да се влее в моята стена от щитове. Още не бяхме обградили войската на Аел, но го бяхме приклешили между реката и пътя, а дисциплинираните християни на Тюдрик напредваха по коридора и избиваха всичко по пътя си. Сердик все още бе извън капана и сигурно му бе дошло на ум да изостави Аел и така да се отърве от своя сакски съперник, но вместо това реши, че победата все още е постижима. Ако успееше да победи в този ден, цяла Бридания щеше да стане Лоегир.

Сердик пренебрегна заплахата, идваща от конете на Артур. Той сигурно знаеше, че конниците бяха ударили хората на Аел, там където бе настъпила най-голямата бъркотия, и че дисциплинираните копиеносци, здраво стъпили в стената си от щитове, нямаше защо да се страхуват от конници, затова Сердик заповяда на хората си да припокрият щитовете си, да снижат копията си и да тръгнат напред.

– Стегнато! Стегнато! – изкрещях аз и заех мястото си в първия ред, където се уверих, че моят щит покрива ръбовете на съседните. Саксите бавно пристъпваха напред с намерение да ударят щит о щит, те търсеха слабо място в нашата стена. Не виждах никакви магьосници, но щандартът на Сердик бе в центъра на огромната формация срещу нас. В очите ми се набиваха бради и рогати шлемове, чувах дрезгавия глас на рог, който надуваха непрестанно, а аз не откъсвах поглед от копията и остриетата на бравдите. Самият Сердик бе някъде сред масата от мъже пред мен, защото чувах гласа му да вика: „Прилепете щитовете! Стегнато!“ Две големи бойни кучета бяха пуснати срещу нас, дочух викове и усетих някакво безредие някъде в дясно от мен, когато кучетата нападаха стената ни. Саксите трябва да видяха, че нашата стена от щитове се извива на онова място, защото изведнъж нададоха радостни възгласи и тръгнаха напред.

– Стегнато! – викнах аз, после вдигнах копието си над главата. Най-малко трима сакси гледаха към мен когато хукнаха напред. Аз бях лорд, окичен със злато, и ако успееш да пратят душата ми в Отвъдния свят, щяха да спечелят слава и богатство. Един от тях тичаше по-бързо от другите, жаден за слава, копието му бе насочено към моя щит и аз предположих, че в последния момент той ще отпусне върха, за да го забие в глезена ми. После нямаше време за мислене, само за действие. Аз замахнах с копието си срещу лицето на човека и блъснах с щита напред и надолу, за да спра устрема му. Острието на копието му обаче успя да заsegне глезена ми, прорязвайки кожата на десния ми ботуш под наколенника, който бях взел от Уулфгер, но моето копие се бе забило в лицето

му и той падаше назад, докато аз си издърпвах копието и в този момент към мен летяха следващите, горящи от желание да ме убият. Дойдоха точно когато двете стени се сблъскаха една в друга с трясък, сякаш цели два свята се сблъскаха. Вече можех да усетя миризмата на саксите – миризма на кожа, пот и изпражнения, но не усетих миризма на пиво. Тази битка бе започнала твърде рано сутринта, саксите бяха изненадани и не бяха имали време да се напият за кураж. Мъжете зад мен ме притискаха към собствения ми щит, опрян в стената на саксите. Плюх в брадатото лице пред мен, мушнах копието си над рамото му и усетих, че някой го хвана с ръка. Пуснах дръжката и с мощен тласък успях да се освободя колкото да извадя Хюелбейн. Вдигнах меча и нанесох удар надолу. Шлемът на сакса пред мен бе проста кожена шапка, пълна с парцали, и прясно наточеният ръб на Хюелбейн мина през него и стигна чак до мозъка. Заклеши се там за момент и докато се борех с тежестта на мъртвеца да го измъкна друг сакс замахна с брадва срещу мен.

Шлемът ми пое удара. Сякаш цялата вселена задрънча, в главата ми притъмня и безброй светкавици набраздиха тъмнината. Хората ми разпавяха, че няколко минути съм бил в несвяст, но не можах да падна, защото натискът на телата около мен ме държеше прав. Нищо не помня, но малцина са тези, които си спомнят подробности за сблъсъка между две стени от щитове. Бутах се, ругаеш, плюеш и удряш, когато можеш. Един от моите съседи по стена ми каза, че съм се спънал след удара с брадвата и почти съм се проснал върху телата на мъжете, които бях убил, но човекът зад мен хванал колана на ножницата ми и ме държал прав, а моите вълци плътно ме обградили, за да ме пазят. Враговете усетили, че съм ранен и започнали да се бият по-ожесточено – брадви кънтели по очуканите щитове и назъбвали остриетата на мечовете, но постепенно аз дойдох на себе си и открих, че се намирам на втория ред зад благословената закрила на щитовете и все още с Хюелбейн в ръка. Главата ме болеше, но аз не си давах сметка за това, знаех само, че трябва да мушкам и да сека, да викам и да убивам. Исса се биеше в празнината отворена от кучетата и мрачно избиваше саксите, които се бяха вмъкнали в първия ни ред и така запечатваше пробойната с труповете им.

Хората на Сердик бяха повече от нас, но той не можеше да ни заобиколи откъм северния фланг, защото там бяха тежковъоръжените конници и той не искаше да хвърля хората си по нанагорнището срещу тяхната атака, затова Сердик изпрати хора да ни заобиколят откъм юг. Сеграмор обаче предусети хода му и поведе своите копиеносци към този проход. Помня, че чух и този сблъсък на щитовете. Десният ми ботуш бе

пълен с кръв и тя джвакаше всеки път, шом стъпех на този крак, главата ми се бе превърнала в пулсираща болка, а устата ми се бе изкривила в озъбена гримаса. Мъжът, заел мястото ми на първия ред, не искаше да ми го отстъпи.

– Те поддават, господарю – викна ми той, – поддават!

И наистина натискът на врага отслабваше. Те не бяха победени, а само отстъпваха и внезапно нечий вик ги призова назад и те с по един последен замах на копието или удар на брадвата бързо се оттеглиха. Ние не ги последвахме. Бяхме твърде окървавени, твърде изранени и твърде изморени, за да ги преследваме, а освен това ни пречеше купчината тела, която бележеше мястото на сблъсъка. Някои в този куп бяха мъртви, други се гърчеха в предсмъртна агония и се молеха за смърт.

Сердик бе изтеглил хората си назад, за да построи нова стена от щитове. Тя трябваше да бъде достатъчно голяма, за да си пробие път до хората на Аел, които сега бяха откъснати от своите съюзници – между тях стояха воините на Сеграмор, който до голяма степен бе запълнил процепа между моите хора и реката. По-късно научих, че войската на Аел била изтласкана обратно до реката от копиеносците на Тюдрик, и Артур оставил само толкова хора там, колкото да задържат тези сакси в капана, а останалите изпратил да помагат на Сеграмор.

Моят шлем имаше вдлъбнатина на лявата страна, а в основата на вдлъбнатината имаше процеп, който минаваше през желязото и през кожената подплата. Когато свалих шлема той дръпна залепналата за него коса, втвърдила се от съсирената кръв. Внимателно опипах темето си, но не усетих счупена кост, само охлузване и пулсираща болка. На лявата ми предмишница зееше рана, гърдите ми бяха натъртени, а десният ми крак още кървеше. Исса куцаше, но заяви, че било само драскотина. Найол, водачът на Черните щитове, бе мъртъв. Копие бе пробило нагърдника му, той лежеше по гръб, копието стърчеше към небето, а по устата на ирландеца имаше кръв. Ийчърн бе загубил едно си око. Взе някакъв парцал, напъха го в зеещата дупка и го привърза с лента около черепа си, после нахлузи шлема върху грубата превръзка и се закле десеткратно да си отмъсти за окото.

Артур слезе от хълма с коня си, за да поздравя моите хора за смелостта.

– Задръжте ги пак! – викна той. – Задръжте ги докато дойде Енгас и тогава ще свършим с тях веднъж за винаги! Мордред яздеше зад Артур, огромното му знаме се развяваше до знамето с мечката. Нашият крал държеше изваден меч и очите му се бяха разширили от вълненията,

изпитани през деня. По протежение на три километра речният бряг бе осяян с мъртви и умиращи, желязо и плът и прах, напоена с кръв.

Златночервените редици на Тюдрик обградиха отвсякъде оцелелите войници на Аел. Те все още се биеха, а Сердик се правеше нов опит да си пробие път до тях. Артур отведе Мордред обратно на хълма, а ние отново припокрихме ръбовете на нашите щитове.

– Неспokoйни са – отбеляза Кунеглас като гледаше как саксите напредват.

– Не са пияни – казах аз, – затова.

Кунеглас бе невредим и изпълнен с въодушевлението на човек, който вярва, че животът му е под чудодейна закрила. Той се беше бил в предните редици, беше убивал, а по него нямаше и драскотина. Никога не се е славел като изключителен воин, за разлика от баща си, и едва сега започваше да вярва, че си заслужава короната.

– Внимавайте, кралю-господарю – казах аз, когато той тръгна към своите хора.

– Ние побеждаваме, Дерфел! – викна той и побърза да заеме мястото си, за да посрещне врага.

Тази атака щеше да е далеч по-голяма от първото нападение на саксите, защото Сердик бе поставил собствената си охрана в центъра на новата си стена от щитове, а тези мъже пуснаха огромни бойни кучета, които настървено хукнаха срещу Сеграмор, чиито воини формираха центъра на нашата стена. Миг по-късно сакските копиеносци удариха, пробивайки си път в пролуките, образувани от кучетата. Чух трясъкът на щитовете, после няха време да мисля за Сеграмор, защото дясното крило на саксите атакува моите хора.

Отново с тътен се удариха щитове о щитове. Отново забивахме копия, сечахме с мечове, и отново бяхме притиснати един в друг. Саксът срещу мен бе зарязал копието си и се опитваше да завре късия си нож под ребрата ми. Ножът не можа да пробие плетената ми ризница и той сумтеше, буташе се и стискаше зъби докато въртеше ножа срещу металните пръстени. Нямаше място да преместя дясната си ръка надолу и да хвана китката му, затова го треснах по шлема с дръжката на Хюелбейн и продължих да го удриям докато той се свлече в краката ми и аз успях да стъпя върху него. Той пак се опита да ме промуши с ножа, но човекът зад мен заби копието си в него, после натисна с цялата си тежест върху своя щит в гърба ми, за да ме тласне в редиците на врага. От лявата ми страна един сакски герой, свирепо размахваше брадвата си наляво и надясно и прокарваше пътека в нашата стена, но някой го спъна с

дръжката на копието си и половин дузина мъже се нахвърлиха върху падналия човек с копия и мечове. Той умря сред телата на жертвите си.

Сердик яздеше нагоре-надолу зад своята стена от щитове и викаше на хората си да бутат и да убиват. Аз му викнах да слезе от коня и да дойде да се бие като мъж, ако смее, но той или не ме чу или не обърна внимание на подигравките ми. Вместо това пришпори коня си към мястото, където Артур се биеше рамо до рамо с хората на Сеграмор. Артур бе забелязал натискът върху хората на Сеграмор и бе довел конниците си зад стената от щитове, за да помогне на нумидиеца. В този момент нашите ездачи подпираха с конете си гърбовете на последните редици, тласкаха ги напред и размахваха дългите си копия над главите на воините от предната линия. Мордред бе там и хората разправяха след това, че се биел като демон. Нашият крал никога не е страдал от липса на жестока храброст в битка, а само от разум и почтенност. Той не знаеше да се бие на кон, затова бе слязъл от гърба на животното и бе заел позиция в предната линия на стената от щитове. По-късно го видях – целият бе покрит с кръв, но нито капка от нея не бе негова. Гуинивийър бе зад нашата стена от щитове. Тя бе видяла свободния кон на Мордред, беше го възседнала и стреляше с лъка си от високо. Видях как една стрела се заби в щита на самия Сердик, но той замахна по нея като че ли прогонваше досадна муха.

Този втори сблъсък на стените от щитове завърши просто поради изтощение. Настъпи един момент, в който всички бяхме твърде уморени, за да можем да вдигнем меч, и можехме само да се облегнем на вражия щит отсреща и да плюем обиди над ръба му. От време на време някой успяваше да събере сили да вдигне брадва или да замахне с копие, и за кратко яростта на битката отново се възпламеняваше, но бързо угасваше щом щитовете поемеха удара. Всички кървахме, всички бяхме натъртени, всички бяхме с пресъхнали уста и когато врагът отстъпи ние с благодарност посрещнахме възможността да си отдъхнем.

И ние се оттеглихме, за да се освободим от мъртвите, натрупали се на мястото на сблъсъка между двете стени от щитове. Отнесохме и ранените си. Сред мъртвите имаше неколцина, чиито чела бяха жигосани с нагорещен връх на копие, белязало хората, присъединили се към бунта на Ланселот предишната година, но сега тези хора бяха умрели за Артур. Намерих и Борс да лежи ранен. Трепереше и се оплакваше, че му е студено. Коремът му беше разпран и когато го повдигнах, червата му се разпиляха по земята. Той изстена като го положих отново на земята и му казах, че Отвъдният свят го чака с ревящи огньовете, добри другари и

бездънен рог с медовина. Борс стисна силно лявата ми ръка, а аз с бърз замах на Хюелбейн му прерязах гърлото. Един сакс лазеше жалък и невидящ сред мъртвите, от устата му капеше кръв, накрая Исса взе нечия паднала брадва и му отсече главата. Гледах как един от моите новобранци повръща, после се заклатушка няколко крачки, докато приятел го хвана и го подкрепи. Младокът плачеше, защото бе изпразнил червата си и сега се срамуваше от това, но той не бе единственият. Полето вонеше на изпражнения и кръв.

Хората на Аел зад нас се бяха подредили в стегната стена от щитове с гръб към реката. Срещу тях беше войската на Тюдрик, но той предпочиташе по-скоро да държи тези сакси приклепени така, отколкото да се бие с тях, защото мъжете, притиснати в такъв капан, обикновено се превръщат в ужасен враг. А Сердик все още не бе изоставил своя съюзник. Все още се надяваше да пробие през копиеносците на Артур и да се присъедини към Аел, а после да ударят на север и да разделят войските ни на две. На два пъти вече се бе опитал, но сега събираше остатъците от войката си за последен решителен шурм. Той все още разполагаше със свежи хора, някои от тях воини, наети от армията на Кловис, краля на франките, и сега тези мъже бяха изкарани на предната бойна линия. Магъосниците направиха каквото можаха, за да насърчат новото попълнение, после се обърнаха да излеят злословията, предназначени за нас. Нямаше да има нищо бързо и изненадващо в тази атака. Нямаше и нужда, защото денят бе съвсем в началото, не бе станало дори пладне. Сердик имаше време да остави хората си да се наядат, да пият и да се приготвят. Един от техните тъпани поде мрачния си ритъм, докато саксите продължаваха да прииждат и да оформят ред след ред, някои държаха вързани кучета. Ние всички бяхме изтощени. Пратих хора до реката за вода поделихме си я в шлемове, взети от мъртвите и пихме от тях. Артур дойде при мен и се намръщи като видя в какво състояние съм.

– Можете ли да ги задържите трети път? – попита той.

– Трябва, господарю – казах аз, макар че щеше да бъде тежко. Бяхме изгубили десетки мъже и стената ни щеше да бъде тънка. Копията и мечовете ни вече се бяха затъпили и няхахме достатъчно точила да ги заточим отново, а врагът бе изкарал напред свежи сили с недокоснати оръжия. Артур слезе от Ламрей, хвърли юздите ѝ на Хигуид и тръгнахме към пръснатите трупове. Някои от мъжете той познаваше по име, и свъси вежди като видя млади момчета, паднали в смъртоносна битка с врага още преди да са имали време да поживеят. Артур се наведе и

докосна с пръст челото на Борс, после продължи и спря за малко при един сакс, от чиято отворена уста стърчеше стрела. За миг си помислих, че ще каже нещо, но той само се усмихна. Знаеше, че Гуинивър е с моите хора, сигурно я бе видял на коня ѝ, бе видял и знамето ѝ, което сега се развяваше до моя щандарт със звездата. Той погледна стрелата и аз забелязах как по лицето му трепна щастие. Докосна лакътя ми и ме отведе отново при моите хора, които седяха или се облягаха на копията си.

Някакъв мъж сред редовете на саксите позна Артур и закрачи през широкото пространство между войските и завика предизвикателства срещу него. Беше Лиофа, майсторът на меча, с който се бях бил в Тънреслий. Той нарече Артур страхливец и жена. Аз не преведох, а и Артур не ме накара. Лиофа се приближи още. Не носеше щит, нито ризница, дори нямаше шлем, само меч, а и него прибра в ножницата като че ли за да ни покаже, че не се страхува от нас. Виждах белега на бузата му и се изкушавах да ида и да му направя по-голям, белег дето щеше да го изпрати в гроба, но Артур ме спря.

– Остави го – каза той.

Лиофа продължи да ни се подиграва. Държеше се префърцунено като жена, каквито според него бяхме ние, стоя с гръб към нас, за да накара някой да дойде и да го атакува. Никой не помръдна. Той отново се обърна с лице към нас, поклати глава със съжаление за дето бяхме такива страхливци и тръгна към мъртвите. Саксите го окуражаваха, а ние мълчаливо го наблюдавахме. Предадох по редиците, че това е великият боец на Сердик, и че е опасен, така че да го оставят намира. Нашите се дразнеха от нахалството на сакса, но беше по-добре да оставим Лиофа сега да живее, отколкото да му дадем възможност да унижи някой от уморените ни копиеносци. Артур се опита да вдигне духа на нашите като яхна Ламрей и препусна в галоп покрай мъртвите без да обръща внимание на подигравките на Лиофа. Разпръсна голите сакски магьосници, извади Ексакалибур и пришпори Ламрей още по-близо до стената на саксите, а зад него се вееше бялото му наметало, изцапано с кръв и вятърът развяваше белите пера на шлема му. Неговият украсен с червен кръст щит блестеше и моите хора нададоха радостни възгласи като го гледаха. Саксите отстъпиха назад пред него, а Лиофа, останал безсилен зад гърба на Артур, крещеше след него, че имал сърце на жена. Артур изви коня и се върна при нас. Неговият жест остави впечатлението, че Лиофа не си заслужава да се бие човек с него, и това трябва да бе ожилило гордостта на сакския велик воин, защото той дойде още по-близо до нашата бойна

линия, търсейки противник.

Лиофа спря край куп трупове. Стъпи в съсирената кръв, хвана паднал щит и го издърпа. Вдигна го високо така че всички да видим орела на Поуис и когато се увери, че сме видели символа, захвърли щита на земята, отвори панталоните си и се изпика върху знака на Поуис. После отклони струята към мъртвия притежател на щита и тази обида вече преля чашата.

Кунеглас изрева от гняв и изскочи от нашата стена.

– Не! – викнах аз и тръгнах към Кунеглас. Помислих си, че ще е по-добре аз да се бия с Лиофа, защото поне познавах неговите номера и бързината му, но закъснях. Кунеглас бе извадил меч си и не ми обърна внимание. Вярваше, че нищо не може да му се случи в този ден. Той бе кралят на битката, трябваше да се изяви като герой, и бе постигнал това. Сега вече смяташе, че няма невъзможни неща за него. Щеше да повали този нахален сакс пред очите на своите хора и години наред менестрелите щяха да пеят за крал Кунеглас Могъщия, крал Кунеглас Саксоуби-еца, крал Кунеглас Воина.

Не можах да го спася, защото ако беше отстъпил или беше позволил на друг да заеме мястото му, той щеше да поругае честта си, така че аз можех само да гледам ужасен как самоуверено крачи към стройния сакс, който не носеше никакво защитно облекло. Кунеглас бе облякъл старата ризница на баща си, направена от желязо и украсена със злато по ръбовете, а шлемът му бе увенчан с орлово крило. Той се усмихваше. Душата му се рееше възвисена от героичните подвизи на деня. Кунеглас вярваше, че е докоснат от Боговете. Той не се поколеба нито за миг, нанесе удар и всички можехме да се закълнем, че ще посече Лиофа, но саксът се изплъзна от острието, стъпи встрани, изсмя се, и пак отстъпи встрани, когато мечът на Кунеглас за втори път разреже въздуха.

И нашите, и саксите реяха окуражително. Само Артур и аз мълчахме. Гледах как умира братът на Сийнуи и не можех нищо да направя, за да го предотвратя. Всъщност можех да спася живота му, но щях да опозоря честта му, а какво е крал без чест. Артур ми хвърли разтревожен поглед от гърба на коня си.

Не можех да успокоя страховете му.

– Аз съм се бил с него – мрачно казах аз, – и знам, че е убиец.

– Но ти оцеля.

– Аз съм воин, господарю.

Кунеглас никога не е бил воин, точно затова сега искаше да се докаже като воин. Но Лиофа го правеше смешен. Кунеглас атакуваше,

опитвайки се да размаже Лиофа с меча си, а сакът всеки път избягваше с лекота ударите и нито веднъж не тръгна в контраатака. Постепенно нашите хора се умълчаха, защото видяха, че кралят започваше да губи сили и че Лиофа си играеше с него.

После група воители от Поуис се спуснаха да помогнат на своя крал, но Лиофа направи три бързи стъпки назад и безмълвно вдигна меча си към тях. Кунеглас се обърна и ги видя.

– Върнете се назад! – изкрещя им той. – Върнете се назад! – повтори още по-гневно. Сигурно бе разбрал, че е обречен, но не искаше да загуби честта си. Честта е всичко.

Хората от Поуис спряха. Кунеглас отново се обърна към Лиофа и този път не се втурна напред, а пристъпи по-предпазливо. Мечът му за първи път му докосна оръжието на Лиофа и тогава видях сакът да се подхлъзва. Кунеглас нададе победен вик и вдигна меча си да убие своя мъчител, но Лиофа вече се превърташе встрани, избягвайки замаха, защото подхлъзването бе умишлено, и докато той се въртеше мечът му изсвистя ниско над тревата и разряза десния крак на Кунеглас. За миг Кунеглас остана прав, оръжието увисна в ръката му, после Лиофа се изправи, а кралят рухна. Щом Кунеглас се строполи на земята, сакът ритна щита му настрана и с един замах заби върха на меча си в своя противник.

Саките си съдраха гърлата да крещят от радост, защото победата на Лиофа бе предзнаменование за техния успех във войната. Самият Лиофа имаше време само да грабне меча на Кунеглас, и да избяга от мъжете, които се бяха втурнали да му отмъщават. Той без усилия взе преднина пред тях, после се обърна и започна да им се подиграва. Нямахме защо да се бие с тях, защото вече бе победил в предизвикания от него двубой. Бе убил вражи крал и аз не се съмнявах, че сакските менестрели ще пеят за Лиофа Ужасния, кралубиеца. Той бе извоювал първата победа за саките в този ден.

Артур слезе от коня и двамата с него настояхме да пренесем тялото на Кунеглас при хората му. И двамата плачехме със сълзи. През всичките тези дълги години не сме имали по-верен съюзник от Кунеглас, син на Горфидид, крал на Поуис. Той никога не бе спорил с Артур и никога не го бе изоставял в беда, а за мен беше като брат. Кунеглас бе добър човек, щедър, справедлив, а сега бе мъртъв. Поуиските воители взеха своя мъртъв крал от ръцете ни и го отнесоха зад стената от щитовете.

– Неговият убиец се казва Лиофа. Ще дам сто жълтици на този, който ми донесе главата му – заявих аз.

След това чух вик и се обърнах. Почувствах се уверени от победата на своя велик воин, саксите бяха тръгнали напред.

Моите хора изправиха рамене. Избърсах потта от очите си. Нахлузих очукания си кървав шлем, затворих страничните забрала и грабнах паднало на земята копие.

Време беше за нова битка.

Това бе най-голямата сакска атака през този ден и бе направена от уверени копиеносци, които се бяха съвзели от изненадата и които сега идваха да разпръснат редиците ни и да спасят Аел. Идваха и ревяха бойните си песни, удряха копията в щитовете си и се заричаха всеки да избие по двайсет брители. Саксите знаеха, че са победили. Бяха понесли най-тежкото, което Артур можеше да стовари върху тях, бяха спрели нашия устрем, подкрепен от изненадата, видяха как техният велик боец посича крал, и сега, със свежите копиеносци на предна линия, те идваха да ни довършат. Франките вдигнаха над главите си своите леки копия за хвърляне, готови да посипят нашата стена от щитове с дъжд от наточено желязо.

И тогава изведнъж на Минид Бадън екна рог.

В началото малцина го чухме, толкова високо крещяха саксите, краката им трополяха по земята, а мъртвите стенеха – ужасен шум. Но рогът прозвуча още веднъж, после трети път и при третия сигнал мъжете се обърнаха и се вгледаха в изоставените укрепления на Минид Бадън. Дори франките и саксите спряха. Бяха само на петдесет крачки от нас, когато рогът ги накара да спрат и когато, също като нас, се обърнаха да погледнат нагоре към високия връх.

Видяхме само един конник и знаме.

Знамето бе само едно, но беше огромно; развят от вятъра бял ленен плат, а върху него бе избродиран червеният дракон на Думнония. Звярът, целият в нокти, опашка и огън, се бе вдигнал на задните си крака върху флага, подхванат от вятъра и почти поваляше ездача, който го носеше. Дори от това разстояние виждахме, че конникът яздеше сковано и непохватно като че ли не можеше нито да се справи с коня, нито да държи здраво знамето, но тогава зад него се появиха двама копиеносци, които сръчкаха коня му с оръжията си. Животното подскочи и се втурна надолу по склона, а ездачът бе лашнат назад от внезапното движение. Щом конят се спусна по хълма, мъжът на седлото успя да върне тялото си напред, черното му наметало се вееше зад него, и аз видях, че под наметалото блестеше бяла ризница, бяла като ленения флаг, който

плющеше зад гърба му. Зад конника от върха на Минид Бадън се изсипаха, точно както се изсипахме ние в зори, цяла орда пищащи мъже с черни щитове и други мъже с изобразени глигани с бивни върху щитовете си. Бяха дошли Енгас Мак Ейрем и Кълхуч, но вместо да ударят по пътя от Кориниум, те си бяха проправили път първо до Минид Бадън, за да могат да се слезат с нашите сили.

Но аз наблюдавах конника. Той яздеше толкова странно, вече виждах, че е вързан за коня. Глезените му бяха привързани с въже под черния корем на жребца, тялото му бе закрепено към седлото с дъски, заглавени в дървените части на седлото. Мъжът нямаше шлем и дългата му коса се вееше свободно с вятъра, а под косата лицето на ездача бе само един ухилен череп покрит с изсъхнала жълта кожа. Беше Гауейн, мъртвият Гауейн, устните и венците му се бяха свили и оголили зъбите, ноздрите му бяха само две черни резки, а очните дупки зееха празни. Главата му клюмваше ту вляво, ту вдясно, а тялото, към което бе прикрепен драконът на Британия, се люшкеше ту на едната, ту на другата страна.

Това бе смъртта, яхнала черен кон на име Анбар, и при вида на този призрак, хукнал към техния фланг, саксите загубиха своята увереност. Черните щитове пищаха зад Гауейн, подкарвайки коня и мъртвия ездач през хрусталаците и право срещу фланга на саксите. Черните щитове не нападаха във фронт, а така както си бяха – виеща орда. Така воюваха ирландците – ужасяваща атака на луди мъже, които се впускаха в клането като любовници един към друг.

За миг битката затрепери. Саксите бяха на прага на победата, но Артур усети колебанието им и неочаквано ни викна да атакуваме.

– Напред! – изкрещя той. – Напред!

– Напред! – повтори като ехо Мордред.

Така започна клането при Минид Бадън. Менестрелите разказват за тази битка всичко и този път не преувеличават. Ние прекосихме натрупаните пред нас мъртви и понесохме копията си срещу войската на саксите, точно когато Черните щитове и Кълхуч ги удариха във фланга. Няколко мига се чуваше само звънът на мечовете, тътенът от удари на брадви върху щитове, сумтене, пшкание, потене – стените от щитове се бяха вкопчили една в друга. Но след това войската на саксите не издържа, ние се връзахме в редиците им и нивите подгизнаха от франкиска и сакска кръв. Саксите побягнаха пред дивата атака, предвождана от мъртвец на черен кон, а ние ги застигахме и ги убивахме, и убивахме. Натрупахме купища презрени сакси на моста на мечовете. Намушквахме ги с копия, изкормвахме ги, някои просто ги давахме в реката. Отначало не

вземахме пленници, само изливахме с години трупаната омраза върху омразните си врагове. Войската на Сердик се бе разпиляла под удара на двойната атака, и ние с рев се втурвахме в разпадналите се редици и се надпреварвахме в избиването им. Това бе оргия на смъртта, състезание по клане. Имаше сакси, които бяха изпаднали в такъв ужас, че не можеха да мръднат, просто стояха като заковани с широко отворени очи и чакаха да ги убием, а имаше и такива, които се биеха като демони, трети, умираха, бягайки, а други се опитваха да стигнат до реката. Нашата стройна стена от щитове бе напълно изчезнала и ние се бяхме превърнали в глутница полудели бойни кучета, които разкъсваха врага на парчета. Видях Мордред да куца на сакатия с крак и да посича сакси, видях Артур да настига с коня си бегълците и да ги поваля с меча, видях по-иските воители да отмъщават хилядократно за своя крал. Видях Галахад да сече отляво и отдясно на коня си, а лицето му бе по-спокойно от когато и да било. Видях Тюдрик в свещенически одежди, слаб като скелет и с остригано теме, свирепо да размахва огромен меч. Старият епископ Емрис беше там с грамаден кръст, увиснал на врата му, и със стар кожен нагръдник, завързан върху расото с въже от конски косъм.

– Върви в ада! – ревна той и намушка с копие безпомощен сакс. – Гори в огъня на Чистилището за вечни времена!

Видях Енгас Мак Ейрем, брадата му бе подгизнала от сакска кръв, а той продължаваше да нанизва сакси на копието си. Видях Гуинивър, яхнала коня на Мордред, да сече с меча, който ѝ бяхме дали. Видях Гауейн, главата му се беше откачила, а мъртвото му тяло се поклащаше върху кървящия кон, който кротко хрупаше трева сред трупите на саксите. Накрая видях и Мерлин, защото и той бе дошъл с трупа на Гауейн, и макар да бе стар човек, и той удряше саксите с жезъла си и ги проклинаше, наричайки ги нещастни червеи. Беше обграден от ескорт Черни щитове. Видя ме, усмихна се и ми махна да продължавам клането.

Прегазихме селото на Сердик, където жени и деца трепереха от страх в колибите. Кълхуч и двадесетина мъже прорязваха кървава пътека през малцината сакски копиеносци, които се опитваха да защитят своите семейства и изоставения багаж на Сердик. Сакските воители загинаха и плячкосаното злато се разпиля като слама. Спомням си каква прах бяхме вдигнали, като мъгла, помня писъците на жени и мъже, тичащи деца и кучета, настръхнали от ужас, горящи колиби, бълващи дим, а големите коне на Артур с тътен се движеха през настъпилия хаос и паника и дългите копия на ездачите им потъваха в гърбовете на вражки копиеносци. Няма по-голяма радост от това да громиш разбита войска.

Стената от щитове се разпада и настъпва царството на смъртта. И така ние убивахме докато ръцете ни окапаха и не можехме да вдигнем меча, а когато клането свърши, се видяхме сред блато от кръв и точно тогава нашите хора откриха пивото и медовината в багажа на саксите и започна пиенето. Някои сакски жени намериха закрила сред малцината трезвени брители, които носеха вода от реката за ранените ни. Търсехме живи приятели и ги прегръщахме, виждахме мъртви приятели и плачехме за тях. Познахме делириума на крайната победа, споделяхме сълзи и смях, а някои, както си бяха уморени, затанцуваха от радост.

Сердик успя да избяга. Той и охраната му си пробиха път през хаоса към източните хълмове. Някои сакси преминаха реката и хукнаха на юг, а други последваха Сердик. Имаше и такива, които се престориха на мъртви и през нощта се измъкнаха. Но повечето останаха в долината под Минид Бадън, където са и до днес.

Защото ние победихме. Превърнахме нивите край реката в кланица. Спасихме Британия и осъществихме мечтата на Артур. Ние бяхме кралете на клането и господарите на смъртта, и с вой до небето оповестихме своя триумф.

Защото войската на презрените сакси бе разбита.

ЧАСТ ТРЕТА ПРОКЛЯТИЕТО НА НИМЮ

Кралица Игрейн седи върху перваза на моя прозорец и чете последните няколко пергаментови листа, като от време на време спира и ме пита за значението на тази или онази сакска дума, но иначе нищо не казва. Тя бързо премина през разказа за битката и хвърли с отвращение пергаментите на пода.

– Какво стана с Аел? – попита тя ядосано, – а с Ланселот?

– Ще стигна и до тяхната съдба, лейди – отвърнах аз. Бях затиснал едно перо с чуканчето на лявата си ръка и го подострях с нож. Духнах пращинките на пода. – Всичко с времето си.

– Всичко с времето си! – повтори презрително тя. – Разказ не може да се оставя без край, Дерфел!

– Ще има край – обещах аз.

– Трябва да има край тук и сега – настоя моята кралица. – Там е смисълът на всички разкази. Животът няма ясен и подреден край, затова поне разказите трябва да имат.

Вече доста е наедряла, защото скоро ще настъпи моментът и бебето ще види бял свят. Ще се моля за нея, а тя ще има нужда от моите молитви, защото твърде много жени умират по време на раждане. Кравите не страдат така, нито котките, нито кучките, нито свинете, нито овцете, нито лисиците, нито което и да е друго същество, само човешките. Сенсъм казва, че това е така, защото Ева взела ябълката в Рая и така вгорчила дните ни. Жените, проповядва светецът, са Божие наказание за мъжете, а децата са Неговото наказание за жените.

– И какво стана с Аел? – строго попита Игрейн, след като не отговорих на думите ѝ.

– Беше убит с копие. Удари го точно тук – тупнах аз с пръсти по ребрата си току над сърцето. Историята бе по-дълга, разбира се, но нямах намерение да ѝ я разказвам точно в този момент, защото никак не ми е приятно да си спомням за смъртта на баща си, макар че все някога трябва да напиша затова, предполагам, ако искам разказът да е пълен. Артур остави хората си да разграбват лагера на Сердик и се върна да види дали християните на Тюдрик бяха довършили обградената в капана им войска на Аел. Той открил остатъците от тези сакси, бити, кървящи и умиращи, но все още съпротивляващи се. Самият Аел бил ранен и вече

не можел да държи щит, но не се предавал, а заобиколен от своите гвардейци и последните си копиеносци, той чакал войниците на Тюдрик да дойдат и да го убият.

Копиеносците от Гуент нямали особено желание да го атакуват. Притиснатият враг е опасен, и ако до него все още има стена от щитове, каквато били изградили хората на Аел, той без съмнение е опасен. Твърде много гуентски копиеносци вече били загинали, сред тях и добрия стар Агрикола, и оцелелите не искали да се впуснат срещу щитовете на саксите още веднъж. Артур не настоял да опитат пак, а поговорил с Аел, и когато Аел отказал да се предаде, Артур изпратил да ме повикат. Като отидох при Артур, помислих, че е сменил бялото наметало с тъмночервено, а то си беше неговото наметало, само че така оплискано с кръв, че изглеждаше червено. Той ме посрещна с прегръдка, после без да сваля ръка от рамото ми ме заведе в пространството между двете противникови стени от щитове. Помня, че там имаше един умиращ кон, мъртви мъже, пръснати щитове и счупени оръжия.

– Баща ти не иска да се предаде – каза Артур, – но аз мисля, че теб ще послуша. Кажу ми, че трябва да стане наш пленник, но ще бъде почитан като крал и ще прекарва спокойно дните си. Обещавам също да пощадя живота на хората му. Трябва само да ми предаде меча си.

Артур погледна изморените, притиснати от по-многоброен противник сакси. Те мълчаха. На тяхно място ние щяхме да пеем, но онези мъже чакаха смъртта в пълна тишина.

– Кажу ми, че вече има достатъчно мъртви, Дерфел – каза Артур.

Аз откопчах колона с Хюелбейн, поставих го на земята до щита и копието си, и тръгнах да се срещна с баща си. Аел изглеждаше изморен, грохнал и наранен, но накуцвайки излезе да ме посрещне с високо вдигната глава. Нямахме щит, но държеше меч в осакатената си дясна ръка.

– Знаех, че ще те повикат – изръмжа той. Ръбът на меча му бе дълбоко нарязан, и по острието бе засъхнала кръв. Той направи рязко движение с оръжието, когато започнах да описвам предложението на Артур. – Знаем какво иска той от мен – прекъсна ме кралят, – иска меча ми, но аз съм Аел, бретуалдата на Британия и не мога да предам меча си.

– Татко – започнах аз.

– Ще ме наричаш крал! – озъби се той.

Усмехнах се на това предизвикателство и сведох глава.

– Краљу господарю, предлагаме да запазим живота на вашите хора и...

Той ме прекъсна още веднъж.

– Когато мъжът умре в битка – каза той, – отива в благословен дом в небето, стиснал меча си в ръка и с рани отпред.

Аел замълча за миг и когато проговори гласът му бе много по-мек.

– Ти нищо не ми дължиш, сине, но ще бъде много мило от твоя страна, ако именно ти ми отредиш място в онази зала за угощения.

– Кралю господарю – започнах аз, но той ме прекъсна за четвърти път.

– Искам да ме погребеш тук с краката на север и с моя меч в ръка. Нищо повече не искам от теб.

Той се обърна към хората си, и аз видях, че едва се държеше на краката си. Сигурно бе тежко ранен, но наметалото от меча кожа скриваше раната.

– Хротхгар! – викна той към един от копиеносците си. – Дай си копието на моя син.

Висок млад сакс излезе от стената от щитове и послушно ми подаде копието си.

– Вземи го! – отсече Аел и аз се подчиних. Хротхгар ми хвърли нервен поглед и бързо се върна при другарите си.

Аел затвори очи за миг и аз видях как по твърдото му лице пробяга болезнена гримаса. Беше блед под мръсотията и потта и изведнъж стисна зъби при следващия пристъп на разкъсващата болка, но устоя на болката и дори се опита да се усмихне когато пристъпи към мен, за да ме прегърне. Облегна се на раменете ми с цялата си тежест, чувах как дъхът му скрипти в гърлото.

– Мисля – прошепна той в ухото ми, – че ти се най-добрият от синовете ми. Сега направи ми подарък. Дай ми добра смърт, Дерфел, защото ми се иска да отида да пирувам с истинските воини.

Аел тежко отстъпи назад и подпря меча до тялото си, после с усилие развърза кожените връзки на рунтавото си наметало. То падна и аз видях, че цялата лява страна на тялото му бе подгизнала в кръв. Копие го бе промушило под нагръдника, а друг удар го бе уцелил високо в рамото и лявата му ръка бе увиснала безпомощна, затова той бе принуден да използва осакатената си дясна ръка, за да развърже кожените връзки, придържащи нагръдника му на кръста и върху раменете. Беше му трудно да се справи с връзките, но като пристъпих напред да му помогна, той ме спря с жест.

– Гледам да те улесня – каза Аел, – но когато умра, сложи нагръдника върху трупа ми. В залата за угощения ще ми трябва ризница, защото там воините много се сражават. Сражават се, пируват и... – той спря,

прерязан отново от болка. Скръзна със зъби, изстена, после се изправи и ме погледна в очите. – А сега ме убий – заповяда баща ми.

– Не мога да те убия – промълвих аз, но си мислех за предсказанието на моята луда майка, че Аел ще бъде убит от сина си.

– Тогава аз ще те убия – каза той и непохватно замахна с меча си срещу мен. Отстъпих, а Аел се спъна и едва не падна, опитвайки се да ме последва. Спря задъхан и с вгледа в мен.

– В името на майка ти, Дерфел, нима ще ме оставиш да умра на земята като куче? Нищо ли не можеш да ми дадеш?

Аел отново замахна срещу мен и този път усилието бе твърде голямо и тежестта му го понесе напред, а аз видях сълзи в очите му и разбрах, че за него бе много важно как ще умре. Той с неимоверни усилия се задържа прав и с още повече усилия вдигна меча. Прясна кръв заблестя по лявата му страна, очите му се изцъклиха безжизнени, но той продължаваше да ме гледа право в лицето, когато направи още една последна крачка напред и вяло насочи върха на меча си към корема ми.

Да ме прости Бог, но тогава аз замахнах с копието напред. Вложих цялата си тежест и сила в удара и тежкото острие пое неговата падаща тежест и го задържа прав, дори след като разтвори ребрата му и влезе дълбоко в сърцето му. Той се разтресе, на умиращото му лице се изписа мрачна решителност и за миг ми се стори, че иска да вдигне меча за последен удар, но после разбрах, че просто иска да е сигурен, че осакатената му дясна ръка здраво стиска дръжката на меча. После падна и бе мъртъв преди да тялото му да докосне земята, но мечът, неговият очукан и кървав меч, бе все още в ръката му. Хората му изстенаха. Някои плачеха.

– Дерфел? – чух гласа на Игрейн. – Дерфел!

– Лейди?

– Ти спеше – обвини ме тя.

– Възраст, скъпа лейди – оправдах се аз, – просто възраст.

– Значи Аел умря в битката – бързо каза тя, – а Ланселот?

– За това по-късно – твърдо отсякох аз.

– Каж ми сега! – настоя тя.

– Казах ви, по-късно. Аз пък мразя разкази, дето съобщават края преди да са започнали дори.

За миг си помислих, че ще възроптае, но тя само въздъхна пред упорството ми и продължи със своя списък на недовършени работи.

– Какво стана със сакския велик воин, Лиофа?

– Умря, много ужасно.

– Добре! – каза тя, видимо заинтригувана. – Разкажи ми!

– От болест, лейди. Нещо се подуло в корема му и той не можел нито да седи, нито да лежи, и дори стоенето било агония. Ставал все по-слаб и по-слаб, и накрая умрял, потънал в пот и треперещ. Или поне така чухме.

Игрейн бе възмутена.

– Значи не беше убит при Минид Бадън?

– Избяга със Сердик.

Игрейн вдигна недоволно рамене, като че ли се бяхме изложили, оставяйки сакския велик воин да избяга.

– Но менестрелите – каза тя и аз изстенах, защото знам, че щом моята кралица спомене менестрелите ще сравнява моя разказ с техните версии на историята, които, тя неизбежно предпочиташе, макар че аз съм жив свидетел на времето, когато се правеше тази история, а менестрелите изобщо не са били родени тогава. – Всички менестрели – твърдо продължи Игрейн, сякаш не чу протеста в моето стенание, – разправят, че битката на Кунеглас с Лиюфа продължила цяла сутрин и че Кунеглас убил шестима велики воители, преди да бъде повален изотзад.

– Слушал съм тези песни – казах аз предпазливо.

– И? – вгледа се тя в мен. Кунеглас бе дядо на съпруга ѝ и семейната чест бе застрашена. – Е?

– Аз бях там, лейди – простичко казах аз.

– Паметта ти изневерява, Дерфел – каза тя неодобрително. Не се съмнявам, че когато Дафид, чиновникът, който превежда моите пергаменти на британски, стигне до пасажа за смъртта на Кунеглас ще го промени по вкуса на моята кралица. И защо не? Кунеглас бе герой и няма да е беда ако историята го запомни като велик воин, макар че всъщност той не беше войник. Беше почтен човек и при това чувствителен, и много мъдър за годините си, но не бе човек, чието сърце набъбваше щом стисне дръжката на копието. Неговата смърт бе трагедията на Минид Бадън, но тогава, опиянени от победата, не я забелязахме. Изгорихме го на бойното поле и погребалната му могила гори три дни и три нощи, а последното утро, когато там бе останала само жарава и стопените останки от ризницата на Кунеглас, ние се събрахме около кладата и запяхме Посмъртната песен на Върлина. Убихме и двадесет сакски пленници и ги пратихме като почетен ескорт на Кунеглас по пътя му към Отвъдния свят. Спомням си, че тогава си помислих за моята скъпа Даян и колко хубаво бе, че чичо ѝ ще мине по моста на мечовете и ще ѝ прави компания в света на Аннун.

– А Артур – настойчиво ме погледна Игрейн, – хукна ли при Гуинивиър?

– Не видях, не бях там, когато са се срещнали.

– Няма значение какво ти си видял – заплашително заяви Игрейн, – това ни трябва ей тук – и тя зарови крак в купа пергаментови листа. – Трябваше да опишеш срещата им, Дерфел.

– Казах ви, че не съм я видял.

– Какво от това? Такова описание би било чудесен завършек на битката. Не всеки обича да слуша за копия и убийства, Дерфел. Разказите за сраженията на мъжете след време стават много досадни, а една любовна история би ги направила далеч по-интересни.

Няма съмнение, че когато тя и Дафид започнат да оформят според вкуса на кралицата моя разказ, битката ще бъде изпълнена с любовни погледи и въздишки. Понякога ми се иска да можех да напиша тази история на езика на британците, но двама от монасите могат да четат и всеки от тях би могъл да ме издаде на Сенсъм; така че трябва да пиша на сакски и да вярвам, че Игрейн няма да промени спомените ми, когато Дафид ѝ преведе написаното. Знам какво иска Игрейн: иска Артур да хукне през труповите, а Гуинивиър да го чака с отворени обятия, и двамата да се срещнат онемели от вълнение, и може би наистина така е станало, но ми се струва, че това едва ли е възможно. Тя бе твърде горда, а той твърде нерешителен. Сигурно са плакали, когато са се срещнали, но никой от тях не ми е разказвал нищо за това, така че нямам намерение да си измислям нищо. Знам само, че Артур наистина стана щастлив човек след Минид Бадън, и това щастие не бе плод единствено на победата над саксите.

– Ами Арганте? – поиска да разбере Игрейн. – Толкова неща изпусках, Дерфел!

– Ще стигна и до Арганте.

– Но баща ѝ е бил там. Енгас не се ли ядоса, че Артур се е върнал при Гуинивиър?

– Ще ви разкажа всичко за Арганте – обещах аз, – когато му дойде времето.

– А Амхар и Лохолт? Не си ги забравил, нали?

– Те избягаха. Намериха тръстикова лодка и прекосиха реката. Боя се, че пак ще се срещаме с тях в тази история.

Игрейн се опита да измъкне още някои подробности от мен, но аз упорито настоявах да разказвам събитията както и когато намеря за добре. Накрая тя се отказа от въпросите си и се наведе да прибере

изписаните пергаменти в кожената торба, с която ги носеше до каера; беше й трудно да се навежда, но не ми даде да й помогна.

– Така ще се радвам като се роди бебето – заяви тя. – Гърдите ме болят, краката и гърба също, и вече не ходя, а се клатя като гъска. И на Брочваел му омръзна.

– Съпрузите не обичат жените им да са бременни – казах аз.

– Тогава да не проявяват такова усърдие в усилията си да им напълнят коремите – кисело отбеляза Игрейн. Замълча заслушана в крясъците на светия Сенсъм, който викаше по брат Луелин, задето бе оставил ведрото с мляко в коридора. Горкият Луелин. Той е послушник в нашия манастир и никой не работи повече от него, а добра дума не чува и сега заради едно ведро ще бъде осъден на една седмица ежедневен побой от свети Тъдуол, младият човек – всъщност почти дете – когото Сенсъм възпитава като свой наследник. Целият ни манастир живее в страх от Тъдуол, само върху мен не излива злобата си благодарение на приятелството ми с Игрейн. Сенсъм има нужда от закрилата, която нейният съпруг ни осигурява, и не би рискувал да си навлече недоволството на Игрейн.

– Тази сутрин – каза кралицата, – видях елен само с един рог. Това е лошо предзнаменование, Дерфел.

– Ние, християните – заявих аз, – не вярваме в предзнаменования.

– Да, ама те виждам, че пипаш оная пирон на писалището си.

– Не винаги сме добри християни.

Тя замълча.

– Тревожа се за раждането.

– Всички се молим за вас – рекох аз, макар да знаех, че тя няма нужда от такъв отговор. Все пак освен молитвите, бях направил и някои други неща в нашия малък манастирски параклис. Бях намерил орлов камък, върху който надрасках нейното име, а после го зарових до едно ясеново дърво. Ако Сенсъм знаеше, че съм направил това древно заклинание, щеше да забрави необходимостта от закрилата на Брочваел и щеше да накара светия Тъдуол да ме бие до кръв цял месец. Само че ако светецът знаеше, че пиша и тази история за Артур, щеше пак да направи същото.

Но аз ще я напиша и известно време ще ми бъде лесно, защото следва разказ за щастливите времена, годините на мира. Но те бяха и години на спускащ се мрак, ние обаче не забелязвахме това, защото виждахме само слънчевата светлина и никога не се вглеждахме в сенките. Мислехме, че сме победили сенките, и че над Британия винаги ще грее

слънце. Победата при Минид Бадън бе на Артур, тя бе неговото най-голямо постижение, и може би трябваше да свърша сказанието до тук; но Игрейн е права, животът няма чистичък и подреденичък завършек, така че трябва да продължа разказа за Артур, моя господар, моя приятел и освободител на Британия.

Артур остави хората на Аел живи. Те оставиха копията си, а ние разпределихме пленниците между победителите, за да им служат като роби. Използвах някои от тях да ми помогнат да изкопаем гроба на моя баща. Копяхме дълбоко в онази мека и влажна пръст край реката, и там положихме Аел с крака, обърнати на север и с меч в ръката. Сложихме и нагръдника върху разкъсаното му сърце, поставихме щита върху корема му, а край тялото – копието, нанесло смъртоносния удар. После запълнихме гроба, аз отправих молитва към Митра, а саксите се помолиха на техния Бог Тъндър.

Вечерта вече горяха първите погребални клади. Помогнах да поставим трупове на моите хора върху огньовете, после оставих другарите им да пеят, докато изпращат душите на мъртвите в Отвъдния свят, а аз намерих коня си и го пришпорих на север през дългите меки поляни. Яздех към селото, където нашите жени бяха намерили убежище. Когато се изкачих на северните хълмове шумът от бойното поле заглъхна. Това бе звукът от пукането на дърветата в огньовете, плачът на жените, тъжните песни, и воят на пияни мъже.

Казах на Сийнуин за смъртта на Кунеглас. Тя се втрени в мен и за миг като че ли не бе в състояние да реагира, но после очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя дръпна наметалото върху главата си.

– Горкият Пердел – каза тя. Пердел бе синът на Кунеглас, вече крал на Поуис. Разказах ѝ как бе умрял брат ѝ, после тя се оттегли в къщурката, където живееше заедно с нашите дъщери. Искаше да превърже раната на главата ми, която изглеждаше много по-зле отколкото всъщност беше, но не можа, защото заедно с дъщерите ни трябваше да оплачат Кунеглас, а това означаваше да се затворят в колибата за три дни и три нощи, да се крият от слънцето без да виждат нито да докосват мъж.

По това време вече се беше стъмнило. Можех да остана в селото, но не ме свърташе на едно място, затова възседнах коня и на светлината на изтъняващата луна поех обратния път на юг. Първо отидох в Акве Сулис, като се надявах да намеря Артур в града, но намерих само осветените от факли останки от клането през деня. Нашите опълченци бяха прескочили порутената стена и бяха избили где кого сварили вътре,

едва когато в града влезли войските на Тюдрик, бил сложен край на този ужас. Християните от Гуент бяха изчистили храма на Минерва, изгребвайки вътрешностите от три принесени в жертва бика, които саксите бяха оставили пръснати по плочите и щом възстановиха светилището, християните изпълниха благодарствен ритуал. Чух ги как пеят и ми се прииска да запея моите си песни, тръгнах да търся своите хора, но те бяха останали в лагера на Сердик, а Акве Сулис бе пълен с непознати люде. Не можах да намеря нито Артур, нито някой друг приятел, освен Кълхуч, но той реवेशе пиян, така че подкарах коня си на изток покрай реката в мекия мрак. Въздухът вонеше на кръв и бе пълен с призраци, но аз поех риска да тръгна сред духовете, защото изпитвах отчаяна нужда от приятел. Намерих наистина част от хората на Сеграмор да пеят край един огън, но те не знаеха къде беше военачалникът им, затова продължих напред, привлечен още по на изток от светлините на друг огън, край който танцуваха мъже.

Танцьорите бяха Черни щитове и стъпваха високо, защото танцуваха върху отрязаните глави на своите врагове. Щях да отмина лудо подкачащите Черни щитове, но в последния момент забелязах две фигури, облечени в бяло, да седят спокойно сред кръга от танцуващи мъже. Едната от двете фигури беше на Мерлин.

Завързах коня си за някакъв бодлив храст, и прекрачих през танцуващия кръг. Мерлин и другарят му се хранеха с хляб и сирене и пиеха пиво. В първия момент когато Мерлин ме видя, не ме позна.

– Върви си – озъби се той, – или ще те превърна в крастава жаба. О, ти ли си това, Дерфел? – разочаровано попита той. – Знаех си, че ако намеря храна, някой гладник ще си помисли, че трябва да я поделя с него. Предполагам си гладен, а?

– Да, лорд.

Той ми направи знак да седна до него.

– Подозирам, че сиренето е сакско – неуверено каза той, – а беше и цялото в кръв, когато го намерих, но аз го измих. Е, във всеки случай го поизбърсах и се оказа, че може и да се яде, колкото и да не ми се вярваше. Мисля, че е останало тъкмо колкото за теб.

Всъщност имаше сирене за дузина мъже.

– Това е Талиезин – представи той накратко човека до себе си, – някакъв менестрел от Поуис.

Погледнах към известния певец и видях млад мъж с изключително интелигентно лице. Беше избръснал главата си над челото като друид, имаше къса черна брада, издължена челюст, хлътнали бузи и остър нос.

Тънка сребърна лента украсяваше главата му. Той се усмихна и кимна с глава.

– Славата ви се носи пред вас, лорд Дерфел.

– Вашата също – отвърнах аз.

– О, не! – изстена Мерлин. – Ако вие двамата сте решили да работите един пред друг, вървете някъде другаде да го правите. Дерфел се бие – обърна се той към Талиезин, – защото така и не можа да порасне, а ти си известен, защото си случил с глас.

– Аз не само пея, но и правя песни – скромно поясни Талиезин.

– Всеки може да прави песни, ако е достатъчно пиан – презрително заяви Мерлин, после ми хвърли бегъл поглед и запита: – Това кръв ли е по косата ти?

– Да, лорд.

– Радвай се, че не са те ранили на някое важно място – той се засмя на собственото си остроумие и махна с ръка към Черните щитове. – Какво ще кажеш за моите телохранители?

– Добре танцуват.

– Имат за какво да танцуват. Какъв ден! Какво удовлетворение! – въздъхна Мерлин. – А Гауейн? Как само си изигра ролята! Душата ми се изпълва с благодарност когато някой малоумник се окаже полезен за нещо, а какъв малоумник беше той Гауейн! Скучно момче! Все се опитваше да оправи света. Защо младите винаги си мислят, че знаят повече от възрастните? Ти, Талиезин, не робуваш на това недоразумение. Талиезин – обясни ми Мерлин, – е дошъл да се учи от моята мъдрост.

– Имам много да уча – измърмори Талиезин.

– Много вярно, много вярно – закима Мерлин. Бутна една кана с пиво към мен и запита: – Хареса ли ти твоята битчица, Дерфел?

– Не – отговорих аз. Всъщност чувствах се странно унил. – Кунеглас умря – обясних на Мерлин.

– Чух за Кунеглас – отвърна той. – Какъв глупак! Трябваше да остави героичните подвизи на малоумници като теб. Все пак жалко, че умря. Не беше точно умен мъж, не и такъв, който аз бих нарекъл умен, но не беше малоумник, а това си е рядко нещо в тези тъжни дни. А и винаги е бил мил с мен.

– Той бе самата доброта към мен – вметна Талиезин.

– Значи сега ще трябва да си намериш друг покровител – каза Мерлин на менестрела. – Но не гледай към Дерфел. Той не би могъл да различи добрата песен от пръдната на бик. Ключът към успешния живот – заобяснява той на Талиезин, – го държат богатите родители. Аз,

например, си живея много добре от рентите си, макар че като си помисля от години не съм ги събирал. Ти плащаш ли ми рента, Дерфел?

– Би трябвало, лорд, но никога не съм знаел къде да ви я пращам.

– Вече няма значение. Стар съм и съм слаб. Без съмнение скоро ще съм мъртъв.

– Глупости – отсякох аз, – изглеждате в чудесна форма.

Изглеждаше стар, разбира се, но в очите му имаше една палава искра, която придаваше жизненост на старото му сбръчкано лице. Косата и брадата му бяха красиво сплетени и завързани с черни ленти, а дългата му роба, като изключим засъхналите петна кръв, бе съвсем чиста. Беше и щастлив; не само, защото бяхме постигнали победа, мислех си аз, но и защото се наслаждаваше на компанията на Талиезин.

– Победата дарява живот – каза той, – но ние съвсем скоро ще забравим победата. Къде е Артур?

– Никой не знае – вдигнах рамене аз. – Чух, че дълго време разговарял с Тюдрик, но сега не е с него. Подозирам, че е намерил Гуинивийр.

Мерлин изпръхтя подигравателно.

– Кучето се връща при повръщаното си.

– Тя започна да ми харесва – опитах са да я защита аз.

– Сигурно – каза той презрително, – пък и смея да кажа, че вече едва ли би сторила зло. От нея ще излезе добър покровител – обърна се той към Талиезин, – тя направо се прехласва по поетите. Само не лягай с нея.

– Няма такава опасност, лорд – каза Талиезин. Мерлин се засмя.

– Нашият млад менестрел – обясни ми той, – се е обрекъл на безбрачие. Той е скопена чучулига. Отказал се е под клетва от най-голямото удоволствие, което може да има мъжа, само и само да запази таланта си.

Талиезин забеляза любопитния ми поглед и се усмихна.

– Той има предвид не гласа ми, лорд Дерфел, а ясновидската ми дарба.

– И то си е истинска дарба! – заяви Мерлин с неподправено възхищение. – Макар да се съмнявам, че си заслужава обета за целомъдрие. Ако бяха ме накарали да платя подобна цена, щях да се откажа от друидския жезъл! Щях да се заема с нещо по-скромно – щях да стана я менестрел, я копиеносец.

– Можеш да виждаш в бъдещето ли? – попитах аз Талиезин.

– Предсказа днешната победа – каза Мерлин, – а за смъртта на Кунеглас знаеше отпреди един месец, ама не е предсказвал, че безполезен сакски тромав здравеняк ще дойде да ми отмъкне цялото сирене.

Той си грабна сиренето от ръцете ми.

– Предполагам, че сега ще поискаш Талиезин да предскаже и твое-
то бъдеще, Дерфел?

– Не, лорд.

– Правилно – кимна Мерлин, – винаги е по-добре да не знаеш какво
те очаква. Всичко завършва в сълзи, и това е.

– Но радостта винаги се връща – тихо каза Талиезин.

– Олеле, майчице, не! – викна Мерлин, – Радостта винаги се връща!
Слънцето изгрява! Дърветата напъпват! Облаците се разкъсват! Ледове-
те се разтопяват! Сигурен съм, че можеш да кажеш нещо по-умно от те-
зи сантиментални глупости.

Мерлин замълча. Телохранителите му бяха завършили танца си и
отидоха да се забавляват с пленени сакски жени. Жените имаха деца и
викове им бяха толкова силни, че раздразниха Мерлин и той смръщи
вежди.

– Съдбата е неумолима – мрачно заяви друида, – и всичко завършва
в сълзи.

– Нимю с вас ли е, лорд? – попитах аз и веднага разбрах по разтре-
вожения поглед на Талиезин, че не е трябвало да задавам този въпрос.

Мерлин се вторачи в огъня. Пламъците захвърлиха жив въглен сре-
щу него, и той се изплю в огъня, за да му върне злата воля.

– Не ми говори за Нимю – каза той след като плю. Доброто му нас-
троение се бе изпарило и аз се почувствах неудобно, задето му зададох
този въпрос. Той докосна черния си жезъл и въздъхна. – Тя ми е сърдита
– обясни стария друид.

– Защо, лорд?

– Защото не стана както искаше тя, разбира се. Нали това обикнове-
но гневи хората.

Друг пън пропука в огъня и пръсна искри в скута на Мерлин, които
той с раздразнение изтупа от полите на дрехата си, след като отново
плю срещу пламъците.

– Дърва от лиственица – измърмори той. – Прясно отсечената лист-
веница мрази огъня. – Мерлин мрачно се вгледа в мен. – Нимю не одоб-
ри идеята ми да доведе Гауейн да участва в тази битка. Смята, че е било
напрасно, и аз си мисля, че може би беше права.

– Но той ни донесе победата, лорд – казах аз.

Мерлин затвори очи и въздъхна, с което май искаше да каже, че
съм по-голям глупак отколкото би могъл да понесе.

– Посветих целия си живот на едно нещо – каза след малко той, –

На едно просто нещо. Исках да върна Боговете. Толкова ли е трудно да се разбере това? Но за да направиш нещо, каквото и да е, добре, ти трябва цял живот, Дерфел. На глупаци като теб им е все едно – ти можеш да пропиляваш живота си, служейки като магистрат един ден и като копие-носец на следващия, и когато всичко свърши какво ще си постигнал? Нищо! За да промениш света, Дерфел, трябва да имаш една-единствена цел. Артур е много близо до това, не мога да не му го призная. Иска да спаси Британия от саксите, и вероятно го е постигнал поне за известно време, но те все още съществуват, и ще се върнат. Може би не и докато аз съм жив, може би дори не и докато ти си жив, но твоите деца и децата на твоите деца ще трябва пак да водят тази битка отначало. Има само един път към истинската победа.

– Пътят на Боговете – казах аз.

– Пътят на Боговете – съгласи се той, – и това бе делото на моя живот. – Мерлин се загледа в черния си друидски жезъл, а Талиезин седеше тихо до него и го наблюдаваше. – Като дете ми се яви сън – тихо проговори друидът. – Отидох в пещерата на Карн Игли и сънувах, че имам криле и мога да летя толкова високо, че виждах целия Британски остров, а той беше толкова красив. Красив и зелен и обграден от гъста мъгла, която държеше всичките му врагове на разстояние. Благословеният остров, Дерфел, островът на Боговете, единственото място на света, което ги заслужаваше, и от както сънувах това, Дерфел, този остров е единствената ми мечта. Искам да върна благословения остров. Искам да върна обратно Боговете тук.

– Но – опитих се да го прекъсна.

– Не ставай смешен! – викна той, което накара Талиезин да се усмихне. – Мисли! – помоли ме Мерлин. – Делото на моя живот, Дерфел!

– Мей Дун – тихо промълвих аз.

Той кимна. В далечината пееха, навсякъде горяха огньовете. Ранените викаха в тъмното, където кучета и мародери търсеха плячка сред мъртви и умиращи. Призори тази войска щеше да се събуди пияна сред ужаса на бойното поле след битка, но засега воините пееха и се наливаха с плячкосаното пиво.

– На Мей Дун – заговори пак Мерлин, – бях толкова близо. Много близо. Но бях прекалено слаб, Дерфел, прекалено слаб. Твърде много обичам Артур. Защо? Той не е остроумен, разговорът с него е скучен като разговора с Гауейн, и освен това е абсурдно предан на добродетелта, но аз го обичам. Ти също. Слабост, знам. Хитрите хора ми доставят удоволствие, но аз харесвам честните. Възхищавам се на простата сила,

нали разбираш, и на Мей Дун позволих на тази слабост да надделее над разума.

– Гуидър – казах аз.

Той кимна.

– Трябваше да го убием, но знаех, че няма да мога да го направя. Не и сина на Артур. Това бе ужасна слабост.

– Не.

– Не ставай смешен! – уморено каза той. – Какво е животът на Гуидър в сравнение с Боговете? Или пък поставен редом с възстановяването на Британия? Нищо! Но аз не можах да го направя. О, аз си имах извинения. Свигът на Каледин е съвсем ясен, там пише, че трябва да се принесе в жертва „синът на краля на тази страна“, а Артур не е никакъв крал, но това си е чисто шикалкавене. Ритуалът изискваше смъртта на Гуидър, а аз не можах да се застава да го убия. Не ми беше трудно да убия Гауейн, дори ми достави удоволствие като сложих край на бръщолевенето на този девствен глупак, но Гуидър е друго нещо, така ритуалът остана недовършен – Мерлин беше съкрушен, прегърбен и нещастен. – Провалих се – добави той мрачно.

– И Нимю не иска да ти прости? – колебливо попитах аз.

– Да ми прости? Че тя не знае какво значи това! Прощката за Нимю е проява на слабост! И сега тя ще извършва ритуалите, а тя няма да се провали, Дерфел. Ако се наложи ще убие сина на всяка майка в Британия без да се поколебае. Ще ги сложи до един в гърнето и хубаво ще ги разбърка! – устните му се разтегнаха като за усмивка, после сви рамене. – Но сега, разбира се, аз направих някои неща, които са далеч по-трудни за нея. И каквото съм си сантиментален стар глупак, трябваше да помогна на Артур да спечели тази схватка. Използвах Гауейн за целта, и сега си мисля, че тя ме мрази.

– Защо?

Той вдигна очи към задименото небе сякаш призоваваше Боговете да ме дарят с поне малко разум.

– Да не мислиш, глупако, че под път и над път можеш да намериш труп на девствен принц? Години наред трябваше да обработвам главата на този малоумник, пълна с глупости, та да го подготвя за това жертвоприношение! А какво направих днес? Захвърлих Гауейн! Само за да помогна на Артур.

– Но ние победихме!

– Не ставай смешен – заяви Мерлин и се вгледа в мен. – Вие ли победихте? Какво е това отвратително нещо на щита ти?

Обърнах се да си видя щита.

– Кръст.

Мерлин потърка очи.

– Боговете водят война, Дерфел, а днес аз дадох победата на Яхве.

– На кого?

– Така се казва християнския Бог. Понякога ме викат и Йехова. Доколкото мога да дам някакво определение за него, той е само скромен Бог на огъня от нещастна далечна страна, който сега е решил да заеме мястото на всички останали Богове. Трябва да е много амбициозна малка крастава жаба, защото побеждава, а днешната победа спечели благодарение не на някой друг, а на мен. Какво смяташ, че ще запомнят хората от тази битка?

– Победата на Артур – убедено заявих аз.

– След сто години, Дерфел – каза Мерлин, – те изобщо няма да си спомнят дали е било победа или поражение.

Помълчах миг-два.

– Смъртта на Кунеглас – предположих неуверено.

– Кой го е грижа за Кунеглас? Просто още един забравен крал.

– Смъртта на Аел? – продължих аз с предположенията.

– Едно умиращо куче би привлякло повече внимание.

– Тогава какво?

Той се намръщи, недоволен от тъпотата ми.

– Ще помнят, че сте носили кръстове на щитовете си, Дерфел. Днес, глупак такъв, ние предадохме Британия на християните и то аз им я дадох. Дадох на Артур онова, към което се стремеше, но трябваше да си платя, Дерфел. Разбираш ли сега?

– Да, лорд.

– Така направих задачата на Нимю много по-тежка. Но тя все пак ще се опита, Дерфел, а ти знаеш Нимю не е като мен. Тя не е слаба. В нея има твърдост, такава твърдост.

Усмихнах се.

– Тя няма да убие Гуидър – уверено отсякох аз, – защото нито Артур, нито аз ще ѝ позволим, освен това тя няма да получи Екскалибур, така че как би могла да победи?

Мерлин се вторачи в мен.

– Нима мислиш, идиот такъв, че ти или Артур сте толкова силни, че да се противопоставите на Нимю? Тя е жена, а жените като искат нещо го получават, и ако при това трябва да се срути целия свят и всичко в него, какво от това. Тя първо мен ще унищожи, после ще обърне око

си към теб. Истината ли казвам, млади ми пророче? – попита той Талиезин, но менестрелът бе затворил очи. Мерлин сви рамене. – Аз ще ѝ занеса пепелта от Гауейн и ще ѝ помогна с каквото мога, – каза той, – защото съм ѝ го обещал. Но всичко ще свърши в сълзи, Дерфел, всичко ще свърши в сълзи. Каква каша забърках. Каква ужасна каша.

Загърна се по-добре с наметалото си и оповести:

– А сега ще спя.

Отгатак огъня Черните щитове изнасилваха своите пленнички, а аз седях, вперил поглед в пламъците. Бях помогнал в извоюването на голяма победа, а бях така неизразимо тъжен.

Тази нощ не видях Артур, срещнах го за кратко едва преди зазоряване в мъглата на изгряващия ден. Той ме поздрави с цялата си предишна жизненост и обгърна с ръка раменете ми.

– Искам да ти благодаря – каза той, – защото си се грижил за Гуинивър през последните няколко седмици.

Той беше в пълно бойно снаряжение и закусваше с плесенясъл хляб.

– По-скоро Гуинивър се грижеше за мен – уточни аз.

– Имаш пред вид каруците! Жалко, че не съм го видял! – Артур захвърли хляба, когато неговият слуга Хигуид се появи с Ламрей. – Може да се видим довечера, Дерфел – подхвърли Артур докато Хигуид му помагаше да се качи на седлото, – или може би утре.

– Къде отиваш, господарю?

– След Сердик, разбира се.

Той се намести на гърба на Ламрей, пое юздите в ръце и взе щита и копието си от Хигуид. Срита животното с пети и се насочи към своите конници, чиито очертания едва се виждаха в мъглата. И Мордред бе яхнал кон, за да тръгне с Артур. Той вече не бе под стража, беше приет като полезен войник, място, което той бе извоювал със смелостта си в битката. Видях го как обуздава коня си и си спомних сакското злато, което намерих в Линдинис. Беше ли ни предал Мордред? Ако бе така, не можех да го докажа, а и резултатът от битката отхвърляше възможността да ни е предал, но все пак нещо в мен ми пречеше да се отърся от омразата, която изпитвах към нашия крал. Той улови злобния ми поглед и завъртя коня си. Артур викна на хората си да тръгват и тътенът на копитата изпълни ушите ми.

Събудих моите хора с дръжката на едно копие и им заповядах да намерят сакски пленници, за да изкопаят още гробове и да накладат още

погребални клади. Струваше ми се, че целият ми ден ще отиде в подобни изнурителни занимания, но слънцето едва бе минало първата четвърт от пътя си, когато при мен дойде вестоносец от Сеграмор, който ме молеше да изпратя отряд копиеносци в Акве Сулис, където бе възникнал проблем. Неприятностите започнали след като сред копиеносците на Тюдрик плъзнал слух, че съкровището на Сердик било открито и че Артур го задържал само за себе си. Доказателство за това било изчезването на Артур. Хората на Тюдрик искаха за отмъщение да срутят централното светилище в града, защото някога било езически храм. Успях да успокоя духовете като съобщих, че наистина са открити два сандъка със злато, но те бяха оставени под охрана и съдържанието им щеше да бъде разпределено честно между всички щом Артур се върне. По предложение на Тюдрик изпратихме шестима от неговите войници да се присъединят към охраната на сандъците, които все още се намираха в пленения лагер на Сердик.

Християните от Гуент се успокоиха, но тогава пък копиеносците от Поуис създадоха нов повод за напрежение като обвиниха Енгас Мак Ейрем за смъртта на Кунеглас. Враждата между Поуис и Демеция има дълга история, защото Енгас Мак Ейрем много обичаше да нахлува в земите на по-богатия си съсед точно след като реколтата е събрана и да я отмъква. Всъщност в Демеция наричаха Поуис „нашия килер“. Та в онзи ден хората от Поуис подеха кавгата като настояваха, че Кунеглас нямаше да бъде убит, ако Черните щитове не бяха закъснели за битката. А щом е за бой ирландците никога не отказват, така че хората на Тюдрик едва се бяха успокоили, когато поуисци и Черни щитове се счепкаха в кървава свада и отново закънтяха мечове и копия. Сеграмор въдвори несигурен мир с едно просто средство – уби предводителите и на двете групи, но докрая на деня между двата народа припламваха враждебни искри. Разногласията се задълбочиха, когато стана ясно, че Тюдрик бе изпратил отряд войници да окупират Лактодурум, северна крепост, загубена за бритите вече цяло поколение, но според поуисците, останали без водач, тя винаги е била в територията на Поуис, а не на Гуент. Затова воини от Поуис набързо сформираха отряд копиеносци, които да се противопоставят на претенциите на хората на Тюдрик. Черните щитове, които нямаха никакъв повод да се включват в спора за Лактодурум, все пак застанаха на страната на Гуент, само защото знаеха, че тяхното мнение ще вбеси поуисците. И така отново избухнаха въоръжени конфликти. Хората се биеха на живот и смърт за град, чието име повечето от тях чуваха за първи път, и който може би беше още в сакски ръце.

Ние, думнонците, успяхме да запазим неутралитет в тези свади, защото именно нашите копиеносци охраняваха улиците и така ограничаваха сраженията само в рамките на кръчмите, но следобед и нас ни въвлече в спорове, защото от Глевум пристигна Арганте с двадесетина придружители и откри, че Гуинивиър е заела къщата на епископа, построена зад храма на Минерва. Епископският дворец не бе най-голямата, нито най-удобната сграда в Акве Сулис, за такава се смяташе дворецът на Силдид, магистрата, но Гуинивиър не пожела да се настани в неговия дом, защото там бе живял Ланселот по време на пребиваването си в Акве Сулис. Въпреки това Арганте настоя да се настани именно в къщата на епископа, защото била в рамките на свещеното пространство около храма. Така една въодушевена група от Черни щитове отиде да изхвърли Гуинивиър оттам. Но двадесетина от моите хора се изправиха срещу тях, решени да защитят Гуинивиър. Двама души умряха преди Гуинивиър да заяви, че за нея няма значение в коя къща ще бъде подслонена и се премести в покоите на свещениците, построени покрай големите бани. Арганте, излязла победител в този спор, заяви, че това място е точно за Гуинивиър, тъй като някога там имало бърдак. Друидът на Арганте, Фергал, поведе тълпа Черни щитове към баните, където ирландците се забавляваха да питат каква е цената на курвите и да призовават Гуинивиър да им покаже тялото си. Друга група Черни щитове се бяха настанили в храма и бяха изхвърлили набързо издигнатия от Тюдрик кръст над олтара. По този повод двадесетина гуентски копиеносци с техните червени наметала се събраха готови с бой да си пробият път до олтара и да върнат кръста на мястото му.

Сеграмор и аз доведохме копиеносци в свещеното оградено пространство, което в късния следобед май щеше да се превърне в кървава баня. Моите хора пазеха вратите на храма, хората на Сеграмор защитаваха Гуинивиър, но и в двата случая пияните воители на Демечия и Гуент бяха повече от нас, а поуйските доволни, че им се отдава възможност да дразнят Черните щитове си деряха гърлата в подкрепа на Гуинивиър. Проправях си път сред вонящата на медовина тълпа и стоварвах држката на копието си върху най-размирните глави, но се боях, че озлоблението нараства и когато слънцето залезе щеше да стане още по-заплашително. Вечерта пак Сеграмор успя да наложи мир, изпълнен с напрежение. Той се покатери на покрива на банята и застана в целия си ръст между две статуи, където изрева за тишина. Беше се съблякъл гол до кръста, така че тялото му контрастираше с белия мрамор на воините от двете му страни, и черната му кожа бе още по-поразителна.

– Ако някой иска да се кара с някого – обяви той със странния си акцент, – да дойде да се бие най-напред с мен. Мъж срещу мъж! Меч или копие, избирайте.

Той измъкна дългия си извит меч и се втренчи в гневните мъже в краката си.

– Да се отървем от курвата! – викна анонимен глас сред Черните щитове.

– Ти имаш нещо против курвите ли? – викна в отговор Сеграмор. – Що за воин си тогава? Девствен? Ако толкова много държиш на тази добродетел, ела тук да те кастрирам.

Това ги разсмя и сложи край на непосредствената опасност.

Арганте остана да се цупи в нейния дворец. Тя се наричаше императрица на Думнония и искаше Сеграмор и аз да ѝ осигурим думнонски гвардейци, но около нея имаше вече толкова голяма охрана от Черните щитове на баща ѝ, че и двамата отказахме да се подчиним на капризите ѝ. Вместо това ние се съблякохме голи и се топнахме в големия римски басейн, където легнахме изтощени. Горещата вода бе чудно средство за отмора. Парата се издигаше нагоре към изпочупените керемиди на покрива.

– Казаха ми, че това е най-голямата сграда в Британия – рече Сеграмор. Хвърлих поглед към огромния покрив.

– Може и така да е – съгласих се аз.

– Да, но като дете аз съм бил роб в една къща, която беше по-голяма дори от тази.

– В Нумидия ли?

Той кимна.

– Макар да съм роден по на юг. Продадох ме в робство когато бях много малък. Дори не помня родителите си.

– Кога напусна Нумидия? – попитах го аз.

– След като убих първия човек в живота си. Беше прислужник. А аз бях на десет или на единадесет. Избягах и отидох в римската войска, стрелях с прашка. Още мога да уцеля с камък човек между очите от петдесет крачки. Тогава се научих да яздя. Бих се в Италия, Тракия и Египет, после ми платиха, за да воювам във войската на франките. Точно тогава Артур ме плени.

Рядко му се случваше да е толкова словоохотлив. Всъщност мълчанието бе едно от най-силните оръжия на Сеграмор, в съчетание с ястребовото му лице и неговата ужасяваща репутация. Но на четири очи той разкриваше нежна и чувствителна душа.

– На чия страна сме ние? – попита Сеграмор изведнъж с объркано изражение.

– Какво искаш да кажеш?

– На страната на Гуинивийър или на Арганте?

Аз свих рамене.

– Кажи ми да ти кажа.

Той потопи главата си под водата, после излезе и изтри очите.

– Предполагам на страната на Гуинивийър – каза той, – ако слухът е верен.

– Какъв слух?

– Че тя и Артур са били заедно миналата нощ, макар че доколкото познавам Артур сигурно са прекарали цялата нощ в приказки. Той ще износи езика си много преди меча си.

– За теб такава опасност не съществува.

– Така е – усмихна се той, после усмивката му стана още по-широка. – Чух, Дерфел, че си разбил стена от щитове. Вярно ли?

– Беше тънка, пък и от младоци.

– Аз пък разбих една дебела, пълна с опитни воини. Отмъстих му като натиснах главата му във водата и после с плясъци избягах преди да ме е удавил. В банята бе мрачно, защото факлите не бяха запалени, а последните слънчеви лъчи на деня не можеха да стигнат до долу през дупките на покрива. Голямото помещение бе изпълнено с пара и макар да знаех, че и други използваша огромния басейн, не бях разпознал никой сред къпещите си. Сега обаче, докато плувах през басейна, видях фигура в бели одежди да се навежда към някого, който седеше на стъпало, залято от водата. Познах щръкналите кичури коса от двете страни на бръснатото чело на главата на навелия се човек и миг по-късно долових думите му:

– Имайте ми вяра за това – казваше той тихо, но с плам, – оставете на мен, кралю господарю.

В този миг вдигна очи и ме видя. Беше епископ Сенсъм, наскоро освободен от пленничество и възстановен на предишния си пост както бе обещал Артур на Тюдрик. Той като че ли се изненада като ме видя, но успя страдалчески да се усмихне.

– Лорд Дерфел – каза той и предпазливо отстъпи от ръба на басейна, – един от нашите герои!

– Дерфел! – изрева мъжът на стъпалото и аз видях, че бе Енгас Мак Ейрем, който стана да ме приветства с мечешка прегръдка. – За първи път прегръщам гол мъж – каза кралят на Черните щитове, – и не виждам

нищо привлекателно в това. Освен туй за първи път се къпя. Мислиш ли, че това ще ме убие?

– Не – отговорих аз и хвърлих поглед към Сенсъм. – Имате странна компания, кралю господарю.

– Вълците имат бълхи, Дерфел, вълците имат бълхи – измърмори Енгас.

– И за какво трябва да ти се довери кралят? – обърнах се аз към Сенсъм.

Сенсъм не отговори и самият Енгас имаше необичайно глупав вид.

– Светилището – рече той най-накрая. – Добрият епископ казваше, че ще уреди нещата така че моите хора да могат известно време да използват храма. Нали така, епископе?

– Точно така, кралю господарю – съгласи се бързо Сенсъм.

– И двамата не ставате за лъжци – казах аз и Енгас се засмя. Сенсъм ми хвърли враждебен поглед и се отдръпна още по-далеч от ръба на басейна. Бе свободен само от няколко часа и вече заговорничеше.

– За какво ви говореше той, кралю господарю? – притиснах аз Енгас, който ми харесваше като човек. Прост, силен, мошеник, но много добър приятел.

– Ти за какво мислиш?

– За дъщеря ви – предположих аз.

– Малка красавица, нали? – каза Енгас. – Твърде слаба, разбира се, и къклът ѝ е като на разгонена кучка. Странен свят е този, Дерфел. Създавам синове тъпи като волове, а дъщерите ми са стръвни като вълци – той замълча, за да кимне на Сеграмор, който ме бе последвал през басейна. – И така какво ще стане с Арганте? – попита ме Енгас.

– Не знам, лорд.

– Артур се ожени за нея, нали?

– Дори в това не съм сигурен – признах аз.

Той ми хвърли остър поглед, после се усмихна, разбрал какво исках да му кажа.

– Тя твърди, че бракът им върви съвсем нормално, но какво друго би могла да каже. Не бях сигурен дали Артур наистина искаше да се ожени за нея, но аз настоях. Едно гърло по-малко, нали разбираш – обясни Енгас и замълча за миг. – Работата е там, Дерфел – продължи той, – че Артур не може просто така да я върне в Демечия. И без нея имам твърде много дъщери. Половината време дори не знам кои са мои и кои не са. Ти нямаш ли нужда от съпруга? Ела в Демечия да си избереш, но те предупреждавам, че всичките са като нея. Хубави, но с много

остри зъби. И така какво ще прави Артур?

– Сенсъм какво предлага? – попитах аз.

Енгас се направи, че не е чул въпроса ми, но аз си знаех, че ще ни каже накрая, защото не беше от хората, които можеха да пазят тайни.

– Просто ми напомни, че някога Арганте бе обещана на Мордред – призна си той.

– Така ли? – попита изненадан Сеграмор.

– Говореше се за това преди известно време – казах аз. Самият Енгас говореше за такъв брак, защото отчаяно се стремеше по какъвто и да било начин да заздрави съюза си с Думнония, която бе най-надеждната закрила за Демеция срещу Поуис.

– И ако бракът ѝ с Артур не се е развил както трябва, разбираш как-во искам да кажа – погледна ме Енгас, – тогава Мордред може да бъде някаква утеха, нали?

– То пък една утеха – мрачно се намеси Сеграмор.

– Тя ще бъде кралица – напомни му Енгас.

– Вярно – съгласих се аз.

– Значи идеята не е лоша – безгрижно заключи Енгас, макар да дозирах, че всъщност бе подкрепил тази идея с целия си плам. Един брак с Мордред щеше да е лек за наранената гордост на Демеция, но освен това щеше да задължи Думнония да защитава родината на своята кралица. Според мен предложението на Сенсъм бе най-лошата идея, която бях чул през целия ден, защото много добре си представях какви неприятности можеше да създава комбинацията Мордред – Арганте, но си замълчах.

– Знаеш ли какво ѝ липсва на тази баня – попита Енгас.

– Кажете вие, кралю господарю.

– Жени – изкиска се той. – А къде е твоята жена, Дерфел?

– В траур е – отвърнах аз.

– О, за Кунеглас, разбира се! – Кралят на Черните щитове сви рамене. – Той никога не ме е харесвал, но аз го харесвах. Рядко се срещат хора като него дето толкова да вярват на обещания!

Енгас се засмя, защото именно той бе давал на Кунеглас обещания, които никога не бе имал намерение да изпълни.

– Все пак не мога да кажа, че съжалявам за неговата смърт. Синът му е още момче и твърде привързано към майка си. Така че за известно време страната ще бъде управлявана от нея и нейните ужасни лели. Три вещици! – той пак се засмя. – Струва ми се, че ще откънем някое и друго парче земя от тези три дами.

Енгас бавно потопа лицето си в басейна.

– Гоня въшките нагоре – обясни ни той, после стисна една от малките сиви насекоми, която се катереше по сплетената му брада, за да избяга от водата.

През целия ден не бях видял Мерлин и Галахад ми каза, че друидът вече бе напуснал долината. Запътил се на север. Намерих Галахад да стои край погребалната клада на Кунеглас.

– Знам, че Кунеглас не обичаше християните – обясни ми Галахад, – но не мисля, че би имал нещо против една християнска молитва.

Поканих Галахад да спи при моите хора и той дойде с мен в нашия лагер.

– Мерлин ме помоли да ти предам нещо – каза ми Галахад. – Щял си да намериш това, което търсиш сред мъртви дървета.

– Изобщо не знаех, че търся нещо – казах аз.

– Тогава погледни сред мъртвите дървета – посъветва ме Галахад, – и ще намериш каквото не търсиш.

Нищо не потърсих онази нощ, а спях, загърнат с наметалото си сред моите хора на бойното поле. Събудих се рано с болки в главата и във всички стави. Хубавото време бе отминало и от запад идваха облаци, от които пръскаше ситен дъжд. Дъждът можеше да навлажни дървата на погребалните кладни, така че започнахме да събираме още дърва да подхранваме пламъците. Това ми напомни за странния съвет на Мерлин, но колкото и да се оглеждах не видях мъртви дървета. Използвахме сакски брадви и сечехме всичко наред – дъб, бряст, бук. Пощадохме само свещените ясеннови дървета. И всички дървета, които повалихме бяха съвсем здрави. Попитах Исса дали е забелязал някъде мъртви дървета и той поклати глава, но Ийчърн бе видял няколко сухи ствола близо до завоя на реката.

– Покажи ми.

С Ийчърн тръгнахме цяла група и стигнахме до мястото, където реката правеше остър завой на запад. Там имаше множество изсъхнали дървета, заплетени в оголените корени на една върба. Мъртвите клони бяха отрупани с разни други довлечени от реката наноси, но сред тях не се виждаше нищо ценно.

– Щом Мерлин казва, че там има нещо – рече Галахад, – ние сме длъжни да проверим.

– Може да не е имал пред вид точно тези дървета – свих рамене аз.

– С какво са по-лоши от другите – попита Исса, махна мечта от кръста си, за да не го намокри и скочи сред заплетения клонак. Махна

пред себе си трошливите пръчки и стъпи в реката.

– Дайте ми копие! – викна той.

Галахад му подаде едно копие и той започна да мушка с него сред клоните. На едно място парче оръфана и намазана с катран риболовна мрежа се бе закачила и приличаше на палатка, по която имаше толкова много шума, че Исса трябваше да използва цялата си сила, за да я помести встрани.

Точно тогава видяхме беглеца. Криеше се под мрежата, стъпил неудобно на пън, зялът до някъде от водата. Сега, подобно на видра, подготвена от хрътки, той се измъкна от обсега на копието на Исса и се опита да избяга срещу течението на реката. Мъртвите дървета го спъваха, а тежестта на ризницата го бавеше, така че моите хора, които викаха откъм брега, бързо го заловиха. Ако беглецът не носеше ризница, можеше да се хвърли във водата и да преплува до отсрещния бряг, но сега не му оставаше нищо друго освен да се предаде. Човекът сигурно се бе придвижвал нагоре по реката две нощи и един ден, но после бе открил скривалището и бе решил, че може да остане там докато всички напуснат бойното поле. Сега бе заловен.

Беше Ланселот. Най-напред го познах по дългата му черна коса, за която той така суетно се грижеше, после под калта и клонките, видях прословутата му емайлирана ризница. На лицето му бе изписан ужас. Гледаше ту към нас, ту към реката, като че ли се чудеше дали да се хвърли в течението, после пак погледна към нас и видя своя полубрат.

– Галахад! – викна той. – Галахад!

Галахад се обърна към мен и застина, после направи кръстния знак и си тръгна.

– Галахад! – викна пак Ланселот, когато брат му изчезна от високия бряг.

Галахад продължи да върви.

– Доведете го горе – заповядах аз. Исса подкара Ланселот с върха на копието си. Ужасеният човек се запрепъва отчаяно през копривата, която растеше по брега. Мечът все още висеше на кръста му, макар че сигурно бе ръждясал от стоенето в реката. Щом излезе от копривата с несигурна крачка, аз се изправих срещу него.

– Тук и сега ли ще се биете с мен, кралю господарю? – попитах аз и измъкнах Хюелбейн.

– Пусни ме да си вървя, Дерфел! Ще ти изпратя пари, обещавам!

Той продължи да бръщолеви, обеща ми повече злато отколкото съм пожелавал в мечтите си, но не извади мечта си докато не притиснах

силно върха на Хюелбейн в гърдите му и тогава разбра, че ще трябва да умре. Заплю ме, отстъпи крачка назад и извади оръжието. Някога го наричаше Танладур, което значи Светлия убиец, но после го беше преименувал на Христовото острие, когато Сенсъм го покръсти. Сега Христовото острие бе ръждясало, но все още бе страшно оръжие, и за моя изненада се оказа, че Ланселот го владее не лошо. Винаги съм го смятал за страхливец, но в този ден той се би доста смело. Беше отчаян и отчаянието му пролича в поредицата бързи остри атаки, които ме накараха да отстъпя. Но беше и уморен, мокър и замръзнал и бързо се изтощи. Така че след като отбих първите бесни удари имах време да реша как да сложа край на живота му. Той ставаше все по-отчаян, а замахът му все побесен, но аз приключих двубоя като се гмурнах под един от тези мощни удари и с върха на Хюелбейн докоснах ръката, с която той бе замахнал срещу мен – острието разряза вените от китката до лакътя. Той извика като видя рукналата кръв, после безчувствената му ръка изпусна меч а той, потънал в ужас и жалък, зачака смъртоносния удар.

Изчистих острието на Хюелбейн със стиска трева, после го изсуших с наметалото и го прибрах в ножницата.

– Не искам душата ти върху моя меч – казах аз на Ланселот и за миг на лицето му се изписа благодарност, но аз веднага попарих надеждите му. – Твоите хора убиха моето дете, същите хора, които ти изпрати да домъкнат Сийнуин в леглото ти. Да не мислиш, че мога да простя такива неща?

– Не съм им заповядвал аз – викна той отчаяно. – Повярвай ми!

Аз с изплюх в лицето му.

– Дали да не те предам на Артур, кралю господарю?

– Не, Дерфел, моля те! – склучи той ръце. Трепереше. – Моля те!

– Остави го да умре като жена – предложи Исса. Имаше пред вид да го съблечем, да го намажем с катран и да го оставим да кърви между краката докато умре.

Тази идея ме изкуши, но се боях от удоволствието, което щеше да ми достави смъртта на Ланселот. в отмъщението има сладост и аз наказах убийците на Даян с ужасна смърт и не чувствах угризения на съвестта докато се радвах на страданията им, но няхах кураж да измъчвам този треперещ, съкрушен човек. Той така силно се тресеше, че чак ми стана жал за него, и се хванах, че се чудя дали да не го оставя да живее. Знаех, че е предател и страхливец и че заслужава да умре, но ужасът му бе толкова жалък, че наистина ми дожаля за него. Той винаги е бил мой враг, винаги ме е презирал, и въпреки това когато падна на колене пред

мен и зарони сълзи прииска ми се да проявя милост и знаех, че ще изпитам същото удоволствие от този израз на власт, каквото бих изпитал, ако бих поискал смъртта му. За миг ми се прииска да усетя благодарността му, но после си спомних умиращото личице на дъщеря си и целият се разтреперах от ярост. Артур бе известен с това, че прощава на враговете си, но аз на този враг никога нямаше да мога да простя.

– Женската смърт – поднови предложението си Исса.

– Не – казах аз и Ланселот ме погледна с нова надежда. – Обесете го като обикновен престъпник.

Ланселот зави, но аз заключих сърцето си.

– Обесете го – повторих заповедта си и така и направихме. Намерихме въже от конски косъм, направихме примка и завързахме въжето за клона на един дъб. Ланселот увисна на бесилото и затанцува и продължи да танцува докато не се върна Галахад и не го дръпна за глезенице за да сложи край на продължителната агония на задушаване.

Съблякохме тялото на Ланселот. Аз хвърлих меча и красивата му ризница в реката, изгорих дрехите му, след това с помощта на една голяма сакска брадва разчлених трупа му. Не го изгорихме, а го хвърлихме на рибите, та да не замърсяваме Отвѣдния свят с присъствието му. Ние го изтрихме от лицето на земята, а аз задържах само емайлирания колан за меч, който бе подарък от Артур.

По пладне срещнах Артур. Връщаше се от преследването на Сердик. Конете бяха изморени и едва пристъпваха надолу към долината.

– Не можахме да хванем Сердик – каза ми той, – но хванахме някои други. – Той потупа потния врат на Ламрей. – Сердик е жив, Дерфел, но е толкова слаб, че дълго време няма да може да ни създава проблеми. – Артур се усмихна, после видя, че не съм в състояние да споделя веселото му настроение. – Какво има? – попита той.

– Само това, господарю – казах аз и вдигнах скъпия емайлиран колан.

За миг Артур си помисли, че държа някаква плячка, после позна колана, който лично той подари на Ланселот. Изведнъж лицето му прие студеното враждебно изражение, което толкова месеци бе вгорчавало дните ми преди Минид Бадън. После ме погледна в очите.

– А собственикът му?

– Мъртъв е, господарю. Обесен позорно.

– Добре – тихо каза той. – А това нещо, Дерфел, можеш да го хвърлиш някъде.

Хвърлих колана в реката.

Така умря Ланселот, макар че песните, за които бе плащал, продължиха да живеят, и до днес хората го величаят като герой равен на Артур. Артур го помнят като владетел, а за Ланселот се говори като за воин. В действителност той бе крал без земя, страхливец и най-големият предател на Британия, и до днес душата му броди из Лоегир, пищи за своята сянка, която не може да съществува, защото ние разрязахме трупа му на парчета и нахранихме с тях рибите в реката. Ако християните са прави и има ад, той може би ще се пържи там за вечни времена.

Двамата с Галахад последвахме Артур до града. Минахме покрай погребалната клада на Кунеглас, която още гореше, и през римските гробища, където бяха загинали толкова много от хората на Аел. Бях предупредил Артур какво го очаква, но той не трепна, когато чу, че Арганте е пристигнала в града.

След пристигането му в Акве Сулис десетки просители настояха да говорят с него. Някои искаха признание за своите смели действия в битката, други искаха дял от робите или от златото, а имаше и такива, които търсеха справедливо решение на въпроси, възникнали далеч преди идването на саксите в града. Артур каза на всички да го чакат в храма, но щом отиде там той забрави за просителите. Първо повика Галахад в предверието на храма, после изпрати да доведат Сенсъм. Епископът бе посрещнат с освиркване от думнонските копиеносци веднага щом се появи в ограденото пространство. Той дълго разговаря с Артур, после повикаха Енгас Мак Ейрем и Мордред при Артур. Копиеносците около храма се обзалагаха дали Артур ще отиде при Арганте в къщата на епископа или при Гуинивиър в свещеническите покои.

Артур не потърси моя съвет. Вместо това когато повика Енгас и Мордред, той ме помоли да кажа на Гуинивиър, че се е върнал, така че аз прекосих двора и отидох в покоите на свещениците, където заварих Гуинивиър в една от горните стаи да разговаря с Талиезин. Менестрелът, облечен в чиста бяла роба и със сребърна лента върху черната му коса, стана и ми се поклонил като влязох. Носеше малка арфа, но аз усетих, че двамата се бяха отдали повече на разговори, отколкото на музика. Той се усмихна и заднишком излезе от стаята като остави тежката завеса да падне пред изхода.

– Много умен човек – каза Гуинивиър и стана да ме поздрави. Тя бе облечена в кремава рокля със сини ленти по ръбовете на полата, носеше сакската огърлица, която ѝ бях дал на Минид Бадън и бе привързала червената си коса на кок с дълга сребърна верижка. Не беше толкова

елегантна като онази Гуинивиър, която помнех от времето преди големите беди, но не беше и въоръжената жена, която въодушевено яздеше кон на бойното поле. Тя се усмихна, като пристъпих напред.

– Ти си чист, Дерфел.

– Изкъпах се, лейди.

– И още си жив! – подигра ме нежно тя, после ме целуна по бузата и сложи ръка на рамото ми за миг. – Много съм ти задължена – тихо промълви тя.

– Не, лейди, не – рекох аз, изчервих се и се отдръпнах.

Смущението ми я разсмя. После седна на първаза на прозореца, който гледаше към двора. Дъждът се събираше на локви между камъните и се стичаше по петносаната фасада на храма, пред който стоеше конят на Артур, вързан за халка, закрепена за една от колоните. Едва ли имаше нужда да й казвам, че Артур беше пристигнал, защото сигурно сама го бе видяла да си идва.

– Кой е с него? – попита ме тя.

– Галахад, Сенсъм, Мордред и Енгас.

– А теб не те ли извикаха в съвета на Артур? – попита тя и в думите й прозвуча далечно ехо от предишното й подигравателно отношение към мен.

– Не, лейди – отвърнах аз, опитвайки се да скрия разочарованието си.

– Сигурна съм, че не те е забравил.

– Надявам се да е така – казах аз, после много по-колебливо й споменах, че Ланселот е мъртъв. Не й разказах как бе умрял, а само й съобщих, че е мъртъв.

– Талиезин вече ми каза – сподели тя, загледана в ръцете си.

– Че той откъде знае? – попитах аз, защото Ланселот бе умрял малко преди да се видим, а Талиезин не бе присъствал на смъртта му.

– Сънувал го е снощи – обясни Гуинивиър, после направи рязък жест с ръка като че ли приключваше с този въпрос. – И така какво обсъждат там? – попита тя, поглеждайки към храма. – Детето-булка ли?

– Сигурно – съгласих се аз и й казах, че епископ Сенсъм бе предложил на Енгас мак Ейрем Арганте да се омъжи за Мордред. – Струва ми се, че това е най-лошата идея, която някога съм чувал – възмутих се аз.

– Наистина ли мислиш така?

– Това е абсурдно предложение – заявих аз.

– Това предложение не е на Сенсъм – каза Гуинивиър с усмивка, – а мое.

Аз зяпнах. За миг бях твърде изненадан, за да говоря.

– Ваше ли, лейди? – попитах накрая.

– Не казвай на никого, че е било моя идея – предупреди ме тя. – Арганте не би и помислила върху нея, ако знаеше, че идва от мен. По-скоро би се омъжила за свинепас, отколкото за някого, предложен от мен. Така че аз изпратих да повикат Сенсъм и го помолих да ми каже дали е верен слухът за Арганте и Мордред и после споделих как от сърце се моля това да не се случва и разбира се, моето мнение още повече го въодушеви, макар да се правеше, че не го интересува. В този момент, Дерфел, все едно че ги ожених – каза Гуинивиър и се усмихна победоносно.

– Но защо? – недоумявах аз – Мордред и Арганте? Те могат да ни донесат само беди!

– Женени или не те пак ще ни създават неприятности. А Мордред трябва да се ожени, Дерфел, ако искаме да създаде наследник, а това значи че трябва да сключи подходящ брак. – Гуинивиър замълча заплела пръсти в огърлицата. – Признавам, че на мен по би ми се искало той да не оставя наследник, защото така като умре тронът ще бъде свободен.

Тя остави мисълта си недовършена и аз ѝ хвърлих любопитен поглед на който Гуинивиър отвърна с невинно изражение на лицето. Дали си мислеше, че Артур можеше да заеме престола след смъртта на бездетния Мордред? Но Артур никога не е искал да управлява като крал. Тогавя осъзнах, че ако Мордред наистина умре, Гуйдър, синът на Гуинивиър, би имал основание колкото всеки друг да претендира за престола. Вероятно моите разсъждения се бяха изписали по лицето ми, защото Гуинивиър се усмихна.

– Макар че няма какво да разсъждаваме по въпроса за онаследяването на престола – продължи Гуинивиър преди да успее да кажа нещо, – защото Артур настоява да бъде разрешено на Мордред да се ожени ако иска, а изглежда нещастното момче си пада по Арганте. Може дори да си паснат доста добре. Като две змии в мръсно гнездо.

– И тогава Артур ще има двама врагове, обединени от враждата си към него – казах аз.

– Не – възпротиви се Гуинивиър, после въздъхна и погледна през прозореца. – Не и ако им дадем каквото искат, и ако аз дам на Артур каквото той иска. А ти знаеш какво е то, нали?

Замислих се за миг, после всичко разбрах. Разбрах за какво си бяха говорили с Артур в дългата нощ след битката. Разбрах и какво уреждаше сега Артур в храма на Минерва.

– Не! – беше мой ред да се възпротивя. Гуинивиър се усмихна.

– И аз не искам, Дерфел, но пък искам Артур. И трябва да му дам каквото той иска. Дължа му малко щастие, не е ли така? – попита тя.

– Иска да се откаже от властта си, така ли? – попитах аз и тя кимна. Артур винаги е мечтаел да живее скромно и просто с жена си, със семейството си и с малко земя. Искаше замък, палисада, ковачничка и ниви. Представяше си се като земевладелец, чиито единствени тревоги ще бъдат създавани от птиците, които ще му крадат семената, или еленът, дошъл да яде от зърното му или дъждът, който разваля посевите. От години лелееше тази мечта и сега след като бе победил саксите сякаш бе пред прага да превърне мечтата си в действителност.

– И Мюриг иска Артур да се откаже от властта – Каза Гуинивиър.

– Мюриг! – презрително повторих името му и се изплюх. – Кой го е грижа какво иска Мюриг?

– Това е цената, която Мюриг е поискал преди да се съгласи да остави баща му да поведе войските на Гуент на война – обясни Гуинивиър. – Артур не ти е казал преди битката, защото е знаел, че ще започнеш да спориш с него.

– Но защо ще иска Мюриг Артур да се откаже от властта?

– Защото вярва, че Мордред е християнин – сви рамене Гуинивиър, – и защото иска Думнония да бъде управлявана от слаб владетел. По този начин си осигурява възможността един ден той да вземе трона на Думнония. Той е една малка амбициозна крастава жаба.

Нарекох го с нещо още по-лошо и Гуинивиър се усмихна.

– И това – каза тя, – но каквото е поискал, трябва да си го получи, така че Артур и аз отиваме да живеем в силурска Иска, където Мюриг може да ни държи под око. Аз нямам нищо против да живея в Иска. Би било по-добре отколкото да живея в някакъв порутен замък. В Иска има няколко красиви римски дворци и добри условия за лов. Ще вземем с нас и няколко копиеносци. Артур смята, че нямаме нужда от тях, но той има врагове и му трябва боен отряд.

Аз закрях из стаята.

– Но Мордред! – мрачно се оплаках аз. – Значи трябва да му се върне властта, така ли?

– Това е цената, която трябва да платим за войската на Гуент – повтори Гуинивиър, – а ако и Арганте се омъжи за Мордред, тогава той трябва да си възвърне правата иначе Енгас никога не би дал съгласието си за този брак. Или най-малкото на Мордред трябва да се предаде част от властта, и тя трябва да я сподели с него.

– И всичко постигнато от Артур ще бъде разрушено! – пророкувах аз.

– Артур освободи Думнония от саксите и не иска да бъде крал. И ти го знаеш и аз го знам. Това не е мое желание, Дерфел. Аз винаги съм искала Артур да стане Велик крал и Гуидър да го наследи, но той не иска и не би се борил за това. Той иска тишина, каза ми го. И ако той не иска да управлява Думнония, тогава трябва да я управлява Мордред. Това е предопределено не само от настояването на Гуент, но и от клетвата на Артур пред Утър.

– Значи той просто ще изостави Думнония да тъне в несправедливост и тирания! – възмутих се аз.

– Няма – отговори ми Гуинивийър, – защото Мордред няма да получи цялата власт.

Аз се втрених в нея и по гласа ѝ се досетих, че нещо не съм доразбрал.

– Продължавайте – внимателно я подканих аз.

– Сеграмор ще остане. Саксите са разбити, но граница ще има, никой няма да я пази по-добре от Сеграмор. А останалата част от войската на Думнония ще се закълне във вярност на друг човек. Мордред може да управлява, защото е крал, но няма да командва копиеносците, а човек без копиеносци е човек без реална власт. Ти и Сеграмор ще имате реална власт.

– Не!

Гуинивийър се усмихна.

– Артур знаеше, че така ще кажеш, затова му обещах да те убедя.

– Лейди – започнах да протестирам аз, но тя вдигна ръка и ме накара да замълча.

– Ти ще управляваш Думнония, Дерфел. Мордред ще бъде крал, но войската ще бъде в твои ръце, а властта е на този, който държи копията. Трябва да го направиш заради Артур, защото само ако ти се съгласиш, той ще може да напусне Думнония с чиста съвест. Така че дай му мир на душата, направи го заради него, а може би – тя се поколеба, – и заради мен. Моля те!

Мерлин беше прав. Когато една иска нещо, тя го постига.

И така аз трябваше да управлявам Думнония.

* * *

Талиезин направи песен за Минид Бадън. Той нарочно я направи в стария стил с прост ритъм, преливащ от драматизъм, героизъм и надута

многословие. Беше много дълга песен, защото бе важно всеки воин, сражавал се добре в битката да бъде почетен поне с половин ред славословие, а за водачите ни имаше цели стихове. След битката Талиезин бе приет в дома на Гуинивийър и той благоразумно ѝ отдаде заслуженото като чудесно описа летящите каруци, пълни с пламнали клони, но не спомена и дума за сакския магьосник, който тя уби с лъка си. Талиезин използва червената ѝ коса като символ на подгизналите от кръв ечемичени ниви на бойното поле и макар че изобщо не забелязах на бойното поле да расте ечемик, идеята му беше много хубава. Той превърна смъртта на своя предишен покровител Кунеглас в бавна елегия, в която името на мъртвия крал се повтаряше като тътен от барабани, а появата на Гауейн под перото на Талиезин се превърна в смразяващ разказ за духовете на нашите убити копиеносци, дошли от моста на мечовете да щурмуват фланга на враговете. Той възвеличи Тюдрик, беше добър към мен и отдаде почит на Сеграмор, но неговата песен бе преди всичко възхвала на Артур. В песента на Талиезин именно Артур потопява долината във вража кръв и именно той поваля вражи крал, и той заставя цялата Лоегир да трепери от страх.

Християните мразеха песента на Талиезин. Те създадоха свои собствени песни, в които Тюдрик разгромяваше саксите. Християнските песни твърдяха, че Всемогъщият Господ Бог чул молитвите на Тюдрик и довел небесните ангели на бойното поле и там с огнени мечове те се сражавали с презрените сакси. В техните песни изобщо не се споменаваха за Артур, всъщност според тях езичниците не бяха допринесли с нищо за победата а и до днес има хора, които твърдят, че Артур дори не е бил при Минид Бадън. Една християнска песен приписва на Мюриг смъртта на Аел, а Мюриг изобщо не беше при Минид Бадън, а си стоеше въщи, в Гуент. След битката Мюриг отново зае престола, а Тюдрик се върна в своя манастир, където бе обявен за светец от гуентските епископи.

Артур бе твърде зает през онова лято, за да се занимава с песни и светци. В седмиците след битката ние отвоювахме огромна част от Лоегир, макар да не можахме да я превземем цялата, защото в Британия останяха множество сакси. Колкото по на изток отивахме, толкова по-силна съпротива ни оказваха, но до есента врагът бе изгласкан в границите на една територия, заемаща само половината от страната, управлявана преди от тях. Тази година Сердик дори бе принуден да ни плати данък, и обеща да плаща така през следващите десет години, но така и не изпълни обещанието си. Вместо това, приветстваше всяка лодка,

пристигнала отвъд морето и бавно възстановяваше разбитата си войска.

Кралството на Аел бе разделено. Южната част отиде отново в ръцете на Сердик, а северната се разпадна на три-четири малки кралства, които понасяха безмилостните рейдове на бойни отряди от Елмет, Поуис и Гуент. Хиляди сакси попаднаха под управлението на британите, всъщност всички новозавоювани източни земи на Думнония бяха заселени със сакси. Артур искаше да заселим отново брити там, но нямаше много желаещи, така че саксите си останаха по селата, обработваха земята и мечтаеха за деня, в който техните крале ще се върнат. Сеграмор стана действителният владетел на новозавладяните земи. Сакските старейшини знаеха, че техен крал е Мордред, но в първите години след битката при Минид Бадън плащаха такси и данъци именно на Сеграмор, и именно неговото грубо черно знаме се вееше над стария речен брод при Понтес, където бяха настанени войните, отговорни за мира в този район.

Артур бе начело на кампанията за отвоюване на откраднатата земя, но щом разположихме нашите гарнизони там и саксите се съгласиха с новите граници, той напусна Думнония. До последния миг някои от нас се надяваха, че той ще наруши обещанието дадено на Мюриг и на Тюдрик, но Артур нямаше желание да остане. Никога не се е стремил към властта. Беше я поел във време, когато на престола в Думнония седна невръстен крал и съперничеството между двадесетина амбициозни военачалници заплашваше да потопи страната в безредици, но през всичките последвали години Артур винаги си е мечтал за по-прост живот и щом саксите бяха разбити, той се почувства свободен да превърне мечтата си в действителност. Аз го помолих да размисли отново, но той поклати глава.

– Аз съм стар, Дерфел.

– Не много по-стар от мен, господарю.

– Тогава и ти си стар – усмихна се той. – Над четиридесет! Колко мъже доживяват до четиридесет?

Малцина наистина. Но дори и така да е на мен ми се струва, че Артур щеше да се съгласи да остане в Думнония ако бе получил каквото искаше, а то беше благодарност. Той бе горд човек и знаеше какво бе направил за страната, но страната го бе възнаградила с мрачно недоволство. Християните първи бяха нарушили неговия мир, но след това, след огньовете на Мей Дун, и езичниците се бяха обърнали срещу него. Той бе дал на Думнония справедливост и ред, отвоюва голяма част от загубените ѝ земи и укрепил новите ѝ граници, бе управлявал честно, а като наградата за всичко презрително го наричаха врагът на Боговете. Пък и

бе обещал на Мюриг да напусне Думнония, и това обещание хармонизираше с клетвата, дадена от Артур пред Утър да направи Мордред крал и сега Артур обяви, че ще изпълни и двете си обещания.

– Няма да намеря щастие докато не изпълня клетвите си – каза ми той и никой не можа да го убеди в обратното. Затова когато бе установена новата граница със саксите и Сердик плати първия си данък, Артур си тръгна.

Взе шестдесет конника и сто копиеносци и отиде в град Иска в Силурия, която се намираще на север от Думнония отвъд Севърнско море. В началото предложи да не взима копиеносци със себе си, но съветът на Гуинивийър натежа. Артур, каза тя, има врагове и затова му трябва защита, а освен това неговите конници бяха сред най-силните воители на Британия и тя не искаше да попаднат под командването на някой друг. Артур се остави да го убедят, макар че, честно казано, според мен той нямаше нужда от дълги убеждения. Може да си мечтаеше да е прост земевладелец, който живее в мирната провинция и се тревожи единствено за здравето на своя добитък и състоянието на реколтата, но той знаеше, че единственият мир, който можеше някога да има, бе мирът осигурен от самия него и че господар, който живее без воители няма дълго да се радва на мир.

Силурия бе малко, бедно и пренебрегвано кралство. Последният крал от старата силурска династия бе Гундлеус, който умря в долината Лъг и после за крал бе провъзгласен Ланселот, но той не харесваше Силурия и с удоволствие я заряза заради по-богатия трон на белгийската страна. Останала без крал, Силурия бе разделена на две зависими кралства, подчинени на Гуент и Поуис. Кунеглас се бе нарекъл крал на Западна Силурия, а Мюриг се бе обявил за крал на Източна Силурия, но всъщност и двамата монарси не видяха особена полза от тази земя с нейните стръмни тесни долини, които се спускаха към морето от суровите северни планини. Кунеглас бе набиравал копиеносци от тези долини, а Мюриг от Гуент дори това не бе правил – май единствената му грижа във връзка с тази страна бе да праща мисионери там. Един крал проявяваше някакъв интерес към Силурия и това беше Енгас Мак Ейрем, който нападнаше долините за храна и роби, но иначе всички пренебрегваха Силурия. Старейшините там се боричкаха помежду си и с неохота плащаха данъците си на Гуент или на Поуис, но пристигането на Артур промени всичко. Независимо дали му харесваше или не, той стана най-важният жител на Силурия и оттам фактическият владетел на страната и въпреки твърденията, че се стреми да бъде частно лице, той не можа да

устои на изкушението да използва копиеносците си, за да сложи край на разрушителните размирици между старейшините. Година след Минид Бадън, когато за първи път посетихме Артур и Гуинивийър в Иска, той скромно се наричаше Губернатор, римска титла, която му харесваше, защото нямаше нищо общо с кралската власт.

Иска бе красив град. Римляните най-напред направили там укрепление, което да охранява речния брод, но след като легионите им напреднали на запад и на север, вече нямали нужда от укреплението и превърнали Иска в място подобно на Акве Сулис: град, където римляните ходели да се забавляват. Имаше амфитеатър и макар, че в околностите не бликаха горещи извори, Иска все пак можеше да се похвали с шест бани, три двореца, а храмовете бяха толкова много – за всеки римски Бог по един. Градът бе вече доста западнал, но Артур възстановяваше съдебните зали и дворците и както винаги тази работа го правеше щастлив. Най-големият дворец, където бе живял Ланселот, бе даден на Кълхуч, който бе обявен за началник на охраната на Артур. Повечето телохранители също се бяха настанили в големия дворец заедно с Кълхуч. Вторият по големина дворец бе станал дом на Емрис, някога епископ на Думнония, а сега епископ на Иска.

– Не можа да остане в Думнония – каза ми Артур, докато ми показваше града. Беше минала година от Минид Бадън и ние със Сийнуин за първи път гостувахме на Артур в новия му дом. – В Думнония няма място и за Емрис, и за Сенсъм – обясни Артур, – така че Емрис дойде да ми помага тук. Той има неутолим апетит към администрирането и което е още по-добре – държи християните на Мюриг настрана от Силурия.

– Всичките ли? – попитах аз.

– Повечето – усмихна се той, – а тук е красиво, Дерфел – продължи Артур, загледан в павираните улици на Иска, – красиво място!

Той бе толкова горд с новия си дом, че чак ставаше смешен, защото твърдеше, че в Иска валяло по-малко отколкото в околностите му.

– Виждал съм хълмовете покрити с дебел сняг – каза ми той, – а тук слънцето огрява зелена трева.

– Да, господарю – кимнах аз с усмивка.

– Истина е, Дерфел! Чиста истина! Когато напускам града си взимам наметало и някъде извън града горещината изведнъж намалява и трябва да си сложа наметалото. Утре ще видиш като идем на лов.

– Като омагьосано – казах аз с приятелска закачка, защото обикновено той се отнасяше с презрение към разговорите за магии.

– Мисля, че напълно е възможно! – заяви той съвсем сериозно и ме

поведе по една алея, която минаваше покрай голямо християнско светилище и стигаше до странна могила, издигаща се в центъра на града. Една спираловидна пътека водеше до върха на могилата, където древните бяха направили плитка яма. В ямата имаше безброй дребни дарове, оставени за Боговете – платнени ленти, овчи кожи, копчета, и всички те показваха, че при цялото си усърдие мисионерите на Мюриг не бяха успели напълно да унищожат старата религия.

– Ако тук има някаква магия – каза ми Артур, когато се изкачихме на върха на могилата и се вгледахме в обраслата с трева яма, – тогава тя идва точно от тук. Местните хора твърдят, че това е вход към Отвъдния свят.

– И ти им вярваш?

– Знам само, че това е благословено място – каза той с щастлива усмивка и Иска наистина бе благословено място в онзи късен летен ден. Прииждащият прилив бе препълнил реката и тя течеше дълбока между зелените си брегове, слънцето огряваше белите стени на сградите и зелените корони на дърветата в дворовете им, а на север ниските хълмове с обработените си ниви се простираха до склоновете на планините. Трудно ми беше да повярвам, че само преди няколко години сакски грабителски отряди бяха стигали до тези хълмове, избили земеделците, отвлели роби и подпалили посевите. Това нападение станало по времето на Утър, а Артур бе успял да изгласка враговете толкова далеч, та изглеждаше като че ли това лято и много лета след него в Иска нямаше да се появят други сакси освен заробените.

Най-малкият дворец в Иска се намираще съвсем близо до могилата западно от нея. Именно там живееха Артур и Гуинивиър. От върха на тайнственото възвишение виждахме двора, където се разхождаха Гуинивиър и Сийнуин. Очевидно бе, че Гуинивиър водеше разговора.

– Планира брака на Гуидър – каза ми Артур, – за Моруена, разбира се – добави той с бърза усмивка.

– Тя е готова за това – пламенно споделих аз. Моруена бе добро момиче, на напоследък бе станала роб на настроенията си и доста раздражителна. Сийнуин ме увери, че поведението на Моруена само показва, че момичето е вече готово за брак, и поне аз щях да бъда благодарен ако се намереше лек.

Артур седна на тревата и се загледа на запад. Забелязах, че целите му ръце бяха покрити с малки тъмни белези и всичките бяха от пещта на малката ковачница, която сам бе построил в двора на конюшната на своя дворец. Винаги бе проявявал интерес към ковашкия занаят и

можеше с часове разпалено да говори за този майсторлък. Но сега в главата му се въртяха други мисли.

– Би ли имал нещо против – попита той нерешително, – ако бракът бъде благословен от епископ Емрис?

– Защо да имам нещо против? – попитах аз. Епископ Емрис ми беше симпатичен.

– Само от епископ Емрис – уточни Артур. – Никакви друиди. Трябва да разбереш, Дерфел, че аз живея тук по благоволенieto на Мюриг. В края на краищата той е кралят на тези земи.

– Господарю – започнах да протестирам аз, но той вдигна ръка и аз замълчах. Трябваше да надвия възмущението си. Знаех, че младият крал Мюриг бе труден съсед. Той се чувстваше засегнат от факта, че баща му временно го бе отстранил от власт, беше засегнат и от това, че не можеше да си припише и частица от славната победа при Минид Бадън и мрачно завиждаше на Артур. Гуентската територия на Мюриг започваше на няколко метра от тази могила, от другия край на римския мост над река Уск – източна част на Силурия по закон бе едно от владенията на Мюриг.

– Именно Мюриг искаше аз да живея тук, на неговата земя, но не той, а Тюдрик ми даде правата върху всички стари кралски данъци. Той поне е благодарен за онова, което постигнахме при Минид Бадън, но аз много се съмнявам, че младият Мюриг одобрява разпорежданията на баща си, така че гледам да го омилостивя като демонстрирам вяност към християнството.

Артур се направи, че се кръсти и свъси вежди, недоволен от самия себе си.

– Не е нужно да омилостивяваш Мюриг – гневно отсякох аз. – Дай ми един месец и ще ти довлека това нещастно куче тук на колене.

Артур се засмя.

– Още една война ли? – поклати глава той. – Мюриг може да е глупак, но винаги се е стремял да избягва войните, така че не мога да не го харесвам. Ще ме остави да живея в мир, ако не го засягам. Пък и без Гуент си имам достатъчно военни ангажменти.

Неговите „военни ангажменти“ бяха дребни. Черните щитове на Енгас продължаваха да нападат Силурия, прекосявайки западната граница и Артур бе разположил малки погранични отряди да спират тази рейдове. Той не се гневеше на Енгас, когото всъщност смяташе за приятел, но знаеше, че Енгас не може да устои на изкушението да напада за храна, както кучето не може да не се почеше, ако го хапят бълхи.

Северната граница на Силурия създаваше повече проблеми, защото тя разделяше страната от Поуис, а в Поуис след смъртта на Кунеглас бе настъпил истински хаос. Пердел, синът на Кунеглас, бе провъзгласен за крал, но поне половин дузина силни старейшини смятаха, че имат повече права над короната от Пердел – или поне вярваха, че имат достатъчно сила да си вземат короната – и така някога могъщото кралство Поуис се превърна в страна на братоубийствени размирици. Гуинед, обеднялото кралство на север от Поуис, нарушаваше границата, когато си пожелаеше, малки войски се биеха помежду си, сключваха нетрайни съюзи, пак враждуваха, избиваха един други семействата си и щом изпаднеха в смъртна опасност се оттегляха в планините. Копиеносците, останали верни на Пердел, бяха достатъчни, за да не позволят на претендентите да го свалят от престола, но не и да разгромят размирните старейшини.

– Мисля, че ще трябва да се намесим – каза ми Артур.

– Ние ли, господарю?

– Мюриг и аз. О, знам, че той ненавижда войната, но рано или късно някои от мисионерите му ще бъде убит в Поуис и аз подозирам, че това ще го убеди да изпрати копиеносци в подкрепа на Пердел. Разбира се, ако Пердел се съгласи Поуис да приеме християнството, а той без съмнение ще се съгласи, ако това би му помогнало да си възвърне кралството. А ако Мюриг влезе във война, той вероятно ще ме помоли и аз да се намеся. Би предпочел, разбира се, да избият моите хора, вместо неговите.

– Под християнско знаме ли? – попитах кисело аз.

– Съмнявам се, че би приел друго – спокойно отговори Артур. – Превърнах се в негов бирник в Силурия, защо да не стана и негов военачалник в Поуис? – Артур се усмихна криво пред тази възможност, после ме погледна глуповато. – Има още една причина Гуидър и Морюена да сключат християнски брак – каза ми той след малко.

– И каква е тя? – насърчих го аз, защото очевидно тази причина го смущаваше.

– Да предположим, че Мордред и Арганте останат бездетни, какво ще стане тогава? – попита ме той.

Не отговорих веднага. Гуинивийър бе споменала тази възможност, когато говорихме с нея в Акве Сулис, но на мен ми се струваше невероятно. И споделих мнението си с Артур.

– Но ако все пак не им се родят деца – настоя той, – кой ще има най-голямо право над трона на Думнония?

– Ти, разбира се – убедено заявих аз. Артур бе син на Угър, макар и

да бе незаконно роден, а други синове, които да претендират за трона, нямаше.

– Не, не – бързо каза той. – Не искам. Никога не съм искал трон!

Загледах се в Гуинивър, подозирайки, че именно тя бе поставила въпроса за наследника на Мордред.

– Тогава значи Гуидър, така ли? – попитах аз.

– Точно така – съгласи се той.

– А той иска ли?

– Струва ми се да. Той слуша майка си повече от мен.

– А ти не искаш ли Гуидър да стане крал?

– Аз искам Гуидър да стане такъв какъвто той иска – каза Артур, – и ако Мордред не остави наследник и Гуидър изяви желание да заеме трона, тогава ще го подкрепя.

Беше се загледал надолу към Гуинивър докато говореше и аз предположих, че именно тя подклажда тази амбиция. Тя винаги е искала да има крал за съпруг, но не би имал нищо против и да е майка на крал, щом Артур не желае да седи на трон.

– Но ти си прав, че тази възможност е доста невероятна. Надявам се Мордред да има много синове, но ако няма, и ако Гуидър бъде повикан да управлява, тогава ще има нужда от подкрепата на християните. Нали християните управляват сега в Думнония?

– Така е, господарю – мрачно се съгласих аз.

– Значи би било далновидно от наша страна да спазим християнските ритуали при сключването на брака на Гуидър – каза Артур и кисело ми се усмихна. – Виждаш ли колко близо до кралската корона е твоята дъщеря?

Честно казано, никога не се бях замислял за това преди и сигурно ми пролича по лицето, защото Артур се засмя.

– Християнският брак не е онова, което бих искал за Гуидър и Мо-руена – призна той. – Ако зависеше от мен, Дерфел, щях да повикам Мерлин да ги ожени.

– Имате ли новини от него, господарю? – с нетърпение запитах аз.

– Никакви. Надявах се ти да ми кажеш нещо.

– Само слухове – казах аз. Никой не бе виждал Мерлин от година. Той си бе тръгнал от Минид Бадън с пепелта на Гауейн, или поне с вързопче, съдържащо обгорените чупливи кости на Гауейн и пепел, който може да бе от мъртвия принц, а можеше и да е просто пепел от изгорели дърва, и от този ден никой не бе виждал Мерлин. Говореше се, че бил в Отвѣдния свят, други разправяха, че бил в Ирландия или в западните

планини, но никой не знаеше нищо със сигурност. Той ми беше казал, че отива да помогне на Нимю, но никой не знаеше и тя къде е.

Артур се изправи и изтупа тревата от панталоните си.

– Време е за вечеря – каза той. – Трябва да те предупредя, че Талиезин може да запее една крайно досадна песен за Минид Бадън. Нещо още по-лошо – тя още не е довършена! Талиезин непрекъснато добавя стихове. Гуинивиър ми разправя, че това било шедьовър, и аз предполагам, че е така, щом тя казва, но защо трябва да го изтъпявам този шедьовър всяка вечер?

Тогава за първи път чух Талиезин да пее и бях във възторг. По думите на Гуинивиър той като че ли сваляше тази музика от звездите, за да можем да я чуем ние на земята. Имаше удивително чист глас, и можеше да задържи един тон по-дълго от всеки друг менестрел, когото бях слушал. По-късно ми обясни, че се упражнява да диша, нещо което никога не бих се сетил, че трябва да се упражнява, но това означаваше, че той може да задържи постепенно заглъхващ тон с гласа си и в същото време да го моделира в изящен завършек с помощта на арфата, или пък можеше да направи така, че гласът му да отекне в стаята и стените да потреперят от победните му трели. Кълна се, че в онази лятна нощ в Иска той съживи отново цялата битка при Минид Бадън. Много пъти съм слушал Талиезин да пее и всеки път се изпълвам със същото удивление.

И въпреки всичко той бе скромен човек. Разбираше с каква сила бе надарен и се чувстваше добре с нея. Доставяше му удоволствие покровителството на Гуинивиър, защото тя бе щедра и оценяваше изкуството му, и му позволяваше от време на време да напуска двореца за цели седмици. Попитах го къде ходи при тези свои отсъствия и той ми обясни, че обича да посещава хълмовете и долините и да пее на хората.

– И не само да пея, но и да слушам. Обичам старите песни. Понякога хората си спомнят само откъси от тях и аз се опитвам да ги възстановя целите.

Било важно според него да се слушат песните на обикновените хора, защото така той научавал какво им харесва, но освен това Талиезин искаше да им пее и своите песни.

– Да забавляваш господари е лесно, защото те имат нужда от забавление – обясни ми той, – но земеделецът има нужда най-напред от сън, после от песни, и ако аз успея да го задържа буден, тогава знам, че съм създал хубава песен.

А понякога си пеел сам на себе си.

– Сядам под звездите и пея – каза ми той с крива усмивка.

– Ти наистина ли виждаш бъдещето? – попитах го аз при този разговор.

– Сънувам го – каза той, като че ли това не беше нищо особено. – Но да виждаш бъдещето е като да гледаш през мъгла, а наградата едва ли си струва усилията. Освен това, лорд, никога не знам дали виденията ми идват от Боговете или са плод на моите собствени страхове. В края на краищата аз съм само един менестрел.

Мисля, че не беше съвсем искрен. Мерлин ми беше казал, че Талиезин е дал обет за девственост, за да запази дарбата си да предсказва, значи той я ценеше много повече отколкото показваше на думи, но сигурно омаловажаваше своя талант, за да не насърчава любопитството на хората. Мисля, че Талиезин бе видял нашето бъдеще далеч преди някой от нас да е съзрял предстоящото, но не бе пожелал да ни го разкрие. Той умееше да пази тайни.

– Само един менестрел ли? – попитах аз, повтаряйки последните му думи. – Хората разправят, че ти си най-великият менестрел на всички времена.

Той поклати глава, за да отхвърли ласкателството ми.

– Аз съм само един менестрел – настоя Талиезин, – макар и да съм преминал през обучението за друиди. Научих тайнствата от Селафид в Корновия. Седем години и три месеца учих и самия последен ден, когато можех да взема друидския жезъл, аз напуснах пещерата на Селафид и се нарекох менестрел.

– Защо?

– Защото – отговори той след дълго мълчание, – друидът носи отговорности, които аз не исках да поема. Аз обичам да наблюдавам, лорд Дерфел, и да разказвам. Времето е приказка, и аз искам да съм нейният разказвач, а не неин създател. Мерлин поиска да промени приказката и се провали. Аз не смея да си поставям толкова високи цели.

– Нима Мерлин се е провалил? – попитах аз.

– Искате да кажете не за дребни неща – спокойно каза Талиезин, – а за големите ли? Да. Боговете се отдалечиха още повече и подозирам, че нито моите песни, нито всичките огньовете на Мерлин могат вече да ги върнат. Светът се обръща, лорд, към нови Богове, и може би това не е чак толкова лошо. Бог си е Бог, и какво значение има за нас кой от тях ще господства? Само гордостта и навикът ни карат да се държим за старите Богове.

– Да не искаш да кажеш, че всички трябва да станем християни? – грубо запитвах аз.

– За мен няма никакво значение кой Бог почитате, лорд. Аз съм тук само да наблюдавам, да слушам и да пея.

Така Талиезин пъ докато Артур управляваше с Гуинивийър в Силурия. Моят задача бе да държи юздите на Мордред, за да не върши пакости в Думнония. Мерлин бе изчезнал, вероятно сред обитаваните от духове мъгли на далечния запад. Саксите трепереха от страх, но все още мечтаеха за земята ни, а в небесата, където нямаше кой да държи юздите на Боговете, за да не вършат пакости, отново се търкаляше зара.

В годините след Минид Бадън Мордред бе щастлив. Битката бе създала у него вкус към военните дела, и той лакомо се опитваше да задоволи новата си страст. За известно време му стигаше да се бие под командването на Сеграмор – участваше в нападенията срещу намалелите територии на Лоегир или преследваше сакски отряди, които идваха да крадат от нас зърно и добитък, но после започна да се дразни от предпазливостта на Сеграмор. Нумидиецът нямаше желание да започне истинска война като завладява земи, все още притежавани от Сердик, където саксите бяха силни. Но Мордред отчаяно мечтаеше отново да чуе тътена от сблъскването на две стени от щитове. Веднъж заповяда на хората на Сеграмор да го последват в територията на Сердик, но те отказали да тръгнат на поход без да са получили заповеди от Сеграмор, а техният военачалник забрани нахлуването. Мордред ходи известно време с увиснал нос, но после пристигна молба за помощ от Брослианд, британското кралство в Арморика, и той поведе един отряд доброволци да се бият срещу франките, които заплашваха границите на крал Будик. Мордред остана в Арморика повече от пет години и през това време си създаде име. Разправяха ми, че бил безстрашен в битка. А победите му привлякоха още хора под знамето с дракона. Това бяха мъже без господари; мошеници и престъпници, които можеха да забогатееят от плячката, и Мордред им даваше онова, за което мечтаеха. Той отвоюва голяма част от загубеното кралство на Беноик и менестрелите започнаха да пеят за Мордред и да виждат в него нов Утър, дори втори Артур, макар че през сивите морски води до дома достигнаха и други истории, (които никога нямаше да се превърнат в песни) и те разказваха за изнасилвания и убийства, за жестокостта на един човек с власт.

В тези години и Артур, точно както сам бе предвидил, трябваше да воюва, защото някои от мисионерите на Мюриг бяха убити в Поуис и Мюриг поиска помощта на Артур, за да накаже бунтовниците, убили свещеници. Така че Артур яхна коня си и замина на север за една от своите най-големи кампании. Аз не бях там и не можах да му помогна,

защото имах задължения в Думнония, но всички чухме какво се бе случило. Артур убедил Енгас Мак Ейрем да нападне бунтовниците откъм Демесия, и докато Черните щитове на Енгас нападали от запад, хората на Артур ударили от юг и когато след два дни войската на Мюриг пристигнала, бунтът бил потушен и повечето от убийците на свещениците били заловени, но някои от тях бяха намерили убежище в Гуинед. Биртиг, кралят на тази планинска страна, отказал да предаде бегълците. Той се надявал да ги използва, за да завладее още земя в Поуис и затова Артур, пренебрегвайки съветите на Мюриг да бъде по-предпазлив, продължил рейда си на север. Разбил Биртиг при Каер Гей и после, без никаква почивка, и все още оправдавайки се с това, че някои от убийците продължили да бягат на север, Артур повел войската си по Тъмния път и навлязъл в ужасното кралство Лейн. Енгас го последвал и край пясъците при Форид, където река Гуирфеър се влива в морето, Енгас и Артур приклепили крал Диурнач помежду си и разбили Кървавите щитове на Лейн. Диурнач се удавил, над сто негови копиеносци били избити, а останалите панически побягнали. За два месеца онова лято Артур потуши бунта в Поуис, завря Биртиг в миша дупка и унищожи Диурнач, а с последното той изпълни клетвата си към Гуинивиър да отмъсти за загубеното кралство на баща ѝ. Леодеган, бащата на Гуинивиър, бе крал на Хенис Уирън, но Диурнач бе дошъл от Ирландия и бе завладял Хенис Уирън, което преименува на Лейн. Така бе обрекъл Гуинивиър на бедност и изгнание. Сега Диурнач бе мъртъв и аз си помислих, че Гуинивиър можеше да настоява за завладяното кралство да бъде дадено на нейния син, но тя не се възпротиви, когато Артур отстъпи Лейн на Енгас с надеждата, че неговите Черни щитове ще бъдат прекалено заети с новата си придобивка и няма да нападат Поуис. По-късно Артур ми каза, че според него би било по-добре Лейн да бъде управлявана от ирландски владетел, защото голямата част от населението ѝ бяха ирландци и Гуидър винаги щеше да бъде чужденец за тях. Затова Лейн останал под властта на по-големия син на Енгас, а Артур отнесъл меча на Диурнач в Иска като трофей, за да го поднесе на Гуинивиър.

Всичко това го знам по разкази, защото по това време управлявах Думнония, където моите копиеносци събираха данъците на Мордред и налагаха законите от името на Мордред. Повечето работа вършеше Исса, защото вече бе станал лорд по право и аз му бях дал половината от моите копиеносци. Вече беше и баща, а жена му Скарач очакваше второ дете. Тя живееше с нас в Дун Карик, от където Исса поемаше своите обиколки из страната, и от където всеки месец и все по-неохотно

тръгнах и аз на юг, за да присъствам на Кралския съвет в Дурновария. Събиранията ни се ръководеха от Арганте, защото Мордред бе изпратил заповед неговата кралица да заеме мястото му в съвета. Дори Гуинивиър на времето не бе присъствала на заседанията на съвета, но Мордред настоя и така Арганте започна да свиква съвета, а епископ Сенсъм бе нейният главен съюзник. Сенсъм имаше свои стаи в двореца и все нещо шепнеше в ухото на Арганте, а от другата ѝ страна шепнеше нейният друид Фергал. Сенсъм проявяваше омраза към всички езичници, но като видя, че ще остане без власт ако не я сподели с Фергал, той забрави омразата и сключи зловещ съюз с друида. Съпругата на Сенсъм, Моргана, се върна в Инис Уидрин след битката при Минид Бадън, но Сенсъм остана в Дурновария, очевидно предпочиташе да бъде довереник на кралицата вместо да се радва на компанията на жена си.

На Арганте ѝ доставяше удоволствие да упражнява кралската власт. Не мисля, че питаше някаква голяма любов към Мордред, но питаше страстна любов към парите, а като си стоеше в Думнония през ръцете ѝ със сигурност минаваха по-голямата част от данъците, събирани в страната. Тя не използваше богатството за нищо полезно. Не строеше както строяха Артур и Гуинивиър, не се грижеше за поддръжката на мостове и укрепления, тя само продаваше данъците, независимо дали бяха сол, зърно или кожи, продаваше ги за злато. Част от златото изпращаше на своя съпруг, който все искаше пари за своята войска, но по-голямата част от златото Арганте трупаше в двореца докато накрая хората в Дурновария започнаха да смятат, че техният град е построен върху основа от злато. Арганте отдавна си бе взела златото, което скрих край Фоския път, и прибавяше към него все повече и повече. Страстта ѝ към трупане на имане бе подклаждана от епископ Сенсъм, който освен че сега беше епископ на цяла Думнония, бе обявен и за Главен съветник и Кралски ковчезник. Не се съмнявах, че той използваше службата на ковчезник, за да трупа свое собствено съкровище. Един ден го обвиних в това и той веднага се направи на обиден.

– Аз не се интересувам от злато, лорд – набожно заяви Сенсъм. – Нали нашият Господ ни повелява да не събираме съкровища на земята, а на небето?

Аз се намръщих.

– Той може да повелява каквото си иска, но ти пак би продал душата си за злато, епископе, и с основание, защото това би било добра сделка.

Той ме погледна подозрително.

– Добра сделка ли? Защо?

– Защото ще продадеш смет за пари, разбира се.

Не можех да се преструвам, че харесвам Сенсъм, нито пък той да се прави, че аз съм му симпатичен. Господарят на мишките все ме обвиняваше, че орязвам данъците на хората срещу услуги, и като доказателство за обвиненията си изтъкваше факта, че всяка следваща година в хазната постъпваха все по-малко пари, но това не бе по моя вина. Сенсъм бе убедил Мордред да подпише указ, който освобождаваше всички християни от данъци и трябва да кажа, че Църквата никога не е прилагала по-успешен начин за привличане на нови вярващи, макар че Мордред отмени декрета, веднага щом разбра колко много души спасява за сметка на златото си. Но тогава Сенсъм убеди краля, че църквата и само църквата трябва да е отговорна за събирането на данъците от християните. Това увеличи приходите за една година, но на следващата те отново намалеха, след като християните установиха, че им излиза по-евтино да подкупват Сенсъм, отколкото да плащат на краля. Тогава Сенсъм предложи да се удвоят данъците на всички езичници, но Арганте и Фергал се изправиха срещу него и той не можа да се наложи. Тогава Арганте предложи да се удвоят данъците на саксите, но Сеграмор отказа да събира такива големи суми, защото заяви, че това само ще предизвика бунт в онези части от Лоегир, където се бяхме настанили. Не е чудно, че мразех да присъствам на съветите, и след като година-две се наслушах на подобни безплодни спорове съвсем престанах да ходя. Исса продължаваше да събира данъци, но само честните хора плащаха, а като че ли с всяка измината година честните хора ставаха все по-малко и по-малко и Мордред непрекъснато се оплакваше от безпаричие, а богатствата на Сенсъм и Арганте нарастваха.

Арганте се сдобил с богатства, но не и с деца. Понякога ходеше в Брослианд, много рядко се случваше и Мордред да се върне в Думнония, но Арганте така и не наду корема след някоя от тези срещи. Молеше се, принасяше жертви и посещаваше свещени извори само и само да роди дете, но си оставаше безплодна. Помня вонята по време на заседанията на съвета, сигурно носеше превръзка наплескана с изпражненията на новородено бебе, което се смяташе за сигурен лек срещу безплодие, но нямаше никакъв резултат нито от това, нито от отварите от дива тиква и мандрагора, с които се наливаше всеки ден. Накрая Сенсъм я убеди, че само християнството може да я дари с чудото да стане майка и две години след заминаването на Мордред за Брослианд, Арганте изхвърли друида си Фергал от двореца и публично се покръсти в река Фрау, която

тече откъм северната страна на Дурновария. Шест месеца тя ежедневно посещаваше службите в огромната църква, построена от Сенсъм в центъра на града, но в края на шестте месеца коремът ѝ бе толкова плосък колкото и преди да нагази в реката. Така че Фергал бе повикан отново в двореца, а той домъкна нови буламачи от изпражнения на прилепи и кръв от невестулка, които трябваше да направят от Арганте майка.

По това време Гуидър и Моруена вече се бяха оженили и бяха създали първото си дете. То беше момче и те го кръстиха на Артур, но всички му викаха Артур-бач – Малкия Артур. Детето бе кръстено от епископ Емрис, а Арганте възприе церемонията като провокация. Тя знаеше, че нито Артур, нито Гуинивър изпитваха голяма любов към християнството, и че като кръщаваха внука си в името на Христа те просто искаха да се харесат на християните в Думнония, защото Гуидър щеше да има нужда от тяхната подкрепа, ако искаше да заеме думнонския престол. Освен това, самото съществуване на Артур-бач бе упрек към Мордред. Един крал трябваше да може да създава деца, това бе негово задължение, а Мордред не можеше да изпълни дълга си. Нямаше значение, че бе пръснал копелета надлъж и нашир из Думнония и Арморика, щом не можеше да накара Арганте да му роди наследник. Кралицата започна мрачно да говори за неговия сакат крак, спомни си за злокобните предзнаменования при неговото раждане и злобно гледеше към Силурия, където нейната съперница, дъщеря ми, се оказа способна да ражда нови принцове. Кралицата ставаше все по-отчаяна и по-отчаяна, дори започна да бърка в съкровището си и да плаща злато на всеки мошеник, който ѝ обещаеше, че ще излекува безплодието ѝ. Но и всички магьосници в Британия да се бяха събрали пак нямаше да могат да ѝ помогнат да забременее, както впрочем, ако бяха верни слуховете, не успяха да ѝ помогнат и половината от копиеносците от дворцовата стража. И през цялото време Гуидър чакаше в Силурия, а Арганте знаеше, че ако тя не успее да роди свой наследник Мордред умре, Гуидър ще стане крал в Думнония.

Аз направих всичко възможно да запазя мира в онези първи години от управлението на Мордред и известно време бях улеснен в усилията си от отсъствието на краля. Аз назначавах магистратите и благодарение на това бях сигурен, че страната се управлява според справедливите закони на Артур. Той винаги е обичал добрите закони, които според него сплотяваха кралството както кожената обвивка притиска една към друга върбовите дъски на щита. Затова Артур много внимателно подбираше магистратите и назначаваше само хора, на които можеше да се довери,

че ще бъдат безпристрастни. Повечето бяха земевладелци, търговци или свещеници, и почти всички бяха достатъчно богати, та да не се изкушават от разлагашото влияние на златото. Ако хората могат да купуват закона, казваше Артур, този закон не струва и пукната пара. Затова неговите магистрати бяха известни със своята честност, но народа в Думнония бързо откри, че магистратите могат да бъдат заобикаляни. Даваха пари на Сенсъм или на Арганте и бяха сигурни, че Мордред ще пише от Арморика и ще се разпореда решението да бъде променено в тяхна полза и така, година след година, аз бях принуден да се боря с все по-надигащо се море от дребни несправедливости. Честните магистрати предпочетоха да се оттеглят – беше безсмислено да взимат решения, които след това биваха преразглеждани и отхвърляни, а пък хората, които биха могли иначе да поставят проблемите си за решаване пред съда сега предпочитаха да ги решават с копията си. Този упадък на съдебната система бе бавен процес, но аз не можех да го спра. От мен се очакваше да изпълнявам ролята на юзда на коня на капризите на Мордред, но Арганте и Сенсъм се оказаха чифт шпори, и надделяваха над юздата.

И все пак като цяло това бе щастливо време. Малцина доживяваха до четиридесет години, но и Сийнуин, и аз се радвахме на добро здраве, благодарение на Боговете. Бракът на Моруена ни донесе радост, а раждането на Артур-бач още повече. Година по-късно дъщеря ни Серен също се ожени – за Едерин, престолонаследника на Елмет. Това бе династичен брак, защото Серен бе първа братовчедка на Пердел, краля на Поуис, и бракът не бе сключен по любов, а за да заздравя съюза между Елмет и Поуис и макар че Сийнуин беше против тази женитба, защото не виждаше и следа от привличане между Серен и Едерин, Серен се бе запалила от възможността да стане кралица, така че се омъжи за своя престолонаследник и се пренесе да живее далеч от нас. Горката Серен, тя така и не стана кралица, защото умря при раждането на първото си дете – дъщеря, която живя само половин ден повече от майка си. Така тръгна към Отвъдния свят и втората ми дъщеря.

Плакахме за Серен, макар сълзите ни да не бяха така горчиви както онези, които проляхме при смъртта на Даян, защото Даян бе умряла толкова жестоко млада, но само месец след смъртта на Серен Моруена роди второ дете – дъщеря, която Моруена и Гуидър нарекоха Серен и тези внуци бяха светлината на нашите дни. Те не идваха в Думнония, защото там щяха да бъдат в опасност – Арганте бе жестоко ревнива. Но ние със Сийнуин доста често посещавахме Силурия. Всъщност толкова често ходехме там, че Гуинивийр ни отреди стаи в двореца, за да бъдат

винаги на наше разположение. След време започнахме да прекарваме повече време в Иска отколкото в Дун Карик. Косата и брадата ми вече побеляваха и с удоволствие оставях на Исса да се бори с Арганте, докато аз играя с внуците си. Построих на майка си къща на крайбрежието на Силурия, но по това време тя вече бе толкова луда, че не разбираше какво става и все се опитваше да се върне в схлупената си колиба на скалата над морето. Умря по време на една от зимните епидемии и както бях обещал на Аел я погребях по сакски обичай с краката на север.

Думнония западаше и като че ли не можех нищо да направя, за да предотвратя това, защото Мордред имаше толкова власт колкото да ме заобикаля. Исса обаче се стараше да запазва реда и правосъдието, доколкото можеше, докато ние със Сийнуин прекарвахме все по-дълго време в Силурия. Какви хубави спомени имам от Иска; спомени за слънчеви дни с приспивните песни на Талиезин и нежните закачки на Гуинивиър, която взимаше на подбив моето щастие, изписано по лицето ми докато влачех по тревата Артур-бач и Серен, седнали на обърнат надолу щит. Артур често се включваше в игрите, защото винаги е обожавал децата, а понякога и Галахад бе с нас, защото бе останал с Артур и Гуинивиър в тяхното приятно изгнание.

Галахад още не се бе оженил, макар че сега си имаше дете. Детето бе неговият племенник принц Передур, синът на Ланселот, когото намерили да броди, потънал в сълзи, сред мъртвите при Минид Бадън. Колкото повече растеше Передур, толкова повече заприличваше на баща си – имаше същата тъмна кожа, същото слабо и красиво лице и същата черна коса, но по характер бе същински Галахад, а не Ланселот. Беше умно и сериозно момче, което се стараше да бъде добър християнин. Не знаех доколко бе запознат с историята на баща си, но винаги се притесняваше в присъствието на Артур и Гуинивиър, и те, според мен, не се чувстваха добре с него. Но той не бе виновен за това, по-скоро лицето му им напомняше неща, които всички предпочитахме да забравим, така че и той, и те почувстваха облекчение, когато на дванадесет години Передур бе изпратен в двора на Мюринг в Гуент да се учи на бойно майсторство. Той бе добро момче, и все пак след като замина, в Иска стана по-светло, сякаш някаква сянка си бе отишла. Години по-късно, много след края на историята на Артур, опознах Передур по-добре и започнах да го ценя като всеки друг човек.

Передур бе тревожил спокойствието на Артур, но бе почти единствената сянка, която му създаваше неприятности. В днешните тъмни дни, когато хората погледнат назад и си спомнят какво загубиха когато

Артур си отиде, те обикновено говорят за Думнония, но други тъгуват и заради Силурия, защото в онези години той дари това забравено кралство с време на мир и справедливост. Пак имаше болести, пак имаше бедност, и мъжете не престанаха да се напиват и да се избиват помежду си само защото Артур управляваше, но вдовиците знаеха, че неговите съдилища ще им дадат някакво обезщетение, а гладните знаеха, че в неговите зърнохранилища има храна, с която ще могат да изкарат зимата. Силурия не бе разграбвана от чужди нашественици, и макар че християнската религия бързо се разпространи из долините, Артур не позволи на нейните свещеници да поругават езическите светилища, нито позволи на езичниците да нападат християнските църкви. В онези години той превърна Силурия в страна, каквато бе мечтал да превърне цяла Британия – райски кът. Никой не заробваше деца, никой не гореше реколтата, а военачалниците не опустошаваха стопанства.

Но отвъд границите на рая, се надигаха тъмни сенки. Една от тях бе отсъствието на Мерлин. Минаваха години, а никой не знаеше нищо за него и след време хората предположиха, че друидът сигурно бе умрял, защото нито един човек, дори Мерлин, не можеше да живее толкова дълго. Мюриг беше заядлив и раздражителен съсед, който искаше все по-високи и по-високи данъци или пък настояваше долините на Силурия да се прочистят от друидите. Баща му Тюдрик оказваше някакво влияние, когато успееше да се отърси от самоналожения начин на живот, който го водеше едва ли не към гладна смърт. Поуис си остана слаба, а в Думнония беззаконието все повече се налагаше, макар кралството да бе пощадено от най-лошите страни на управлението на Мордред, просто защото той отсъстваше. Изглежда само в Силурия цареше щастие и ние със Сийнуин започнахме да си мислим, че ще доживеем последните си дни в Иска. Имахме богатства, имахме приятели, имахме семейство и бяхме щастливи.

Накратко, бяхме самодоволни, а съдбата винаги е била враг на самодоволството, а, както винаги казваше Мерлин, съдбата е неумолима.

Бях на лов с Гуинивийър сред хълмовете северно от Иска, когато за пари път чух за раняването на Мордред. Беше зима, дърветата бяха голи, а прехвалените хрътки на Гуинивийър току-що бяха погнали един червен елен, когато ме откри вестоносец от Думнония. Човекът ми подаде писмо, после с широко отворени очи загледа Гуинивийър, която мина покрай озъбените кучета, за да сложи край на страданията на елена с един милостив удар на късото си копие. Нейните ловци прогониха

кучетата от трупа на животното и извадиха ножовете си да го разчленят. Отворих пергаментовия свитък, прочетох краткото съобщение и погледнах към вестоносеца.

– Показа ли го на Артур?

– Не, лорд – отвърна човекът. – Писмото бе адресирано до вас.

– Сега го занеси на Артур – казах аз и му подадох пергаментовия лист.

Гуинивийър доволна и опръскана с кръв се отдалечи от поваления дивеч.

– Ако съдя по лицето ти – лоши новини, а Дерфел?

– Напротив, новината е добра. Мордред е бил ранен.

– Чудесно! – възкликна Гуинивийър. – Лошо, надявам се?

– Така изглежда. Брадва разсякла крака му.

– Жалко, че не го е оцелила в сърцето. Къде е той?

– Все още в Арморика – отвърнах аз. Съобщението бе продиктувано от Сенсъм и в него се казваше, че Мордред бил изненадан и разгромен от Кловис, Великия крал на франките, и че нашият крал бил лошо ранен в крака. Успял да избяга и сега бил обсаден в едно от древните укрепления, намиращо се на хълм в някогашното кралство Беноик. Предположих, че Мордред е останал да зимува на територията, която бе отнел от франките и която без съмнение смяташе да превърне в свое второ кралство отвъд морето, но Кловис бе повел франкската си войска на запад, предприемайки изненадващо зимна кампания. Мордред е бил разгромен и макар че беше още жив, той бе в капан.

– А дали е вярно всичко това? – попита Гуинивийър.

– Според мен е вярно. Крал Будик изпратил вестоносец при Арганте.

– Добре! – каза Гуинивийър. – Добре! Да се надяваме, че франките ще го убият.

Тя се върна при все по-нарастващия куп от вдигащи пара късове месо да намери парче за едно от любимите си кучета.

– Те ще го убият, нали? – попита ме тя.

– Франките не се славят с милосърдие.

– Надявам се да танцуват върху костите му – каза Гуинивийър. – И това ми било втори Утър!

– Той се би добре известно време, лейди.

– Няма значение колко добре се биеш, Дерфел, а дали си спечелил или загубил последната битка.

Тя хвърли от червата на елена на кучетата си, избърса острието на

ножа в туниката си и го прибра в канията.

– И какво иска Арганте от теб? – попита ме тя. – Да го спасиш ли?

Арганте искаше точно това, Сенсъм също и именно затова ми бе писал. С писмото си той ми заповядваше да взема всичките си хора и да отида на южното крайбрежие, да намеря кораби и да вървя да освобождавам Мордред. Казах това на Гуинивиър и тя ми хвърли подигравателен поглед.

– И сега ще ми кажеш, че клетвата ти към онова малко копеле те принуждава да се подчиниш, така ли?

– Аз не съм се клел на Арганте, – уточних, – да не говорим за Сенсъм.

Господарят на мишките можеше да ми заповядва колкото си иска, но аз нямаше защо да му се подчинявам, нито пък имах някакво желание да спасявам Мордред. Освен това се съмнявах, че една войска можеше да прекоси морето през зимата, за да стигне до Арморика, а дори хората ми да оцелееха в бурните води, щяха да бъдат твърде малко, за да разчитат на успех срещу франките. Мордред можеше да се надява единствено на помощта на стария крал Будик от Брослианд, който бе женен за по-голямата сестра на Артур, Анна, но макар Будик да бе доволен, че Мордред убива франки в земите, които някога бяха в границите на кралство Беноик, той едва ли би искал да привлече вниманието на Кловис върху себе си като изпрати копиеносци да спасяват Мордред. Според мен Мордред бе обречен. Ако не умреше от раната си, Кловис щеше да го убие.

До края на зимата Арганте ме засипваше със съобщения, които ми нареждаха да поведе хората си отвъд морето, но аз си стоях в Силурия и пет пари не давах. Исса също получаваше такива заповеди, но открито отказа да им се подчини, а Сеграмор просто хвърлял съобщенията в пламъците. Като видя, че властта ѝ се изплъзва от ръцете с изгасването на живота на нейния съпруг, Арганте се отчая и предложи злато на всеки копиеносец, който би отишъл в Арморика. И макар мнозина копиеносци да взеха златото, те предпочетоха след това да отплават на запад към Кърнау или бързо да отпътуват на север към Гуент, но не и да отидат на юг, където ги чакаше мрачната войска на Кловис. И колкото повече се отчайваше Арганте, толкова по-големи ставаха нашите надежди. Мордред бе обсаден и болен, и рано или късно щеше да пристигне вестта за неговата смърт, а когато това станеше ние планирахме да влезем в Думнония под знамето на Артур и с Гуидър като наш кандидат за престола. Сеграмор щеше да дойде откъм границата със саксите, за да ни

подкрепи и никой в Думнония нямаше да има сили да ни се противопостави.

Но и други мислеха за трона на Думнония. Научих това в началото на пролетта, когато умря свети Тюдрик. Артур кихаше и трепереше, отслабнал от последната зимна настинка и затова помоли Галахад да отиде на погребението на стария крал в Буриум, столицата на Гуент, която бе на кратък път от Иска нагоре по реката. Галахад ме помоли да го придружа. На мен ми беше мъчно за Тюдрик, който винаги се бе проявявал като добър приятел на Думнония, и въпреки това няхах желание да присъствам на погребението му и да понасям безкрайното мрънкане на християнските ритуали, но Артур се присъедини към молбите на Галахад

– Живеем тук по благоволенieto на Мюриг – припомни ми той, – и ще е добре да му засвидетелстваме нашето уважение. И аз щях да отида, ако можех – увери ме той и кихна. – Според Гуинивиър такова пътуване би ме убило сега.

Така тръгнахме ние с Галахад вместо Артур и погребалната церемония наистина се проточи като че ли никога нямаше да свърши. Ритуалите бяха извършени в една голяма прилична на обор църква, която Мюриг бе построил в годината, отбелязваща предполагаемата петстотин годишнина от появата на Господ Иисус Христос на тази грешна земя. След като всички молитви бяха казани или изпяти вътре в църквата, трябваше да понесем още една серия от молитви край гроба на Тюдрик. Нямаше погребална клада, нямаше пеещи копиеносци, само една студена яма в пръстта, двајсетина кланящи се свещеници и едно неособено достолепно бързане обратно към града и неговите кръчми, когато най-накрая Тюдрик бе погребан.

Мюриг нареди на Галахад и на мен да вечеряме с него. Към нас се присъедини и Передур, племенника на Галахад, както и епископът на Буриум, мрачен човек на име Ладарн, отговорен за най-досадните молитви през деня, а на всичкото отгоре и преди вечеря започна да ломоти друга дълга молитва, след която сериозно ме заразпитва за състоянието на моята душа и се натъжи, когато го уверих, че тя е в безопасност под закрилата на Митра. Подобен отговор нормално би подразнил Мюриг, но сега бе твърде разсеян и не забеляза провокацията. Знам, че не бе прекалено разстроен от смъртта на баща си, защото още го гризеше мисълта, че Тюдрик му бе отнел властта по времето на Минид Бадън, но поне се правеше на съкрушен и ни досаждаше с неискрени хвалебствия за светостта на баща си и неговата далновидност. Аз изразих надежда,

че смъртта на Тюдрик е била лека, и Мюриг ми обясни, че баща му умрял от глад, опитвайки се да подражава на ангелите.

– Нищо не бе останало от него накрая – изпадна в подробности епископ Ладарн, – само кожа и кости беше станал, кожа и кости! Но монасите разправят, че кожата му излъчвала райска светлина, слава на Бога!

– И сега светецът е от дясната страна на Бог – каза Мюриг и се прекръсти. – където един ден и аз ще застана, до него. Опитайте една стрида, лорд – бутна той към мен един сребърен съд, после си наля вино. Той беше блед младеж с изпъкнали очи, рядка брада и досаден педантизъм в движенията и говора. Подобно на баща си, Мюриг подражаваше на римляните. Носеше бронзов венец на оплешивяващата си глава, облечен бе в тога и ядеше, полегнал на кушетка. Кушетките бяха ужасно неудобни. Той се беше оженил за една тъжна, груба като вол принцеса от Регед, пристигнала в Гуент като езичница, после родила две момчета близнаци и едва тогава упоритата ѝ душа бе приела християнството. Тя се появи в лошо осветената зала за кратко време, огледа ни влюбено не каза и не хапна нищо, след това изчезна толкова тайнствено, колкото се бе появила.

– Имате ли някакви новини от Мордред? – попита ни Мюриг след краткото посещение на жена си.

– Нищо ново не сме чули, кралю господарю – отговори Галахад. – Обсаден е от Кловис, но дали е жив или не, не знаем.

– Аз имам новини – светна Мюриг доволен, че ги е чул преди нас. – Един търговец дойде вчера от Брослианд и ни каза, че Мордред е много близо до смъртта. Раната му е загнила.

Кралят зачопли зъбите си с пръчица от слонова кост.

– Сигурно е Божие наказание, принц Галахад, Божие наказание.

– Слава на името му – намеси се епископ Ладарн. Сивата брада на епископа бе толкова дълга, че се губеше някъде под кушетката му. Той използваше брадата си като кърпа и бършеше мазните си ръце в нейните дълги спластени от мръсотия кичури.

– И преди сме чували подобни слухове, кралю господарю – казах аз. Мюриг сви рамене.

– Търговецът изглеждаше доста уверен като говореше – отбеляза кралят и глътна една стрида. – Така че ако Мордред вече не е умрял, то вероятно скоро ще бъде мъртъв и то без да е оставил дете!

– Така е – кимна Галахад.

– А Пердел от Поуис също няма деца – продължи Мюриг.

– Пердел не е женен, кралю господарю – припомних му аз.

– А търси ли си съпруга? – попита ни Мюриг.

– Говореше се, че ще се жени за принцеса от Кърнау – казах аз, – а и някои от ирландските крале са му предложили дъщерите си, но майка му иска той да изчака още година-две.

– Майка му го командва, нали? Нищо чудно, че е толкова слаб – заключи Мюриг с пискливия си сприхав глас, – слаб. Чувам, че западниче възвишения в Поуис били пълни с разбойници.

– И за чувам същото, кралю господарю – казах аз. Откакто загина Кунеглас, планините край Ирландско море бяха обитавани от мъже без господари, а кампанията на Артур в Поуис, Гуинед и Лейн само допринесе за увеличаването им. Някои от копиеносците намерили убежище там бяха от Кървавите щитове на Диурнач. В съюз с недоволните от Поуис те можеха да се превърнат в нова заплаха за трона на Пердел, но засега не бяха само една досадна неприятност. Нападаха за добитък и зърно, откъмваха деца за роби, после бързо се връщаха в непристъпните си убежища, за да избегнат наказанието за делата си.

– А Артур? – попита Мюриг. – Как беше като тръгнахте?

– Не много добре, кралю господарю – каза Галахад. – Той би искал да е тук сега, но е настинал и го тресе.

– Не е нещо сериозно, нали? – попита Мюриг с изражение, което по-скоро разкриваше надеждите му, че настинката на Артур ще го завлече в гроба. – Да се надяваме, че не е, разбира се – добави той бързо, – но той е стар, а старите хора често грохват от дребни неща, които един по-млад човек би преодолял с лекота.

– Аз не мисля, че Артур е стар – казах аз.

– Трябва да е близо петдесет! – напомни ми Мюриг възмутено.

– Още година или две докато ги навърши – уточних аз.

– Е, стар е – настоя Мюриг, – стар е.

Той замълча и аз огледах дворцовата стая, осветена от горящи фитили, потопени в мазнина в бронзови съдинки. Освен петте кушетки и ниската маса в залата нямаше други мебели, а единствената украса беше един кръст с издълбано на него изображение на Христос, закачен високо на стената. Епископът гложгаше свинско ребро, Передур седеше мълчалив, а Галахад наблюдаваше краля с весело пламъче в очите като че ли се забавляваше с него. Мюриг пак зачопли зъбите си, после насочи клечицата от слонова кост срещу мен.

– Какво ще стане, ако Мордред умре? – попита той и бързо замига както правеше винаги когато беше нервен.

– Трябва да се намери нов крал, кралю господарю – казах аз безучастно, като че ли въпросът изобщо не ме вълнуваше.

– Това ми беше ясно – кисело отбеляза той, – но кой?

– Лордовете в Думнония ще решат – уклончиво казах аз.

– И ще изберат Гуидър, нали? – замига той след предизвикателните си думи. – Така се говори, че ще изберат Гуидър! Прав ли съм?

Аз не отговорих и накрая Галахад се обади.

– Гуидър определено има право да претендира за трона, кралю господарю – внимателно отбеляза принцът.

– Няма никакви права! Никакви! – изписка гневно Мюриг. – Неговият баща, трябва ли да ви напомням, е копеле!

– Както и аз, кралю господарю – намесих се аз. Мюриг не ми обърна внимание.

– „Незаконните деца не влизат в Божието паство!“ – настоя той. – Така е казано в свещените писания. Нали, епископе?

– „Дори до десето поколение незаконните деца не ще влязат в Божието паство“, кралю господарю – заприглася му Ладарн и се прекръсти. – Благословен да е за Своята мъдрост и напътствия, кралю господарю.

– Ето на! – заяви Мюриг, като че ли това доказваше напълно неговите думи. Аз се усмигнах.

– Кралю господарю – тихо започнах аз, – ако трябва да лишим от кралски права потомците на незаконно родените, ще останем без крале.

Той се втренчи в мен с бледите си изпъкнали очи, опитвайки се да установи дали бях обидил неговия собствен произход, но сигурно реши да не започва скандал.

– Гуидър е млад човек – смени подхода той, – и не е син на крал. Саксите възстановяват силите си с всеки изминат ден, а Поуис се управлява зле. Британия има нужда от водачи, лорд Дерфел, има нужда от силни крале!

– Ние всеки ден пеем осанни за ваша скъпа личност, която доказва, че Британия все пак има един такъв крал, кралю господарю – мазно рече Ладарн.

Приех думите на епископа като празно ласкателство, като тия безсмислени изрази, които придворните винаги шепнат на кралете си, но Мюриг го прие за светата истина.

– Именно! – въодушевено викна той, и после се втренчи в мен сякаш очакваше и аз да се присъединя към славословията на епископа.

– Кой бихте искали вие, кралю господарю, да видите на трона на

Думнония? – попитах аз.

Той замига бързо на парцали явно смутен от прекия въпрос. Отговорът бе очевиден: Мюриг искаше трона за себе си. Той се бе опитал не много ентузиазирано да го спечели преди Минид Бадън, а и упорството му гуентската войска да не помага на Артур срещу саксите ако Артур не се откаже от властта си, издаваше хитрот му желание да отслаби думнонския престол, зад което се криеше надеждата, че самият Мюриг можеше да заеме трона, ако някой ден той останеше празен. Но Мюриг не смееше открито да обяви своята кандидатура, докато до нас не стигне сигурната новина за смъртта на Мордред.

– Аз ще подкрепя всеки кандидат, който е следовник на нашия Господ Иисус Христос – заяви той и се прекръсти. – Друго не бих могъл да направя, защото служа на Всемогъщия Бог.

– Слава Нему! – бързо добави епископът.

– И освен това имам надеждна информация, лорд Дерфел – продължи сериозно Мюриг, – че християните в Думнония плачат за добър християнски владетел. Плачат!

– И откъде разбрахте за този плач, кралю господарю? – попитах аз толкова кисело, че горкият Передур се разтревожи. Мюриг не отговори, но аз и не очаквах това от него, сам си отговорих: – Епископ Сенсъм, нали? – вдигнах вежди аз и разбрах по възмутеното изражение на Мюриг, че бях прав.

– Защо мислиш, че точно Сенсъм трябва да се е произнесъл по този въпрос? – попита Мюриг, изчервен.

– Сенсъм е от Гуент, нали така, кралю господарю? – отвърнах аз и Мюриг се изчерви още повече, та за всички стана ясно, че Сенсъм наистина заговорничеше с Мюриг за престола на Думнония. А Сенсъм можеше да бъде сигурен, че Мюриг щеше да го възнагради с още по-голяма власт.

– Но аз не смятам, че християните в Думнония се нуждаят от вашата закрила, кралю господарю – продължих аз, – нито от закрилата на Сенсъм. Гуидър, подобно на баща си, е приятел на вашата вяра.

– Приятел! Артур, приятел на Христос! – озъби се срещу мен епископ Ладарн. – В Силурия има езически светилища, животни се пренасят в жертва на старите Богове, жени танцуват голи под луната, пренасят бебетата през огън, бръщолевят друиди! – епископът изреди този списък от низости с пяна на уста.

– Без благословията на Христовия закон – наведе се към мен Мюриг, – не може да има мир.

– Не може да има мир, кралю господарю – казах му аз направо в очите, – когато двама души желаят едно и също кралство. Какво да предам от ваше име на зет си?

Мюриг отново се смути от моята прямота. Той се заигра с черупката на една стрида докато обмисляше отговора си, после сви рамене.

– Можеш да увериш Гуидър, че той ще има земя, почести, ранг и ще се радва на моята закрила – заяви той, и миглите му отново запърхаха, – но няма да му позволя да стане крал на Думнония.

Докато казваше последните думи гъста червенина покри страните му. Мюриг бе умен човек, но страхлив по душа и сигурно му бе коствало голямо усилие да се изрази така прямо.

Може би се боеше от моя гняв, но аз само учтиво му отговорих:

– Ще му предам, кралю господарю.

Макар че всъщност тези думи не бяха за Гуидър, а за Артур. Мюриг не само заявяваше своите собствени претенции към властта в Думнония, но и предупреждаваше Артур, че страшната войска на Гуент щеше да се противопостави на кандидатурата на Гуидър.

Епископ Ладарн се наведе към Мюриг и настойчиво зашепна в ухото му. Говореше на латински, уверен, че нито Галахад, нито аз щяхме да го разберем, но Галахад говореше този език и дочу половината от казаното.

– Значи имате намерение да държите Артур затворен в Силурия, така ли? – обвини той епископа на езика на британците.

Ладарн се изчерви. Освен че беше епископ на Буриум, Ладарн бе и главен съветник на краля, а значи човек с власт.

– Моят крал – каза той и сведе глава по посока на Мюриг, – не може да позволи на Артур да придвижва копиеносци през територията на Гуент.

– Това истина ли е, кралю господарю – учтиво попита Галахад.

– Аз съм миролюбив човек – зафуча Мюриг, – а един от начините да се запази мирът е да не се позволява на копиеносците да напускат дома си.

Аз нищо не казах от страх, че гневът ми само ще ме накара да изтъряся някоя обида, която още повече щеше да влоши нещата. Ако Мюриг удържеше на думата си и не разреши на нашите копиеносци да минат по неговите пътища, щеше да раздели на две силите, които подкрепяха Гуидър. Това означаваше, че Артур не можеше да съедини силите си с войската на Сеграмор, и ако Мюриг успееше да удържи силите им разделени, то по всяка вероятност именно той щеше да стане

следващият крал на Думнония.

– Мюриг няма да се бие – презрително каза Галахад докато яздохме покрай реката към Иска на следващия ден. Върбите бяха обагрени в зелено от току-що напълните пролетни листа, но самият ден все още напомняше на зимата със студения си вятър и плъзналите мъгли.

– Може и да се бие, ако целта си заслужава. – А целта наистина си заслужаваше, защото ако Мюриг управляваше и Гуент, и Думнония, щеше да държи под властта си най-богатата част от Британия. – Все пак зависи колко копия ще му се противопоставят.

– Твоите, на Исса, на Артур, на Сеграмор – изреди Галахад

– Към петстотин души – приблизително пресметнах аз, – но копията на Сеграмор са далече, а на Артур ще трябва да преминат през територията на Гуент, за да стигнат до Думнония. А колко души командва Мюриг? Хиляда ли?

– Той няма да поеме риска да започне война – повтори пак Галахад. – Иска му се да постигне целта, но се ужасява от риска.

Галахад бе спрял коня си да погледа един човек, който ловеше риба, седнал в тръстикова лодка в средата на реката. Рибарят хвърляше малката си мрежа с безгрижно умение и докато Галахад се възхищаваше на неговата сръчност, аз се мъчех да надникна в бъдещето наричайки всяко хвърляне за някакво предназначение. Ако сега извади съомга, казах си аз, Мордред ще умре. Рибарят наистина измъкна голяма извираща се риба, но аз реших, че предназначението е безсмислено, защото всички умираме, така че следващото хвърляне уточних, че ако се хване риба, значи Мордред ще умре преди Белтейн. Мрежата обаче остана празна и аз пипнах желязната дръжка на Хюелбейн. Рибарят ни продаде част от улова си, ние пхнахме съомгата в торбите на седлата и продължихме пътя си. Помолих се на Митра моето глупаво предназначение да е погрешно, после се помолих Галахад да се окаже прав и Мюриг никога да не посмее да хвърли войската си във война. Но за Думнония? Богата Думнония? Която си струваше риска дори за предпазлив човек като Мюриг.

Слабите крале са проклетие на земята, но ние даваме клетвите си на крале и ако нямаше клетви, нямаше да има закон, а ако нямаше закон, щеше да има само анархия, затова ние трябва да се обвързваме със закона, и да пазим закона с клетви, а ако човек можеше да сменя кралете както си иска, тогава значи можеше да пренебрегва клетвите си към своя неудобен крал, и затова ние имаме нужда от крале, защото трябва да имаме неотменим закон. Всичко това е върно и все пак докато с

Галахад яздохме по пътя към дома, през зимните мъгли, можех да си поплача задето единственият човек, който трябваше да бъде крал, нямаше да бъде крал, и задето хора, които никога не би трябвало да стават крале, бяха именно крале.

Намерихме Артур в бараката, която му служеше като ковачница. Сам си я беше построил, беше си направил закрыта пещ от римски тухли, после си купи и наковалня и комплект ковачки инструменти. Винаги е казал, че иска да бъде ковач, макар че, както Гуинивийър често поясняваше, желанието и моженето не винаги бяха едно и също нещо. Но Артур се стараяше, о, как се стараяше! Нае си истински ковач, мрачен и мълчалив мъж на име Моридиг, който трябваше да научи Артур на занаята, но Моридиг отдавна се бе отчаял, че ще може да научи Артур на нещо друго освен на ентузиазъм. Въпреки това ние всички притежавахме неща, направени от Артур – железни свещници с усукани дръжки, изкривени готварски тенджери с криво разположени дръжки или пък лопатки за огнище, които се извиваха от пламъците. Независимо от това ковачницата му доставяше удоволствие. Той прекарваше часове наред край съскащата пещ, винаги уверен, че с малко повече практика ще стане сръчен като Моридиг.

Той беше сам в ковачницата, когато двамата с Галахад се завърнахме от Буриум. Изръмжа разсеяно някакъв поздрав и продължи да чука по някакво безформено парче желязо, което според него беше подкова за един от конете му. Той се неохота остави чука, когато му поднесохме съомгата като подарък. После прекъсна разказа ни, за да ни съобщи, че вече бе чул новината за близката смърт на Мордред.

– Вчера от Арморика пристигна един менестрел и каза, че кракът на краля е загнил при хълбока. По думите на менестрела Мордред вонял на мъртва жаба.

– Откъде знае той менестрел? – попитах аз, защото бях останал с впечатлението, че Мордред бе обсаден и откъснат от всички други бретонци в Арморика.

– Каза, че това всеки го знаел в Брослианд – отговори Артур и после доволно добави, че се надява до няколко дни тронът на Думнония да остане празен. Но ние му развалихме доброто настроение като съобщихме, че Мюриг отказва да пусне нашите копиеносци да минат през Гуент, а аз го накарах да се намръщи още повече като добавих и подозренията си към Сенсъм. За миг си помислих, че Артур ще изругае, нещо което правеше много рядко, но той се съдържа и вместо това помести съомгата

по-далече от пещта.

– Не искам да я готвя още – каза той. – Значи Мюриг затваря пред нас всички пътища, така ли?

– Той казва, че искал мир, господарю – обясних аз.

Артур мрачно се изсмя.

– Иска да се докаже, ето какво иска. Баща му е мъртъв и той няма търпение да покаже, че е по-добър от Тюдрик. А най-добрият начин за това е да станеш герой в битка, а вториият най-добър начин е да откраднеш кралство без битка.

Артур кихна мощно, после гневно разтърси глава.

– Мразя да съм болен.

– Би трябвало да си почиваш, господарю, а не да работиш – казах аз.

– Това не е работа, това е удоволствие.

– Трябва да пиеш еленово копито с медовина – препоръча му Галахад.

– От седмица нищо друго не пия. Само две неща могат да лекуват настинка – смъртта и времето.

Той взе чука и нанесе ехтящ удар върху изстиващото парче желязо, после започна да духа с кожата мех, за да разпали огъня в пещта. Зимата си бе отишла, но независимо от упоритите твърдения на Артур, че в Иска времето е винаги добро, денят бе ледено студен.

– Какво цели твоят господар на мишките? – попита той, докато помпаше въздух в пещта и въглените отново се нажежиха.

– Той не е моят господар на мишки – засегнах се аз, откъде накъде Сенсъм да е мой.

– Но нещо е замислил, нали? Иска свой собствен кандидат за трона ли?

– Но Мюриг няма права върху трона на Думнония – възмути се Галахад.

– Абсолютно никакви – съгласи се Артур, – но има много копия. А ще има и половин право, ако се ожени за вдовицата Арганте.

– Не може да се ожени за нея – каза Галахад, – той вече е женен.

– Една отровна гъба и ще се отърве от неудобната кралица – каза Артур. – Утър нали така се отърва от първата си жена. Една отровна гъба в ястието от задушени гъби и готово. – Артур замълча, замисли се за няколко секунди, после хвърли подковата в огъня. – Доведи ми Гуидър – обърна се той към Галахад.

Артур измъчваше нажеженото до червено желязо, докато чакахме.

Една подкова сама по себе си е доста прост предмет, просто едно парче желязо, което предпазваше крехкото копито от камъни, трябваше й само една желязна арка, която се поставяше отпред на копитото и две скоби отзад, откъдето минаваха кожените каишки. Но Артур изглежда не можеше да се справи с тази подкова. Неговата извивка бе твърде тясна и висока, подложката бе изкривена, а скобите бяха твърде големи.

– Почти се получи – каза той, след поредното френетично блъскане по желязото.

– Какво по-точно? – пошегувах се аз.

Той метна подковата обратно в пещта, после свали обгорената си престилка когато Галахад се върна с Гуидър. Артур съобщи на Гуидър новината за очакваната смърт на Мордред, после му каза за предателството на Мюриг и завърши с един прост въпрос:

– Искаш ли да бъдеш крал на Думнония, Гуидър?

Гуидър като че ли се стресна. Той беше добър човек, но млад, много млад. А и според мен не беше особено амбициозен, макар че майка му беше и за двамата. Гуидър имаше лицето на баща си – издължено и скулесто, но бе белязано от някакво изражение на бдителност сякаш той винаги очакваше съдбата да му нанесе подъл удар. Беше слаб, но достатъчно често бях тренирал бой с меч с него и знаех, че в неговото измамно крехко тяло се крие жилава сила.

– Аз имам право над трона – отговори той предпазливо.

– Защото дядото ти е спал с майка ми – каза Артур раздранено, – това е твоето право, Гуидър, и нищо друго. Това, което искам да знам е, дали ти наистина желаяш да бъдеш крал.

Гуидър ме погледна, търсейки помощ от мен, но тъй като не я получи отново се обърна към баща си.

– Мисля, че да.

– Защо?

Гуидър отново се поколеба и аз предположих, че цял куп причини му се завъртяха в главата, но накрая в очите му пламна предизвикателство.

– Защото съм роден за това. Аз съм толкова Утър, колкото и Мордред.

– Смяташ, че си роден за това, а? – попита Артур саркастично. Той се наведе и задуха с меха така, че пещта зарева и забълва искри към тухления си свод. – Всеки друг в тази стая е син на крал с изключение на теб, Гуидър – свирепо заяви Артур, – и ти твърдиш, че си роден за това!

– Тогава ти стани крал, татко – предложи Гуидър, – за да бъда и аз

син на крал.

– Добре казано – вметнах аз.

Артур ми хвърли гневен поглед, после посегна към купчината парцали до наковалнята, измъкна един и си издуха носа в него. После хвърли парцала в пещта. Всички останали си духахме носа като просто при-тискахме ноздрите си с палец и показалец, но той винаги беше изискан.

– Да приемем, Гуидър – каза Артур, – че ти си от кралско потекло. Че си внук на Утър и следователно имаш право да претендираш за трона на Думнония. Аз също имам това право по някаква случайност, но предпочитам да не се възползвам от него. Твърде стар съм. Но защо мъже като Дерфел и Галахад биха тръгнали да се бият, за да можеш ти да седнеш на трона на Думнония? Това ми кажи.

– Защото аз ще бъда добър крал – отговори Гуидър и се изчерви, после погледна към мен. – А и Моруена ще стане добра кралица – добави той.

– Всеки който някога е бил крал преди това е казвал, че иска да бъде добър – измърмори Артур, – а повечето се оказват лоши крале. Защо мислиш, че ти ще си по-различен от тях?

– Ти ми кажи, татко – измъкна се от отговора Гуидър.

– Аз питам теб!

– Но ако бащата не познава характера на сина си, кой би могъл – не отстъпваше Гуидър.

Артур отиде до вратата на ковачницата, блъсна я и се загледа в двора на конюшната пред нея. Нищо не помръдваше там като не броим обичайната глутница кучета, така че той отново се обърна към нас.

– Ти си свестен човек, сине – каза той смръщен, – почтен човек. Гордея се с теб, но ти гледаш твърде доверчиво на света. А в него има много зло, истинско зло, и ти не отчиташ това.

– А ти нима беше по-различен на моята възраст – попита Гуидър.

Артур хареса начина, по който Гуидър се измъкна за пореден път от трудна ситуация и пусна една полуусмивка.

– Когато бях колкото теб, вярвах, че мога да направя света чисто нов. Вярвах, че това от което има нужда този свят е честност и доброта. Вярвах, че ако се отнасяш с хората добре, че ако им дадеш мир и им предложиш правосъдие, те ще ти отвърнат с благодарност. Мислех, че мога да унищожа злото с добро – каза Артур и замълча за миг. – Май съдех за хората по кучетата – продължи той със съжаление в гласа, – мислех, че ако ги дариш с достатъчно любов, те ще станат послушни, но те не са кучета, Гуидър, те са вълци. Един крал трябва да управлява

хиляда амбиции и всички те принадлежат на измамници. Ще те ласкаят, а зад гърба ти ще ти се подиграват. Мъжете ще ти се кълнат във вечна вярност докато си поемат дъх, а когато издишат вече ще са подели заговор срещу живота ти. И ако оцелееш след техните заговори, един ден ще се окажеш с побеляла брада като мен и като се вгледаш назад в живота си ще осъзнаеш, че всъщност нищо не си постигнал. Нищо. Бебетата на които си се възхищавал, докато са били в ръцете на майките си, ще са пораснали и ще са се превърнали в убийци, правосъдието, което си наложил, ще се продава, хората които си защитавал пак ще са гладни, а врагът, който си разгромил, отново ще заплашва твоите граници – колкото повече приказваше Артур, толкова по-гневен ставаше, но накрая смекчи гнева си с усмивка. – Това ли искаш ти?

Гуидър отвърна на острия поглед на баща си. За миг помислих, че ще трепне, или ще се опита да спори с баща си, но вместо това той отново намери добър отговор:

– Това, което искам, татко, е да се отнасям добре с хората, да им дам мир и да им предложа правосъдие.

Артур се усмихна като чу да му отвръщат със собствените му думи.

– Тогава може би трябва да се опиташ да станеш крал, Гуидър. Но как? – Артур отново се върна при пеща. – Не можем да преведем копиеносците през Гуент, Мюриг ще ни спре, а ако нямаме копиеносци, няма да имаме и трона.

– Лодки – каза Гуидър.

– Лодки ли? – попита Артур.

– На нашия бряг сигурно има двадесетина рибарски лодки – обясни Гуидър, – и всяка може да поеме десет-дванадесет човека.

– Но не и коне – отбеляза Галахад, – Съмнявам се, че бихме могли да превозим с тях коне.

– Значи ще трябва да се бием без конете – заключи Гуидър.

– Може дори да не ни се наложи да се бием – каза Артур. – Ако първи стигнем в Думнония, и ако Сеграмор се присъедини към нас, мисля, че младият Мюриг ще се поколебае. А ако и Енгас Мак Ейрем изпрати войска срещу Гуент, това още повече ще изплаши Мюриг. Може би ще смразим душата на Мюриг ако изглеждаме достатъчно страшни.

– Защо пък Енгас ще се бие срещу интересите на собствената си дъщеря? – попитах аз.

– Защото не му пука за нея, затова – каза Артур. – А и ние няма да се бием срещу неговата дъщеря, Дерфел, а срещу Сенсъм. Арганте ще може да остане в Думнония, но няма да може да бъде кралица, не и след

смъртта на Мордред. – Артур отново кихна. – И си мисля, че ти, Дерфел, ще трябва скоро да заминеш за Думнония – добави той.

– Какво да правя там, господарю?

– Да видиш какво е намислил господарят на мишките, за какво друго. Той заговорничи и някой трябва да му даде добър урок, а теб те бива за това. А можеш и да покажеш знамето на Гуидър. Аз не мога да отида, защото това ще бъде твърде голямо предизвикателство за Мюриг, но ти можеш да прекосиш Севърнско море без пътуването ти да събуди подозрения, а когато дойде вестта за смъртта на Мордред, ти ще провъзгласиш Гуидър за крал в Каер Кадарн и ще пазиш Сенсъм и Арганте да не заминат за Гуент. Сложи ги и двамата под стража и им кажи, че това е грижа за тяхната безопасност.

– Ще ми трябвав хора – предупредих го аз.

– Вземи със себе си, колкото копиеносци може да побере лодката, а в Думнония използвай хората на Исса – отсеке Артур, оживен от необходимостта да взима решения. – Сеграмор ще ти даде войници – добави той, – и шом чуя, че Мордред е мъртъв, аз ще доведе Гуидър и всички мои копиеносци. Ако, разбира се, още съм жив – каза той и отново кихна.

– Ще бъдеш, ще бъдеш – увери го Галахад без капка съчувствие.

– Следващата седмица – погледна към мен Артур със зачервени от хремата очи, – заминавай следващата седмица.

– Да, господарю.

Той се наведе да хвърли още една шепа въглища в пламтящата пещ.

– Боговете са ми свидетели, че никога не съм искал този трон – каза Артур, – но по един или друг начин през целия си живот съм се бил за него. – Той подсмръкна и продължи. – Ще започнем да събираме лодки, Дерфел, а ти събирай копиеносци в Каер Кадарн. Ако изглеждаме достатъчно страшни, Мюриг ще се позамисли.

– А ако не се позамисли? – попитах аз.

– Тогава губим – сви рамене Артур, – губим. Освен ако не започнем война, а аз не съм сигурен, че искам да воюваме.

– Че кога си искал, господарю, но пък винаги печелиш – казах аз.

– Досега – мрачно уточни Артур, – досега.

Той взе клещите да спаси подковата от огъня, а аз отидох да търся лодка, с която да превзема едно кралство.

* * *

На следващото утро, докато западният вятър кдреше река Уск на

ситни остри вълни, приливът започна да се оттегля и аз се качих в лодката на моя зет. Балиг бе рибар женен за моята полусестра Лина. Стана му много забавно, когато откри, че негов роднина е лорд на Думнония. Неочакваното роднинство му донесе известни облаги, но той си заслужаваше богатството, защото беше способен и почтен човек. Сега Балиг заповяда на шестима от моите копиеносци да вземат дългите гребла на лодката, а на други четирима заповяда да клекнат в най-широката част на дъното на корабчето. С мен в Иска бяха дошли само десетина от моите копиеносци, останалите бяха при Исса, но аз реших, че и с тези десет човека ще успея да стигна жив и здрав до Дун Карик. Балиг ме покани да седна на един дървен сандък до руля.

– И да повръщате зад борда, лорд – добави той весело.

– Нали винаги така правя?

– Не. Последния път напълнихте шпигата със закуската си. Опропастихте хубавата храна от риба. Хвърли въжето, проядена от червеи крастава жабо! – викна той на своя помощник – един сакски роб, пленен при Минид Бадън, но сега женен за британка, с две деца. Двамата с Балиг бяха приятели макар това да не личеше по приказките им. – Познава лодките, това ще ти кажа за него – вдигна брадичка към сакса Балиг, после се наведе към здравето въже, което все още придържаше лодката към брега. Тъкмо щеше да хвърли сам въжето, когато се чу вик и двамата вдигнахме очи, за да видим как Талиезин бърза към нас откъм обраслата в трева могила на амфитеатъра на Иска. Балиг хвана здраво полюляващото се въже.

– Искате ли да почакаме, лорд?

– Да – отвърнах аз и станах щом Талиезин наближи.

– Идвам с вас – викна Талиезин, – чакайте!

Не носеше нищо освен една малка кожена чанта и позлатената си арфа.

– Чакайте! – викна пак той, придърпа нагоре полите на бялото си расо, свали си обувките и нагази в лепкавата кал на брега на Уск.

– Не можем да чакаме цяла вечност – мърмореше Балиг, докато менестрелът се бореше с дълбоката кал. – Приливът се оттегля бързо.

– Един момент, един момент – викна Талиезин. Хвърли арфата си, чантата и обувките вътре в лодката, вдигна полите си още по-високо и нагази във водата. Балиг се протегна, сграбчи ръката на менестрела и безцеремонно го изтегли през борда. Талиезин се просна на палубата, намери си обувките, чантата и арфата, после изстиска водата от полите на дрехата си.

– Нали нямате нищо против да дойда с вас, лорд? – попита ме той. Сребърната диадема се бе кривнала върху черната му коса.

– Че защо?

– Не че имах намерение да ви придружа. Просто исках да отида в Думнония. – Той оправи сребърната диадема на главата си, после смръщи вежди като видя ухилените физиономии на моите копиеносци. – Тия хора знаят ли да гребат?

– Разбира се, че не знаят – отвърна Балиг вместо мен. – Те са копиеносци, за нищо не стават. Гребете едновременно, копелета такива! Готови? Бутай напред! Долу греблата! Дърпай! – той поклати глава в престо-рено отчаяние. – Все едно да учиш прасета да танцуват.

От Иска до открито море имаше близо четиринадесет километра, четиринадесет километра, които ние минахме бързо, носени от отлива и течението на реката. Уск се плъзгаше между лъскавите си кални брегове, отвъд които се виждаха оставени на угар ниви, голи гори и обширни блата. Плетени от раката рибни капани се виждаха по брега, имаше чапли и гларуси, които кълвяха пляскащата на сухо съомга, останала на брега при отлива. Кюкавци жално записукаха, изплашени от една голяма бекасина, която се надвеси над гнездото им. Греблата почти не ни трябваха, защото отливът и течението доста бързо ни носеха, а щом стигнахме до широкия разлив, където реката се вливаше в Севърнско море, Балиг и неговият моряк вдигнаха своето парцаливо кафяво платно, което прихвана западния вятър и накара лодката да се втурне напред.

– Приберете тия гребла сега – заповяда той на моите хора, после сграбчи големия рул и се изправи щастлив, когато малкото му корабче потопа тъпия си нос в първите големи вълни.

– Днес морето ще е доста бурно – викна той весело. – Изгребете оная вода! – викна той на хората ми. – Всичко мокро във от лодката, нали така. – Балиг се захили като видя че нещастиято ми започва. – Три часа, лорд, и край, ще сте на брега.

– Вие не обичате ли лодките? – попита ме Талиезин.

– Мразя ги.

– Една молитва към Манауидан ще ви пази от морска болест – каза той спокойно. Натрупа куп мрежи до мен и седна върху тях. Очевидно на него нищо му нямаше въпреки лудото подскачане на лодката, даже като че ли това му доставяше удоволствие.

– Снощи спях в амфитеатъра – каза ми той. – Обичам да спя там – продължи Талиезин след като видя, че не съм в състояние да му

отговоря. – Така както са направени местата за седане амфитеатърът е като кула за сънища.

Аз погледнах към него – сякаш последните две думи облекчиха страданието ми, защото ми напомниха за Мерлин, който някога имаше кула за сънища на върха на Хълма в Инис Уидрин. Кулата за сънища на Мерлин представляваше празна дървена конструкция, която според него увеличаваше силата на Божиите послания, затова сега не се учудих, че римският амфитеатър в Иска, с неговите разположение една над друга редици от места за седане, построени около подравнената пясъчна арена, можеше да послужи за същата цел.

– В бъдещето ли погледна? – успях да попитам.

– Донякъде – призна той. – но освен това срещнах Мерлин снощи в съня си.

Споменаването на това име успокои и последните спазми в корема ми.

– Говори ли с Мерлин! – попитах аз.

– Той говори с мен – поправи ме Талиезин, – но не можеше да ме чува.

– Какво ти каза?

– Повече отколкото мога да ви кажа, лорд, и нищо, което бихте желали да чуете.

– Какво ти каза? – настоях аз.

Талиезин се хвана за кърмата, защото лодката се гмурна в една особено стръмна вълна. Водата блисна над бордовете и се посипа по вързопите, където държахме оръжието и ризниците си. Талиезин се увери, че арфата му е в безопасност под расото, после докосна сребърната диадема на бръснатото теме на главата си да види дали си е на мястото.

– Мисля, че пътуването ви крие опасност, лорд – каза той спокойно.

– Това вест от Мерлин ли е – попитах аз и докоснах желязната дръжка на Хюелбеин, – или едно от твоите видения?

– Само видение – призна той, – и както ви казах веднъж, лорд, по-добре е да виждаме ясно настоящето, отколкото да се опитваме да доловим някакви очертания във видения за бъдещето. – Талиезин замълча, очевидно внимателно обмисляше следващите си думи. – Струва ми се, че всъщност вие не сте чули нищо определено за смъртта на Мордред, нали?

– Не сме.

– Ако моите видения се окажат верни, вашият крал вече не е болен, възстановил се е. Може и да греша, разбира се, моля се да греша, но вие

забелязали ли сте някакви лоши предзнаменования?

– За смъртта на Мордред ли? – попитах аз.

– За вашето собствено бъдеще, лорд – уточни той.

Замислих се за миг. Спомних си за малкото предзнаменование с мрежата на рибаря, дето ловеше съомга, но аз го приписах по-скоро на собствените си суеверни страхове, отколкото на Боговете. Още по-обезпокоително беше, че малкият синьозелен ахат от пръстена, който Аел подари на Сийнуин, падна и се изгуби, а едно от моите стари наметала бе откраднато, и макар че и двете събития можеха да се изтълкуват като лоши предзнаменования, можеше и да са просто лош късмет. Беше трудно да се каже. Накрая реших, че нито една от тези загуби не е достатъчно сериозно предзнаменование, за да ги споменавам пред Талиезин.

– Напоследък не съм забелязъл нищо обезпокоително – отговорих аз накрая.

– Добре – кимна той, полюлявайки се в такт с движението на лодката. Вятърът развяваше дългата му черна коса и пълнеше платното ни, което плющеше с разръфаните си краища; бръснеше и ниско над вълните, обираше разпенените им върхове и ги изсипваше в лодката, макар да си мисля, че повече вода влизаше в лодката не над планшира, а през цепнатините между дъските. Моите копиеносци изгребваха водата с всички сили.

– Но според мен Мордред е още жив – продължи Талиезин без да забелязва усилената работа в средата на лодката, – и новината за предстоящата му смърт е уловка. Но не мога да се закълна, че е така. Понякога погрешно приемаме страховете си за предсказания. Но в съня ми Мерлин и думите му не бяха плод на моето въображение.

Аз отново пипнах дръжката на Хюелбейн. Винаги съм си мислел, че споменаването на Мерлин би ми вдъхнало увереност, но спокойните думи на Талиезин бяха смразяващи.

– Сънувах, че Мерлин е в гъста гора – продължи Талиезин с отмерения си глас, – и не може да излезе от нея; всъщност щом пред него се откриеше пътека, някое дърво изпъшкваше и се преместваше като огромно живо същество, за да му затвори пътя. Сънят ми казва, че Мерлин е в беда. Аз говорих с него в съня си, но той не можеше да ме чуе. Според мен това означава, че никой не може да стигне до него. Ако изпратим хора да го търсят, те няма да успеят да го намерят и дори може да умрат. Но той иска помощ, това го знам със сигурност, защото именно той ми изпрати съня.

– Къде е тази гора? – попитах аз.

Менестрелът ме погледна с тъмните си дълбоко разположени очи.

– Може изобщо да не е гора, лорд. Сънищата са като песните. Задачата им не е да представят точно изображение на света, а някаква идея за него. Гората, според мен, означава, че Мерлин е затворен някъде.

– От Нимю ли – попитах аз, защото не можех да си представя някой друг да посмее да предизвика друида.

Талиезин кимна.

– Мисля, че тя е неговият тъмничар. Тя иска неговата сила, а когато я получи ще я използва, за да наложи своята мечта за Британия.

Трудно ми беше дори да мисля за Мерлин и Нимю. Години наред живяхме без тях и в резултат границите на нашия свят бяха придобили ясни и твърди очертания. Бяхме свързани със съществуването на Мордред, с амбициите на Мюриг и с надеждите на Артур, но не и с мъгливите, неясни и несигурни представи от сънищата на Мерлин.

– Но мечтата на Нимю е същата като на Мерлин – изтъкнах аз.

– Не, лорд – тихо каза Талиезин, – не е.

– Тя иска, каквото и той иска – настоях отново, – да се върнат Боговете!

– Но Мерлин даде Екскалибур на Артур – припомни ми Талиезин. – Не разбирате ли, че с този подарък той даде част от силата си на Артур? Дълго се чудих защо, тъй като Мерлин така и не пожела да ми обясни, но сега си мисля, че разбирам. Мерлин е знаел, че ако Боговете се провалят, тогава Артур би могъл да успее. И Артур наистина успя, но неговата победа при Минид Бадън не е пълна. Тя задържа Британския остров в ръцете на бритите, но не разгроми християните, а това е поражение за старите Богове. Нимю, лорд, никога не би приела тази половинчата победа. За Нимю нещата стоят така – или Боговете, или нищо. Тя не се интересува какви ужасии ще връхлетят Британия, когато Боговете се завърнат и повалят нейните врагове, и за да постигне това, лорд, тя иска Екскалибур. Исква да събере всяка капка сила, та когато отново запали огньовете да не остави на Боговете никаква възможност за избор и да ги накара да се върнат.

Тогава разбрах.

– А заедно с Екскалибур – казах аз, – тя ще поиска и Гуидър.

– Така е, лорд – съгласи се Талиезин. – Синът на един владетел е източник на сила, а Артур, независимо дали го иска или не, все още е най-славният предводител в Британия. Ако бе решил да стане крал, лорд, щяха да го нарекат Велик крал. Затова, да, тя иска Гуидър.

Аз се вгледах в профила на Талиезин. Той наистина като че ли се наслаждаваше на ужасното подскачане на лодката.

– Защо ми казваш всичко това? – попитах го аз. Въпросът ми го обърка.

– А защо да не ви го кажа?

– Защото като ми го казваш, ти ме предупреждаваш да пазя Гуидър, а ако аз пазя Гуидър, тогава значи ще попреча на завръщането на Боговете. А ти, ако не греша, би искал да видиш тези Богове отново в Британия.

– Бих искал – призна той, – но Мерлин ме помоли да ти кажа.

– Но защо би искал Мерлин аз да защитавам Гуидър? – попитах аз. – Той също иска Боговете да се завърнат!

– Забравяте, лорд, че Мерлин предвиди два пътя. Единият е пътят на Боговете, а другият е пътят на човека, и този човек е Артур. Ако Артур бъде унищожен, ще ни останат само Боговете, а според мен Мерлин знае, че Боговете вече не ни чуват. Спомнете си какво стана с Гауейн.

– Той умря – отговорих аз мрачно, – но понесе знамето си в битка.

– Умря и бе поставен в Свещения съд на Клидно Ейдин – поправи ме Талиезин. – Той трябваше да се съживи, лорд, защото такава е силата на Свещения съд, но той не се съживи. Не можа да започне да диша отново, а това със сигурност означава, че старата магия отслабва. Тя не е мъртва, и аз подозирам, че ще причини големи неприятности преди да умре, но Мерлин, според мен, ни казва да се обърнем към човека, а не към Боговете, ако искаме да постигнем щастие.

Една огромна вълна се разби във високия нос на лодката и аз затворих очи в ужас. Когато пяната изчезна от погледа ми отново подех разговора:

– Искаш да кажеш, че Мерлин се е провалил ли?

– Според мен Мерлин разбра, че се е провалил, когато Свещеният съд не съживи Гауейн. Защо иначе щеше да донесе тялото му при Минид Бадън? Ако Мерлин си бе помислил, дори за миг, че би могъл да използва тялото на Гауейн, за да призове Боговете, тогава никога не би пропилял неговата магия в битката.

– Но все пак отнесе пепелта му на Нимю – казах аз.

– Вярно – съгласи се Талиезин, – но само защото ѝ бе обещал да ѝ помогне, а дори и пепелта на Гауейн би могла да съдържа част от силата на трупа. Мерлин може и да знаел, че се е провалил, но като на всеки човек не му се е искало да се откаже от своята мечта, а вероятно се е надявал енергията на Нимю да се окаже особено силна. Не знам. Но това,

което Мерлин не е предвидил, лорд, е до каква степен тя ще поиска да злоупотреби с него.

– За да го накаже – мрачно добавих аз. Талиезин кимна.

– Тя го презира, задето се е провалил и смята, че той крие някакви познания от нея, затова дори сега, лорд, точно на този вятър, тя се опитва да изтръгне тайните на Мерлин от него. Тя знае много, ала не знае всичко, но ако моят сън е верен, Нимю ще успее да измъкне познанията на Мерлин. Може да ѝ трябват месеци или години, за да научи каквото ѝ трябва, но тя ще го научи, лорд, а когато го научи, ще използва силата. И според мен вие пръв ще разберете това.

Талиезин сграбчи мрежите, тъй като лодката опасно се наклони.

– Мерлин ми нареди да ви предупредя, лорд, и аз това правя, но за какво? Не знам – усмихна се той извинително.

– За това пътуване до Думнония, може би? – попитах аз. Талиезин поклати глава.

– Мисля, че става въпрос за опасност, която е много по-голяма от всичко, което вашите врагове в Думнония могат да замислят. Всъщност опасността, която ви грози, лорд, е толкова голяма, че Мерлин се разплака. Освен това ми каза, че иска да умре – Талиезин се вгледа в платното. – И ако знаех къде е, лорд, и имах такава сила, щях да ви изпратя да го убие. Но вместо това трябва да чакаме Нимю сама да се разкрие.

Аз стиснах дръжката на Хюелбейн.

– И какво ще ме посъветваш тогава да направя? – попитах аз.

– Не е моя работа да давам съвети на лордове – каза Талиезин. Той се обърна към мен и се усмихна и тогава внезапно видях, че неговите дълбокоразположени очи са студени. – За мен няма значение, лорд, дали вие ще живеете или ще умрете, защото аз съм певецът, а вие сте моята песен, но засега, признавам, аз ви следвам, за да открия мелодията и, ако трябва, да я променя. Мерлин ме помоли за това, и аз ще го направя заради него, но според мен той ви спасява от една опасност само за да ви изложи на друга още по-голяма.

– Не виждам смисъл в думите ти – грубо казах аз.

– Има смисъл, лорд, но никой от нас все още не го разбира. Сигурен съм, че скоро ще стане ясно.

Гласът му бе толкова спокоен, но моите страхове бяха сиви като облаците над нас и бурни като морето под нас. Докоснах дръжката на Хюелбейн да си вдъхна увереност, помолих се на Манауидан и си казах, че предупрежденията на Талиезин са само сън и нищо друго освен сън, а сънищата не убиват.

Но те можеха да убиват, и убиваха. А някъде в Британия, в някое тъмно място, Нимю държеше Свещения съд на Клидно Ейдин и го използваше за да забърка кошмар от нашите сънища.

Балиг ни остави някъде по крайбрежието на Думнония. Талиезин весело си взе довиждане и закрачи нанякъде с дългите си крака през дюните.

– Знаеш ли къде отиваш? – викнах аз след него.

– Ще узная щом пристигна там, лорд – отвърна ми той и изчезна.

Измъкнахме ризниците си от лодката. Аз не бях взел най-хубавите си доспехи, а само един стар, но удобен нагръдник и очукан шлем. Нарамих щита си, взех си копието и тръгнах след Талиезин навътре в сушата.

– Знаете ли къде сме, господарю? – попита ме Ийчърн.

– Достатъчно близо – отговорих му аз. В дъжда пред нас се мержелеше хълмист хребет. – Ще вървим на юг от онези хълмове и ще стигнем до Дун Карик.

– Искате ли да развее знамето, господарю? – попита Ийчърн. Вместо моя флаг със звездата, бяхме взели знамето на Гуидър, на което мечката на Артур стоеше редом до дракона на Думнония. Реших, че засега ще носим шандарта загърнат. Едно знаме, развято при вятър само създава проблеми пък и единадесет копиеносци тръгнаха под огромен флаг биха изглеждали по-скоро смешно, отколкото внушително, така че реших да почакаме докато хората на Исса се присъединят към моя малък отряд и тогава щяхме да развеем знамето на дългата му дръжка.

Намерихме пътека сред дюните и тръгнахме през гора от ниски тръни и лески към едно малко селце с шест колиби. Щом ни видяха хората хукнаха да бягат и в селцето остана само една стара жена, която бе твърде прегърбена и саката, за да може да върви бързо. Тя се смъкна на земята и предизвикателно ни заплю щом приближихме.

– Нищо няма да намерите тук – дрезгаво заяви тя, – нямаме нищо освен купчини тор. Тор и глад, господарю, това е всичко, което можете да вземете от нас.

Аз клекнах край нея.

– Ние нищо не искаме – обясних и аз, – само новини.

– Новини ли? – самата дума като че ли й се стори странна.

– Знаеш ли кой е вашият крал? – попитах я внимателно аз.

– Утър, господарю – отвърна тя. – Голям мъж е той, господарю. Като Бог!

Ясно беше, че няма да научим нищо ново в това селце, или поне нищо смислено, така че продължихме пътя си, като спирахме само за да хапнем от хляба и сушеното месо, което носехме в кожените си торби. Бях в собствената си страна, а имах странното чувство, че вървя по вража земя. Стълчах се, задето отдавах прекалено голямо значение на неясните предупреждения на Талиезин, но продължавах да се придържам към скритите горски пътеки, а когато падна нощта, поведох малкия си отряд през една букова гора към хълмовете, където можехме да зърнем други копиеносци. Никога не видяхме, но далеч на юг лъчите на умиращото слънце, проврели се през облаците, докосваха Хълма при Инис Уидрин, който грееше зелен и светъл.

Не палихме огън. Спахме под буковите дървета, а на сутринта се събудихме измръзнали и вкочанени. Тръгнахме на изток, отново придържайки се под клоните на голите дървета, а под нас, сред влажните тежки ниви, мъже оряха и оставяха след себе си прави бразди, жените засяваха, а дечица тичаха и пицяха, за да прогонват птиците да не кълват скъпоценните зрънца.

– И аз правех това в Ирландия – обади се Ийчърн. – Половината от детството ми мина в крещене по птиците.

– Закови един гарван върху ралото и това е достатъчно – обади се друг копиеносец.

– Трябва да се заковат гарвани на всяко дърво около нивата – каза трети.

– Не че вършат работа – намеси се четвърти, – но поне се чувстваш по-добре.

Вървахме по една тясна пътека между гъсти живи плетове. Още не се бяха разлистили, за да скрият гнездата, така че свраките и сойките усърдно крадяха яйца и щом приближихме започваха да протестират с остри крясъци.

– Хората ще разберат, че сме тук, господарю – каза Ийчърн, – може да не ни видят, но ще разберат. Ще чуят сойките.

– Няма значение – успокоих го аз. Дори не бях сигурен, защо вземах такива мерки да останем скрити, само дето бяхме твърде малко, а като повечето воители, и аз се стремях към сигурността, която даваше по голямата войска, и знаех, че ще се чувствам значително по-добре когато останалите ми копиеносци са около мен. Дотогава щяхме да се крием доколкото можем, макар че по едно време преди обяд излязохме на открито сред нивите, които се спускаха към Фоския път. По поляните танцуваха диви зайци, над нас пееха чучулиги. Ние не видяхме никого,

макар че селяните несъмнено ни бяха видели и несъмнено новината за нас бързо препускаше из околността. Въоръжените мъже винаги са били повод за тревога, така че аз наредих на някои от моите хора да носят щитовете си отпред, та знакът да показва на местните хора, че сме приятели. Едва когато преминахме римския път и вече бяхме близо до Дун Карик видяхме друг човек – една жена, която щом ни видя (бяхме твърде далеч от нея, за да може да различи звездата на щитовете ни), хукна към горите зад селото да се скрие между дърветата.

– Хората са наплашени – казах аз на Ийчърн.

– Чули са, че Мордред умира – отвърна той и плю, – и се страхуват от онова, което ще последва, но би трябвало да са щастливи, че това копеле умира.

Когато Мордред бе дете, Ийчърн беше един от неговите телохранители и оттогава ирландският копиеносец дълбоко намрази краля. Аз харесвах Ийчърн. Не беше умен, но беше упорит, предан и твърд в битка.

– Смятат, че ще има война, господарю – каза той.

Прецапахме потока под Дун Карик, заобиколихме къщите и стигнахме до стръмната пътека, която водеше към палисадата, като обикаляше малкия хълм. Всичко бе много тихо. Дори кучета не се виждаха по улиците на селото, а което бе по-тревожно, не се виждаха и копиеносци на стража при палисадата.

– Исса не е тук – казах аз и докоснах дръжката на Хюелбейн. Отсъствието на Исса само по себе си не бе нещо необикновено, защото той прекарваше голяма част от времето си в други краища на Думнония, но се съмнявах, че щеше да остави Дун Карик без охрана. Хвърлих поглед към селото – всички врати бяха здраво залостени. Над нито една къща не се извиваше дим, дори над ковачницата.

– Няма кучета на хълма – каза Ийчърн със зловещ глас. Обикновено около замъка на Дун Карик имаше цяла глутница кучета и досега някое от тях трябваше да се е затичало към нас да ни посрещне. Но вместо кучета имаше шумни гарвани, накацали по покрива на замъка, а други крещяха откъм палисадата. Една от големите птици излетя от там с някакво дълго червено парче, увиснало в клоната ѝ.

Всички мълчахме докато се качвахме нагоре по хълма. Тишината бе първият знак за преживян ужас, после гарваните, а на средата на пътя доловихме и киселосладката воня на смърт, която те сграбчва за гърлото. Тази миризма, по-силно от тишината и по-красноречиво от гарваните, ни предупреди какво ни очакваше зад отворената врата. Очакваше ни смъртта, само смъртта. Дун Карик се бе превърнал в дом на смъртта.

Тела на мъже и жени бяха пръснати навсякъде, купища мъртви имаше и вътре в замъка. Общо четиридесет и шест тела и всичките обезглавени. Земята бе подгизнала от кръв. Замъкът бе разграбен, всяка кошница и всеки сандък бяха преобърнати, а конюшните бяха празни. Дори кучетата бяха избити, макар че поне не бяха обезглавени. Единствените живи същества бяха котките и гарваните и всички избягаха от нас.

Вървах сред този ужас зашеметен. Едва след няколко секунди си дадох сметка, че сред мъртвите има само десет трупа на млади мъже. Трябва да бяха от гарнизона оставен от Исса, а останалите мъртви бяха от семействата на неговите хора. Пирлиг беше там, горкият Пирлиг, който остана в Дун Карик, защото знаеше, че не може да се мери с Талиезин, а сега лежеше мъртъв, бялата му дреха бе напоена с кръв, а нежните му ръце на музикант бяха с дълбоки нарязи, очевидно се бе опитвал да се брани от ударите на меча. Исса не беше сред труповите, нито жена му Скарач, защото сред тази човешка леш нямаше млади жени, нямаше и деца. Тези млади жени и деца вероятно бяха отведени за да си поиграят с тях или да ги заробят, а останалите хора, бебетата и стражата бяха избити, и после главите им са били отрязани за трофеи. Клането трябва да бе станало скоро, защото нито един от труповите не бе почнал да се подува или да се разлага. По кръвта лазеха мухи, но в отворените рани, оставени от копията и мечовете, още нямаше червеи.

Видях, че портата бе измъкната от пантите си, но нямаше следи от борба и аз реших, че мъжете, които бяха извършили това, са били поканени в Дун Карик като гости.

– Кой го е направил, господарю – попита един от копиеносците ми.

– Мордред – мрачно казах аз.

– Но той е мъртъв! Или умира!

– Само иска да си мислим, че е така – казах аз, защото не можех да измисля никакво друго обяснение. Талиезин ме бе предупредил, и аз се боях, че менестрелът се окажа прав. Мордред изобщо не умираше, а се бе върнал и вилнееше с войската си в своята собствена страна. Слухът за неговата смърт изглежда бе пуснат, за да накара хората да се чувстват в безопасност, а през цялото време той е мислил как да се върне и да убие всички, копиеносци, които биха могли да му се противопоставят. Мордред захвърляше юздата си, а това означаваше, че след клането в Дун Карик вероятно бе тръгнал да търси Сеграмор, или може би бе поел на юг или на запад да намери Исса. Ако Исса бе все още жив.

Сами си бяхме виновни, предполагам. След Минид Бадън, когато Артур се отказа от властта, ние си мислехме, че Думнония ще бъде

защитена с копията на хората, верни на Артур и неговите идеи, и че властта на Мордред ще бъде ограничена, защото той нямаше копиеносци. Никой от нас не бе предвидил, че Минид Бадън ще развие в нашия крал вкус към военните действия, нито пък че той ще пожъне такива бойни успехи, че ще започне да привлича копиеносци под знамето си. Сега Мордред имаше копиеносци, а копиеносците дават власт, и пред очите ми бяха първите следи от упражняването на тази нова власт. Мордред прочистваше страната от хората, които имаха за задача да ограничават неговата власт и които можеха да подкрепят претенциите на Гуидър към престола.

– Какво ще правим, господарю? – попита ме Ийчърн.

– Отиваме си у дома, Ийчърн – казах аз, – у дома.

А под „дома“ имах пред вид Силурия. Нямаше какво да правим тук. Бяхме само единадесет, и се съмнявах, че имахме някакъв шанс да стигнем до Сеграмор, чиито войски бяха толкова далеч на изток. Освен това Сеграмор нямаше нужда от нашата помощ, за да се погрижи за себе си. Мордред сигурно се бе справил лесно с малкия гарнизон на Дун Карик, но щеше да му е значително по-трудно да вземе главата на нумидиеца. Освен това не можех да се надявам да намеря Исса, ако изобщо беше жив, така че нямаше какво друго да правим освен да се приберем вкъщи и да се отдадем на безсилния си гняв. Трудно ми е да опиша онзи бяс, който бе обзел сърцето ми. Най-отдолу бе студената омраза към Мордред, но това бе безсилна и причиняваща болка омраза, защото знаех, че не мога нищо да направя за да отмъстя за тези хора, които бяха мои хора. Имах чувството, че съм ги изоставил и предал. Чувствах вина, омраза, съжаление и болезнена тъга.

Оставих един копиеносец на пост пред портата, а с останалите замъкнахме всички тела в замъка. Искаше ми се да ги изгорим, но нямаше достатъчно дърва на хълма, а няхахме време да съборим сламения покрив на замъка върху труповите, така че се задоволихме да ги подредим в редица, после аз се помолих на Митра да ми даде възможност достойно да отмъстя за тези хора.

– По-добре да претърсим селото – казах аз на Ийчърн, след като свърших молитвата, но времето ни бе изтекло. В онзи ден Боговете ни бяха изоставили.

Човекът на пост пред портата не си бе отварял очите на четири. Не мога да го виня. Никой от нас не бе на себе си тогава на онзи хълм, и часовоят сигурно бе гледал към потъналия в кръв двор, вместо да наблюдава портата, така че видял конниците твърде късно. Чух го да крещи,

но докато изтичам извън замъка, часовоят вече бе мъртъв и един конник с тъмна ризница вадеше копието си от тялото му.

– Хванете го! – викнах аз и хукнах към конника. Очаквах, че той ще обърне коня и ще избяга, но той заряза копието си и насочи коня към нас, а зад него веднага се появиха още конници.

– Прегрупирай се! – викнах аз и моите вече девет копиеносци се струпаха около мен, за да направят малък кръг от щитове, макар че повечето от нас бяха без щитове – бяхме ги захвърлили, докато влачехме мъртвите към замъка. Някои от нас нямаха даже копия. Аз извадих Хюелбейн, но знаех, че нямаме никаква надежда, защото на хълма вече имаше повече от двадесет конника и още идваха по склона. Сигурно са чакали скрити в гората зад селото, очаквайки вероятно завръщането на Исса. Аз самият бях правил така в Беноик. Избихахме франките в някой отдалечен преден пост, после чакахме в засада, и сега бях влязъл в същия капан.

Не познавах никой от конниците, и нито един от тях нямаше знак на щита си. Малцина от ездачите бяха покрили кожените лица на щитовете си с черен катран, но те не бяха от Черните щитове на Енгас Мак Ейрем. Бяха воители ветерани, покрити с белези, брадати, рошави и мрачно уверени. Водачът им яздеше черен кон и имаше красив шлем с гравирано забрало. Той се изсмя, когато един от хората му разгъна знамето на Гуидър, после се обърна и пришпори коня си към мен.

– Лорд Дерфел – поздрави ме той.

Първите няколко мига не му обърнах внимание, оглеждайки се с дивата надежда да намеря някакъв начин да се измъкнем от капана, но бяхме обградени отвсякъде от конниците, стиснали копия и мечове, готови да ни избият щом им заповядат.

– Кой си ти? – попитах мъжа с красивия шлем.

Вместо да ми отговори, той просто отвори забралото си. После ми се усмихна.

Усмивката не беше приятна, нито самият човек. Пред мен стоеше Амхар, един от близнаците на Артур.

– Амхар, син на Артур – поздравих го аз и се изплюх.

– Принц Амхар – поправи ме той. Подобно на брат си Лохолт, Амхар винаги е страдал от факта, че е незаконороден и сега сигурно бе решил да се накичи с титлата принц, макар че баща му не беше крал. Това щеше да бъде една смешна претенция, ако Амхар не се беше променил толкова много след последната ни кратка среща при Минид Бадън. Изглеждаше по-възрастен и много по-страшен. Брадата му се бе

гъстила, на носа имаше дълбок белег, а нагръдникът му бе осеян с десетки следи от удари на копия. Стори ми се, че Амхар бе пораснал по бойните полета на Арморика, но зрелостта не му бе помогнала да забрави мрачното си негодувание.

– Не съм забравил обидите ти при Минид Бадън – каза ми той, – и отдавна мечтая за деня, в който ще мога да ти платя за тях. Но, мисля, че брат ми би бил още по-радостен да те види.

Именно аз бях държал ръката на Лохолт докато Артур отсичаше китката му.

– Къде е брат ти? – попитах аз.

– С нашия крал.

– И кой е вашият крал? – попитах аз. Знаех отговора, но исках той да го потвърди.

– Нашият крал е и твой крал, Дерфел – отвърна Амхар. – Моят скъп братовчед, Мордред.

Къде ли другаде, помислих си аз, биха могли да отидат Амхар и Лохолт след поражението при Минид Бадън? Подобно на толкова други мъже без господари в Британия те бяха потърсили убежище при Мордред, който приветстваше всеки отчаян воин, дошъл под знамето му. И колко ли е бил щастлив Мордред, че синовете на Артур са на негова страна!

– Кралят жив ли е? – попитах аз.

– Процъфтява! – каза Амхар. – Неговата кралица прати пари на Кловис и Кловис предпочете да вземе нейното злато вместо да се бие с нас – каза той с усмивка и посочи към хората си. – Така че ето ни тук, Дерфел. Елате да довършим започнатото сутринта.

– Ще ти взема душата за това, което си направил с тези хора – изръмжах аз, обгръщайки с Хюелбеин двора на Дун Карик, почернял от кръв.

– Ти, Дерфел – наведе се Амхар над седлото си, – ще вземеш това, което сме решили да ти дадем ние с брат ми и нашия братовчед.

Аз го погледнах предизвикателно.

– На твоя братовчед аз съм служил вярно.

Амхар се усмихна.

– Само дето се съмнявам, че той иска и занапред да му служиш.

– Тогава ще напусна тази страна – заявих аз.

– Не мисля – тихо рече Амхар. – Мисля, че моят крал би искал да те види за последен път, а знам, че и брат ми би искал да си поговори с теб.

– Предпочитам да си замина – настоях аз.

– Не – не отстъпваше Амхар. – Ще дойдеш с мен. Остави меча на земята.

– Ще трябва сам да си го вземеш, Амхар.

– Е, щом трябва – каза той и съвсем не изглеждаше притеснен от тази перспектива, пък и защо ли да се притеснява? Той имаше повече хора от мен, а поне половината от моите хора нямаха щитовете, нито копия. Аз се обърнах към хората си.

– Ако искате да се предадете – казах им аз, – излезте от кръга. Но аз ще се бия.

Двама от невъоръжените ми войници направиха колеблива крачка напред, но Ийчърн им се озъби и те замръзнаха. Аз магнах с ръка:

– Вървете – тъжно им разреших аз. – Не искам да премина моста на мечовете с другари, които не желаят да ме придружават.

Двамата се отдалечиха от нас, но Амхар само кимна на конниците си, те обградиха невъоръжените мъже и замагнаха с мечовете си – по върха на Дун Карик плисна нова кръв.

– Копеле! – викнах аз и се затичах срещу Амхар, но той само подръпна юздите и накара коня да се отдалечи от мен, и докато той отстъпваше пред мен, неговите хора насочиха конете си към моите копиеносци.

Последва ново клане, а аз не можах да направя нищо, за да го спра. Ийчърн уби един от хората на Амхар, но докато измъкваше копието си от корема на своята жертва, друг конник го посече отзад. Същата бърза смърт отне живота и на останалите ми копиеносци. Поне в това хората на Амхар проявиха милосърдие. Не оставиха душите на моите воини да се колебаят между този и Отвъдния свят, а сечаха и мушкаха с дива сила.

Всъщност аз не можах да видя всичко, защото докато гонех Амхар, един от хората му ме настигна с коня си и ми нанесе тежък удар по тила. Паднах, а главата ми потъна в черна мъгла, прорязвана от светкавици. Спомням си, че паднах на колене, последва втори удар по шлема и аз си помислих, че умирам. Но Амхар ме искаше жив и когато се съвзех открих, че лежа върху една от купчините тор на Дун Карик. Китките ми бяха вързани с въже, а ножницата на Хюелбейн висеше на кръста на Амхар. Бяха свалили ризницата ми и ми бяха откраднали тънката златна огърлица от врата, но Амхар и хората му не бяха открили брошката на Сийнуин, закачена под кожената ми дреха. Когато отворих очи, те отсечаха главите на моите копиеносци с мечовете си.

– Копеле – плюх аз срещу Амхар, но той само се захили и продължи зловещата си работа. Преряза гръбнака на Ийчърн с Хюелбеин, сграбчи главата му за косата и я метна върху купчината отрязани глави, струпани върху едно наметало.

– Чуден меч – каза ми той, балансирайки тежестта на Хюелбеин върху ръката си.

– Тогава го използвай, за да ме пратиш в Отвъдния свят.

– Брат ми никога няма да ми прости подобен жест на милосърдие – каза той, после избърса Хюелбеин в раздърпаното си наметало и го пъхна в ножницата. Повика с пръст трима от хората си напред и измъкна малък нож от колана си. – При Минид Бадън – обърна се той към мен, – ти ме нарече мръсно копеле и червясала марионетка. Мислиш ли че съм от тия дето забравят обидите?

– Истината винаги се помни – отвърнах аз, макар че трябваше да се насиля, за да придам предизвикателен тон на гласа си, защото душата ми се тресеше от ужас.

– Твоята смърт със сигурност ще се помни – обеща Амхар, – но засега ще трябва да се задоволиш с грижите на един бръснар.

Той кимна на хората си. Аз се съпротивлявах, но какво можех да направя с вързани ръце и с пулсираща от болка глава? Двама здраво ме натиснаха върху купчината тор, трети ме сграбчи за косата, за да държи главата ми неподвижна, а Амхар притисна с дясното си коляно гърдите ми. След това започна да реже брадата ми, грубо и жестоко – всеки замах на ножа първо разрязваше кожата после кичура, който Амхар подхвърляше на един от захилените си подчинени. Той ги разделяше и сплиташе от тях въже. Щом изплете въжето, направи от него клуп, който ми бе надянат на врата. Това бе най-голямата обида за един пленен воин – унижението да ти сложат робски каиш, направен от собствената ти брада. Започнаха да ми се смеят, после Амхар ме накара да се изправя като дръпна въжето.

– Същото направихме и с Исса – каза той.

– Лъжец – отвърнах аз тихо.

– И накарахме жена му да гледа – продължи Амхар с усмивка, – после него накарахме да гледа, докато ние се оправяхме с нея. И двамата са мъртви вече.

Аз се изплюх в лицето му, но той само се изсмя. Нарекох го лъжец, но му повярвах. Мордред, помислих си тогава, бе изпил така добре завръщането си в Британия. Бе разпространил вестта за предстоящата си смърт, а през това време Арганте бе прекарвала през морето златното си

съкровище, за да го даде на Кловис, та да го убеди да пусне Мордред. После Мордред се бе върнал в Думнония и сега избиваше своите врагове. Исса беше мъртъв, а не се съмнявах, че с него бяха загинали и повечето негови копиеносци и моите хората, които бях оставил в Думнония. Аз бях пленен. Оставаше само Сеграмор.

Завързаха въжето, направено от брадата ми, за опашката на коня на Амхар и ме поведоха на юг. Четиридесетте конника на Амхар образуваха на присмех ескорт около мен и ми се подиграваха всеки път, щом се спънех. Знамето на Гуидър беше вързано за опашката на друг кон и се влачеше в калта.

Отведоха ме в Каер Кадарн, и щом стигнахме там ме хвърлиха в една колиба. Не беше колибата, в която преди толкова години затворихме Гуинивийър, а много по-малка с ниска врата, през която трябваше да пропълзя, подпомаган от ботушите и дръжките на копията на моите врагове. Залитайки влязох навътре в сенките на колибата и открих още един затворник – човек от Дурновария, чието лице бе зачервено от плач. В първия момент той не можа да ме познае без брада, после зина от удивление.

– Дерфел!

– Епископе – казах аз изтощено, защото това бе Сенсъм, и сега и двамата бяхме затворници на Мордред.

– Това е грешка! – настояваше Сенсъм. – Аз не трябва да съм тук!

– Кажй го на тях – посъветвах го аз, посочвайки с брадичка пазачите пред колибата, – не на мен.

– Нищо не съм направил. Само служих на Арганте! И виж как ме възнаграждават!

– Млъкни – казах аз.

– О, сладки Иисусе! – той падна на колене, разпери ръце и впери поглед в паяжините по сламения покрив над главата си. – Изпрати ангел за мен! Прибери ме в твоите сладки обятия.

– Ти ще млъкнеш ли? – озъбих му се аз, но той продължи да се моли и да рони сълзи, докато аз навъсено гледах към мокрия връх на Каер Кадарн, където беше издигнат куп от отрязани глави. Там бяха главите и на моите хора, и десетки други, донесени от цяла Думнония. Най-отгоре върху купа бе поставен стол, покрит със светлосин плат – тронът на Мордред. Жени и деца, семействата на кралските копиеносци, гледаха зловещия куп, после дойдоха да надничат през ниската врата на нашата колиба и да се подиграват на оръзаната ми брада.

– Къде е Мордред? – попитах аз Сенсъм.

– Откъде мога да знам аз? – отвърна той, прекъсвайки молитвата си.

– Какво знаеш тогава? – продължих да питам. Той се примъкна отново до пейката. Беше ми направил една малко услуга като бе развързал въжето на китките ми, но свободата не ми донесе кой знае каква утеха, защото виждах поне шестима копиеносци да пазят колибата, а не се съмнявах, че има и други, които не можех да видя. Един от охраната просто седеше с лице към отворения вход на колибата, държеше копие и ме молеше да се опитам да пропълзя през ниската врата и така да му дам възможност да ме промуши. Нямах никакъв шанс да ги надвия.

– Какво знаеш? – отново попитах Сенсъм.

– Кралят се върна преди две нощи – отвърна той, – със стотици мъже.

– Колко?

Той вдигна рамене.

– Триста? Четиристотин? Не можах да ги преброя, бяха толкова много. Убиха Исса в Дурновария.

Затворих очи и казах молитва за Исса и за семейството му.

– Тебе кога те арестуваха? – продължих да разпитвам Сенсъм.

– Вчера – отговори той възмутен. – И то за нищо! Приветствах го с добре дошъл у дома! Не знаех, че е жив, но се зарадвах, че го виждам. Изказах радостта си! А те взеха, че ме арестуваха!

– Защо решиха да те арестуват?

– Арганте твърди, че съм писал писма на Мюриг, но това не може да бъде вярно! Аз не умея да пиша писма. Ти знаеш това.

– Но твоите чиновници могат, епископе.

Сенсъм си придаде възмутен вид.

– И защо ми е притрябвало на мен да разговарям с Мюриг?

– Защото си заговорничил с него да му предадеш трона, Сенсъм – казах аз, – и недей да отричаш. Говорих с него преди две седмици.

– Аз не съм му писал – нацупено настоя той.

Повярвах му, защото Сенсъм винаги е бил прекалено хитър, та да оставя заговорите си на хартия, но не се съмнявах, че е изпращал вестonosци. И някой от тези вестonosци, или пък служител в двора на Мюриг, го бе предал на Арганте, която без съмнение се стремеше да сложи ръка на натрупаните златни съкровища на Сенсъм.

– Каквото и да ти се случи, заслужил си си го – казах му аз. – Заговорничил си срещу всеки крал, проявил доброта към теб.

– Винаги съм искал само най-доброто за моята родина и за Христос!

– Червясала крастава жаба си ти – плюх аз на пода. – Винаги си искал само власт.

Той направи кръстния знак и се втрени в мен с ненавист.

– Фергал е виновен за всичко – изсъска той.

– Защо пък той?

– Защото той иска да стане ковчезник!

– Искаш да кажеш, да стане богат като теб?

– Като мен ли? – оокори се Сенсъм уж изненадан. – Аз? Богат? В името на Бога, ако съм слагал нещо на страна, то е било по малко и то само за кралството, ако някога потрябва! Бях благоразумен, Дерфел, благоразумен.

Той продължи да се оправдава и аз постепенно разбрах, че си вярваше на всяка изречена дума. Сенсъм можеше да предава хората, можеше да заговорничи срещу живота им, както се опита да убие Артур и мен, когато отидохме да арестуваме Лайгесак, и можеше да източи до последна капка хазната, но през цялото време някак си успяваше сам себе си да убеди, че действията му са оправдани. Неговият единствен принцип бе амбицията и докато нощта се спускаше над онзи нещастен ден, на мен ми дойде на ум, че когато светът бъде лишен от хора като Артур и от крале като Кунеглас, същества като Сенсъм ще управляват навсякъде. Ако Талиезин бе прав, нашите Богове изчезваха, заедно с тях щяха да си отидат и друидите, а след тях и великите крале и после ще дойде времето на мишите господари и те ще ни управляват.

Следващият ден бе слънчев и ветровит, а вятърът носеше вонята от купчината глави право в колибата ни. Не ни разрешаваха да излизаме навън и ние бяхме принудени да се облекчаваме в един ъгъл. Не ни даваха храна, но ни подхвърлиха един пикочен мехур, пълен със смрадлива вода. Стражите се смениха, но новите бяха не по-малко бдителни. Веднъж до колибата дойде Амхар, само за да злорадства. Измъкна Хюелбейн, целуна острието му и почна да го лъска с края на наметалото си, после опипа с пръсти прясно наточения ръб.

– Достатъчно е остър, за да ти отсеке ръцете, Дерфел – каза той. – Сигурен съм, че брат ми ще си хареса някоя от твоите ръце. Може да си я сложи върху шлема! А аз мога да добавя още една на моя. Имам нужда от нова украса за шлема си.

Аз не отговарях и след малко на него му омръзна да ме предизвиква и си тръгна като сечеше магарешки бодили с Хюелбейн.

– Може би Сеграмор ще убие Мордред – пошепна ми Сенсъм.

– Моля се за това.

– Там е отишъл Мордред, сигурен съм. Той дойде тук, изпрати Амхар в Дун Карик и после замина на изток.

– Колко души има Сеграмор?

– Двеста.

– Не са много – разочаровах се аз.

– А може да дойде Артур? – предположи Сенсъм.

– Вече трябва да е разбрал, че Мордред се е върнал – казах аз, – но той не може да мине през Гуент, защото Мюриг не иска да го пусне, а това означава, че ще трябва да прекара хората си по море. Много се съмнявам, че ще предприеме подобна стъпка.

– Защо?

– Защото Мордред е законният крал, епископе, а Артур, колкото и да го мрази, не отрича правата му. Никога няма да престъпи клетвата си пред Утър.

– Няма ли да се опита да те спаси?

– Как? – попитах аз. – Щом тия хора видят Артур да се приближава, ще ни отрежат гърлата и на двамата.

– Господ да ни е на помощ – помоли се Сенсъм. – Исус, Мария и Светците да ни пазят.

– Предпочитам да се помоля на Митра – казах аз.

– Езичник! – изсъска Сенсъм, но не се опита да прекъсне молитвата ми.

Денят напредваше. Беше изключително красив пролетен ден, но за мен бе по-горчив от жлъчка. Знаех, че главата ми ще бъде хвърлена на купчината, издигната на върха на Каер Кадарн, но това на ми причиняваше такава мъка, каквато пораждаше съзнанието, че не успях да опазя живота на хората си. Бях вкарал копиеносците си в капан, видях ги как умират, бях се провалил. Ако в Отвъдния свят ме посрещнеха с укор, щях да съм си го заслужил, но знаех, че щяха да ме приемат с радост, а това само ме караше да се чувствам още по-виновен. И все пак перспективата да отида в Отвъдния свят бе утеха. Имах приятели там, и две дъщери, и когато мъченията свършеха, а душата ми се слееше със сянката си, щях да изпитам щастието от срещата със скъпи хора. Виждах, че Сенсъм не намираше утеха в своята религия. През целия ден се вайка, мрънка, плака и руга, но нищо не постигна с тоя шум. Можехме само да чакаме още една нощ и още един гладен ден.

Мордред се върна късно следобед на втория ден. Пристигна от

изток, начело на дълга колона копиеносци, които високо поздравяваха воините на Амхар. Група конници придружаваше краля, а сред тях бе и едноръкият Лохолт. Признавам, че се изплаших като го видях. Някои от хората на Мордред носеха вързопи, и аз предположих, че в тях имаше отсечени глави, и се оказах прав, но главите бяха далеч по-малко отколкото се боях, че ще бъдат. Към почернелия от мухи куп бяха добавени тридесет или четиридесет нови глави. Но нито една от тях като че ли не бе на чернокож. Предположих, че Мордред бе изненадал и изклал някой от патрулите на Сеграмор, но не бе постигнал основната си цел. Сеграмор бе свободен – все пак някаква утеха. Сеграмор бе чудесен приятел и ужасен враг. Артур би бил добър враг, защото винаги бе склонен да прости, но Сеграмор бе безмилостен. Нумидиецът би преследвал врага си до края на света.

Онази вечер обаче бягството на Сеграмор не ми беше от особена полза. Когато Мордред чу за моето залавяне изкрещя от радост, после поиска да му покажат изкаляното знаме на Гуидър. Заля се от смях като видя мечката и дракона, после нареди да разстелят знамето на тревата, за да може той и хората му да се изпикаят върху него. Лохолт дори направи няколко танцови стъпки като разбра, че съм пленен, защото именно тук, на този хълм, бе отрязана ръката му. Осакатяването бе наказание за това, че бе посмял да въстане срещу баща си и сега Лохолт имаше възможност да си отмъсти на един приятел на баща му.

Мордред поиска да ме види и Амхар дойде да ме заведе при него, стиснал поводата, сплетен от моята брада. С него дойде и един огромен мъж, кривоглед и беззъб. Той пхна главата си през вратата на колибата, сграбчи косата ми и ме застави да падна на четири крака после ме издърпа през ниската врата. Амхар ми надяна клупа около врата, и когато се опитах да се изправа, той не ми позволи.

– Пълзи – заповяда ми Амхар. Беззъбият звяр ми натисна главата надолу, Амхар задърпа въжето и така ме принуди да лазя към върха между мъже, жени и деца, които виеха от удоволствие. Всички плюеха върху мен, някои ме риташа, други ме удряха с дръжките на копията си, но Амхар не им позволи да ме осакатят. Искаше да съм цял за отмъщението на брат му.

Лохолт чакаше при купчината отрязани глави. Чукачето на дясната му ръка бе покрито със сребърен наконечник, на върха на който стърчеше чифт мечи нокти. Той се захили, когато запълзах в краката му, но от радост не можеше дума да каже. Започна да пелтечи и да плюе по мен и през цялото време ме риташе в корема и в ребрата. Ритниците му

бяха силни, но от ярост атакуваше без да мисли, така че само ми натърти месата без да ми нанесе сериозни поражения. Мордред наблюдаваше сцената от трона, поставен върху купа отрязани глави.

– Достатъчно – извика той след малко, Лохолт ме изрита за последно и застана отстрани.

– Лорд Дерфел – поздравя ме Мордред с подигравателна вежливост.

– Кралю господарю – казах аз. Лохолт и Амхар стояха от двете ми страни, а отвсякъде ни заобикаляше гладна за зрелища тълпа, събрала се да види моето унижение.

– Стани, лорд Дерфел – заповяда ми Мордред.

Изправих се и вдигнах очи към него, но слънцето ми пречеше да видя лицето му, защото вървеше към заник, светеше точно зад краля и ме заслепяваше. Видях Арганте и нейния друид Фергал да стоят край струпаните глави. Сигурно скоро бяха пристигнали от Дурновария, защото преди това не ги бях забелязал. Тя се усмихна като ме видя без брада.

– Какво стана с брадата ти, лорд Дерфел? – попита Мордред с пресорена загриженост.

Не ми се приказваха празни приказки.

– Говори! – заповяда ми Лохолт и ме удари със сакатата си ръка. Мечите нокти оставиха дълбоки следи по бузата ми.

– Беше отрязана, кралю господарю – казах аз.

– Отрязана! – Той се засмя. – А знаеш ли защо беше отрязана, лорд Дерфел?

– Не, лорд.

– Защото ти си мой враг – каза той.

– Не е вярно, кралю господарю.

– Ти си мой враг! – изпищя Мордред, прихванат от внезапен бяс, и удари с ръка по стола. После се вгледа в мен да види дали съм се разтреперил от страх пред неговия гняв. – Когато бях дете – обяви той на тълпата, – това нещо ме отгледа. Той ме биеше! Той ме мразеше! – тълпата закрепва и млъкна чак, когато Мордред вдигна ръка да ги успокои. – Освен това този човек – каза кралят и ме посочи с пръст, за да добави лош късмет към думите си, – помогна на Артур да отреже ръката на принц Лохолт. – Тълпата отново задюдюка гневно. – А вчера – продължи Мордред, – лорд Дерфел бе заловен в моето кралство със странно знаме – той вдигна ръка и двама души дотичаха със знамето на Гуидър, цялото мокро от урината. – Чие е това знаме, лорд Дерфел? – попита Мордред.

– То принадлежи на Гуидър, син на Артур, лорд.

– И какво прави знамето на Гуидър в Думнония?

За миг-два си помислих да излъжа. Вероятно можех да заявя, че съм донесъл знамето като дан на Мордред, но знаех че той нямаше да ми повярва, и което бе по-лошо, щях да се презра за тази лъжа. Затова вдигнах глава и реших да кажа истината.

– Надявах се да го издигна при вестта за вашата смърт, кралю господарю.

Моята прямота го изненада. Тълпата замърмори, но Мордред само забарабани с пръсти по стола си.

– Ти се обяви за предател – каза той след малко.

– Не, кралю господарю – възпротивих се аз, – може да съм се надявал да чуя новината за вашата смърт, но с нищо нямаше да съм допринесъл за нея.

– Но не дойде в Арморика да ме спасиш! – викна той.

– Така е – казах аз.

– Защо? – попита той заплашително.

– Защото щях да погубя добри хора заради лоши – отговорих аз, обгръщайки с жест воините на краля. Те се засмяха.

– А надяваше ли се Кловис да ме убие? – попита Мордред, когато смехът затихна.

– Мнозина се надяваха, кралю господарю – казах аз и той отново се изненада от честността ми.

– Е тогава посочи ми поне една причина, лорд Дерфел, да не те убия сега – нареди ми Мордред.

Помълчах малко, после свих рамене.

– Не мога да измисля нито една, кралю господарю.

Мордред извади меч а си и го постави на коленете си, после положи длан върху острието му.

– Дерфел – обяви той, – осъждам те на смърт.

– Позволете на мен това удоволствие, кралю господарю! – настойчиво помоли Лохолт. – На мен!

Тълпата зави в негова подкрепа. Зрелището, което обещаваеше моята бавна смърт щеше да засили апетита им за вечерята, която се приготвяше на върха.

– На теб оставям удоволствието да му отсечеш ръката, принц Лохолт – постанови Мордред. Той се изправи и внимателно закуца надолу по купчината глави с изваден меч в дясната ръка. – Аз ще му отнема живота – продължи Мордред, когато застана до мен. – Това удоволствие

ще бъде за мен. – Той завря меча между краката ми и уродливо се захи-
ли. – Преди да умреш, Дерфел, ще ти вземем не само ръцете.

– Но не и тази вечер! – чу се остър глас зад тълпата. – Кралю госпо-
дарю! Не тази вечер!

Тълпата замърмори. Мордред изглеждаше по-скоро удивен, откол-
кото обиден от това прекъсване и нищо не каза.

– Не тази вечер! – повтори мъжът и тогава се обърна да го видя.
Беше Талиезин, вървеше спокойно сред възбудената тълпа, която му
правеше път да мине. Той носеше арфата си и малката кожена чанта, но
сега имаше и черен жезъл, така че приличаше съвсем на друид. – Аз мо-
га да изтъкна една много важна причина да не убиете Дерфел тази ве-
чер, кралю господарю – каза Талиезин щом стигна до откритото прост-
ранство край главите.

– Кой си ти? – попита Мордред.

Талиезин не отговори, а отиде при Фергал, двамата мъже се прегър-
наха и се целунаха. Едва след този официален поздрав Талиезин отново
погледна към Мордред.

– Аз съм Талиезин, кралю господарю.

– Ти принадлежиш на Артур – озъби се Мордред.

– Аз не принадлежа на никой човек, кралю господарю – спокойно
обясни Талиезин, – и тъй като вие предпочетохте да започнете с обиди
към мен, аз няма да кажа каквото мислех да ви кажа. На мен ми е все
едно.

Той обърна гръб на Мордред и тръгна да си върви.

– Талиезин! – викна Мордред. Менестрелът се обърна да погледне
краля, но запази мълчание. – Не исках да те обидя – каза Мордред,
всъщност не искаше да си навлича омразата на един магьосник.

Талиезин се поколеба, после прие извинението на краля с кимване
на глава.

– Кралю господарю, – каза той, – благодаря ви.

Говореше с краля, както всички друиди, сериозно, с безразличие и
без никакво страхопочитание. Талиезин бе известен като менестрел, а не
като друид, но всички в онзи ден се отнасяха към него като към пълноп-
равен друид и той не си направи труда да им обясни, че грешат. Имаше
друидска тонзура, носеше черен жезъл, говореше с високопарен властен
тон и бе поздравил Фергал като равен. Талиезин очевидно искаше точно
това – да накара хората да повярват в тази измама, защото никой не би
убил, нито би измъчвал друид, пък бил той и друид на враговете. Дори
на бойното поле друидите можеха да се разхождат без да се боят за

живота си, така че като се представяше за друид Талиезин гарантираше собствената си безопасност. Менестрелите нямаха такъв имунитет.

– Тогава кажи защо това нещо – и Мордред ме посочи с меча си, – да не умре тази вечер.

– Преди няколко години, кралю господарю, – каза Талиезин, – лорд Дерфел ми плати да направя магия на жена ви. Затова тя е безплодна. Направих тази магия като използвах утроба на кошута, която напълних с пепел от мъртво дете.

Мордред погледна към Фергал, който кимна:

– Това определено е един от начините за постигане на такава цел, кралю господарю – потвърди ирландският друид.

– Не е вярно! – викнах аз и получих още един удар от мечите нокти на сребърния наконечник, покриваш ръката на Лохолт.

– Мога да премахна магията – продължи спокойно Талиезин, – но това трябва да стане докато лорд Дерфел е жив, защото той я е поръчал. А ако е махна сега, когато слънцето залязва, няма да мога да го направя както трябва. Трябва да я махна на зазоряване, кралю господарю, защото магията трябва да се отстрани когато слънцето изгрява иначе вашата кралица завинаги ще си остане бездетна.

Мордред отново погледна към Фергал и малките кости, вплетени в брадата на друида дръннаха, когато той кимна с глава в знак на съгласие.

– Той казва истината, кралю господарю.

– Той лъже! – викнах аз.

Мордред прибра меча си в ножницата.

– Защо ми предлагаш това Талиезин? – попита той. Талиезин вдигна рамене.

– Артур е стар, кралю господарю. Силата му намалява. Друидите и менестрелите трябва да търсят покровителство там, където силата те първа започва да расте.

– Моят друид е Фергал – каза Мордред. Мислех, че кралят е християнин, но не се изненадах като чух, че отново се е върнал към езичеството. Мордред никога не е бил добър християнин, макар, да подозирах, че това бе най-малкият му грях.

– За мен ще е чест да науча нови неща от моя брат – каза Талиезин с поклон към Фергал, – и ще се закълна да следвам неговите съвети. Не искам нищо, кралю господарю, освен да ми дадете възможност да използвам малките си способности за вашата голяма слава.

Той говореше гладко, от устата му се лееше мед. Не му бях давал

злато за никакви магии, но всички му повярваха, включително Мордред и Арганте. Така светловеждият Талиезин ми подари още една нощ живот. Лохолт бе разочарован, но Мордред му обеща заедно с ръката и душата ми щом се зазори и това го утеши.

Накараха ме да допълзя обратно до колибата. По пътя ме биха и риха, но бях жив.

Амхар свали от врата ми въжето от косми, после с ботуш ме гласна в колибата.

– Ще се видим призори, Дерфел.

Слънцето ще свети в очите ми, а на гърлото си ще чувствам меч.

Онази нощ Талиезин пях на хората на Мордред. Бяха се събрали в недовършената църква, която Сенсъм бе започнал да строи в Каер Кадарн и която сега служеше като замък без покрив и с порутени стени. Там Талиезин ги омагьосваше с музика. Никога преди това и никога след това не съм го чувал да пее така хубаво. Най-напред като всеки мекестрел, заел се да забавлява воини, той трябваше да се бори с бръщолевенето на гласовете, но постепенно талантът му ги накара да млъкнат. Той си акомпанираше с арфата. Беше решил да пее тъжни песни, но те бяха толкова красиви, че копиеносците на Мордред слушаха в захлас. Дори кучетата престанаха да лаят и цялата нощ, докато Талиезин Мекестрела пееше, те тихо лежаха. А ако случайно Талиезин се забавеше твърде дълго след поредната песен, копиеносците започваха да го подканят да запее следващата. И така гласът на певеца заглъхваше с последните тонове на една мелодия и веднага се извисяваше подел нови стихове, но винаги внушаваше утеха и спокойствие. Хората на Мордред пиеха и слушаха, накрая пиенето и песните, ги накараха да заплачат, а Талиезин продължаваше да пее. Сенсъм и аз също слушахме, и също плакахме, докоснати от неземната тъга на тъжните мелодии, но с напредването на нощта Талиезин започна да пее приспивни песни, сладки приспивни песни, нежни приспивни песни, които галеха слуха на пияните мъже и затваряха очите им, а докато той пееше навън ставаше все по-студено и над Каер Кадарн се спусна мъгла.

Мъглата стана по-плътна, а Талиезин продължаваше да пее. Дори светът да преживее управлението на хиляда крале едва ли хората щяха пак да чуят така прекрасно изпети песни. И през цялото време мъглата обгръщаше върха на хълма, парите замъглиха светлината на огньовете, а песните изпълваха мрака като песни на духове, чието ехо достигаше

до нас от страната на мъртвите.

После, в тъмното, песните свършиха и се чуваха само нежните акорди от арфата, а на мен ми се струваше, че тези акорди идват все по-близо и по-близо до нашата колиба и до стражите, който седяха на влажната трева и слушаха музиката.

Звукът от арфата дойде още по-близо и накрая сред мъглата видях Талиезин.

– Донесох ви медовина – каза той на часовете, – разделете си я.

И той извади един затворен буркан от торбата си и го подаде на един от стражите, а докато те си подаваха буркана от ръка на ръка, той запя. Изпя най-нежната от всички песни, изпълнили небето тази нощ, приспивна песен, която можеше да затвори очите дори на един разбунен свят и стражите наистина заспаха. Един по един те се килваха на една страна, а Талиезин продължаваше да пее, гласът му стелеше вълшебството си над цялото укрепление, и едва когато единият от стражите започна да хърка той спря да пее и свали ръка от струните на арфата.

– Мисля, че вече можете да излезете, лорд Дерфел – спокойно каза Талиезин.

– И аз! – напрегнато пошепна Сенсъм, избутаме встрани, за да може пръв да пропълзи през вратата. Талиезин се усмихна, когато се появих и аз.

– Мерлин ми заповяда да ви спася, лорд – обясни той, – но каза, че може и да не му благодарите за това.

– Разбира се, че ще му се отблагодаря.

– Хайде! – изляз Сенсъм. – Няма време за разговори. Елате! Бързо!

– Чакай, нещастнико – обърнах се аз към него, после се наведох и взех копието на един от спящите стражи. – Каква магия им направи? – попитах аз Талиезин.

– Човек едва ли има нужда от магии, за да накара пиан да заспи – отговори той, – но за тези тук използвах отвара от корен на мандрагора.

– Почакай ме тук – казах аз.

– Дерфел! Трябва да вървим! – изсъска Сенсъм разтревожен.

– Ще трябва да почакаш, епископе – казах аз и потънах в мъглата. Вървах към сиянието на най-големите огньовете. Те горяха в недовършената църква, която всъщност представляваше един правоъгълник от издигнати наполовина стени от дървени трупи, при това стволите не прилягаха добре един към друг. Пространството между стените бе пълно със спящи, макар че някои се събуждаха, ококорили помътнели очи, и с мъка се отърсваха от магията. Между заспалите се мотаеха кучета,

търсеци храна, и боричканията им събуждаха още хора. Някои от събудилите си ме гледаха, но не можеха да ме познаят. За тях бях просто един от многото воители, които се разхождаха в нощта.

Край един от огньовете открих Амхар. Спеше с отворена уста, така и умря. Забих копието в отворената му уста, и почаках колкото да го видя, че отваря очи и да се уверя, че душата му ме е познала, а след това като разбрах, че ме е познал, натиснах копието, – то стигна до врата, до гръбнака му и потъна в пръстта под Амхар. Той се разтресе докато го убивах и последното, което видя душата му на този свят бе моята усмивка. После се наведох, измъкнах от колана му въжето, изплетено от моята брада, взех си и Хюелбейн и излязох от църквата. Искаше ми се да потърся и Мордред и Лохолт, но все повече мъже се събуждаха вече и един даже викна по мен да пита кой съм, така че се измъкнах навън и потънах в мъглата. После побързах нагоре към върха, където ме чакаха Талиезин и Сенсъм.

– Трябва да вървим! – изхленчи Сенсъм.

– Има юзди край укреплението – каза ми Талиезин.

– Мислиш за всичко – казах аз с възхищение. Преди да тръгна хвърлих остатъците от брадата си в малкия огън, на който се бяха топили моите стражи, и когато видях и последният кичур да пламва и да се превръща в пепел последвах Талиезин към северната стена на укреплението. Той намери в тъмното двете юзди, след това се изкачихме на бойната платформа и там скрити от мъглата, невидими за стражите, ние се прехвърлихме през стената и се спуснахме надолу по склона. Мъглата свърши на половината разстояние до подножието на хълма и ни продължихме с бърз ход през поляната, където нощем спяха повечето коне на Мордред. Талиезин събуди две от животните като нежно погали ноздрите им и тихо запя току в ушите им. Те спокойно му позволиха да им сложи юздите.

– Можете ли да яздите без седло, лорд – попита ме той.

– Тази нощ и без кон мога, ако трябва.

– Ами аз? – попита Сенсъм след като аз се метнах на гърба на единия кон.

Погледнах надолу към него. Прииска ми се да го оставя наред поляната, защото цял живот е бил такъв предател. Нямах никакво желание да продължавам противното му съществуване, но тази нощ можеше и да ни бъде от полза, затова се наведох и го издърпах да седне зад мен.

– Би трябвало да те оставя тук, епископе – казах аз, след като той се настани зад мен. Не получих отговор, само две ръце здраво ме хванаха

през кръста. Талиезин бе отворил портата на оградата, опасваща цялата поляна, и сега извеждаше втория кон през нея.

– Мерлин каза ли ти какво да правим сега? – попитах аз менестрела.

– Не, лорд, но благоразумието предполага да отидем до крайбрежието и да потърсим лодка. При това трябва да побързаме, лорд. Сънят няма да трае вечно на онзи връх, а щом открият, че ви няма, ще пратят хора да ни търсят.

Талиезин се покатери по портата, за да се качи на коня.

– Какво ще правим? – изпадна в паника Сенсъм и в ужаса си щеше да ми изкара въздуха, така се впи в мен.

– Да вземем да те убием – предложих аз. – Така с Талиезин ще можем по-бързо да бягаме.

– Не, лорд, не! Моля ви, не!

Талиезин вдигна поглед към звездите, които блещукаха през мъглата.

– Да тръгнем на запад – предложи той.

– Знам къде ще отидем – казах аз и сричах коня по пътеката, водеща към Линдинис.

– Къде? – попита Сенсъм.

– На гости на жена ти, епископе.

Точно затова спасих живота на Сенсъм онази нощ, защото Моргана бе най-добрата ни надежда. Съмнявах се, че щеше да си даде труда да ми помогне, и със сигурност знаех, че ще се изплюе в лицето на Талиезин, ако той я помолеше за помощ, но за Сенсъм щеше да направи всичко.

Затова тръгнахме към Инис Уидрин.

Събудихме Моргана от сън и тя ни отвори вратата в лошо настроение или по-скоро в по-лошо от обикновеното си настроение. Тя не ме позна без брада и не видя мъжа си, който се беше натъртил от ездата и се влачеше след нас. Моргана взе Талиезин за друид, осмелил се да влезе в свещения двор на нейното светилище.

– Грешник! – запищя тя срещу него, макар и сънена тя го заля с цялата сила на злословието си. – Осквернител! Идолопоклонник! В името на Светия Бог и Неговата Благословена Майка, заповядвам ти да си вървиш!

– Моргана! – повиках я аз, но точно тогава тя съзря размъкнатата накуцваща фигура на Сенсъм, тихо измяука от радост и бързо се спусна

към него. Лунният сърп проблесна по златната маска, с която тя покриваше обезобразеното си от огъня лице.

– Сенсъм! – викна тя. – Миличък мой!

– Скъпа! – каза Сенсъм и двамата се притиснаха в прегръдките си.

– Скъпи – ломотеше Моргана и галеше лицето му, – какво са ти сторили?

Талиезин се усмихна, дори аз, който ненавиждах Сенсъм и не обичах Моргана не можах да не се усмихна като гледах колко са доволни, че се виждат. От всички бракове, които познавах, този бе най-странният. Сенсъм бе най-безчестният човек, живял някога на земята, а Моргана бе най-честната жена на света, и въпреки това те очевидно се обожаваша един друг, или поне Моргана обожаваше Сенсъм. По рождение тя е била красива, но ужасният огън убил първия ѝ мъж, бе изкривил тялото и обезобразил лицето ѝ. Никой мъж не би могъл да обича Моргана заради нейната красота нито заради характера ѝ, който бе толкова изкривен от огъня колкото ужасно бе станало лицето ѝ, но би могъл да я обикне заради нейните връзки, защото тя бе сестра на Артур, и според мен, именно това бе привлякло Сенсъм. Но ако той не я обичаше заради нея самата, все пак ѝ засвидетелстваше любов, която изглежда бе напълно убедителна за Моргана и я даряваше с щастие, заради това бях готов да простя притворството на господаря на мишките. Освен това той искрено ѝ се възхищаваше, защото тя бе умна жена, а Сенсъм ценеше умните хора, така че и двамата бяха доволни от брака си – Моргана получаваше нежност, а Сенсъм закрила и съвети, и тъй като и двамата не търсеха удоволствие в плътта на другия, бракът им се оказа по-сполучлив от много други.

– След час – грубо прекъснах аз щастливите мигове на тяхната среща, – хората на Мордред ще бъдат тук. Дотогава ние трябва да сме далеч, а вашите жени, лейди – казах на Моргана, – трябва да потърсят убежище в блатата. Хората на Мордред едва ли ще се замислят, че те са свети жени и всичките ще изнасят.

Моргана се вгледа в мен с единственото си око, което проблясваше през дупката на маската ѝ.

– Изглеждаш по-добре без брада, Дерфел – отбеляза тя.

– Но ще изглеждат по-зле без глава, лейди, а Мордред си прави купчина от глави на Каер Кадарн.

– Не знам защо ние със Сенсъм трябва да спасяваме вашите грешни души, – измърмори тя, – но Бог иска от нас да сме милостиви.

Тя се измъкна от прегръдките на Сенсъм и изпищя с ужасен глас, за

да събуди жените си. Заповяда на мен и на Талиезин да влезем в църквата, даде ни една кошница и ни нареди да я напълним със златото на светилището, Моргана изпрати жени до селото да събудят лодкарите. Тя бе невероятно организирана. В светилището щеше да настане паника, ако не беше Моргана, която държеше всичко под контрол и само след няколко минути първите жени влязоха в плоскодънните блатни лодки, които се насочиха към покритото с мъгла езеро.

Ние се качихме последни и, кълна се, че чух тропот на копита от изток, когато нашият лодкар заби лоста си в тъмните води. Талиезин, седнал на носа, започна да пее тъжната песен на Идфаел, но Моргана му се озъби да престане с неговата езическа музика. Той вдигна пръсти от малката си арфа.

– Музиката не познава религиите, лейди – укори я той внимателно.

– Твоята музика е дяволска – озъби се отново тя.

– Не цялата – каза Талиезин и започна отново да пее, но този път песен, която никога преди не бях чувал. – Край реките на Вавилон – запя той, – където седяхме, проливахме горчиви сълзи при спомена за родния дом.

Забелязах, че Моргана пхна пръст под маската си, може би да избърше търкулнала се сълза. Менестрелът продължи да пее, докато високият Хълм оставаше все по-далеч от нас, а ние, обгърнати от меката мъгла, слушахме шепота на тръстиките, докато лодкарят буташе лодката по черната повърхност на водата. Когато Талиезин свърши песента, чуваше се само ромоленето на езерото по ниските бордове на лодката и плясъкът от лоста на лодкаря.

– Трябва да пееш за Христос – каза Сенсъм с укор.

– Аз пея за всички Богове – отговори Талиезин, – а в дните, които ни очакват, ще имаме нужда от всички Богове.

– Има само един Бог! – свирепо настоя Моргана.

– Щом така смятате, лейди – тихо каза Талиезин и вдигна рамене, – но се боя, че тази нощ Той не е с вас – и менестрелът посочи назад към Инис Уидрин. Всички се обърнахме. В мъглата зад нас се разливаше ярко сияние. Бях виждал вече това сияние, през същите тези мъгли и от същото това езеро. Бе сиянието на подпалени сгради, на горящи сламени покриви. Мордред ни бе последвал и светилището на Свещеното Бодливо дръвче, където бе погребана майка му, гореше, но ние бяхме в безопасност сред блатата, защото никой не смееше да влиза тук без водач.

Злото отново бе сграбчило Думнония в лапите си.

Но ние бяхме в безопасност, а призори намерихме един рибар, който се съгласи да ни откара до Силурия срещу злато. Така се завърнах вкъщи при Артур.

Очакваше ме нов ужас.

* * *

Сийнуин беше болна.

Болестта я повалила бързо, каза ми Гуинивийър, само часове след като съм заминал за Думнония. Сийнуин започнала да трепери, после да се поти и до вечерта вече нямала сили да стои на краката си. Легнала, а Моруена се грижела за нея. Една мъдра жена й дала отвара от еленово копито и седефче, сложила и лековит амулет между гърдите й, но до сутринта кожата на Сийнуин се покрила с гноини рани. Всяка става я боляла, не можела да преглъща и хриптяла като дишала. После започнала да блънува, мятала се в леглото и дрезгаво пищяла за Даян.

Моруена се опита да ме подготви за смъртта на Сийнуин.

– Тя смята, че е прокълнатата, татко – каза ми Моруена, – защото в деня, когато ти замина, у нас дойде една жена и ни помоли за храна. Ние й дадохме ечемик, но когато тя си тръгна видяхме кръв на прага.

Аз докоснах дръжката на Хюелбеин.

– Проклятията могат да се премахват.

– Доведохме друид от Сефу-криб – каза ми Моруена, – и той остърга кръвта от прага и ни даде блатен камък – пълните й със сълзи очи се извърнаха към продупчения камък, който висеше сега над леглото на Сийнуин. – Но проклятието не иска да си отиде! – заплака тя. – Мама ще умре!

– Още не – казах аз, – още не.

Не можех да повярвам в близката смърт на Сийнуин, та тя винаги е била толкова здрава. Нямахше нито един бял косъм, беше запазила почти всичките си зъби. Когато напуснах Иска бе пъргава като момиче, а сега изведнъж изглеждаше стара и грохнала. И всичко я болеше. Не можеше да ни каже, че я боли, но й личеше по лицето и по сълзите, които се стичаха по страните й.

Талиезин дълго време стоя загледан в нея и потвърди, че е била прокълнатата, а Моргана се изплю като го чу.

– Езически суеверия! – изграчи тя и се зае да търси нови билки, които кипна с медовина и даде на Сийнуин с лъжица. Забелязах, че Моргана бе много внимателна, въпреки че докато капеше капка по капка отвара в устата на Сийнуин, я гълчеше за това, че била езичница и

грешница.

Бях безпомощен. Можех само да седя до Сийнуин, да ѝ държа ръката и да плача. Косата ѝ посивя и два дни след моето завръщане започна да капе на кичури. Гнойните ѝ рани започнаха да текат и леглото се напоя с гной и кръв. Моруена и Моргана правеха нови легла от прясна слама и чист лен, но всеки ден Сийнуин изцапваше леглото и старият лен трябваше да се изварява в казан. Болките продължаваха, и бяха толкова силни, че след известно време дори аз започнах да се моля смъртта да я освободи от това страдание, но Сийнуин не умря. Тя само страдаше, а понякога пицеше от болка, и стискаше пръстите ми с ужасна сила, а аз можех само да бърша челото ѝ, да мълвя името ѝ и да усещам как ме изпълва пронизващия страх от самотата.

Толкова обичах моята Сийнуин. Дори сега, години след като нея я няма, аз се усмихвам при мисълта за нея, а понякога нощем се събуждам със сълзи на очи и знам, че те са за нея. Нашата любов бе започнала с пламенна страст, пък мъдрите хора казват, че такава страст винаги отшумява, но нашата не отшумя, а се превърна в трайна, дълбока любов. Аз я обичах и ѝ се възхищавах, с нея дните изглеждаха по-светли, и сега изведнъж можех само да стоя и да гледам как я разкъсват демоните, болката я разтърсва и язвите ѝ ставаха все по-червени и подути, пръсваха се и от тях изтичаше гной. А тя продължаваше да живее и да се мъчи.

Понякога Галахад или Артур ме сменяха край леглото ѝ. Всеки се опитваше да помогне. Гуинивийр повика най-мъдрите жени в Силурия и им даде злато, за да донесат нови билки или шишенца вода от някой далечен свещен извор. Кълхуч, вече оплешивял, но все още ругаещ и войнствен, плака със сълзи за Сийнуин и ми даде елфов камък, който бе намерил в хълмовете на запад, само че когато Моргана намери този езически амулет в леглото на Сийнуин веднага го изхвърли, точно както изхвърли и блатния камък, даден от друида, и амулета, който намери между гърдите на Сийнуин. Епископ Емрис се моли за Сийнуин, и дори Сенсъм преди да замине да Гуент се помоли заедно с него, макар че едва ли молитвите му са били и наполовина така искрени като молитвите на Емрис. Моруена изцяло се посвети на майка си и най-упорито от всички се бореше с болестта. Тя я хранеше, почистваше я, молеше се за нея, плачеше за нея. Гуинивийр, разбира се, не можеше да понесе нито вида на страдащата Сийнуин, нито миризмата на стаята ѝ, но с часове се разхождаше с мен, докато Галахад или Артур държаха ръката на Сийнуин. Помня един ден бяхме стигнали до амфитеатъра и вървахме край пясъчната му арена, когато Гуинивийр се опита някак непохватно да ме

утеши:

– Ти си щастливец, Дерфел – каза тя, – защото има късмета да изпиташ нещо толкова рядко срещано. Голяма любов.

– Вие също, лейди.

Тя свъси вежди и на мен ми се прииска да не бях извиквал неизречената мисъл, че тя бе опропастила своята голяма любов, макар че всъщност и тя, и Артур бях надживели онова нещастие. Предполагам, че то все още се е спотайвало някъде, сянка, изтласкана дълбоко навътре в душите, и понякога през тези години, когато някой глупак случайно споменеше името на Ланселот, внезапна тишина увисваше във въздуха, а веднъж един менестрел от далечен край невинно ни изпя Тъжната песен на Бродеуед, която разказва за изневярата на една съпруга, и когато свърши задименият въздух в залата за угощение натежа от тишина, но повечето време Артур и Гуинивийър бяха истински щастливи.

– Да, – каза Гуинивийър, – и аз имам това щастие.

Каза го рязко, но не защото не ѝ беше приятно да разговаря с мен, а защото винаги се е чувствала неудобно от интимните разговори. Само на Минид Бадън бе превъзмогнала задръжките си. По това време двамата с нея почти се бяхме сприятелили, но после отново се отдалечихме, не се върнахме към старата враждебност, царяла между нас преди Минид Бадън, отношенията ни могат да се опишат като едно предпазливо, макар и топло, познанство.

– Изглеждаш по-добре без брада – смени темата тя, – прави те по-млад.

– Заклех се да си я пусна пак едва след смъртта на Мордред – казах аз.

– Дано да е скоро. Не искам да умра преди този червей да си е получил заслуженото.

Говореше с ярост и с истински страх, че старостта може да я убие преди Мордред да умре. Всички вече бяхме стигнали четиридесетте, а малко хора живееха по-дълго. Мерлин, разбира се, бе преживял два пъти по четиридесет, че и повече, а всички познавахме и други, които бяха направили петдесет или шестдесет години, някои даже седемдесет, но се мислехме за стари. Червената коса на Гуинивийър бе доста побеляла, но тя все още бе красавица, а силното ѝ лице гледаше света с предишната сила и арогантност. Тя замълча, загледана в Гуидър, който яздеше на арената. Той вдигна ръка за поздрав, после смени хода на коня – обучаваше животното на бойни маневри – да се вдига на задните си крака, да рита с копита и да движи краката си дори, когато стои на едно място, та

врага да не може да му пререже сухожилията. Гуинивийър го погледа известно време, после попита:

– Мислиш ли, че някога ще стане крал?

– Да, лейди – отговорих аз. – Рано или късно Мордред ще направи грешен ход и тогава ние ще връхлетим изневиделица.

– Надявам се да стане така – въздъхна тя и ме хвана под ръка. Не мисля, че тя се опитваше да утешава мен, а по-скоро себе си. – Артур говори ли ти за Амхар?

– Малко.

– Той не те обвинява в нищо. Знаеш, нали?

– Бих искал да вярвам, че е така.

– Вярвай – рязко каза тя. – Той тъгува, защото не е успял да бъде добър баща, а не заради смъртта на онова малко копеле.

Подозирам, че Артур бе много по-тъжен заради Думнония, отколкото заради Амхар, защото новината за кланетата дълбоко го нарани. И той като мен искаше отмъщение, но Мордред командваше цяла войска, а Артур имаше по-малко от двеста души, които при това трябваше да преминат през Севърн с лодки, ако искаха да се сражават с Мордред. Артур изобщо не виждаше как би могъл да направи това. Дори се тревожеше, че нашето отмъщение не би имало законни основания.

– Мъжете, които е убил – каза ми Артур, – са все хора, които са му дали клетва за вяност. Той има право да ги убие.

– А ние имаме право да отмъстим за тях – настоявах аз, но не съм сигурен дали Артур бе напълно съгласен с мен. Той винаги се опитваше да издига закона над личните страсти, а според нашия клетвен закон, според който кралят е източник на всеки закон, а значи и на всички клетви, Мордред можеше да прави каквото си пожелае в своята страна. Такъв бе законът, а Артур, именно защото бе Артур, се притесняваше да не го наруши и в същото време плака за мъжете и жените, които бяха загинали, и за децата, които бяха заробени, а той знаеше, че и други ще умрат или ще бъдат оковани в робство, докато Мордред е жив. Изглежда законът трябваше да се промени, но Артур не знаеше как. Ако можехме да преминем с нашите хора през Гуент, и после да ги отведем далеч на изток, за да можем след това да се спуснем към земите, граничещи с Лоегир, и да се обединим с войската на Сеграмор, тогава щяхме да имаме сили да победим свирепата войска на Мордред, или поне да се срещнем с нея при равни условия, но крал Мюриг упорито отказваше да ни пусне през земите си. Ако преминехме Севърнско море с лодки, трябваше да отидем без конете си, и щяхме да се озовем далеч от

Сеграмор, войската на Мордред щеше да стои между нас и воините на Сеграмор. Мордред можеше първо нас да разгроми, после да се обърне и да се справи с нумидицеа.

Поне Сеграмор беше още жив, но това бе малка утеха. Мордред бе убил някои от хората му, но не бе успял да намери самия Сеграмор и бе оттеглил хората си от граничната територия преди Сеграмор да успее да предприеме ответен удар. Сега разправяха, че Сеграмор и сто и двадесет от хората му намерили убежище в едно укрепление в южната провинция. Мордред се боял да нападне укреплението, а Сеграмор нямал достатъчно сили да излезе и да разбие войската на Мордред, така че само се наблюдавали без да се бият, а през това време саксите на Сердик, насърчени от безпомощността на Сеграмор отново плъзнали в западните области на нашите земи. Мордред изпратил отряди да се противопоставят на това сакско нашествие и не забелязал пратениците, посмели да пресекат земите му, за да занесат вести на Артур от Сеграмор. Съобщенията издаваха чувството на безсилие, обзело Сеграмор, който не виждаше начин да измъкне хората си и да ги доведе в Силурия. Разстоянието бе голямо, на пътя му имаше далеч по-многоброен враг. Ние наистина изглеждахме напълно безпомощни да отмъстим за убийствата, но три седмици след завръщането ми от Думнония, пристигна вест от двора на Мюриг.

Изпращаше я Сенсъм. Той бе дошъл в Иска с мен, но установи, че не се чувства добре в присъствието на Артур и реши да остави Моргана на грижите на брат й, а самият той да отиде в Гуент. Сега, може би за да ни покаже колко беше близък с краля, той ни изпращаше съобщение, в което се казваше, че Мордред иска разрешение от Мюриг да преведе войската си през Гуент, за да атакува Силурия. По думите на Сенсъм Мюриг още не бе решил какъв отговор да даде.

Артур повтори съобщението на Сенсъм пред мен и попита:

– Господарят на мишките пак ли заговорничи?

– Той подкрепя и теб, и Мюриг, господарю – кисело отговорих аз, – та и двамата да му бъдете благодарни.

– Но дали това е истина? – чудеше се Артур. Той се надяваше да е истина, защото ако Мордред нападнеше Артур, нямаше закон, който да осъди Артур затова, че е отвърнал на удара с удар. А ако Мордред тръгнеше на север с войската си през Гуент, ние можехме да преминем Северно море и да се обединим с войската на Сеграмор някъде в южна Думнония. И Галахад, и епископ Сенсъм се съмняваха в достоверността на думите на Сенсъм, но аз не бях съгласен с тях. Мордред мразеше

Артур повече от всеки друг на света, и според мен просто не можеше да устои на изкушението да се опита да го разгроми в битка.

Така няколко дни ние правихме планове. Нашите хора се упражняваха с копие и меч, а Артур изпрати вестоносци при Сеграмор, за да му съобщи за кампанията, която се надяваше да предприеме, но или Мюриг отказа на Мордред исканото разрешение, или Мордред реши да не нападе Силурия, защото нищо не се случи. Войската на Мордред продължи да си стои между нас и Сеграмор, нищо не се чуваше от Сенсъм и ние можехме само да седим и да чакаме.

Да чакаме и да гледаме агонията на Сийнуин. Да гледаме как лице-то ѝ ставаше все по-изпито. Да слушаме бълнуванията ѝ, да чувстваме ужаса в силата, с която стискаше ръцете ни и да усещаме миризмата на смъртта, която не искаше да дойде.

Моргана изпробва нови билки. Постави кръст на голото тяло на Сийнуин, но щом кръстът докосна кожата ѝ, Сийнуин изпищя. Една нощ, когато Моргана спеше, Талиезин направи противозаклинание, за да прогони проклятието, което той продължаваше да вярва, че е причинило болестта на Сийнуин, но въпреки че убихме див заек и намазахме с кръвта му лицето на Сийнуин, и въпреки че докоснахме изранената ѝ кожа с изгорения връх на ясенова пръчка, и въпреки че наредихме елфови камъчета и блатни камъни около леглото ѝ, и въпреки че закачихме къпиново клонче и букетче имел, отрязан от липа, над леглото ѝ, и въпреки че поставихме Екскалибур, едно от Съкровищата на Британия, до нея, болестта не си отиде. Молихме се на Гранос, Богът на изцерението, но молитвите ни останаха без отговор и жертвоприношенията напразни.

– Тази магия е твърде силна – тъжно каза Талиезин. Следващата нощ, когато Моргана отново спеше, доведохме друид от северна Силурия в болничната стая. Той бе провинциален друид, целият брадясал и вонящ. Замърмори някакво заклинание, после натроши костите на една чучулига на прах, който разбърка с отвара от див пелин в свещена чаша. Той изля лекарството капка по капка в устата на Сийнуин, но не постигна нищо. Друидът направи нов опит като ѝ даде да изяде парченца от изпеченото сърце на черна котка, но Сийнуин всичко изплю. Накрая друидът използва най-силната си магия – докосване от ръка на мъртвец. Ръката, която ми напомни за украсата на шлема на Сердик, бе почерняла. Друидът докосна с нея челото на Сийнуин, носа, гърлото, после я притисна към темето ѝ, мърморейки някакви напеви, но единственото което постигна бе да ѝ пусне въшки в косата и когато се опитахме да ги махнем от там с помощта на гребена ѝ, оскубахме и последната ѝ коса.

Платих на друида, после излязох с него на двора, за да се махна от дима на огньовете, върху които Талиезин гореше билки. Моруена дойде с мен.

– Трябва да си починеш, татко – каза тя.

– После ще имам време да почивам – отвърнах аз, изпращайки с поглед друида, който потъваше в тъмнината.

Моруена ме прегърна и отпусна глава на рамото ми. Косата ѝ бе златисторуса, каквато беше косата на Сийнуин, и миришеше като нея.

– Може би изобщо не е магия – каза тя.

– Ако не беше магия, досега щеше да е умряла.

– В Поуис има една жена, за която се говори, че била изключително способна.

– Тогава изпрати да я повикат – казах аз уморено, макар че вече не вярвах на никакви магьосници. Бяха се изредили десетки, бяха взели злато, но никой не бе успял да се справи с болестта. Аз принесох жертва на Митра, молих се на Бел и на Дон, и нищо не помогна.

Сийнуин изстена и стенанието се превърна в писък. Трепнах, нежно отстраних Моруена.

– Трябва да отида при нея.

– Ти си почини, татко. Аз ще отида при нея.

Точно тогава видях наметнатата фигура в центъра на двора. Не виждах мъж ли е жена ли е, нито знаех откога стои там. На мен ми се струваше, че миг преди това дворът беше празен, а сега пред мен стоеше, загърнат с наметало непознат, чието лице бе потънало в сянката на огромна качулка, която спираше лунната светлина. Почувствах внезапен ужас от мисълта, че се е появила самата смърт пред мен. Пристъпих към фигурата и запитах:

– Кой си ти?

– Ти не ме познаваш, лорд Дерфел Кадарн.

Говореше жена, и докато говореше бутна назад качулката и аз видях, че бе боядисала лицето си в бяло и бе наплескала около очите със сажди, така че приличаше на жив череп. Моруена ахна.

– Коя си ти? – попитах отново.

– Аз съм полъхът на западния вятър, лорд Дерфел – каза тя със съскащ глас, – и дъждът, който пада над Кадаир Идрис, и снега по върховете на Ирири. Аз съм вест от времето преди кралете, аз съм Танцборката.

Тогава тя се засмя и смехът ѝ беше като лудост в нощта. Той накара Талиезин и Галахад да излязат от стаята на Сийнуин и да зяпнат в бяло лице на смеещата се жена. Галахад направи кръстния знак, а

Талиезин докосна желязната панта на вратата.

– Ела тук, лорд Дерфел – заповяда ми жената, – ела при мен, лорд Дерфел.

– Вървете, лорд – насърчи ме Талиезин, и мен изведнъж ме обзе надеждата, че заклинанията на възшливия друид в края на краищата са подействали, защото макар и да не премахнаха болестта на Сийнуин, те бяха предизвикали това видение в двора, така че аз пристъпих напред и застанах близо до жената.

– Прегърни ме, лорд Дерфел – каза тя и нещо в гласа ѝ говореше за разложение и мръсотия. Аз потръпнах, но направих още една крачка и обгърнах с ръце слабите ѝ рамене. Миришеше на мед и пепел.

– Искаш ли Сийнуин да живее? – прошепна тя в ухото ми.

– Да.

– Тогава ела с мен сега – отново прошепна тя, и се измъкна от ръцете ми. – Сега – повтори тя, щом усети колебанието ми.

– Чакай да си взема наметало и меч – казах аз.

– Там където отиваме няма да ти трябва меч, лорд Дерфел, а ако ти е студено ще дойдеш под моето наметало. Ела сега, или остави жената да страда.

След тези думи тя се обърна и си тръгна.

– Върви! – подтикна ме Талиезин. – Върви!

Галахад се опита да дойде с мен, но жената, стигнала вече до портата, се обърна и му заповяда да се върне.

– Лорд Дерфел ще дойде сам или въобще да не идва.

Цяла нощ вървахме и призори бяхме на билото на някакви високи хълмове, а тя продължаваше да върви, подбирайки пътеки, които ни отвеждаха далеч от всякакви селища. Жената, нарекла се Танцърката, вървеше боса, от време на време подскачаше, сякаш бе изпълнена с неугасима радост. Час след зазоряване, когато слънцето заливаше хълмовете с ново злато, тя спря до малко езерце и плисна вода на лицето си, взе шепа трева и затърка бузите си, за да отбие сместа от мед и пепел, с която си бе боядисала кожата в бяло. До този момент не знаех млада ли е, стара ли е, но сега видях, че бе жена на двадесет и няколко години и много хубава. Имаше нежно лице, пълно с живот, с щастливи очи и бърза усмивка. Тя съзнаваше красотата си и се засмя, когато видя, че и аз съм я забелязал.

– Би ли легнал с мен, лорд Дерфел? – попита тя.

– Не.

– Ако това би излекувало Сийнуин, би ли легнал с мен?

– Да.

– Ама няма да я излекува! – каза тя. – Няма!

Засмя се и хукна пред мен, пусна наметалото на земята и остана по една тънка ленена рокля, прилепнала към гъвкавото ѝ тяло.

– Помниш ли ме? – попита тя, обръщайки се с лице към мен.

– А трябва ли?

– Аз те помня, лорд Дерфел. Беше зяпнал в тялото ми като гладен мъж, но ти наистина беше гладен. Толкова гладен. Помниш ли?

И тя затвори очи и тръгна към мен по козята пътека с грациозни и отмерени стъпки, насочила пръстите на вдигнатия крак надолу, и аз веднага я познах. Това бе момичето, чиято гола кожа сияеше в тъмнината на Мерлин.

– Ти си Олуен – казах, спомнил се изведнъж името ѝ въпреки изминалите години, – Сребърната Олуен.

– Значи ме помниш. Сега съм по-стара – По-старата Олуен – засмя се тя. – Ела, лорд! Донеси наметалото.

– Къде отиваме? – попитах аз.

– Далече, лорд, далече. Там където извират ветровете и започват дъждовете и където се раждат мъглите и където няма крале.

Тя танцуваше по пътеката, очевидно енергията ѝ бе неизтощима. През целия ден танцува и през целия ден ми приказва глупости. Мисля, че беше луда. Веднъж като вървахме през една малка долина, в която вятърът галеше сребърните листа на дърветата, тя си свали роклята и за-танцува гола в тревата, опитваше се да ме развълнува и да ме изкуши, а когато аз упорито продължих да вървя без да показвам ни най-малко желание да я имам, тя се засмя, метна роклята си през рамо и тръгна до мен сякаш в голотата ѝ нямаше нищо странно.

– Знаеш ли че аз занесох проклятието у вас – съобщи ми тя гордо.

– Защо?

– Защото трябваше да се направи, разбира се – заяви тя с цялата си очевидна искреност, – точно както сега трябва да се премахне! И точно за това ние двамата отиваме в планината, лорд.

– При Нимю ли? – попитах аз, макар вече да знаех, всъщност мисля, че разбрах още от мига, когато Олуен се появи в двора, че отиваме именно при Нимю.

– При Нимю – весело потвърди Олуен. – Нали разибарш, лорд, дойде време.

– Време за какво?

– Време да се сложи край на всички неща, разбира се – каза Олуен и пъхна роклята си в ръцете ми, за да не ѝ пречи. Тя заподскача пред мен, като от време на време се обръщаше и ми хвърляше срамежлив поглед, след това се засмиваше, изпитала удоволствие от неизменното ми изражение.

– Когато грее слънце, обичам да съм гола.

– Какъв е краят на всички неща? – попитах я аз.

– Ще направим Британия съвършено място. Няма да има болести, нито глад, нито страхове, нито войни, нито бури, няма да има и дрехи. Всичко ще свърши, лорд! Планините ще се срутят, реките ще се обърнат срещу себе си, моретата ще закипят и вълците ще завият, но след всичко това страната ще бъде цялата в зелено и златно, и вече няма да има години, няма да има време, и ние всички ще бъдем Богове и Богини. Аз ще бъда Богиня на дървета. Ще господствам над лиственицата и габъра, сутрин ще танцувам, а вечер ще лягам със златни мъже.

– А не трябваше ли да легнеш с Гауейн? – попитах я аз, – След като излезе от Свещения съд? Мислех, че ти бе предопределена да бъдеш негова кралица.

– Че аз легнах с него, лорд, но той беше мъртъв. Мъртъв и сух. Беше солен. – Тя се засмя. – Мъртъв, сух и солен. Цяла нощ го топлих, но той не помръдна. Не исках да лягам с него – добави тя с поверителен тон, – но от онази нощ насам, лорд, не познавам други чувства освен щастието!

Тя весело се завъртя на пръсти върху пролетната трева.

Луда, помислих си аз, луда и невероятно красива, толкова красива, колкото някога бе Сийнуин, само че за разлика от моята бледа, златокока Сийнуин, това момиче беше чернокоса, кожата ѝ бе загоряла от слънцето.

– Защо те наричат Сребърната Олуен? – попитах я аз.

– Защото душата ми е сребърна, лорд. Косата ми е тъмна, но душата ми е сребърна!

Тя отново се завъртя на пръсти на пътеката, после затича с леки стъпки напред. Аз спрях за момент да си поема дъх и се загледах в дълбоката долина под краката си, където се виждаше овчар със стадото си. Кучето му хукна нагоре по склона да се включи в някаква кучешка битка, а отвъд мотаещите се насам-натам овце, се виждаше къща, където една жена простираше мокри дрехи върху храсти прешип, за да съхнат. Това, помислих си аз, е истинско, а моето пътуване през планините бе лудост, сън. Аз пипнах белега на лявата си длан, белегът, който ме

свързваше с Нимю, а той беше почервенял. Толкова години бе стоял бял, а сега бе оживял.

– Трябва да продължим, лорд! – повика ме Олуен. – Напред и напред! И нагоре към облаците.

За мое облекчение тя си взе роклята, намъкна си я върху главата и с подскоци я нахлузи върху стройното си тяло.

– Може да е студено сред облаците, лорд – обясни ми тя, и пак зантанцува. Аз хвърлих последен пълен със завист поглед на овчаря и кучето му и последвах танцуващата Олуен по една тясна пътека, която се виеше между високи скали.

Следобед седнахме да починем. Спряхме в една долина със стръмни склонове, където растеше ясен, самодивско дърво и чинар, а на дъното на долината чернееше потрепващата на вятъра вода на дълго и тясно езеро. Облегнах се на една скала и трябваше да съм заспал за малко, защото като се събудих Олуен отново беше гола, но този път плуваше в студената черна вода. Излезе от езерото разтреперана, изтри се с наметалото си и навлече отново роклята.

– Нимю ми каза, че ако легнеш с мен, Сийнуин ще умре.

– Тогава защо поиска да легна с теб? – попитах аз грубо.

– За да видя дали обичаш своята Сийнуин, разбира се.

– Обичам я.

– Тогава ще можеш да я спасиш – щастливо каза Олуен.

– Как я прокле Нимю? – попитах аз.

– С проклятието на огъня, и с проклятието на водата, и с проклятието на трънката – отвърна Олуен, после клекна в краката ми и се вгледа право в очите ми, – и с тъмното проклятие на Отвъдното тяло – добави тя злокобно.

– Защо? – попитах аз гневно, не ме интересуваха всички тези подробности за проклетите заклинания, в безпомощен гняв се чудех защо изобщо бе необходимо да се правят заклинания срещу моята Сийнуин.

– А защо не? – засмя се Олуен, уви влажното си наметало около раменете си и тръгна отново. – Хайде, лорд! Гладен ли си?

– Да.

– Ще ядем. Ще ядем, ще спим и ще говорим – тя пак танцуваше с малки нежни стъпки на босите си крака по каменистата пътека. Забелязах, че стъпалата ѝ кървят, но тя сякаш не усещаше. – Вървим назад – каза ми тя.

– Какво

Тя се обърна и заподскача заднишком с лице към мен.

– Назад във времето, лорд. Ще развием макарата на годините. Вчерашните години отлитат покрай нас, но толкова бързо, че не можеш да различиш нито нощите, нито дните им. Ти още не си роден, родителите ти не са родени, и се връщаме още по-назад, и още, до времето когато още не е имало крале. Ето, там отиваме, лорд. Към времето преди кралете.

– Краката ти кървят – казах аз.

– Ще им мине – и тя се завъртя и продължи да подскача по пътеката. – Ела! – повика ме тя. – Ела във времето преди кралете!

– Мерлин чака ли ме там? – попитах аз.

Това име накара Олуен да спре. Обърна се и намръщено ме погледна.

– Веднъж спях с Мерлин – каза тя след малко. – Често! – добави тя в изблик на откровеност. Това не ме изненада. Той си беше стар пръч.

– Чака ли ни?

– Той е в сърцето на времето преди кралете – сериозно каза Олуен. – В самото му сърце, лорд. Мерлин е студът в бялата скреж, водата в дъжда, пламъкът на слънцето, дъхът на вятъра. А сега да вървим – дръпна ме тя за ръкава с внезапна настойчивост, – не можем да говорим сега.

– Мерлин затворник ли е? – попитах аз, но Олуен не отговори. Тя се затича по пътеката пред мен и нетърпеливо зачака да я настигна, и щом приближих, тя пак хукна напред. С лекота се изкачваше по стръмните пътеки, а аз се задъхвах след нея и през цялото време навлизахме все по-навътре и по-навътре в планината. Според мен вече бяхме напуснали Силурия и се намирахме в Поуис, но в онази част на тази нещастна страна, където не достигаше управлението на младия Пердел. Това бе земя без закон, убежище на разбойници, но Олуен безгрижно подскачаше през опасностите на тази страна.

Падна нощта. От запад се носеха облаци и скоро потънахме в пълен мрак. Оглеждах се и нищо не виждах. Нямаше светлини, нито далечен отблясък от огън дори. Сигурно точно така е изглеждал остров Британия, когато Бел за първи път го е видял и е донесъл тук живот и светлина.

Олуен ме хвана за ръката.

– Ела, лорд.

– Нищо не се вижда! – възроптах аз.

– Аз всичко виждам – увери ме тя, – повярвай ми, лорд.

И тя ме поведе напред, като понякога ме предупреждаваше за препятствията по пътя.

– Тук трябва да преминем един поток, лорд. Стъпвай внимателно.

Усещах само, че пътеката ни върви стръмно нагоре, но накъде? Минахме през някаква глинеста почва, а ръката на Олуен здраво ме държеше. По едно време като че ли вървахме по билото на висок връх, където вятърът свиреше в ушите ми, а Олуен пъ странна песничка за елфи.

– По тия възвишения все още има елфи – каза ми тя след края на песента. – Из цяла Британия са избити, но тук не. Виждала съм ги. Те ме научиха да танцувам.

– Добре са те научили – казах аз, без изобщо да вярвам на приказките ѝ, но в същото време усещах странно спокойствие от допира на топлата ѝ ръка.

– Наметалата им са от есенни паяжини – каза тя.

– Не танкуват ли голи? – подразних я аз.

– Че какво могат да скрият наметала от есенни паяжини, лорд – отвърна тя с упрек в гласа, – но защо трябва да крием красивото?

– Спиш ли с елфи?

– Един ден и това ще стане. Но засега не. Ще спя във времето след кралете. С тях и със златни мъже. Но преди това ще трябва да легна с още един солен мъж. Корем до корем с друго изсъхнало нещо от сърцевината на Свещения съд.

Тя се засмя и дръпна ръката ми. Оставихме билото зад нас и се заизкачвахме по полегатия тревист склон на друг по-висок хребет. Там, за първи път откакто луната се бе скрила зад облаците, видях светлина.

Далеч отвъд една тъмна котловина имаше друго възвишение, а в него изглежда имаше още една долина, дълбока и пълна с огнена светлина, а склоновете ѝ ярко сияеха в черния мрак. Стоях и несъзнателно продължавах да държа ръката на Олуен, а тя се засмя доволно, като видя с каква изненада зяпах внезапно появилата се светлина.

– Това е земята преди кралете, лорд – каза ми тя. – Там ще намерите приятели и храна.

Пуснах ръката ѝ.

– Кой приятел би проклет така Сийнуин?

Олуен отново ме хвана за ръка.

– Хайде, лорд, вече сме близо – каза тя и ме поведе надолу по склона, като се опитваше да ме накара да тичам, но аз не исках. Вървах бавно, защото си спомних какво ми бе казал Талиезин сред вълшебната мъгла, която бе предизвикал на Каер Кадарн; че Мерлин му бе заповядал да ме спаси, но аз може и да не му благодаря за това, и докато се приближавах към огнената паст, все повече се страхувах, че скоро ще

разбера какво е имал Мерлин пред вид. Олуен ме дразнеше, подиграваше се на страховете ми, а очите й искряха, отразили огненото сияние. Аз обаче продължавах да вървя с натезало сърце. На входа на долината стояха на пост копиеносци. Изглеждаха свирепи, омотани в кожи, копията им бяха с груби дръжки и грубо изработени върхове. Не издадоха и звук когато минахме край тях, макар че Олуен весело ги поздрави, после ме поведе надолу по пътеката към димящото сърце на долината. Там долу се виждаше дълго тясно езеро, цялото обградено от огньове, а до тях имаше малки колиби, сгъшени сред ниски горички от разкривени дървета. Цяла войска хора имаше там – виждаха се поне двеста огъня.

– Хайде, лорд – каза Олуен и ме помъкна отново надолу. – Това е миналото и това е бъдещето. Тук се срещат всички времена.

Това, казах си аз, е долина сред планините на Поуис. Скришно място, където отчаяният би могъл да намери убежище. Никаква среща на времената, убеждавах сам себе си аз, но въпреки това мрачни предчувствия изпълниха със страх сърцето ми, докато Олуен ме водеше към колибите край езерото, където лагеруваше войската. Мислех, че хората там спят, защото бе късна нощ, но около нас се струпа цяла тълпа от мъже и жени да ни гледа. Странни същества бяха тези хора. Някои се смееха без причина, други ломотеха безсмислици, трети потрепваха. Видях разкривени лица, слепи очи, заешки устни, сплетени коси, извити крайници.

– Кои са тези? – попитах Олуен.

– Войската на лудите, лорд – каза тя.

Плюх срещу езерото да прогоня злото. Не всички бяха луди или сакати сред тези нещастници. Някои бяха копиеносци, сред които имаше и малцина с щитове, покрити с човешка кожа, почерняла от намазаната върху нея кръв – щитовете на Диурнач, разгромените Кървави щитове. Други носеха поуиския орел на щитовете си, а един дори беше с лисицата на Силурия – знак, който не бе участвал в битка от времето на Гундлеус. Тези мъже, точно както и войската на Мордред, бяха отрепките на Британия: победени мъже, безимотни мъже, мъже, които нямаше какво да губят, а можеха всичко да спечелят. Долината ми напомняше за Острова на мъртвите, където Думнония изпращаше опасно лудите и където веднъж отидох, за да спася Нимю. Тези хора имаха същия див поглед и създаваха същото тревожно чувство, че всеки миг могат да скочат и да ти издерат лицето без причина.

– Как ги храните? – попитах аз.

– Войниците носят храна – обясни Олуен, – истинските войници.

Ядем много овче. Аз обичам овче. Ето, пристигнахме, лорд. Край на пътуването!

И след тези щастливи думи тя пусна ръката ми и заподскача пред мен. Бяхме стигнали до края на езерото и сега пред мен имаше горичка от високи дървета, които растяха край висока скала.

Дузина огньовете горяха под дърветата и аз видях, че стволите на дърветата образуват две редици и от това горичката приличаше на огромна зала за угощения, а в далечния край на залата се виждаха два големи сиви камъка, подобни на високите скални отломъци, издигани от древните хора, макар да не знаех дали тези бяха древни камъни или бяха поставени наскоро.

И там, между двата камъка, ни чакаше Нимю, седнала на масивен дървен стол, стиснала черния жезъл на Мерлин. Олуен изтича при нея, хвърли се в краката ѝ, прегърна ги и положи глава на коленете ѝ.

– Доведох го, лейди! – каза тя.

– Легна ли с теб? – попита Нимю. Говореше на Олуен, но не откъсваше поглед от мен. Върху всеки от двата камъка имаше по един череп, дебело покрит със стопен восък.

– Не, лейди – каза Олуен.

– Ти покани ли го? – окото на Нимю продължаваше да ме гледа.

– Да, лейди.

– Ти показа ли му се?

– Цял ден му се показвах, лейди.

– Добро момиче – каза Нимю и потупа Олуен по косата, почти си представих как момичето мъркаше, легнало доволно в краката ѝ. Нимю продължаваше да ме гледа, и аз не откъсвах поглед от нея, докато минавах покрай тези високи огрени от огнената светлина дървесни стволове.

Нимю изглеждаше така както изглеждаше, когато бяха отишъл да я взема от Острова на Мъртвите – като че ли от години не се беше мила или ресала, или правила каквото и да е за себе си. Върху празната ѝ очна ябълка нямаше превръзка, нито изкуствено око – само един сбръчкан, съсухрен белег на измършавялото ѝ лице. Кожата ѝ бе покрита с дебел слой мръсотия, косата ѝ б мазна и сплъстена и стигаше до кръста ѝ. Някога тази коса беше черна, но сега бе бяла като кост, останал бе само един черен кичур. Бялата ѝ роба бе мръсна, но върху нея бе облякла безформено палто, твърде голямо за нея, и аз изведнъж осъзнах, че това е палтото на Падарн, едно от Съкровищата на Британия, а на лявата си ръка бе сложила простия железен Пръстен на Елюнед. Ноктите ѝ бяха дълги, а зъбите, колкото ѝ бяха останали, бяха черни. Изглеждаше

много по-стара, или пък просто мръсотията подчертаваше мрачните черти на лицето ѝ. Тя никога не е била красавица, поне това, което светът разбира под красавица, но лицето ѝ бе озарено от интелигентност, именно това я правеше привлекателна, но сега изглеждаше отблъскваща, а енергичното ѝ някога лице бе мрачно, макар че по него пробяга някаква сянка от усмивка, когато тя вдигна към мен лявата си ръка. Показваше ми белега си, същият белег, които имах и аз на лявата си ръка. Вдигнах в отговор моят собствена длан и тя кимна доволна.

– Ти дойде, Дерфел.

– Нима имах избор? – попитах аз мрачно. После посочих белега на ръката си. – Това не ме ли обвързва достатъчно с теб? Защо трябваше да нападаш Сийнуин, за да ме доведеш тук, щом като имаш това – потупах аз белега.

– Защото нямаше да дойдеш – каза Нимю. Нейните луди същества се струпаха около трона ѝ като придворни, други подклаждаха огньовете, а един душеше глезените ми като куче. – Ти никога не си вярвал – обвини ме Нимю. – Молиш се на Боговете, но не вярваш в тях. Никой вече не вярва както трябва, с изключение на нас – и Нимю махна с откраднатия жезъл, обгръщайки с него полуслепите, сакатите и лудите, които я зяпаха с обожание. – Ние вярваме, Дерфел.

– И аз вярвам – отговорих аз.

– Не! – изпищя Нимю и някой от съществата под дърветата също изпищяха ужасени. Тя насочи жезъла срещу мен. – Ти беше с Артур, когато той взе Гуидър от огньовете.

– Нима очакваше Артур да седи и да гледа как убивате сина му?

– Очаквах, глупако, да видя как Бел слиза от небето и въздухът свисти и гърми край него, а звездите се пръскат като листа при буря! Това очаквах! Това заслужавах!

Тя отпусна глава назад и изпищя срещу облаците. Всички луди завиха с нея. Само Сребърната Олуен мълчеше. Погледна ме с полуусмивка, като че ли ми казваше, че само тя и аз бяхме нормални в това убежище на луди.

– Това исках! – викна срещу мен Нимю сред какофонията от виещи гласове. – И ще го постигна – добави тя и стана, освободи се от прегръдката на Олуен и ми направи знак с жезъла да се приближа. – Ела.

Последвах я между двата изправени камъни по пътека, която водеше в една пещера в скалата. Не беше дълбока пещера, в нея имаше място само колкото да легне по гръб гол човек, и отначало ми се стори, че виждам гол мъж да лежи в сенките на пещерата. Олуен застана до мен и

се опитваше да ми хване ръката, но аз я отблъснах, а през това време лудите ме притиснаха отвсякъде, мъчейки се да видят какво лежи на каменния под.

Малък огън блещукаше в пещерата, и на мъждивата му светлина видях, че това не беше мъж, легнал на скалата, а глинена фигура на жена в естествен ръст с грубо оформени гърди, разтворени крака и някакво елементарно лице. Нимю наведе глава да влезе в пещерата и клекна край главата на глинената фигура.

– Ето твоята жена, Дерфел Кадарн – каза тя.

Олуен се засмя и вдигна очи с усмивка към мен.

– Жена ти, лорд! – поясни тя, в случай че не съм разбрал.

Аз се вгледах в гротескната глинена фигура, после в Нимю.

– Моята жена ли?

– Това е Отвъдното тяло на Сийнуин, глупако! – каза Нимю, – а аз съм нейната гибел.

В дъното на пещерата имаше изпокъсана кошница – Кошницата на Гаранхир, и тя бе от Съкровищата на Британия. Нимю извади от нея букетче изсъхнали горски плодове. Наведе се притисна една боровинка в непечената глина, от която бе направено женското тяло. – Нова рана, Дерфел! – каза тя, и аз видях, че по глинената повърхност имаше и други боровинки. – И още една, и още една! – Тя се смееше, докато вкарваше боровинките в червената глина. – Да ѝ причиним ли болка, Дерфел? Да я накараме ли да пици?

Като каза това, тя извади груб нож от колана си, Ножа на Лауфродед, и заби очуканото му острие в глинената глава на жената. – О, сега тя пици! – каза ми Нимю – Опитват се да я задържат на леглото, но болката е толкова силна, толкова силна!

Тя завъртя острието в глината и аз внезапно побеснях. Наведох се и нахлух в пещерата. Нимю веднага пусна ножа и насочи два пръста към глинените очи.

– Да я ослепа ли, Дерфел? – изсъска тя срещу мен. – Това ли искаш?

– Защо правиш това?

Тя хвана Ножа на Лауфродед, забит в измъчения глинен череп.

– Да я оставя ли да поспи – изграчи тя, – или може би не?

Лудият ѝ смях изпълни пещерата, тя грабна желязна лопатка от Кошницата на Гаранхир, загреба живи въглени от димящия огън и ги пръсна по тялото, а аз си представих как Сийнуин се тресе и пици, гърбът ѝ се извива от внезапната болка. Като видя безсилния ми гняв,

Нимю отново се заля от смях.

– Защо го правя ли? – попита тя. – Защото ти ми попречи да убия Гуидър. И защото ти можеш да върнеш Боговете на земята. Ето защо.

Вгледах се в нея.

– А ти си луда – тихо казах аз.

– Ти пък какво знаеш за лудостта? – озъби ми се тя. – Ти и твоето разумче, твоето трогателно разумче. Нима можеш да ме разбереш ти? О, болка! – и тя заби ножа в глинениите гърди. – Болка! Болка! – Лудите същества зад мен отново завиха с нея. – Болка! Болка! – екзалтирано повтаряха те, едни пляскаха с ръце, други доволно се смееха.

– Спри! – викнах аз.

Нимю, клекнала над измъчваната фигура, замръзна с вдигнат нож.

– Искаш ли си я обратно, Дерфел?

– Да – едва сдържах сълзите си.

– Тя е най-скъпото ти нещо нали?

– Знаеш, че е така.

– По-скоро би легнал с това – посочи Нимю към грозната глинена фигура, – отколкото с Олуен?

– Не бих спал с никоя друга жена освен със Сийнуин – казах аз.

– Тогава ще ти я върна – каза Нимю и нежно погали челото на глинената фигура. – Аз ще ти върна Сийнуин – обеща Нимю, – но първо ти трябва да ми дадеш онова, което е най-скъпо за мен. Това е цената.

– И какво е най-скъпото за теб? – попитах аз, макар да знаех отговора.

– Трябва да ми донесеш Екскалибур, Дерфел – каза Нимю, – трябва да ми доведеш и Гуидър.

– Защо Гуидър? – попитах аз. – Той не е син на владетел.

– Защото беше обещан на Боговете, а Боговете настояват да получат онова, което им е обещано. Трябва да ми го доведеш преди да се изпълни следващата луна. Ще доведеш Гуидър и ще донесеш меча там, където водите се срещат под Нант Ддуу. Познаваш ли мястото?

– Знам го – мрачно казах аз.

– И ако не ми ги дадеш, Дерфел, тогава, кълна се, страданията на Сийнуин ще се увеличат. Ще посадя червеи в корема ѝ, ще превърна очите ѝ в течност, ще направя така, че кожата ѝ ще започне да се бели, а плътта ѝ ще гние по трошливите ѝ кости, и макар че тя ще се моли за смърт, аз няма да ѝ я изпратя, ще ѝ пращам само болка. Нищо освен болка.

В този миг ми се искаше да убия Нимю. Някога тя бе моя

приятелка, а веднъж дори се любихме, но сега бе толкова далеч от мен, потънала в свят, в който духовете бяха реални, а реалните хора – играчки.

– Доведи ми Гуидър и ми донеси Екскалибур – продължи Нимю, единственото ѝ око проблясваше в мрака на пещерата, – и аз ще освободя Сийнуин от Отвъдното ѝ тяло, а теб от клетвата ти към мен и ще ти дам две неща.

Тя се пресегна зад себе си и измъкна някаква дреха. Тръсна я да я разгъне и аз видях, че това беше моето старо наметало, което ми бе откраднато от Иска. Тя зарови в наметалото, намери нещо и го вдигна към мен, стиснала го между палеца и показалеца си. Държеше малкия изчезнал ахат от пръстена на Сийнуин.

– Меч и жертва за приношение – каза тя, – срещу наметало и камък. Ще го направиш ли, Дерфел?

– Да – казах аз, не защото имах намерение наистина да го направя, а защото просто не знаех какво друго да кажа. – Сега ще ме оставиш ли с нея? – попитах аз.

– Не – усмихна се Нимю. – Но ако искаш ще я оставя да си почине тази нощ. Искаш ли? Тогава, Дерфел, тази единствена нощ аз ще ѝ дам отпих. – Нимю издуха пепелта от глината, извади боровинките и измъкна амулетите, забодени по фигурата. – Утре сутрин пак ще ги сложа – каза тя.

– Не!

– Не всичките – обеща тя, – но всеки ден ще ги увеличавам докато чуя, че си дошъл там, където водите се срещат при Нант Ддуу. – Нимю измъкна обгорено парче кост от глинения корем. – А когато получа меча – продължи тя, – моята войска от луди ще накладе такива огньове, че нощта на Самейн ще се превърне в ден. И Гуидър ще се върне при теб, Дерфел. Ще стои в Свещения съд и Боговете ще му върнат живота с целувка. Олуен ще легне с него и той ще тръгне към славата с Екскалибур в ръка. – Нимю взе кана с вода и разля малко по челото на глинената фигура, после нежно погали лъщящата глина. – Сега върви, – каза тя, – твоята Сийнуин ще поспи, а Олуен трябва да ти покаже още нещо. Призори ще си тръгнеш.

Аз се запрепях след Олуен, пробивайки се път през хилещата се тълпа от ужасни същества, които се натискаха към пещерата. Танцуващото момиче ме заведе в друга пещера. Вътре видях втора глинена фигура, този път на мъж. Олуен вдигна пръст към нея и се изкикоти.

– Аз ли съм това? – попитах аз, защото видях, че глината бе гладка

и без белези, но като се вгледах по-отблизо забелязах, че очите на човешката фигура бяха издълбани.

– Не, лорд – отвърна Олуен, – това не си ти.

Тя се наведе и взе една костена игла, оставена между краката на мъжа.

– Виж – каза Олуен и заби иглата в глиненото стъпало. Някъде зад нас се чу вик, причинен от болка. Олуен се изкикоти. – Пак – каза тя, и забодe иглата в другото стъпало. Гласът отново извика от болка. Олуен се засмя, после ме хвана за ръката. – Ела – каза тя и ме поведе към една цепнатина в стената на пещерата. Коридорът се стесни, после изведнъж като че ли свърши пред нас, защото виждах само неясното сияние на огъня, отразен от висока скала. Но после различих някаква клетка, направена на самия край на тесния пролом. Там растяха два огромни глога, върху стволите на които бяха заковани кръстосани груби дъски, така че образуваха затворническа клетка. Олуен пусна ръката ми и ме бутна напред.

– Утре ще дойда да те взема, лорд. Там има храна.

Тя се усмихна и избяга.

Най-напред си помислих, че грубата клетка е някакъв подслон и че като се приближа ще намеря вход между дъските, но врата нямаше. Клетката се намираще в самия край на процепа, а обещаната храна чакаше под единия глог. Намерих твърд хляб, сушено овнешко и кана с вода. Седнах, разчупих самуна. Изведнъж нещо помръдна в клетката и аз трепнах разтревожен, когато някакво същество несигурно се заклатушка към мен.

Първо помислих, че е животно, после видях, че е човек и накрая видях, че е Мерлин.

– Ще бъда послушен – каза Мерлин, – ще бъда послушен.

Тогава разбрах чия беше втората глинена фигура, защото Мерлин беше сляп. Нямаше очи въобще. Само ужас. – Тръни в стъпалата ми – каза той, – в стъпалата ми.

Строполи се зад решетките и захленчи:

– Ще бъда послушен, обещавам!

Аз клекнах до него.

– Мерлин?

Той потръпна.

– Ще бъда послушен! – отчаяно извика той, а когато проврях ръката си през решетките да погаля мръсната му сплетена коса, той отскочи

назад и потрепера.

– Мерлин? – повторих аз.

– Кръв в глината – каза той, – трябва да сложиш кръв в глината. Хубаво я разбъркай. Най-добре детска кръв, или поне така са ми казвали. Никога не съм го правил, скъпа моя. Танабрус го е правил, знам, и веднъж говорих за това с него. Той беше глупак, разбира се, но знаеше някои евтини номерца. Кръвта на червенокосо дете, каза ми той, и за предпочитане са като, червенокосо са като дете. Разбира се, ако бързах всяко дете ще свърши работа, но най-добре червенокосо и са като.

– Мерлин – казах аз, – аз съм Дерфел.

Той продължи да бръщолеви и да дава напътствия за най-добрия начин да направиш глинена фигура, така че да може да се праща злото отдалеч. Говореше за кръв и роса, и за необходимостта да размачкаш глината под тряска на гръмотевици. Не искаше да ме чуе, а когато се изправих и се опитах да махна дъските от дърветата, двама хилещи се копиеносци изникнаха от сенките зад мен. Бяха Кървави щитове, а копията им красноречиво ми казваха да не се опитвам да освободя стария човек. Отново клекнах.

– Мерлин!

Той се приближи на четири крака, подсмърчайки.

– Дерфел, ти ли си?

– Да, лорд.

Той протегна ръка слепешком към мен, аз му подадох ръката си и той здраво се вкопчи в нея. После все още стискайки ръката ми, се отпусна тежко и седна на земята.

– Аз съм луд, знаеш ли? – каза той с разумен глас.

– Не, лорд.

– Наказаха ме.

– За нищо, лорд.

– Дерфел? Наистина ли си ти?

– Аз съм, лорд. Искате ли храна?

– Имам много неща да ти казвам, Дерфел.

– Надявам се, лорд – казах аз, но той сякаш не беше господар на разума си, и следващите няколко мига отново заприказва за глината, после за заклинанията, и после пак забрави кой съм, защото ме нарече Артур, после дълго мълча.

– Дерфел? – накрая попита пак.

– Да, лорд.

– Нищо не трябва да бъде написано, разбираш ли?

– Толкова пъти сте ми го казвали, лорд?

– Всички наши знания трябва да се помнят. Каледин позволил всичко да се запише, и точно тогава Боговете започнали да се отдалечават. Но всичко е в главата ми. И тя го взе. Всичко взе. Или почти всичко – прошепна той последните три думи.

– Нимю ли? – попитах аз, и той така ужасно стисна ръката ми, като споменах името ѝ, после пак се умълча.

– Тя ли те ослепи? – мрачно попитах аз.

– Съвсем очевидно! Абсурдно е да има друго обяснение – каза той, после пусна ръката ми и се опита да оправи брадата и косата си. Тонзурата му беше изчезнала под пласт сплъстена коса и мръсотия, брадата му беше сплетена и пълна с листа, а бялата му дреха бе цялата в кал.

– Сега тя е друид – каза той с почуда в гласа.

– Мислех, че жените не могат да бъдат друиди.

– Не ставай смешен, Дерфел. Това че никога не е имало жени друиди, не значи че те не могат да стават друиди! Всеки може да бъде друид! Трябва само да запомниш шестстотин осемдесет и четирите проклетия на Бели Маур и двеста шейсет и деветте заклинания на Ло и да носиш в главата си хиляда други полезни неща, а Нимю, трябва да призная, бе отлична ученичка.

– Но защо трябваше да те ослепява?

– Ние имаме едно око между нас. Едно око и един разум.

Мерлин замълча.

– Разкажи ми за глинената фигура, лорд – казах аз.

– Не! – ужасен извика той и се дръпна от мен. – Тя ми каза да не ти казвам – добави той с дрезгав шепот.

– Как да я разруша?

Той се засмя.

– Ти ли, Дерфел? Ти ли ще се бориш с моята магия?

– Каж ми как! – настоях аз.

Той отново дойде до решетките, завъртя празните си очни ябълки наляво и надясно, сякаш проверяваше дали някой враг не ни подслушва.

– Седем пъти и три – каза той, – сънувах на Карн Игли.

Пак се бе върнал в лудостта, и през цялата нощ щом се опитах да измъкна от него тайните на болестта на Сийнуин, той изпаднаше в това състояние. Започваше да бръщолеви за сънища, за житеното момиче, което любил край водите на Клеруен или за кучетата на Тригуилт, които беше убеден, че го преследват.

– Затова съм зад тия решетки, Дерфел – каза той, удрайки по

дъските, – за да не могат кучетата да ме стигнат, а и очи нямам, за да не могат да ме виждат. Кучетата не могат да ти видят, нали знаеш, ако нямаш очи. Трябва да запомниш това.

– Нимю ще върне ли Боговете? – попитах го по едно време.

– Точно за това тя отнеме моя разум, Дерфел – отвърна Мерлин.

– Ще успее ли?

– Добър въпрос! Отличен въпрос! Въпрос, който непрекъснато си задавам. Той седна и обгърна кокалестите си колене. – На мен не ми достига куражът, нали? Предадох сам себе си. Но Нимю няма. Тя ще стигне до горчивия край, Дерфел.

– Но ще успее ли?

– Бих искал да си имам котка – каза той след малко. – Наистина ми липсват.

– Кажете ми за призоваването.

– Вече знаеш за него! – възмутено каза той. – Нимю ще намери Екскалибур, ще докара горкия Гуидър, и ритуалите ще бъдат изпълнени както трябва. Тук в планината. Но ще дойдат ли Боговете? Това е въпросът, нали? Ти почиташ Митра, нали?

– Да, лорд.

– И какво знаеш за Митра?

– Бог на войниците, роден в пещера. Той е Богът на слънцето.

Мерлин се изсмя.

– Толкова малко знаеш! Той е Богът на клетвите. Знаеш ли това? А знаеш ли степените на митраизма? Колко степени имате?

Аз се поколебах, защото няхах желание да разкривам тайните на мистериите.

– Не ставай смешен, Дерфел! – каза Мерлин, и в гласа му нямаше и следа от лудост. – Колко? Две? Три?

– Две, лорд.

– Значи сте забравили останалите пет! Какви са вашите две?

– Войник и Баща.

– *Miles* и *Pater* трябва да се наричат. А някога имаше и *Leo*, *Corax*, *Perses*, и *Heliodromus*. Колко малко знаете за вашия нещастен Бог, но тогава вашият култ към него е само едно подобие на култ. Изкачвате ли се по стълбата със седемте стъпала?

– Не, лорд.

– Пиете ли виното и хляба?

– Това го правят християните, лорд – запротестирах аз.

– Християните! Какви малоумниците сте вие! Майката на Митра

била девица, пастири и мъдrecи дошли да видят нейното новородено дете, а самият Митра като пораснал станал лечител и учител. Имал дванадесет ученици, а в навечерието на смъртта си, той им дал прощална вечеря с хляб и вино. Бил погребан в скална гробница и възкръснал и направил това много преди християните да приковат своя Бог към някакво дърво. Вие оставихте християните да откраднат дрехите на вашия Бог, Дерфел!

Аз зяпах с отворена уста.

– Това вярно ли е? – попитах го аз с недоверие.

– Вярно е, Дерфел – каза Мерлин и вдигна обезобразеното си лице към решетките. – Ти почиташ една сянка на Бог. Самият Бог си отива, както си отиват и нашите Богове. Всички си отиват, Дерфел, отиват в небитието. Погледни! – вдигна той пръст към облачното небе. – Боговете идват и си отиват, Дерфел, и аз вече не знам дали могат да ни чуват и виждат. Те минават, седнали на голямото небесно колело, и сега е ред на християнския Бог да господства, и Той ще господства известно време, но и него ще го понесе колелото в небитието и човечеството още веднъж ще затрепери в тъмното и ще потърси нови Богове. И ще ги намери, защото Боговете идват и си отиват, Дерфел, идват и си отиват.

– Нимю ще завърти колелото обратно, така ли?

– Може би – тъжно отговори Мерлин, – и бих искал да стане така, Дерфел. Бих искал отново да имам очи, отново да съм млад и щастлив. – Той облегна чело на решетките. – Няма да ти помогна да разрушиш магията – тихо каза той, толкова тихо, че почти не го чух. – Аз обичам Сийнуин, но ако Сийнуин трябва да страда заради Боговете, тогава значи страданието ѝ е благородно.

– Лорд – започнах с умолителен глас.

– Не! – викна той толкова силно, че разляя кучетата в селото зад нас. – Не – повтори по-тихо. – Веднъж се провалих и няма да се проваля пак, защото какво получих за това че се провалих? Страдание! Но ако Нимю успее да изпълни ритуалите, ще сложи край на всичките ни страдания. Скоро всичко ще свърши. Боговете ще се завърнат, Сийнуин ще танцува и аз ще виждам.

Той поспа малко, аз също, но по едно време Мерлин ме събуди, протягайки костеливата си ръка през решетките, за да ме сграбчи за рамото.

– Спят ли стражите?

– Така мисля, лорд.

– Тогава потърси сребърната мъгла – прошепна ми той.

Помислих, че това е поредният пристъп на лудост и объркан запитах:

– Лорд?

– Понякога си мисля – каза той и гласът му беше съвсем нормален, – че има твърде много магия останала на земята. Избледнява, както избледняват Боговете. Но аз не дадох всичко на Нимю, Дерфел. Тя си мисли, че е измъкнала всичко от мен, но аз запазих за себе си едно последно заклинание. И го направих за теб и за Артур, защото вас обичам повече от всички. Ако Нимю не успее, Дерфел, потърси Кадуг. Помниш ли Кадуг?

Кадуг беше лодкарят, който ни спаси от Инис Трийбс преди толкова години, и после бе доставял пидоките на Мерлин.

– Помня го Кадуг.

– Сега живее в Камлан – прошепна Мерлин. – Потърси го, Дерфел, и потърси сребърната мъгла. Запомни това. Ако Нимю не успее и настъпи ужас, тогава отведи Артур в Камлан, намери Кадуг и потърси сребърната мъгла. Това е последното заклинание. Моят последен подарък за онези, които са ми били приятели. – Пръстите му стиснаха рамото ми. – Обещай, че ще я потърсиш!

– Обещавам, лорд.

Това като че ли го успокои. Той поседя малко, без да пуска рамото ми, после въздъхна.

– Иска ми се да можех да дойда с вас. Но не мога.

– Можеш, лорд.

– Не ставай смешен, Дерфел. Трябва да остана тук и Нимю ще ме използва още един, последен, път. Може да съм стар, сляп, полулуд и почти умрял, но в мен все още има сила. И тя я искам. – Мерлин издаде ужасно стенание. – Не мога дори да плача вече, а понякога единствено то, което ми се иска да правя, е да плача. Но в сребърната мъгла, Дерфел, в сребърната мъгла, няма да намериш нито плач, нито време, само радост.

Той отново заспа, а когато се събуди вече зазоряваше и Олуен дойде да ме вземе. Погалих косата на Мерлин, но той отново бе изпаднал в лудост. Лаеше като куче, и това разсмя Олуен. Искаше ми се да му дам нещо, нещо малко, което да му носи утеха, но нямах нищо. Така че просто си тръгнах и взех със себе си неговия последен подарък, макар и да не можах да разбера какъв беше той – последното заклинание.

Олуен не ме върна по същия път, по който ме беше довела в лагера

на Нимю, а ме поведе надолу по стръмен хребет, после в някаква тъмна гора, където между скали ромолеше поток. Бе започнало да вали и пътеката ставаше хлъзгава, но Олуен продължаваше да танцува пред мен, покрита с влажното си наметало.

– Обичам дъжда! – викна тя веднъж.

– Мислех, че обичаш слънцето – мрачно казах аз.

– Обичам и двете, лорд.

Тя беше весела както обикновено, но аз почти не слушах какво ми говори. Мислех за Сийнуин, за Мерлин, за Гуидър и за Екскалибур. Мислех, че съм в капан, а не виждах как да се измъкна от него. Трябваше ли да избирам между Сийнуин и Гуидър? Олуен изглежда се досети за какво мисля, защото дойде и плъзна ръка в моята.

– Скоро ще свършат всичките ти тревоги, лорд – успокои ме тя. Аз дръпнах ръката си.

– Те едва сега започват – мрачно казах аз.

– Но Гуидър няма да остане мъртъв! – опита се да ме окуражи Олуен. – Той ще легне в Свещения съд, а Свещения съд дава живот.

Тя искрено вярваше в това, но аз не. Все още вярвах в Боговете, но вече не вярвах, че можем да ги накараме да правят каквото ние искаме. Артур беше прав, помислих си аз. Трябва да разчитаме на себе си, а не на Боговете. Те си имат свои собствени забавления, и трябва да сме благодарни, ако не са решили да си играят с нас.

Олуен спря край едно езеро под дърветата.

– Тук има бобри – каза тя, загледана във водата, аз не отговорих. Тя вдигна очи към мен и се усмихна. – Ако вървиш надолу по потока, лорд, ще стигнеш до една пътека. Тръгни по нея и тя ще те изведе от планината. Ще стигнеш до по-голям път.

Тръгнах по пътеката, после по пътя и скоро излязох близо до старата римска крепост Цикуциум, където сега живееха няколко напласени семейства. Мъжете ме видяха и излязоха пред счупената порта на укреплението с копия и кучета, но аз прецапах поточето и се запрепъвах нагоре по хълма и те видяха, че идвам с мир, без оръжие и очевидно не бях разузнавач на грабителска войска. Тогавя мъжете започнаха да подвикват по мен. От дете не помня да съм бил толкова дълго без меч. Без меч мъжът се чувства сякаш е гол.

Вървах два дни докато стигна до дома; два дни мрачни размисли и никакъв отговор. Гуидър пръв ме видя да идвам по главната улица на Иска и се спусна да ме посрещне.

– Тя е по-добре от преди, лорд – викна той.

– Но положението ѝ се влошава отново – казах аз. Той се поколеба.

– Да. Но преди две нощи помислихме, че вече оздравява.

Гуидър ме погледна тревожно, обезпокоен от мрачното ми изражение.

– И оттогава с всеки изминат ден тя отново става все по-зле.

– Все пак трябва да има някаква надежда – опита се да ме окуражи

Гуидър.

– Може би – казах аз, макар да не виждах никаква надежда. Отидох при Сийнуин. Тя ме позна и се опита да се усмихне, но болката отново нарастваше вътре в нея и усмивката се превърна с предсмъртна гримаса. Косата ѝ отново бе започнала да расте, но бе съвсем бяла. Наведох се над нея, както си бях мръсен, и я целунах по челото.

Преоблякох се, измих се и се избърснах, закачих Хюелбейн на кръста си и отидох при Артур. Разказах му всичко, което ми беше казала Нимю, но Артур нямаше отговор, или поне нямаше отговор, който да сподели с мен. Не можеше да ми каже в лицето, че няма да предаде Гуидър доброволно, защото с това обричаше Сийнуин. Безизходицата го ядоса.

– Наслушах се на тези глупости, Дерфел.

– Глупост, която довежда Сийнуин до агония, господарю – упреках го аз.

– Тогава значи трябва да я излекуваме – каза той, но съвестта му го накара да замълчи. Намръщи се. – Ти вярваш ли, че Гуидър ще оживее отново ако го поставят в Свещения съд?

Помислих малко. И не можах да го излъжа.

– Не, господарю.

– Нито пък аз – призна той и прати да извикат Гуинивийър. Единственото, което тя можа да измисли бе да ни предложим да говорим с Талиезин.

Талиезин изслуша разказа ми.

– Избройте пак проклятията, лорд – помоли той след като свърших.

– Проклятието на огъня, проклятието на водата, проклятието на трънката и тъмното проклятие на Отвъдното тяло.

Той трепна, когато чу последното проклятие.

– Първите три мога да премахна, но последното... Не познавам никой, който може да го премахне.

– Защо? – рязко попита Гуинивийър. Талиезин вдигна рамене.

– Това е по-висшето познание, лейди. Друидът се учи и след като завърши обучението си, усвоява нови тайнства. А аз не съм минал по

този път. Подозирам, че в Британия само Мерлин е минал по него. Отвъдното тяло е велика магия и за да ѝ се противопоставим ни трябва също толкова велика магия. Уви, аз не разполагам с такова оръжие.

Аз зарях поглед в дъждовните облаци над покривите на Иска.

– Ако отрежа главата на Сийнуин, господарю, ще отсечеш ли моята в следващия миг?

– Не – отвърна Артур с отвращение.

– Господарю! – умолително го погледнах аз.

– Не! – разгневи се той. Беше засегнат от разговорите за магии. Той искаше да живее в свят, където управлява разума, а не магията, но неговият разум не можеше да ни помогне сега.

Тогава Гуинивийър тихо предложи:

– Моргана.

– Какво Моргана? – попита Артур.

– Тя беше жрица на Мерлин преди Нимю – каза Гуинивийър. – Ако някой знае магиите на Мерлин, това е Моргана.

И така повикаха Моргана. Тя влезе, накуцвайки в двора, и както винаги изпълни въздуха около себе си с напрежение и гняв. Златната ѝ маска проблясваше, докато тя ни оглеждаше един по един. Като не видя нито един християнин сред нас, вдигна ръка и направи кръстния знак. Артур ѝ донесе стол, но тя отказа да седне, с което искаше да ни каже, че няма да си губи дълго времето с нас. Откакто съпругът ѝ замина за Гуент тя се бе заела с едно християнско светилище в северната част на Иска. Болни отиваха там да умрат и тя ги хранеше, грижеше се за тях и се молеше за тях. Хората и до днес наричат нейния съпруг светец, но аз мисля, че нея самият Бог я нарича светица.

Артур ѝ разказа всичко и Моргана пшккаше през цялото време, но когато Артур спомена за проклятието на Отвъдното тяло тя се прекръсти, после плю през отвора на маската си.

– И какво искате от мен? – войнствено запита тя.

– Можеш ли да се противопоставиш на проклятието? – попита Гуинивийър.

– Молитвата може да му се противопостави! – заяви Моргана.

– Но ти се моли вече – викна Артур ядосано, – и епископ Емрис се моли. Всички християни в Иска се молиха, а Сийнуин продължава да лежи болна.

– Защото е езичница – настоя Моргана. – Защо трябва Бог да хвърля милосърдието си на вятъра заради езичници, като си има Свое стадо, за което да се грижи?

– Ти не отговори на въпроса ми – намеси се Гуинивийър с леден глас. Двете с Моргана се мразеха, но заради Артур се отнасяха със студена учтивост помежду си.

Моргана помълча малко, после рязко кимна.

– Проклятието може да се премахне, ако вярва човек в тия суеверия.

– Аз вярвам – казах аз.

– Но дори мисълта за тези неща е грях! – викна Моргана и се прекръсти.

– Сигурен съм, че твоят Бог ще ти прости – уверих я аз.

– Какво знаеш ти за моя Бог, Дерфел? – мрачно запита тя.

– Знам, лейди – отвърнах аз като се опитвах да си спомня всичко, което Галахад ми бе разправял през изминалите години, – твоят Бог е любящ Бог, който прощава, Бог, който е изпратил Собствения си син на земята, за да не страдат други. – Замълчах, но понеже Моргана не отговори, продължих, – Знам също – тихо добавих аз, – че Нимю твори велико зло в сърцето на планината.

Името на Нимю изглежда накара Моргана да вземе окончателното решение, защото тя не беше простила на младата жена, задето ѝ бе заела мястото като главна жрица на Мерлин.

– Глинена ли е фигурата? – попита ме тя, – Направена с детска кръв, роса и оформена под тътена на гръмотевица?

– Точно така – казах аз.

Тя потръпна, разпери ръце и безмълвно се помоли. Ние мълчахме. Молитвата ѝ продължи дълго, а може би тя се надяваше, че ще я оставим на мира, но след като никой от нас не си тръгна, накрая Моргана отпусна ръце и отново се обърна към нас.

– Какви амулети използва оная вещица?

– Боровинки, костени пръчици, живи въглени.

– Не, глупако! Какви амулети? Как стига до Сийнуин?

– Откраднала е камъка от един пръстен на Сийнуин и едно от моите наметала.

– А! – каза тя заинтригувана въпреки отвращението си към езическите суеверия. – Защо едно от твоите наметала?

– Не знам.

– Много просто, глупако – озъби се тя, – злото изтича чрез теб!

– Чрез мен?

– Какво разбираш ти? – озъби се пак тя. – Разбира се, че изтича през теб. Ти беше близък с Нимю, нали?

- Да – казах аз и се изчервих.
- И какъв знак ви свързва? – попита тя. – Амulet ли ти даде? Парче от кост? Някакъв езически боклук, който да увесиш на врата си?
- Даде ми това – казах аз и ѝ показах белега на лявата си ръка. Моргана погледна към белега и потръпна. Нищо не каза.
- Махни проклятието, Моргана – помоли я Артур. Моргана продължи да мълчи.
- Забранено е да се занимава човек с магьосничество. Светото писание ни казва, че не трябва да търпим вещици сред нас.
- Тогава кажете на мен как се прави – помоли Талиезин.
- Ти? – викна Моргана. – Ти? Да не мислиш, че ти можеш да премахнеш магия на Мерлин? Щом трябва да се направи, поне да го направим като хората.
- Ти ли? – попита Артур и Моргана изстена. Единствената ѝ здрава ръка направи кръстния знак и тя разтърси глава, като че ли не можеше да говори. Артур се намръщи. – Какво има – попита той, – какво искат Боговете от нас?
- Душите ви! – викна Моргана.
- Искаш да стана християнин ли? – попитах аз.
- Златната маска с инкрустирания в нея кръст се вдигна към мен.
- Да – просто каза Моргана.
- Добре – отвърнах аз. Тя вдигна ръка към мен.
- Ще се покръстиш ли, Дерфел?
- Да, лейди.
- И ще се закълнеш да се подчиняваш на моя съпруг.
- Това ме спря. Аз вперих поглед в нея.
- На Сенсъм ли? – тихо попитах аз.
- Той е епископ! – настоя Моргана. – Той е овластен от Бог! Ще се закълнеш да му се подчиняваш, ще се съ согласиш да се покръстиш и само тогава ще махна проклятието.
- Артур се вгледа в мен. Няколко мига не можех да преглътна унижението, което се криеше в искането на Моргана, но после си помислих за Сийнуин и кимнах.
- Добре – казах ѝ аз.
- Така Моргана прие риска да си навлече гнева на своя Бог и премахна проклятието.

Направи го още същия следобед. Дойде в двора на двореца, облечена в черна роба и без маска, така че всички видяхме ужасното ѝ лице –

изкривено от огъня, цялото червено и белязано, посукано и набраздено. Беше бясна на себе си, но решена да изпълни обещанието си и затова се зае за работа. Подкладохме един мангал, подхранвахме го с въглища, а когато огънят го нагря, роби донесоха кошници с грънчарска глина, която Моргана оформи като женско тяло. Замеси я с кръвта на дете, което беше умряло в града същата сутрин, и с росата, която един роб събра от тревата на двора. Нямахме гръмотевици, но Моргана каза, че противозаклинанието нямало нужда от гръмотевици. Тя плю, ужасена от онова, което бе направила – гротескно изображение на жена с огромни гърди, разкрачени крака и разтворен родов канал, а в корема на фигурата Моргана издълба дупка – това било утробата, където щяло да остане злото. Артур, Талиезин и Гуинивиър наблюдаваха като омагьосани как тя оформя глината и после обикаля три пъти около нея. След третата обиколка Моргана спря, вдигна глава към облаците и зави. За миг помислих, че някаква непоносима болка ѝ пречи да продължи и че нейният Бог ѝ заповядва да спре церемонията, но тогава тя обърна разкривеното си лице към мен.

– Сега ми трябва злото – каза тя.

– Какво е то? – попитах аз.

Рязката, която ѝ служеше за уста като че ли се разтегна в усмивка.

– Ръката ти, Дерфел.

– Ръката ми?

Вече съвсем ясно видях, че тази цепка без устни наистина се усмивва.

– Ръката, която те свързва с Нимю – обясни Моргана. – Как мислиш, че тя направлява злото? Трябва да я отрежеш, Дерфел, и да ми я дадеш.

– Да, сигурно – възмути се Артур.

– Ти ме накара да извърша грях! – обърна се Моргана към брат си с писклив глас, – а сега подлагаш под съмнение мъдростта ми, така ли?

– Не, не – побърза да я увери Артур.

– На мен ми е все едно – безгрижно заяви Моргана, – ако Дерфел иска да си запази ръката, така да бъде. Сийнуин да си страда.

– Не – викнах аз, – не.

Изпратихме да повикат Галахад и Кълхуч. После Артур ни заведе и тримата в своята ковачница, където пещта гореше ден и нощ. Аз си свалих любовния пръстен от лявата ръка и го дадох на Моридиг, ковачът на Артур, и го помолих да запои пръстена към дръжката на Хюелбейн. Пръстенът бе от обикновено желязо, воински пръстен, но в него бе

инкрустиран кръст от две златни пластинки, които бях откраднал от Свещения съд на Клидно Ейдин – същия пръстен имаше и Сийнуин.

Сложихме дебело парче дърво върху наковалнята. Галахад ме хвана здраво, обгърнал ме с ръце, аз вдигнах ръкава си и положих лявата си ръка върху дървото. Кълхуч стисна предмишницата ми, не за да я държи да не мърда, а за след това.

Артур вдигна Ексакалибур.

– Сигурен ли си, Дерфел? – попита той.

– Давай, господарю.

Моридиг гледаше с широко отворени очи как светлото острие докосна покривните греди над наковалнята. Артур замръзна за миг, после нанесе удара със светкавична бързина. За миг не усетих никаква болка, но после Кълхуч сграбчи бликащата кръв китка и я натисна върху горящите въглени в пещта. В този миг болката ме преряза сякаш копие бе минало през мен. Изпищях и после нищо не помня.

По-късно чух, че Моргана взела отсечената ми ръка с фаталния белег и я запечатала в глинената утроба. После с езически напеви стари като времето тя измъкнала кървавата ръка през родовия канал и я хвърлила в мангала.

Ето така станах християнин.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ПОСЛЕДНОТО ЗАКЛИНАНИЕ

В Динюрак вече е пролет. Манастирът се затопля, а тишината на нашите молитви се нарушава от блеенето на агнета и песните на чучулиги. Там където толкова дълго бе останал снега сега растат бели виолетки и звездици, но най-хубаво от всичко е, че Игрейн си е родила дете. Момче е, и двамата с майката са живи. Благодаря на Бога за това, и за топлината на сезона, но за нищо друго. Пролетта би трябвало да е щастлив сезон, но се чуват мрачни слухове за приближаващи врагове.

Саксите се връщат. Макар че никой още не знае дали пожарите, които видяхме на източния хоризонт снощи, са предизвикани именно от тях. Но огньовете бяха ярки, пламтящи на фона на нощното небе като в предверието на ада. Призори в манастира дойде един селянин да ни донесе няколко парчета липов ствол, от които можем да си направим ново бутало за избиване на масло. Той ни каза, че пожарите били запалени от грабителски ирландски отряди, но ние се съмняваме в думите му, защото през последните няколко седмици прекалено много се говори за сакски войски. Артур успя да нанесе такъв удар върху саксите, че цяло поколение не познава ужаса на техните нападения. И това той постигна като научи британските крале да бъдат смели, но днес нашите владетели са много слаби! И презрените сакси се връщат като чума.

Дафид, чиновникът, който превежда тези пергаменти на езика на бритите, пристигна днес да вземе най-новите изписани кожи. Според него е почти сигурно, че саксите са предизвикали пожарите. После той ми каза, че новороденият син на Игрейн ще бъде кръстен Артур. Артур, син на Брочваел, син на Пердел, син на Кунеглас – хубаво име, макар че Дафид очевидно не го харесваше, а пък аз в началото не можех да разбера защо. Той е дребен мъж, доста прилича на Сенсъм, със същото дейно изражение и същата остра коса. Той седна на перваза на моя прозорец да прочете завършените пергаменти и през цялото време цъкаше и кла-теше глава над ръкописа ми.

– Защо Артур изостави Думнония? – попита най-накрая той.

– Защото Мюриг настояваше – обясних аз, – и защото самият Артур никога не е искал да управлява.

– Но това е било безотговорно от негова страна! – строго каза Дафид.

– Артур не беше крал – припомних му аз, – а според нашите закони само кралете могат да управляват.

– Но законите могат да се променят – подсмръкна Дафид, – това поне го знам и Артур трябваше да бъде крал.

– Съгласен съм, но той не беше. Не беше роден за крал, а Мордред беше.

– Тогава и Гуидър не е бил роден за крал – заяви Дафид.

– Така е – кимнах аз, – но ако Мордред беше умрял, Гуидър можеше да претендира за трона колкото всеки друг, без Артур, разбира се, но пък Артур не искаше да бъде крал. – Понякога се чудя колко ли пъти ми се беше налагало да обяснявам това. – Артур дойде в Британия, защото беше дал клетва да защитава Мордред, а когато отиде в Силурия, вече бе изпълнил онова, за което бе дошъл. Той обедини кралствата в Британия, даде правосъдие на Думнония и разгроми саксите. Можеше да се противопостави на исканията на Мюриг да се откаже от властта, но в сърцето си той нямаше желание да му се противопоставя и затова върна Думнония на нейния законен крал и трябваше да гледа как всичко, което бе постигнал се разпада.

– Значи е трябвало да остане на власт – спори отново Дафид. А аз си мисля, че този Дафид е съвсем като светия Сенсъм – човек който никога не може да греши.

– Да, но той беше твърде уморен. Искаше други хора да поемат бремето. Ако трябва някой да се обвинява, то това съм аз! Аз трябваше да си стоя в Думнония вместо да прекарвам повечето време в Иска. Но тогава никой от нас не виждаше какво става. Никой от нас не съзнаваше, че Мордред ще се окаже добър войник, а когато той наистина стана добър воин, ние започнахме да се заблуждаваме, че скоро ще умре и Гуидър ще стане крал. Тогава всичко щеше да е наред. Живеехме по-скоро в свят на надежди, отколкото в действителния свят.

– Аз все пак си мисля, че Артур ни е подвел – настоя Дафид, и по тонът му разбрах, защо не харесва името на малкия престолонаследник. Колко пъти ми се е налагало да слушам тези упреци срещу Артур! Само ако Артур беше останал на власт, казват хората, саксите още щяха да ни плащат данък, а Британия щеше да се простира от море до море, но когато Британия разполагаше с Артур, тя само мърмореше срещу него. Когато той даде на хората каквото искаха, те започнаха да се оплакват, че не било достатъчно. Християните го упрекваха, задето закрилял езичниците, езичниците го обвиняваха, че толерирал християните, а кралете, всички с изключение на Кунеглас и Енгас Мак Ейрем, му завиждаха.

Подкрепата на Енгас не беше толкова важна, но когато Кунеглас умря, Артур загуби най-ценния си съюзник. А между другото Артур не е виновен за състоянието на Британия, Британия сама си е виновна – Британия остави саксите да плъзнат обратно в земите ѝ, Британия се изтощаваше с междуособици, а после започна да хленчи, че за всичко това бил виновен Артур. Артур, който ѝ донесе победата!

Дафид бегло прегледа последните няколко страници.

– Оправи ли се Сийнуин? – попита ме той.

– Слава на Бога, да – отговорих аз, – и живя много години след това.

Щях да започна да разказвам на Дафид нещо за тези години, но видях, че не проявява интерес и запазих спомените за себе си. Накрая Сийнуин умря от треска. Бях с нея и исках да изгоря трупа ѝ, но Сенсъм настоя да я погребем по християнски. Подчиних се, но месец по-късно, накарах няколко души – синове и внуци на мои стари копиеносци, да изкопаят тялото ѝ и да го изгорят на клада, за да може душата ѝ да отиде при нашите дъщери в Отвъдния свят. И не съжалявам за този грях. Съмнявам се, че някой би направил същото за мен, макар че може би Игрейн, ако прочете тези думи, ще ми направи погребална клада. Моля се за това.

– Променяш ли разказа, докато го превеждаш? – попитах аз Дафид.

– Да го променям ли? – той изглеждаше възмутен. – Моята кралица не ми позволява да променям нито сричка!

– Наистина ли? – не повярвах аз.

– Е, понякога оправям някои неуместни граматически изрази – каза той, докато събираше пергаментите, – но нищо повече. Предполагам, че до края остава още малко?

– Да.

– Тогава ще дойда пак след седмица – обеща той, пъкна пергаментите в една чанта и бързо си тръгна. Миг по-късно в стаята ми дотича епископ Сенсъм. Носеше странен вързоп, който първоначално взех за тояга, увита в старо наметало.

– Какво каза Дафид? Какви са новините? – попита той.

– Кралицата е добре – отвърнах аз, – детето също.

Реших да не казвам на Сенсъм, че момчето ще бъде кръстено Артур, защото това само щеше да ядоса светеца, а животът в Динюрак е много по-лесен, когато Сенсъм е в добро разположение на духа.

– Попитах за новини – сонпа се Сенсъм, – а не за женски клюки. За пожарите какво каза? Каза ли изобщо нещо за пожарите?

– И той знае колкото нас, епископе, но крал Брочваел смята, че са подпалени от сакси.

– Бог да ни пази – каза Сенсъм и отиде до прозореца, откъдето все още можеше да се види дима на източния хоризонт. – Бог и Неговите светци да ни пазят – помоли се той, после дойде до писалището ми и сложи странния вързоп върху това парче пергамент. Дръпна наметалото, и за мое удивление, видях, че това беше Хюелбейн. Едва не се разплаках. Не посмях да покажа вълнението си, а взех че се прекръстих уж шокиран от появата на оръжие в нашия манастир.

– Наблизо има врагове – каза Сенсъм, за да обясни присъствието на меча в светата обител.

– Боя се, че си прав, епископе – съгласих се аз.

– А когато наблизо има врагове, гладните из тия планини стават опасни – продължи Сенсъм, – така че нощем ще стоиш на стража да пазиш манастира.

– Така да бъде, лорд – скромно казах аз. Но аз? Да стоя на стража? Белокосият, старият, немощният? Със същия успех някой можеше да накара едва проходилото дете да застане на стража. Но аз си замълчах и когато Сенсъм излезе от стаята, измъкнах Хюелбейн от ножницата и си помислих колко тежък е станал през тези дълги години, докато е лежал в съкровищницата на манастира. Беше тежък и неудобен, но си беше моят меч и аз се вгледах в жълтите свински кости, вградени в дръжката му, после в любовния пръстен, прикрепен към топката на върха на дръжката и видях върху сплескания пръстен тънките златни ивички, които бях откраднал от Свещения съд преди толкова време. Този меч извика толкова много спомени. Върху острието му имаше петно ръжда и аз грижливо го остъргах с ножа, който използвах за да си острия перата. После дълго държах меча в скута си и си представях, че отново съм млад и все още достатъчно силен, за да го въртя в битка.

Но аз? На стража? Всъщност Сенсъм не искаше да стоя на пост, а по-скоро да стоя като глупак, който трябва да бъде пожертван, докато той се измъква през задната врата, хванал свети Тъдуол с едната ръка, а с другата стиснал манастирското злато. Но кой воин би се оплакал от такава съдба? Не и аз! Бих предпочел да умра като баща си с меч в ръка, дори тази ръка да е слаба, дори мечът да е тъп. Не така си представяше моята съдба Мерлин, нито пък Артур, но това е добър край за живота на един войник. И макар от толкова години да съм монах, и християнин дори още по-отдавна, в грешната си душа, аз все още съм копиеносец на Митра. Затова целунах Хюелбейн, щастлив, че го виждам след всичките

тези години.

Сега ще сложа меча до себе си и така ще довърша сказанието. И се надявам, че ще имам достатъчно време да стигна до края на моя разказ за Артур, моя господар, който бе предаден и руган и който, след като си отиде липсваше на всички в Британия така както никой друг в цялата ѝ история.

След като отсякоха ръката ми, пламнах в треска, а когато се събудих, открих, че Сийнуин седи край леглото ми. Най-напред не можах да я позная, защото косата ѝ беше къса, и бе бяла като пепел. Но си беше моята Сийнуин, беше жива и здравето ѝ се възстановяваше. Като видя светлината в очите ми тя се наведе и опря буза в моята. Аз я прегърнах с лявата си ръка и открих, че не мога да я погала, нямаше с какво – ръката ми свършваше до китката и бе омотана с кървав плат. Чувствах пръстите си, дланта си, дори ме сърбеше, но там нямаше нищо. Бяха изгорили отрязаната ръка.

Седмица по-късно бях покръстен в река Уск. Церемонията бе извършена от епископ Емрис. След като той ме потопи в студената вода, Сийнуин дойде при мен на калния бряг и настоя и тя да бъде покръстена.

– Ще отида там, където отиде и мъжът ми – каза тя на епископ Емрис, така че той я накара да свие ръце пред гърдите си и я потопи във водата. Докато ни покръстваха пееше женски хор, а вечерта, облечени в бяло, за първи път приехме Христовия хляб и виното. След литургията Моргана извади един пергамент, на който бе написала моето обещание да се подчинявам на нейния съпруг в името на Христа и поиска да го подпиша.

– Вече ти дадох думата си – възпротивих се аз.

– Подпиши, Дерфел – настоя Моргана, – и се закълни пред разпятието.

Въздъгнах и подписах. Изглежда християните не вярваха на стария начин, по който давахме клетви, а ги искаха с мастило на пергамент. И така аз признах Сенсъм за свой господар, и след като написах името си, Сийнуин настоя да впише и своето. Така започна втората половина от моя живот, половината в която спазвайки клетвата си, трябваше да се подчинявам на Сенсъм, макар и не чак така, както се надяваше Моргана. Ако Сенсъм знаеше, че пиша този разказ, щеше да го приеме за нарушаване на клетвата и да ме накаже, но мен вече не ме интересува. Вършил съм много грехове, ала никога не съм престъпвал клетва.

След като се покръстих почти очаквах Сенсъм да ме призове в Гуент, защото той все още беше при крал Мюриг, но господарят на мишките само прибра писменото ми обещание, без да поиска нищо от мен, дори пари. Поне не тогава.

Чуканчето на осакатената ми ръка заздравяваше бавно, а и аз с нищо не подпомагах оздравяването ѝ, напротив – настоявах да се упражнявам с щит. В битка човек пъхва лявата си ръка през двата ремъка на щита и здраво хваща дървената дръжка до тях, но аз вече няхах пръсти, с които да хвана дръжката, така че трябваше да преправя кашиките, така че да се закопчават, за да мога да прикрепям с тях щита към предмишницата си. Не беше толкова сигурно колкото захвата с ръка, но все пак беше по-добре отколкото съвсем без щит. Щом свикнах със стегнатите каиши, започнах да се упражнявам с щит и меч срещу Галахад, Кълхуч или Артур. Не ми беше много удобно, но все пак можех да се бия, макар че след всяко упражнение ръката ми кървеше, а Сийнуин ми се караше докато сменяше превръзката.

Луната се изпълни, а аз не отнесох нито меч, нито жертва за жертвоприношение при Нант Ддуу. Очаквах отмъщението на Нимю, но нищо не се случваше. Празникът Белтейн настъпи седмица след пълнолунието, но ние със Сийнуин послушно изпълнихме заповедите на Моргана и не загасихме нашия огън нито стояхме будни, за да видим как ще бъдат запалени новите огънове. На следващата сутрин обаче Кълхуч ни дойде на гости с главня от новия огън и я хвърли в огнището ни.

– Искаш ли да отида в Гуент, Дерфел? – попита той.

– В Гуент ли? – изненадах се аз. – Защо?

– Да убия оная крастава жаба, Сенсъм, разбира се.

– Той не ми създава тревоги.

– Още не – изръмжа Кълхуч, – но и това ще стане. Не мога да си представя, че си християнин. Чувстваш ли се по-различен?

– Не.

Горкият Кълхуч. Той се радваше, че Сийнуин се оправи, но ненавиждаше сделката, която бях сключил с Моргана. И той като мнозина други се чудеше защо просто не зарежа обещанието си към Сенсъм, но аз се страхувах, че ако се отметна Сийнуин отново ще се разболе, затова останах верен на клетвата си. След време това подчинение ми стана навик, и след като Сийнуин умря, установих, че нямам желание да наруша обещанието си, макар че смъртта ѝ бе разхлабила примката, която ме заставяше да спазвам клетвата.

Но в онзи ден, когато новите огънове затопляха изстиналите

огнища, всичко това бе далеч в незнайното бъдеще. Беше красив ден – облян в слънчева светлина и потънал в уханието на цъфналите дръвчета. Помня, че купихме няколко гъсета на пазара онази сутрин, като си мислехме, че нашите внуци биха се радвали да ги гледат как растат в малкото езерце зад нашите стаи. След това отидох с Галахад до амфитеатъра, където отново се упражнявах с неудобния си щит. Ние бяхме единствените копиеносци там, защото останалите трябваше да се съвземат от пиенето през нощта.

– Гъсетата не са добра идея – каза Галахад, след като здраво халоса щита ми с дръжката на копието си.

– Защо?

– Като пораснат стават злобни.

– Глупости – казах аз. – Като пораснат стават на хубава вечеря.

Гуидър ни прекъсна, за да ни съобщи, че баща му ни вика. Върнахме се в града и разбрахме, че Артур бе отишъл в двореца на епископ Емрис. Епископът седеше, а Артур, по риза и тесни панталони, се бе навел над една голяма маса, покрита с тънки дъсчици, върху които епископът бе написал списъци на копиеносци, оръжия и лодки. Артур ни погледна и нищо не каза, но помня, че скритото под посивялата брада лице бе мрачно. После произнесе само една дума.

– Война.

Галахад се прекръсти, а аз по стар навик докоснах дръжката на Хюелбейн.

– Война ли? – попитах.

– Мордред е повел войска срещу нас – каза Артур. – В момента е на път! Мюриг му е разрешил да мине през Гуент.

– Води триста и петдесет копиеносци, доколкото разбрахме – добави Емрис.

И до днес вярвам, че Сенсъм е убедил Мюриг да предаде Артур. Нямам доказателства, и Сенсъм винаги е твърдял, че няма пръст в това, но аз просто надушвах неговото коварство в целия план. Вярно, че Сенсъм веднъж ни предупреди за възможността от подобно нападение, но господарят на мишките винаги е бил особено предпазлив в заговорите си срещу Артур, така че ако Артур спечелеше битката, която по твърдото убеждение на Сенсъм щеше да се проведе в Иска, Сенсъм щеше да поиска награда от Артур. Той със сигурност не е искал да спечели нещо от Мордред, защото планът на Сенсъм, ако действително е бил негов, трябваше да облагодетелства Мюриг. Нека Мордред и Артур да се бият до смърт, после Мюриг ще може да сложи ръка на Думнония, а

господарят на мишките ще управлява от името на Мюриг.

А Мюриг наистина искаше да сложи ръка на Думнония. Искаше нейните плодородни стопанства и богатите ѝ градове. Така той всъщност насърчи Мордред да започне войната, макар след това упорито да твърдеше, че никого с нищо не е подстрекавал. Щом Мордред искал да посети чичо си, защо трябвало да бъде възпрепятстван – обясняваше той. А щом Мордред иска да има ескорт от триста и петдесет копиеносци, кой е Мюриг та да откаже на един крал да пътува със свитата си? И така Мюриг дал на Мордред исканото от него разрешение и докато ние разберем за това, конниците на Мордред вече бяха минали Глевум и бързаха към нас.

Така започна последната война на Артур – с предателство и поради амбициите на един слаб крал.

Ние бяхме готови за тази война. От седмици очаквахме нападението, и макар че бързият ход на Мордред ни изненада, плановете ни бяха отдавна готови. Щяхме да се придвижим с лодки на юг през Севърнско море и да стигнем до Дурновария, където очаквахме Сеграмор да се присъедини към нас с хората си. После обединените ни войски щяха да последват мечката на Артур на север, за да посрещнем Мордред, когато реши да се завърне от Силурия. Очаквахме битка, очаквахме, че ще победим, а после щяхме да обявим Гуидър за крал на Думнония в Каер Кадарн. Все същата песен – още една битка и после всичко ще се промени.

Разпратихме вестonosци по крайбрежието, които да повикат всички силурски рибари да пристигнат в Иска с лодките си. А докато рибарите гребяха нагоре по реката с прииждащия прилив, ние се подготвахме набързо за заминаване. Точехме мечове и копия, лъскахме ризници, а жените пълнеха кошници и чували с храна. Опаковахме съкровищата от трите двореца и монетите от хазната. Предупредихме и жителите на Иска да са готови да бягат на запад преди да са пристигнали хората на Мордред.

На следващата сутрин под римския мост в Иска бяха изкарани на пясъчния бряг на реката двадесет и седем рибарски лодки. Сто шестдесет и трима копиеносци бяха готови да се качат в тях. Повечето войниците имаха семейства, но в лодките имаше място за всички. Бяхме принудени да изоставим конете си, защото Артур бе установил, че тези животни са лоши моряци. Докато аз бродех из планините, за да се срещна с Нимю, той се опитал да натовари коне на една рибарска лодка, но дори най-малките вълни паникьосали животните. Един от конете дори

прескочил борда, за да избяга. Така че ден преди да отплаваме ние отведохме животните до едно далечно пасище и си обещахме, че щом Гуидър стане крал ще се върнем да си ги вземем. Само Моргана отказа да тръгне с нас – предпочете да отиде при мъжа си в Гуент.

Започнахме да товарим лодките призори. Най-напред на дъното на лодките поставихме златото, а върху него натрупахме ризниците си и храната. После под сиво небе и при остър вятър ние започнахме да се настаняваме в крехките плавателни съдове. Повечето лодки побираха по десет-единадесет човека и щом се напълнеха се оттегляха в средата на реката, хвърляха котва там и чакаха, за да може цялата флотилия да потегли едновременно.

Врагът пристигна точно когато бе натоварена последната лодка. Това бе най-голямата лодка и тя принадлежеше на Балиг, съпруга на сестра ми. В нея бяха Артур, Гуинивиър, Гуидър, Моруена и децата ѝ, Галахад, Талиезин, Сийнуин и аз, а също и Кълхуч с единствената му останала жена и двама от синовете му. Знамето на Артур се вееше на издигнатия нос, а щандарта на Гуидър плющеше на кърмата. Бяхме с приповдигнат дух, защото бяхме тръгнали да дадем на Гуидър неговото кралство, но точно когато Балиг викаше на Хигуид, слугата на Артур, по-бързо да се качва в лодката, врагът се появи.

Хигуид носеше последния вързоп от двореца на Артур и беше само на петдесет крачки от речния бряг, когато се обърна и видя конници да влизат през градската порта. Имаше време само да пусне вързоп и да поsegне да извади меч, но конете в този миг стигнаха до него и едно копие се заби във врата му.

Балиг хвърли подвижното мостче далеч от борда, извади нож от колана си и преряза въжето, което придържаше кърмата на лодката към брега. Неговият сакски помощник освободи въжето откъм носа и лодката ни се понесе по течението, точно когато конниците стигнаха брега. Артур стоеше прав и ужасен гледеше умирация Хигуид, а аз гледах към амфитеатъра, където се беше появила цяла орда.

Това не беше войската на Мордред, а тълпа луди – препъващи се прегърбени, сакати и нещастни същества, които се изсипаха под каменните арки на амфитеатъра и хукнаха надолу към речния бряг, надавайки немощни викове. Бяха дрипави, рошави, а очите им пълни с фанатичен бяс. Това беше лудата войска на Нимю. Повечето бяха въоръжени само с тояги, но тук-там имаше и с копия. Всички конници бяха въоръжени с копия и щитове. Те не бяха луди, а бегълци от Кървавите щитове на Диурнач, които все още носеха черните си, вече продрани, наметала и

намазаните с кръв щитове. Конниците разпръснаха лудите хора, пришпорвайки конете си надолу по брега, за да ни следват.

Някои от лудите попаднаха под копитата на конете, но десетки други просто се хвърлиха в реката и непохватно заплуваха към лодките ни. Артур викна на лодкарите да отрежат котвите и една по една тежконатоварените лодки се освободиха и се понесоха по течението. На някои екипажи им досвидя да загубят големите камъни, които им служеха като котви, и се опитаха да ги изтеглят. Затова тръгналите по течението лодки се блъснаха във все още закотвените, а през това време отчаяните, тъжни, луди същества цапаха несръчно, но все по-близо до нас.

– Копията! – викна Артур, стисна собственото си копие и го стова-ри със сила върху главата на един от плувците.

– Греблата! – викна Балиг, но никой не му обърна внимание. Бяхме погълнати от усилията да отблъскваме плуващите от борда. Аз действах с една ръка и натисках нападателите във водата, но един от лудите хвана дръжката на копието ми и едва не ме дръпна в реката. Оставих го да издърпа оръжието, извадих Хюелбейн и замагнах. По реката потече първата кръв.

Северният бряг на реката вече бе почернял от виещите, лудеещи последователи на Нимю. Някои хвърляха копия по нас, но повечето просто пищяха в израз на дълбока омраза, а други се хвърляха в реката след плуващите. Дългокос мъж със заешка устна се опита да се покатери на нашата лодка откъм носа. Но саксът го изрита в лицето, после още веднъж и нападателят падна. Талиезин бе намерил от някъде копие и използваше острието му срещу други плуващи. По-надолу от нас една лодка се вряза в калния бряг и екипажът ѝ отчаяно се опита да я избута отново във водата, но не бяха достатъчно бързи и копиеносците на Нимю нахлуха в лодката. Водачите им носеха кръвави щитове – опитните убийци нададоха предизвикателни викове, вдигнали копията си срещу заседналата лодка. Това бе лодката на епископ Емрис, видях как беловласият епископ отби едно копие с меч, но после бе убит. След Кръвавите щитове на хлъзгавата палуба се изкачиха двадесетина луди същества. Жената на епископа изпищя и едно копие се заби в нея. Проблясваха ножове, които режеха, изкормваха, мушкаха – кръвта се процеждаше през шпигатите и тръгваше надолу към морето. Един мъж с туника от еленова кожа се изправи, балансирайки на кърмата на пленената лодка и когато ние минавахме покрай него, той се хвърли към нашия планшир. Гуидър вдигна копието си и човекът изпищя, нанизвайки се на дългата дръжка. Помня как ръцете му стиснаха копието, а тялото му се гърчеше

на другия край, тогава Гуидър пусна и копието и човека в реката и извади меча си. Майка му мушкаше с копие ръцете, които се протягаха към лодката отстрани. Пръсти се впибах в нашия планшир и ние стъпвахме по тях, или ги режихме с мечове, и постепенно лодката ни се отдалечи от нападателите. Всички лодки вече се носеха по течението – някои странично, други с кърмата напред, а лодкарите псуваха и крещяха един срещу друг или пък с пискливи от напрежението гласове викаха на копиеносците да използват греблата. Едно копие литна откъм брега и се заби в нашия борд, после полетяха и първите стрели. Бяха ловни стрели и с тихо жужене минаваха над главите ни.

– Щитове! – викна Артур и ние направихме стена от щитове над планшира на лодката. Стрелите затрополяха по тях. Аз клечах до Балиг, закрил и двама ни с моя щит, който потрепваше при всяка забила се в него стрела.

Спаси ни бързото течение на реката и отливът, който носеше безредната ни флотилия надолу, изтегляйки ни от обсега на копиеносците. Крещящата беснееща тълпа ни следваше, но западно от амфитеатъра имаше блатиста земя, която забави преследвачите ни и ни даде време да възстановим реда. Зад нас се чуваха гласовете на преследвачите, а телата на мъртвите нападатели се носеха по течението край малката ни флотилия. Но ние най-сетне бяхме хванали греблата и можехме да завъртим лодката с носа напред и да последваме другите плавателни съдове към морето. По нашите две знамена имаше безброй забити стрели.

– Кои са тези? – попита Артур, загледан назад.

– Войската на Нимю – мрачно обясних аз. Благодарение на Морган заклинанията на Нимю не постигнаха целта си и сега тя бе пустила своите последователи да ѝ донесат Екскалибур и да ѝ доведат Гуидър.

– Защо не видяхме кога са дошли? – поиска да узнае Артур.

– Може да им е направила магия да останат незабелязани, лорд – предположи Талиезин, а аз си спомних колко често Нимю бе правила такива магии.

Галахад се изсмя на това езическо обяснение.

– Вървели са през нощта – реши той, – и са се крили в гората докато се подготвят, а и ние бяхме твърде заети, за да ги забележим.

– Сега кучката може да се бие с Мордред вместо нас – рече с надежда Кълхуч.

– Ами – казах аз, – тя ще се съюзи с него срещу нас.

Но Нимю още не бе свършила с нас. Група конници галопираха по пътя, който водеше на север от блатистата местност, и цяла орда ги

следваше пеша. Реката не се вливаше направо в морето, а правеше огромни извивки в крайбрежната равнина и аз знаех, че врагът щеше да ни очаква на всеки западен завой.

Конниците наистина ни чакаха, но реката, колкото повече се приближаваше към морето, толкова по-широка и по-бърза ставаше, така че ние винаги минавахме по завоите на безопасно разстояние от конниците. Те ни проклинаха и крещяха, после подкарваха конете си в галоп към следващия завой, където се надявах да ни достигнат с копията и стрелите си. Точно преди морето реката навлизаше в един дълъг прав участък. Тук през цялото време конниците на Нимю язدهа успоредно с нас, именно тогава видях за първи път и самата Нимю. Яздеше бял кон, беше облечена в бяла дълга дреха, а косата ѝ бе остригана на темето като на друид. Тя държеше жезъла на Мерлин, а на кръста ѝ висеше меч. Викна нещо срещу нас, но вятърът отнесе думите ѝ, после реката изви на изток. Ние се отдалечихме от Нимю, а гъстата тръстика по бреговете ни скри от погледа ѝ. Нимю се обърна и пришпори коня си към устието на реката.

– Вече сме в безопасност – каза Артур. Усещаме дъха на морето, над главите ни крещяха гларуси, пред нас се чуваше безкрайния шум на вълните, разбиващи се в брега, а Балиг и неговият сакс закачиха платното за въжетата, които го издигнаха на мачтата. Трябваше да преодолеем още един голям завой, още една последна среща с конниците на Нимю и после щяхме да бъдем отнесени навътре в Севърнско море.

– Колко човека загубихме? – поиска да знае Артур, и между лодките полетяха въпроси и отговори. Само двама мъже бяха оцелени със стрели, и бяхме загубили хората в заседналата лодка, но повечето воини от малката войска на Артур бяха добре.

– Горкият Емрис – промълви Артур, после замълча, но бързо се отърси от тъгата. – След три дни ще бъдем заедно със Сеграмор.

Той бе изпратил вестоносци на изток и сега след като войската на Мордред бе напуснала Думнония, нямаше какво да спре Сеграмор да дойде да ни посрещне.

– Войската ни ще е малка, но добра – каза Артур. – Достатъчно добра да бие Мордред, а после ще започнем всичко отначало.

– Да започнем отначало ли? – не разбрах аз.

– Ще изтласкаме отново Сердик от британските земи – обясни ми той, – и ще налеем малко мозък в главата на Мюриг. – Артур мрачно се засмя. – Винаги остава още една битка. Забелязал ли си това? Щом си помисли човек, че вече всичко е наред, водата отново започва да се

мъти. – Той пипна дръжката на Ексакалибур и промълви, – горкият Хигуид. Ще ми липсва.

– И аз ще ти липсвам, господарю – мрачно казах аз. Чукачето на лявата ми ръка болезнено пулсираше, а липсващата длан с пръстите необяснимо ме сърбеше и усещането бе толкова реално, че аз все се опитвах да я почеша.

– Как така ще ми липсваш? – попита Артур и вдигна вежда в недоумение.

– Когато Сенсъм ме повика.

– А! Господарят на мишките – сети се той и ми хвърли бърза усмивка. – Мисля, че нашият господар на мишките ще поиска да се върне в Думнония, а ти? Не мога да си го представя да се бори за по-висок пост в Гуент, където вече има толкова много епископи. Не, той ще поиска да се върне, а горката Моргана също ще поиска да се завърне в светилището в Инис Уидрин. Така че аз ще склуча с тях сделка. Твоята душа за разрешението на Гуидър двамата да останат да живеят в Думнония. Ще те освободим от твоята клетва, Дерфел, не се притеснявай.

Той ме тупна по рамото, и с труд се придвижи напред към мачтата, където седеше Гуинивийър.

Балиг измъкна една стрела от кърмата, отчупи железния ѝ връх и го пхна в джоба си като предпазен амулет. Дръжката с перата хвърли през борда.

– Не ми харесва това – каза ми той и врътна брадичка на запад. Обърнах се видях, че далеч навътре в морето се бяха струпали черни облаци.

– Дъжд ли идва? – попитах аз.

– Може да е взел и вятър за компания – отвърна той и думите му прозвучаха злокобно, затова той плю през борда да предотврати лошия късмет. – Но ние няма защо да ходим много навътре. Може и да ни се размине.

Той се облегна с цялата си тежест върху руля, тъй като лодката бе понесена от течението в последния голям завой на реката. Сега се носехме на запад, право срещу вятъра, и повърхността на реката се бе накъдрила от малки беловласи вълни, които се удряха в носа на лодката ни и с плясък заливаха палубата. Платното все още не бе изпънато.

– Дръпни сега! – викна Балиг на нашите гребци. Отпред гребяха сакът и Галахад, Талиезин и Кълхуч бяха хванали греблата на средната пейка, в екипажа на гребците влизаха и двамата синове на Кълхуч. Шестимата дърпаха здраво, борейки се с вятъра, но течението и отливът все

още ни помагаша. Знамената на носа и кърмата силно плюсяха на вятъра, а стрелите заплетени в тях неспирно дрънчаха.

Пред нас реката завиваше на юг и аз разбрах, че точно там Балиг ще вдигне платното, за да впрегне вятър да ни помогне да стигнем до морето. Щом навлезехме в морето, щяхме да сме принудени да се придържаме към белязания с върбови клонки канал, който щеше да ни изведе през широките плитчини. Едва след като стигнехме до дълбоки води щяхме да можем да се измъкнем от насрещния вятър и да се насочим към думнонския бряг.

– Ще го минем бързо, тоя канал – каза Балиг, за да ни успокои. Хвърли поглед към облаците и добави: – Трябва да изпреварим този вятър.

– Могат ли лодките да останат заедно? – попитах аз.

– Ще бъдат достатъчно близо. – Той врътна брадичка към лодката непосредствено пред нас. – Това старо корито ще изостава. Плава като бременна свиня, наистина, но ще е достатъчно близо до предните, достатъчно близо.

Конниците на Нимю ни чакаха на едно открито място там, където реката завиваше на юг към морето. Щом наближихме, тя излезе от групата на ездачите и застави коня си да нагази в плитката вода. Наближихме още повече и аз видях, че двама от нейните копиеносци мъкнат пленник в плитчината зад нея.

Най-напред помислих, че сигурно е някой от нашите хора, пленен в заседналата лодка, но после видях, че пленникът бе Мерлин. Брадата му беше отрязана, а вятърът развяваше занемарената му оредяла коса, докато той се взираше със слепите си очи към нас. Можех обаче да се закълна, че се усмихваше. Не можех ясно да видя лицето му, защото разстоянието беше твърде голямо, но се кълна, че се усмихваше, докато го дърпаха към малките вълни. Той знаеше какво щеше да се случи.

Тогава изведнъж разбрах и аз, но не можех нищо да направя, за да го предотвратя.

Нимю е била донесена от това море като дете. Била е пленена в Демечия от отряд, тръгнал на лов за роби, и трябвало да бъде доведена в Думнония през Севърнско море. Но по пътя се вдигнала буря и всички кораби на нападателите потънали. Екипажите и техните пленници се удавили, всички до един с изключение на Нимю, която излязла жива и здрава от морето на скалистия бряг при Инис Уеър. Мерлин спасил детето и го нарекъл Вивиан, защото тя явно била любимка на Манауидан, Бога на морето, а името Вивиан принадлежи на Манауидан. Нимю,

която от малка ни се водеше, ни се караше, отказа да приеме това име, но аз си го спомних сега, и си спомних, че Манауидан я обичаше, и разбрах, че ще използва помощта на Бога, за да направи страшна магия срещу нас.

– Какво прави тя? – попита Артур.

– Не гледай, господарю – казах аз.

Двамата копиеносци бяха прегазили плитката вода обратно до брега, оставяйки слепия Мерлин сам до коня на Нимю. Той не направи опит да избяга. Просто стоеше там с развятата си бяла коса, а Нимю извади нож от колана си. Беше Ножът на Лауфродед.

– Не! – викна Артур, но вятърът отнесе протеста му назад към нашите лодки, назад към блатата и тръстиките, назад към нищото. – Не! – викна той отново.

Нимю насочи своя друидски жезъл на запад, вдигна глава към небето и зави. Мерлин продължаваше да стои неподвижен. Нашата флотилия мина покрай тях, всяка лодка минаваше близо до плитчините, където стоеше конят на Нимю, и грабната от вятъра тръгваше на юг след като екипажите издигнеха платната. Нимю изчака докато нашата лодка с двете знамена се приближи до нея и тогава тя сведе глава и втренчи единственото си око в нас. Усмиваше се, Мерлин също. Вече бях достатъчно близо, виждах съвсем ясно. И той продължи да се усмива, когато Нимю се наведе от седлото си над него с нож в ръка. Удари само веднъж.

И дългата бяла коса на Мерлин и неговата дълга бяла дреха почервеняха.

Нимю отново зави. Много пъти я бях чувал да вие, но не и така, защото в този вой се смесваха агония с триумф. Бе направила своята магия.

Тя се смъкна от седлото и пусна жезъла си. Мерлин сигурно бе умрял бързо, но тялото му продължаваше да се тресе, заливано от малките вълни. Няколко мига изглеждаше като че ли Нимю се бори с мъртвия човек. Бялата ѝ дреха се покри с червени петна, а червеното моментално се разреждаше от морето, докато тя дърпаше и буташе трупа на Мерлин навътре във водата. Накрая, освободен от лепкавата прегръдка на калта, той се понесе по повърхността на водата, а тя го изгласка към течението, поднасяйки го в дар на своя господар, Манауидан.

И какъв подарък му поднесе тя. Тялото на един друид е една от най-силните магии, съществуващи на този беден свят, а Мерлин бе последният и най-великият друид. След него имаше и други, разбира се, но

никой не притежаваше неговите познания, нито неговата мъдрост, никой не притежаваше и половината от неговата сила. И сега цялата тази сила бе използвана за едно заклинание, за една магическа формула, отправена към Бога на морето, който преди толкова години бе спасил живота на Нимю.

Тя вдигна жезъла, който се полюшваше на повърхността на водата, насочи го към нашата лодка и се засмя. Отметна глава назад и се смя като лудите, последвали я от планините чак до тук, до това убийство във водите.

– Ще оцелеете! – викна тя към нашата лодка. – И ние пак ще се срещнем!

Балиг вдигна платното, вятърът го подхвана и ни понесе към морето. Всички мълчахме. Седяхме втречени назад в Нимю и в бялото петно в разбунените води – тялото на Мерлин, което ни следваше към дълбокото море.

Където ни чакаше Манауидан.

Обърнахме лодката на югоизток, за да хванем вятъра с излинелия гърбук на платното и моя стомах се свиваше при всяко поклащане.

Балиг се бореше с рулевото гребло. Бяхме прибрали останалите гребла, оставяйки на вятъра да върши цялата работа, но силният прилив ни пречеше да следваме избраната посока и все буташе носа на лодката ни на юг, тогава платното започваше да плющи на вятъра, а рулевото гребло застрашително се извиваше. Макар и бавно лодката отново заемаше предишното си положение, платното изпукваше като камшик изпълнило се отново и носът започваше отново да потъва в насрещните вълни, разбунвайки корема ми, който изпълваше гърлото ми с горчивата си жлъчка.

Небето потъмня. Балиг гледаше към облаците, плюеше и отново натискаше руля. Закапаха и първите едри дъждовни капки, които затрополяха по палубата, а мръсното платно потъмня от тях.

– Приберете тия знамена! – викна Балиг и Галахад се хвърли към предния щандарт, а аз се опитах да откача флага от кърмата. Гуидър ми помогна да го сваля, после лодката се изкачи на върха на една вълна, той загуби равновесие и падна върху планшира.

– Изгребвайте водата – викна Балиг, – изгребвайте!

Вятърът се усилваше. Аз повърнах при кърмата, после вдигнах глава и видях останалите лодки от флотилията да се хвърлят в сивия кошмар на разпенената вода и да излитат понесени от високите вълни. Над

мен се чу пукот – платното ни се бе разцепило на две. Балиг изруга. Зад нас брегът вече беше само тъмна линия, а отвъд, осветени от слънцето, планините на Силурия сияеха в зелената си премяна, но около нас цареше мрак, влага и заплаха.

– Изгребвайте! – викна пак Балиг, и онези, които бяха в гърбуха на лодката използваша шлемове за да изгребват водата, която се плискаше около вързопите със скъпоценности, ризниците и храната.

И тогава ни връхлетя бурята. Дотогава се бяхме борили само с нейните предвестници, а сега вятърът засвистя над морето, дъждът зашиба с всичка сила по побелелите вълни. Дъждът бе толкова силен и небето толкова тъмно, че загубих от поглед останалите лодки. Брегът изчезна и единственото, което виждах бе кошмарът на високите вълни с пенести гребени, които се сгромолясваха върху нас и пълнеха лодката ни с вода. Платното плющя докато се превърна на парцали, които се развяваха като накъсани знамена. Гръмотевица раздра небето, лодката падна от гребена на една вълна и аз видях зеленочерната вода да се надига, готова да се излее над планшира, но Балиг някак си успя да извие лодката. Водата се поколеба и замря на ръба на борда, после под нас се отвори цяла бездна, когато следващата вълна ни понесе на своя брулен от вятъра гребен.

– Намалете товара! – чу се гласът на Балиг сред воя на бурята.

Изхвърлихме златото в морето. На дъното отиде съкровището на Артур, моето съкровище, и съкровището на Гуидър и съкровището на Кълхуч. Дадохме всичко на Манауидан, изсипахме в алчната му паст монети, чаши, свещници и златни кюлчета, а той искаше още и още. Така че трябваше да хвърлим през борда и кошниците с храна, и свитите знамена. Но Артур не пожела да му даде своята ризница, нито пък аз моята, затова прибрахме ризниците и оръжието си в малката кабина под палубата при кърмата и вместо тях изхвърлихме каменния баласт на лодката. Ние се клатушкахме из лодката като пияни мъже, подхвърляни от вълните, а краката ни се плъзгаха по мокра смес от повръщано и солена вода. Моруена стискаше децата си, Сийнуин и Гуинивиър се молеха, Талиезин изгребваше вода с шлем, а Кълхуч и Галахад помагаша на Балиг и на сакса да свалят останките от платното. Изхвърлиха платното през борда, и мачтата и рейките и всичко, но преди това завързаха мачтата с едно дълго въже от конски косъм, което омотаха здраво около ахтершевена и влаченето на мачтата заедно с платното някак извърна носа на лодката по вятъра, така че ние се изправихме с лице срещу бурята и яхнали гневния ѝ бяг, заподскачахме по огромните вълни.

– Никога не съм виждал буря да се придвижва толкова бързо! – викна ми Балиг. Нищо чудно. Това не беше обикновена буря, а бяс, предизвикан от смъртта на един друид и светът пишеше в ушите ни, завихрил въздух и море, докато нашата скърцаща лодка се издигаше и падаше сред бушуващите вълни. Между дъските на лодката се процеждаше вода, но ние бързо я изгребвахме.

После видях първите останки от разбита лодка на гребена на една вълна, миг по-късно зърнах плуващ човек. Той се опита да ни извика, но морето го издърпа в дълбините си. Вълните унищожаваша флотата на Артур. Понякога внезапната буря утихваше и небето за миг се прочистваше, и тогава виждахме други лодки, в които мъжете неистово изгребваха водата, но бордът едва се виждаше над нивото на разпененото море, после бурята отново ни заслепяваше, и когато накрая затихна край нас не се виждаше нито една лодка, само плаващи дъски. Флотата на Артур, лодка по лодка, бе потопена, а неговите хора – мъже и жени се бяха удавили. Мъжете, облекли ризниците си, бяха умрели най-бързо.

И през цялото време, точно зад подмятаните от морето останки от нашето платно, което се влачеше зад лодката ни, се носеше тялото на Мерлин. Той се появи след като хвърлихме платното зад борда и остана с нас. От време на време го виждах в бялата му дреха, понесен от някоя вълна, после изчезваше и пак се появяваше, издигнат на следващия гребен. Веднъж като че ли той повдигна глава от водата и тогава видях раната на гърлото му, която бе измита и побеляла от морската вода. Запаше ни с празните си очни ябълки, после водата го потопа и аз докоснах главата на един железен пирон, забит в ахтерщевена и помолих Манауидан да прибере друида на дъното на морето. Взех го, молах се аз, и изпрати душата му в Отвъдния свят. Но всеки път като погледнех назад, той си стоеше все там, бялата му коса, пръсната около главата, подмятан от бурното море.

Мерлин беше там, но други лодки нямаше. Вглеждахме се през дъжда и гейзерите от разбиващите се в нас вълни, но виждахме само тъмно почерняло небе; сиво, мръснобяло море, останки от разбити лодки и Мерлин, винаги Мерлин, и аз си мисля, че той ни закриляше, не защото искаше да оцелеем, а защото Нимию още не бе свършила с нас. Нашата лодка носеше онова, което тя искаше най-много на света, затова нашата лодка, единствено тя, трябваше да бъде спасена от прегръдката на Манауидан.

Мерлин не изчезна, докато самата буря не утихна съвсем. Видях за последен път лицето му и после той просто потъна. За миг бе бяло

очертание с разперени ръце в зеленото сърце на една вълна и после изчезна. И щом изчезна вятърът загуби яростната си злоба и дъждът спря.

Морето продължаваше да ни подхвърля, но въздухът се изчисти, а черните облаци станаха сиви, после побеляха, а около нас нямаше нищо друго освен пусто море. Нашата лодка бе единствената оцеляла от флотилията на Артур, който се вглеждаше в сивите вълни със сълзи на очи. Хората му бяха отишли при Манауидан, всичките, всичките негови смели мъже, с изключение на нас. Бе изчезнала цялата му войска.

И бяхме сами.

Изтеглихме мачтата и останките от платното и после през целия дълъг ден гребяхме. Всички мъже, с изключение на мен, разраниха ръцете си от греблата, дори и аз се опитах да гребя, но установих, че с единствената си здрава ръка не мога да се справя с греблото, така че трябваше да седя и да гледам как се придвижвахме на юг през набразденото море. Вечерта килът на лодката задра в пясък и ние с мъка се добрахме до брега, понесли малкото останало от нашия багаж в лодката.

Спахме сред дъноните, а на сутринта изчистихме солта от оръжията си и преброихме монетите, които все още имахме. Балиг и неговият сакс останаха при лодката си, твърдейки че ще успеят да я оправят. Дадох му последната си златна монета, прегърнах го и после тръгнах след Артур на юг.

Натъкнахме се на замък сред крайбрежните хълмове, а господарят на замъка се оказа привърженик на Артур. Той ни даде оседлан кон и две мулета. Опитахме се да му дадем злато, но той не прие.

– Бих искал да ви дам копиеносци, но уви, нямам – вдигна той рамене. Замъкът му беше беден, и вече ни беше дал дори повече отколкото можеше да си позволи. Ядохме от храната му, изсушихме си дрехите край огъня му и после седнахме с Артур под цъфналите ябълки в неговата овощна градина.

– Сега не можем да се бием с Мордред – мрачно каза Артур. Войската на Мордред наброяваше най-малко триста и петдесет копиеносци, а и последователите на Нимю щяха да го подкрепят, докато преследваше нас. Пък хората на Сеграмор бяха по-малко от двеста души. Войната бе загубена дори преди да е започнала.

– Енгас ще дойде да ни помогне – сподели надеждите си Кълхуч.

– Ще се опита – съгласи се Артур, – но Мюриг никога няма да се съгласи да пусне Черните щитове през Гуент.

– И Сердик ще довтаса – тихо каза Галахад, – Щом чуе, че Мордред воюва с нас, веднага ще тръгне с войската си. А ние ще сме само с

двеста души.

– По-малко – поправи го Артур.

– И срещу колко? – попита Галахад. – Четиристотин? Петстотин? И дори и да победим, оцелелите ще трябва да се изправят срещу Сердик.

– И какво ще правим тогава? – попита Гуинивийър.

Артур се усмихна.

– Отиваме в Арморика – каза той. – Мордред няма да ни преследва там.

– Може и да ни преследва – изръмжа Кълхуч.

– Ще му мислим, ако ни се наложи – отсече спокойно Артур. Беше мрачен онази сутрин, но не и ядосан. Съдбата му беше нанесла ужасен удар, така че той можеше единствено да промени плановете си и да се опита да ни вдъхне надежда. Напомни ни, че Будиг, кралят на Брослианд, беше женен за сестра му Анна, затова Артур бе сигурен, че кралят ще ни даде убежище.

– Ще бъдем бедни – усмихна се той с израз на извинение към Гуинивийър, – но имаме приятели и те ще ни помогнат. Брослианд ще приеме и хората на Сеграмор. Няма да умираме от глад. И кой знае – погледна той сина си с усмивка, – Мордред може и да умре и ние ще можем да се върнем.

– Но Нимю – намесих се аз, – ще ни преследва до края на света.

Артур събърчи вежди.

– Значи Нимю трябва да бъде убита – отсече той, – но и този проблем ще трябва да почака, докато му дойде времето. Сега трябва да решим как да стигнем до Брослианд.

– Отиваме в Камлан – казах аз, – и там ще потърсим Кадуг лодкаря.

Артур ме погледна, изненадан от уверения ми тон.

– Кадуг ли?

– Това е план на Мерлин, господарю, той ми каза. Каза, че това е последният му подарък за теб.

Артур затвори очи. Мислеше за Мерлин и за миг-два си помислих, че няма да успее да задържи сълзите си, но той се тръсна глава и отвори очи.

– Тогава значи към Камлан.

Ейниън, синът на Кълхуч, взе оседлания кон и тръгна на изток да търси Сеграмор. Носеше нови разпореждания, според които Сеграмор трябваше да намери лодки и да тръгне на юг през морето към Арморика. Ейниън щеше да каже на нумидиеца, че ние ще си потърсим лодка в Камлан и ще се срещнем с него на брослиандския бряг. Нямаше да има

битка срещу Мордред, нито щяхме да провъзгласим нов крал в Каер Кадарн, просто щяхме позорно да избягаме отвъд морето.

След като Ейниън тръгна, ние сложихме Артур-бач и малката Серен върху едното муле, а върху другото струпахме въоръжението си и тръгнахме на юг. Артур знаеше, че Мордред сигурно вече беше открил бягството ни от Силурия и думнонската войска бе тръгнала по петите ни. Без съмнение с него щеше да тръгне и ордата на Нимю. При това те щяха да използват твърдите римски пътища, а ние трябваше да изминем километри през планинска местност. Затова тръгнахме с бърз ход.

Или поне се опитахме да вървим бързо, но склоновете бяха стръмни, пътят бе дълъг, Сийнуин бе още слаба, мулетата бяха бавни, а Кълхуч куцаше още от онази отдавна отминала битка срещу Аел при Лондон. Пътуването беше бавно, но Артур изглежда се бе примирил вече със съдбата си.

– Мордред няма да знае къде да ни търси – успокояваше ни той.

– Нимю може и да знае – обадох се аз. – Кой знае какво е успяла да измъкне от Мерлин накрая?

Артур не отговори. Вървахме през гора, изпъстрена от сини камбанки и покрити с меки тазгодишни листа.

– Знаеш ли какво трябва да направя? – попита след малко Артур. – Трябва да намеря някой дълбок кладенец и да хвърля Екскалибур в дълбините му и после да го затрупам с камъни, та никой никога да не може да го намери чак до края на света.

– И защо не го направиш, господарю?

Той се усмихна и докосна дръжката на меча.

– Свикнал съм с него вече. Ще го задържа докато ми трябва. Ала наложи ли се, ще го скрия. Но още не. – Артур повървя замислен. – Сърдиш ли ми се? – попита след дълга пауза той.

– На теб ли? Защо?

Той махна с ръка сякаш да обгърне цяла Думнония, цялата тази тъжна страна, потънала в цвят и нова зеленина в онази пролетна утрин.

– Ако бях останал, Дерфел, – каза той, – ако бях отказал да предам властта на Мордред, това нямаше да се случи.

В гласът му се чувстваше съжаление.

– Но кой би могъл да знае, че Мордред ще се окаже добър войник? Или че ще си събере войска?

– Така е – съгласи се той, – и когато приех исканията на Мюриг, аз си мислех, че Мордред ще изгние някъде в Дурновария. Мислех, че ще умре от пиене или ще се скара с някой и ще получи удар с нож в гърба.

– Артур поклати глава. – Той изобщо не трябваше да става крал, но няма имах избор? Бях дал клетва на Утър.

Всичко опираше все до тая клетва и аз си спомних последния Велик съвет, свикан в Британия, когато Утър измисли клетвата, която трябваше да направи Мордред крал. Тогава Утър беше вече стар човек, натежал, болен и умиращ а аз бях дете, чието единствено желание беше да стане копиеносец. Това бе толкова отдавна и Нимю в онези дни ми беше приятелка.

– Утър дори не искаше да си един от покровителите под клетва – казах аз.

– Знам, винаги съм го знаел – каза Артур, – но въпреки това дадох клетва. А клетвата си е клетва, и ако съзнателно нарушим една, подриваме доверието във всички останали.

Удържаните клетви, помислих си аз, са много по-малко от нарушените, но не го казах. Артур се беше опитал да спазва клетвите си и това бе утеха за него. Той внезапно се усмихна, и аз разбрах, че мислите му са го отнесли към по-приятна тема за разговор.

– Много много отдавна – каза ми той, – видях едно парче земя в Брослианд. Една долина, която се спускаше към южното крайбрежие. Помня, че там имаше поток и брези и тогава си помислих: „Какво чудесно място човек да си построи замък и да заживее.“

Аз се засмях. Дори сега на него му се искаше единствено да си има замък, малко земя и приятели край него – цял живот е искал само това. Никога не бе обичал дворците, нито изпитваше удоволствие от властта, макар че му харесваше да воюва. Опитваше се да отрича тази своя слабост, но беше добър в битка и с бърза мисъл, което го правеше смъртоносен воин. Той се беше прославил именно като воин, и именно тази слава му беше помогнала да обедини бритите и да разгроми саксите, но след това нежеланието му да упражнява кралска власт и упоритата му вяра във вродената доброта на човека, както и непоклатимото му убеждение в светостта на клетвите позволи на по-слаби и недостойни хора да разрушат всичко постигнато от него.

– Дървен замък – каза той замечтано, – със засводена колонада, обърната към морето. Гуинивийър обожава морето. Земята се спуска в лек наклон на юг към пясъчния бряг, и ние можем да си направим замъка точно над плажа, така че цял ден и цяла нощ да можем да слушаме как вълните се разливат по пясъка. А зад замъка – продължи той, – ще построя нова ковачница.

– За да можеш да измъчваш метала, колкото си искаш, а? – попитах

аз.

– *Ars longa* – безгрижно каза той – *vita brevis*.

– Това латински ли е? – попитах аз. Той кимна.

– Изкуството е дълго, животът къс. Аз ще се усъвършенствам, Дерфел. Грешката ми е, че съм нетърпелив. Виждам формата на метала, която искам, и бързам, но желязото не иска да бърза. – Артур докосна превързаната ми ръка. – Ние с теб, Дерфел, имаме още много години пред нас.

– Надявам се, господарю.

– Години, години – уверено повтори той, – да остареем и да слушаем песни и да разказваме истории.

– И да мечтаем за Британия, може би?

– Ние ѝ служихме добре – каза Артур, – сега ще трябва тя сама да служи на себе си.

– А ако саксите се върнат – попитах аз, – и хората те повикат отново, ще се отидеш ли?

Той се усмихна.

– Бих се върнал, за да дам трона на Гуидър, но иначе ще окача Екскалибур на най-високата подпокривна гредка на моя висок замък, Дерфел, и ще оставя паяците да я покриват с паяжини. Ще се радвам на морето, ще си стопанисвам земята и ще гледам как растат внуците ми. Ние с теб си свършихме работата, приятелю. Изпълнихме клетвите си.

– Да, с изключение на една – казах аз.

Той рязко се извърна към мен.

– Имаш пред вид моята клетва към Бан ли?

Бях забравил тази клетва, единствената, която Артур не можа да изпълни, и това никога не престана да му тежи на съвестта. Кралството на Бан, Беноик, бе превзето от франките и въпреки, че Артур изпрати тогава хора да се бият за Беноик, самият той самият не отиде. Но това бе толкова отдавна, и лично аз никога не съм обвинявал Артур за този провал. Той искаше да помогне, но по онова време саксите на Аел здраво ни притискаха и той не бе в състояние да води две войни едновременно.

– Не, господарю – казах аз, – имам пред вид моята клетва към Сенсъм.

– Господарят на мишките ще те забрави – презрително заяви Артур.

– Той нищо не забравя, господарю.

– Тогава ще трябва да променим начина му на мислене – отсече Артур, – защото аз не мога да си представя, че ще остарее без теб.

– Нито пък аз без теб, господарю.

– Значи ще се скрием някъде, ти и аз, и хората ще се питат: „Къде е Артур?“ „Къде е Дерфел?“ и „Къде е Галахад“ „А Сийнуин“. И никой няма да знае, защото ние ще сме скрили под брезовите дръвчета край морето.

Той се засмя, но тази мечта изглеждаше вече толкова реална и близка, че надеждата му даваше криле през последните километри на дългото ни пътуване.

Вървахме четири денонощия, но накрая стигнахме до южното крайбрежие на Думнония. Заобиколихме големите мочурища и от хребета на един висок хълм видяхме океана. Спряхме на билото за малко, а вечерните лъчи на слънцето галеха раменете ни и осветяваха широката речна долина, която докосваше морето под нас. Това беше Камлан.

Бях ходил там и друг път. Това е южната област отвъд думнонския град Иска, където местните хора татуират лицата си в синьо. Когато за първи път ходих там, бях на служба при лорд Оуейн. Той именно ни накара да участваме в клането сред високите пустеещи земи. Години по-късно минах край този хълм, когато заедно с Артур се опитахме да спасим живота на Тристан, но опитът ни не успя и Тристан загина. Сега се връщам за трети път по тези места. И този край, като всяко място в Британия, което познавах, беше прекрасен, макар че за мен той бе свързан със спомени за убийства, и знаех, че ще се радвам, когато остане далеч зад лодката на Кадуг.

Гледахме надолу към края на нашето пътуване. Река Екс се носеше бавно към морето под нас, но преди да стигне океана образуваше огромно просторно море-езеро, отделено от океана с тясна ивица пясък. Тази ивица хората наричаха Камлан. В единия ѝ край римляните бяха построили малко укрепление – виждахме го от високото било, на което стояхме. Вътре в укреплението бе издигнат сигнален фар от желязо, в който някога са поддържали запален огън през нощта, за да предупреждават приближаващите се галери за опасната пясъчна плитчина.

Сега ние гледахме надолу към морето-езеро, пясъчната ивица и зеления бряг. Не се виждаше никъде враг. Никъде не проблясваше копие, отразило последните слънчеви лъчи на деня, не се виждаха конници по крайбрежните пътища, нито копиеносци по жълтия пясъчен пояс. Сякаш бяхме сами в цялата вселена.

– Ти познаваш ли Кадуг? – попита ме Артур, нарушавайки мълчанието.

– Виждал съм го веднъж, господарю, преди много години.

– Тогава иди го намери, Дерфел, и му кажи, че ще го чакаме в

укреплението.

Погледнах на юг към морето. Огромно, пусто и искрящо, то щеше да ни отведе далеч от Британия. После заслizaх по склона, за да уредя пътуването.

* * *

Денят се побогуваше със света и с последни сили осветяваше пътя ми, когато стигнах до къщата на Кадуг. Питах разни хора и техните напътствия ме отведоха до малка къщурка на брега северно от Камлан, и тъй като в този момент приливът се бе оттеглил пред къщурката се бе ширнала лъскава кал. Лодката на Кадуг не беше на вода, а бе изтеглена навътре върху сухия бряг, с кил подпрян на кръгли стволоче, а отстрани дървени колове опираха в бордовете ѝ.

– „Придуен“ се нарича – каза Кадуг вместо поздрав. Беше ме видял да стоя край лодката му и сега идваше откъм къщата. Старецът имаше гъста брада, бе загорял от слънцето, а вълнената му дреха бе цялата в катранени петна и лъскави люспи от риба.

– Изпраща ме Мерлин – казах аз.

– Предположих. Каза, че ще те прати. А той самият идва ли?

– Той е мъртъв.

Кадуг плю.

– Мислех, че никога няма да чуя това – каза той и отново плю. – Мислех, че смъртта ще го подмине.

– Беше убит.

Кадуг се наведе и хвърли няколко клона в огъня, който гореше под едно къкрешо гърне. В гърнето имаше катран, и аз видях, че Кадуг калафатеше процепите между дъските на „Придуен“. Лодката изглеждаше красива. Корпусът ѝ бе изчистен и блесналият нов дървен слой контрастираше с черния цвят на смолата, запушила процепите, за да не пропускат вода. Носът ѝ бе висок, кърмата също бе доста задигната, а имаше и дълга току-що направена мачта, която сега лежеше върху дървено магаре край изкараната на суша лодка.

– Значи ще имате нужда от нея – предложи Кадуг.

– Ние сме тринадесет. Останалите чакат в укреплението – обясних му аз.

– Утре по това време – каза той.

– Не може ли по-рано? – попитах аз, разтревожен, че трябва да чакам толкова дълго.

– Не знаех, че ще дойдете – измърмори той, – пък и не мога да я

пусна на вода, докато не дойде приливът, а това ще стане чак утре сутрин. Дотогава ще ѝ сложа мачтата и ще закрепя платното, ще поставя и руля и приливът тъкмо ще дойде. Ще бъде на вода в ранния следобед, имате думата ми, и ще дойда да ви взема веднага щом мога, но няма да е по-рано от привечер. Трябваше да ми пратите вест.

Прав беше, но никой от нас не се сети, че трябваше да предупредим Кадуг, защото никой от нас не разбираше от лодки. Мислехме, че щом дойдем и открием лодката, веднага ще отплаваме, и изобщо не сме предполагали, че лодката може да не е на вода.

– Има ли други лодки? – попитах аз.

– Не и за тринадесет човека – отговори Кадуг, – нито пък ще могат да стигнат там, където аз отивам.

– До Брослианд ли?

– Ще ви заведа където Мерлин ми е казал да ви заведа – твърдо каза Кадуг, после заобиколи носа на „Придуен“ и посочи към един сив камък голям горе-долу колкото ябълка. Нямахше нищо особено в този камък, само дето беше майсторски вграден в носа на лодката и стоеше в дъбовото дърво като скъпоценен камък в златен обков. – Той ми даде това парче скала – каза Кадуг, имайки пред вид Мерлин. – Това е призрачен камък.

– Призрачен камък ли? – попитах аз с недоумение, тъй като никога не бях чувал за такова нещо.

– Ще заведа Артур там, където Мерлин искаше той да отиде, и нищо друго не може да го заведе до там. Нито пък друга лодка може да го закара до там, само лодка, получила името си от Мерлин – каза Кадуг. Името Придуен означаваше Британия. – Артур с теб ли е? – внезапно се сепна Кадуг.

– Да.

– Тогава ще донеса и златото – каза Кадуг.

– Злато ли?

– Старецът го остави за Артур. Предполагаше, че ще му трябва. На мен няма да ми върши работа. Със злато не можеш да ловиш риба. С него си купих ново платно, това можа да направи, пък и Мерлин ми каза да купя платно и затова ми даде злато, но със злато не можеш да ловиш риба. Можеш да ловиш жени – захили се той, – но риба не.

Погледнах изтеглената на суша лодка.

– Имаш ли нужда от помощ? – попитах аз.

Кадуг се засмя без капка чувство за хумор.

– И с какво можете да ми помогнете вие? С вашата отрязана ръка?

Можете ли да калафатите лодка? Можете ли да поставите мачтата или да стъкмите платното? – Той се изплю. – Трябва само да свирна и два-сет мъже веднага ще дойдат да ми помагат. Утре сутрин ще ни чуете да пеем, и това ще значи, че я бутаме, за да я пуснем на вода. Утре вечер – учтиво сведе той глава, – ще ви потърся в укреплението.

Човекът се обърна и тръгна към колибата си.

А аз отидох при Артур. По това време вече беше тъмно и над мен блестяха всички небесни звезди. Луната бе прокарала дълга блещукаща пътека през морето и осветяваше порутените стени на малкото укрепление, където щяхме да чакаме „Придуен“.

Щяхме да прекараме още един последен ден в Британия, мислех си аз. Една последна нощ и един последен ден, и после с Артур щяхме да отплаваме по лунната пътека и с Британия щяха да ни свързват само спомени.

Нощният вятър тихо галеше порутената стена на укреплението. Ръждивите останки на древния фар над главите ни се бяха килнали на една страна на върха на избелелия стълб, морските вълни нежно се разливаха по дългия пясъчен бряг, а луната бавно се спусна в прегръдките на морето и нощта потъмня.

Спахме в тесния подслон край укрепителния вал. Римляните бяха направили стените на укреплението от пясък, върху който бяха натрупали торф, уплътнен с водорасли, а а най-отгоре бяха издигнали дървена палисада по протежение на целия насип. Стената трябва да е била слаба още когато са я построили, но укреплението никога не е било нещо повече от наблюдателен пост и място, където няколкото души, обслужващи фара, биха могли да се скрият от морските ветрове. Дървената палисада вече беше изгнила почти цялата, а дъждът и вятърът бяха изренили голяма част от пясъчната стена, но тук-там тя все още достигаше до метър – метър и половина височина.

Утрото бе ясно и ние видяхме как няколко малки рибарски лодки навлязоха в морето за ежедневната си работа. Край морето-езеро остана само „Придуен“. Артур-бач и Серен се заиграха в пясъка, където нямаше големи вълни, а Галахад и синът на Кълхуч, който бе останал с нас, тръгнаха по брега да търсят храна. Върнаха се с хляб, сушена риба и дървено ведро с топло прясно мляко. Всички бяхме странно щастливи онази сутрин. Помня как се смяхме, когато Серен се търкулна от върха на една дюна, и как хвалехме Артур-бач като измъкна върху пясъка вълмо тежки водорасли от плитчините. Голямата зелена маса сигурно

тежеше колкото него самия, но той дърпаше и пъшкаше и накрая някак си успя да замъкне сплетения си зелен товар чак до порутената стена на укреплението. Двата с Гуидър шумно го похвалихме за положените усилия, после се заговорихме.

– Ако не ми е съдено да бъда крал – каза Гуидър, – така да бъде.

– Съдбата е неумолима – казах аз. Той ме погледна озадачен и аз се усмихнах. – Това беше един от любимите изрази на Мерлин. Както и „Не ставай смешен, Дерфел!“. За него винаги бях смешен.

– Сигурен съм, че всъщност не си му бил смешен – каза Гуидър.

– За него всички ние бяхме смешни. Може би с изключение на Нимю и Моргана. Ние останалите просто не бяхме достатъчно умни. Вероятно това не се отнася до майка ти, но те двамата никога не са били всъщност приятели.

– Жалко, че не го познавах по-отблизо.

– Все пак когато остарееш, Гуидър, ще можеш да казваш на хората, че си виждал Мерлин.

– Никой няма да ми повярва.

– Вероятно не – казах аз. – А докато ти остарееш, те ще са измислили нови истории за него. И за баща ти също.

Хвърлих една мидена черупка срещу укрепителния насип. От далечния край на езерото се чуваха силните гласове на монотонно пеещи мъже и аз разбрах, че „Придуен“ бе потеглила към водата. Още малко остана, казах си аз, още малко.

– Може би никой никога няма да узнае истината – обърнах се аз отново към Гуидър.

– Коя истина?

– За баща ти, за Мерлин.

Вече имаше песни, които приписваха победата при Минид Бадън на Мюриг, не на някой друг, а точно на него, имаше и много песни които величаеха Ланселот повече от Артур. Потърсих с поглед Талиезин и се зачудих дали той би поправил тези песни. Сутринта менестрелът ни беше предупредил, че няма намерение да прекосява морето с нас, а ще се върне в Силурия или ще отиде в Поуис. Според мен Талиезин бе дошъл с нас чак до тук само, за да може да поговори с Артур и така да научи от него самия историята на неговия живот. Или пък Талиезин бе видял бъдещето и бе дошъл да гледа как точно ще се развият събитията. Но каквито и да бяха причините, сега менестрелът говореше с Артур. Изведнъж Артур стана и забърза надолу към брега на морето-езеро. Стоя там дълго загледан на север. След това внезапно се обърна и

изтича до най-близката дюна. Изкачи се на върха ѝ, обърна се и пак се вторачи на север.

– Дерфел! – викна Артур, – Дерфел!

Аз се смъкнах по укрепителния насип, бързо прекосих пясъка и се покатерих по дюната.

– Какво виждаш? – попита ме Артур.

Вгледах се на север, отвъд искрящото море-езеро. Видях „Придуен“ преодоляла половината разстояние до водата, видях огньовете, където се добиваше сол и се сушеше дневния улов, видях и няколко рибарски мрежи да висят на забити в земята колове и тогава видях конниците.

Блесна слънчев лъч, отразен от връх на копие, после друг, и изведнъж различих двайсетина, ако не и повече, мъже, да крачат с тежки стъпки по пътя, който водеше право към брега на морето-езеро.

– Скрийте се! – викна Артур и ние се смъкнахме надолу по дюната, грабнахме Серен и Артур-бач и клекнахме като престъпници от вътрешната страна на разпадащия се укрепителен вал.

– Сигурно са ни видели, господарю – казах аз.

– Може и да не са.

– Колко са? – попита Кълхуч.

– Двайсет? – предположи Артур, – Трийсет? Може и повече. Излиха от някаква горичка. Там може да има още сто.

Дочух тих стържещ звук и се обърнах – Кълхуч бе извадил меча си и сега се захили срещу мен.

– Не ми пука дали са двама или двеста, Дерфел, няма да им дам да ми отрежат брадата.

– Защо им е притрябвала твоята брада? – попита Галахад. – Такова срадливо нещо, пълно с бълхи?

Кълхуч се засмя. Той обичаше да се заяжда с Галахад и се наслаждаваше на закачките на Галахад към него. Все още обмисляше отговора си, когато Артур предпазливо подаде глава над укреплението и се вгледа в мястото, където щяха да се появят приближаващите копиеносци. Стоеше тих и неподвижен, и това ни накара и ние да замрем, после изведнъж той се изправи и махна с ръка.

– Това е Сеграмор! – викна ни той, и радостта в гласа му не остави никакви съмнения у нас. – Сеграмор е! – повтори той и беше толкова развълнуван, че Артур-бач поде като ехо щастливите му думи.

– Сеграмор е! – викна малчуганът и ние всички се покатерихме по укрепителния вал и видяхме мрачното черно знаме на Сеграмор да се

развява на дръжка от копие, увенчана с череп. Самият Сеграмор, с неговия конусовиден черен шлем, яздеше най-отпред и като видя Артур пришпори коня си през пясъка. Артур се затича да го поздрави, Сеграмор скочи от седлото, падна на колене и прегърна Артур през кръста.

– Господарю! – каза Сеграмор в един от редките си изблици на чувства. – Господарю! Мислех, че никога няма да те видя отново.

Артур го вдигна и го прегърна.

– Щяхме да се срещнем в Брослианд, приятелю.

– В Брослианд ли? – каза Сеграмор, после плю. – Мразя морето.

По черното му лице блестяха сълзи и аз си спомних думите му, когато веднъж ми обясняваше защо бе последвал Артур. Защото, каза той, когато нямах нищо, Артур ми даде всичко. Сеграмор не беше дошъл тук, защото се страхуваше да пътува с кораб, а защото Артур имаше нужда от помощ.

Нумидиецът бе довел осемдесет и трима мъже, а с тях бе дошъл и Ейниън, синът на Кълхуч.

– Имах само деветдесет и два коня, господарю – каза Сеграмор на Артур. – От месеци ги събирам.

Надявал се да изпревари войската на Мордред и да доведе всичките си хора в Силурия, но вместо това сега бе довел на тази суха ивица пясък между морето-езеро и океана хората, за които бе успял да намери коне. Някои от животните не бяха издържали на бързия ход, но осемдесет и три се бяха добрали живи и здрави до нас.

– Къде са останалите ти хора? – попита Артур.

– Отплавах на юг с всички наши семейства – каза Сеграмор, после се откъсна от прегръдката на Артур и ни огледа. Сигурно бяхме тъжна гледка, защото той ни дари с една от редките си усмивки и после се поклонил ниско пред Гуинивийр и Сийнуин.

– Имаме само една лодка на разположение – разтревожен каза Артур.

– Значи вие ще са качите на тази единствена лодка, господарю – отвърна спокойно Сеграмор, – а ние ще тръгнем с конете на запад към Кърнау. Там може да намерим лодки и да ви последваме на юг. Но аз исках да се срещнем от тази страна на водата в случай, че враговете ви успеят да ви намерят.

– Досега не сме видели врагове – каза Артур и докосна дръжката на Екскалибур, – поне не на този бряг на Севърнско море. И се моля да не ги видим до края на деня. Лодката ще дойде да ни вземе привечер и тогава тръгваме.

– Значи аз ще ви пазя до здрач – каза Сеграмор и хората му се смъкнаха от седлата, свалиха щитовете от гърбовете си и забиха копията в пясъка. Конете им, покрити с пяна и задъхани, стояха изтощени, а хората на Сеграмор протягаха уморените си крайници. Вече бяхме истински боен отряд, почти войска, а за знаме ни служеше щандарта на Сеграмор.

Само час по-късно, на коне, изморени като конете на Сеграмор, в Камлан пристигна и врагът.

* * *

Сийнуин ми помогна да си облека ризницата, защото ми беше трудно да се справя с тежката плетена от желязо риза само с една ръка и съвсем невъзможно да закопчая катарамите на бронзовите си наколенници, които бяха трофей от Минид Бадън, и които предпазваха краката ми от ударите с копие под ръба на щита. След ризницата и наколенниците, Сийнуин сложи на кръста ми колана с Хюелбейн, после здраво стегна каишите на щита върху лявата ми ръка.

– По-стегнато – помолих я аз, инстинктивно притискайки ризницата на гърдите си, за да усетя малката издутина от брошката на Сийнуин, закачена за ризата ми. Там си беше, моят талисман, с който бях минал през безброй битки.

– Може да не нападнат – предположи Сийнуин, затягайки колкото бе възможно каишите на щита.

– Моли се да не ни нападнат.

– На кого по-точно? – попита тя с мрачна усмивка.

– На този Бог, на който най-много вярваш, любов моя – посъветвах я аз и я целунах. Нахлузих си шлема и Сийнуин закопча ремъка под брадичката ми. Вдлъбнатината от удара в битката при Минид Бадън бе изчукана и изгладена, и бе занитена нова желязна пластинка върху образувалия си тогава процеп. Още веднъж целунах Сийнуин и затворих страничните части на забралото. Вятърът духна вълчата опашка, закачена на върха на шлема ми, и я прати право пред отворите за очите, аз отметнах глава назад, за да отстраня дългата сива козина от погледа си. Бях последният от Вълчите опашки. Всички други бяха или избити от Мордред или отнесени в чертозите на Манауидан. Аз бях последният с вълча опашка на шлема си, а също и последният, който носеше звездата на Сийнуин на своя щит. Стиснах бойното си копие, чиято дръжка беше колкото китката на Сийнуин, а наточеният му връх бе от най-здравата стомана на Моридиг.

– Кадуг скоро ще е тук – окуражих я аз, – няма да трябва дълго да

чакаме.

– Само един цял ден – каза Сийнуин и хвърли поглед към морето-езеро, където „Придуен“ се поклащаше на водата до калния бряг. Мъжете издигаха мачтата ѝ, но скоро отливът щеше отново да остави на сухо лодката и ние щяхме да чакаме до следващия прилив. Но поне враговете не обърнаха внимание на Кадуг, и нямаше защо. За тях той беше просто един от многото рибари, които не ги интересуваха. Те бяха дошли за нас.

Виждаха се шейсет или седемдесет души и всичките на коне. Сигурно бяха яздили бързо, за да ни настигнат, но сега стояха и чакаха на границата между твърдата почва и пясъчната ивица и всички знаехме, че след тях идват и други копиеносци. До здрач срещу нас вероятно щеше да има цяла войска, а може дори две, защото хората на Нимю със сигурност щяха да последват копиеносците на Мордред.

Артур облече красивите си бойни доспехи. Ризницата му блестеше на слънцето с железните си и пръснатите сред тях златни плочки. Видях го как слага шлема, украсен с бели гъши пера. Обикновено Хигуид му помагаше като си обличаше доспехите, но Хигуид бе мъртъв, затова сега Гуинивийър закачи на кръста му ножницата с нейните кръстосани златни нишки и Екскалибур, потънал в черната ѝ прегръдка. После завърза на раменете му бялото наметало. Той ѝ се усмихна, наведе се да чуе какво му говори, засмя се и затвори лицевата част на шлема си. Двама души му помогнаха да се качи на един от конете на Сеграмор и след като се настани на седлото, те му подадоха копието и неговия обкован със сребро щит, от който кръстът отдавна бе махнат. Той пое юздите с лявата ръка, върху която висеше щита, и срита коня към нас.

– Хайде да ги пораздвижим – викна Артур на Сеграмор, който стоеше до мен. Артур възнамеряваше да поведе тридесет конника срещу врага, после да хукне назад в престолено паническо бягство, с което се надяваше да ги увлече в капан.

Оставихме двадесет мъже да пазят жените и децата в укреплението, а останалите тръгнахме след Сеграмор към една дълбока дупка, скрита зад висока дюна, издигаща се пред пясъчния бряг на морето. Цялата пясъчна ивица западно от укреплението бе покрита с безредно пръснати дюни и дупки, които образуваха лабиринт от капани и пътеки без изход. Само последните стотина крачки от пясъчната ивица, източно от укреплението предлагаха равен терен.

Артур почака докато ние се скрихме, и после поведе своите тридесет човека на запад по набраздения от морето пясък съвсем близо до

разбиващите се вълни. Ние клекнахме в скривалището, образувано от високата дюна. Бях оставил копието си в укреплението, защото предпочетох да водя тази битка само с Хюелбейн. Сеграмор също имаше намерение да се бие само с меч и сега търкаше едно ръждиво петънце върху извитото острие с шепа пясък.

– Загубил си си брадата – измърмори той.

– Размених я за живота на Амхар.

Видях как зъбите му блеснаха като се захили в сянката на спуснатото си забрало.

– Добра замяна – отбеляза той, – а ръката ти?

– Заради една магия.

– Е, поне не е тая, с която държиш меча.

Вдигна острието на светлината и остана доволен, защото ръждата се беше махнала. След това наклони глава, заслушан, но нищо не се чуваше освен шумът на вълните.

– Не трябваше да идвам – каза Сеграмор след малко.

– И защо? – учудих се аз, никога не ми се беше случвало да чуя Сеграмор да клинчи от битка.

– Сигурно са ме проследили – обясни той, завъртайки глава на запад, където бяха враговете.

– Може да са знаели и без това къде отиваме – опитах се да го успокоя, макар че ако Мерлин не беше издал Камлан на Нимю, изглеждаше по-вероятно Мордред да е оставил няколко лековъоръжени конници да наблюдават Сеграмор и после тези разузнавачи да са издали нашето скривалище. Но както и да бе станало, вече беше твърде късно. Хората на Мордред знаеха къде сме и сега въпросът беше кой ще бъде по-бърз – Кадуг или врагът.

– Чуйте това – викна Гуидър. Той беше облечен с ризница, а на щита му беше изрисувана мечката на баща му. Беше нервен и нищо чудно, защото това щеше да бъде неговата първа истинска битка.

Заслушах се. Подплатеният с кожа шлем приглушаваше шума, но накрая чух глухите удари на копита по пясъка.

– Не се изправяйте! – озъби се Сеграмор на ония, които се изкушиха да надникнат над дюната. Конете тичаха в галоп по пясъчния бряг и само дюната ни скриваше от тях. Шумът се приближаваше и се превръщаше в тътен. Ние стиснахме копия и мечове. Шлемът на Сеграмор бе украсен с лика на озъбена лисица. Вторачих се в лисицата, но чувах само нарастващия тътен на копитата. Беше топло и по лицето ми се стичаше пот. Ризницата ми тежеше, но така я чувствах само докато

започнеше битката. Първите копита изтрополяха край нас и отминаха, после чухме Артур да вика откъм брега:

– Сега! – викаше той, – Сега! Сега! Сега!

– Тръгвайте! – извика Сеграмор и ние всички се закатерихме нагоре по дюната. Ботушите ни се пързяха по пясъка и на мен ми се струваше, че никога няма да успеем да стигнем до върха, но след миг вече се прехвърляхме от другата страна, откъм морето, и тичахме надолу към брега, почернял от конници. Артур се беше обърнал и неговите тридесет човека се сблъскаха с преследвачите си, които бяха два пъти повече от хората на Артур. В този миг вражите конници ни видяха да тичаме към тях откъм фланга им и по-благоразумните веднага обърнаха конете и хукнаха на запад да се спасяват. Но повечето останаха да се бият.

Изкрещях някакво предизвикателство, поех удара на нечие копие с центъра на щита си, замахнах с Хюелбейн към задния крак на коня, за да осаката животното и щом конят се килна към мен, забих Хюелбейн дълбоко в гърба на ездача. Той извика от болка, а аз отскочих назад, за да избегна тежката маса на падащия кон, заедно с конника, които се сринаха сред вихрушка от копита, пясък и кръв. Ритнах гърчещия се човек в лицето, и забих Хюелбейн в него, после бързо вдигнах меча нагоре, за да отбия слабия удар с копие, отправен срещу мен от друг изплашен конник. Сеграмор надаваше ужасен боен вик, а Гуидър забиваше копието си в паднал на мокрия пясък човек. Вражите конници се опитваха да се оттеглят от сражението и пришпориха конете си през плитката морска вода, където оттеглящите се вълни засмукваха вихри от пясък и кръв обратно в морето. Видях как Кълхуч пришпори своя кон след вражи ездач, настигна го и го смъкна от седлото. Човекът се опита да се изправи на крака, но Кълхуч вдигна меча си, завъртя коня и нанесе смъртоносен удар. Малцината оцелели врагове сега бяха притиснати между нас и морето и ние ги избихме с мрачна решителност. Конете цвилеха и ритаха с копита, докато умираха. Малките вълни порозовяха, а пясъкът почерня от кръв.

Убихме двадесет и взехме шестнадесет в плен, а когато пленниците ни казаха всичко, което знаеха, убихме и тях. Артур свъси вежди, когато даде тази заповед, защото не обичаше избиването на невъоръжени мъже, но не можехме да отделяме копиеносци за охрана на пленници, нито пък изпитвахме някаква милост към тези врагове, които носеха щитове без символи, сякаш се хвалеха със своята диващина. Убихме ги бързо, като ги заставихме да коленичат в пясъка, където Хюелбейн или острият меч на Сеграмор им отсичаха главите. Това бяха хора на Мордред, и

самият Мордред ги бе повел по пясъчния бряг, но кралят бе извърнал коня си при първия знак за готвената засада и бе викнал на хората си да се оттеглят.

– Бях близо до него – каза със съжаление Артур, – но не достатъчно близо.

Мордред беше избягал, но ние бяхме спечелили първата битка, макар че трима от нашите бяха загинали в сражението, а седмина лошо кървяха.

– Как се би Гуидър? – попита Артур.

– Смело, господарю, смело – отвърнах аз. По мечта ми имаше дебел слой засъхнала кръв и аз се опитах да го изчистя с шепа пясък. – Убиваше, господарю.

– Добре – каза той, после отиде при сина си и сложи ръка на раменете му. Аз изтрих кръвта от Хюелбейн с единствената си ръка, после дръпнах катарамата под брадичката си и смъкнах шлема.

Убихме ранените коне, а здравите отведохме в укреплението, после събрахме оръжието и щитовете на нашите врагове.

– Няма да дойдат вече – казах аз на Сийнуин, – докато не им дойдат подкрепления.

Погледнах към слънцето – то бавно се изкачваше по безоблачното небе.

Имахме много малко вода, само толкова, колкото носеха хората на Сеграмор в багажа си, затова разпределихме на дажби водата в меховете. Щеше да бъде дълъг и жаден ден, особено за нашите ранени. Един от тях трепереше. Лицето му беше бледо, почти жълто, и когато Сеграмор се опита да капне малко вода в устата му, той конвулсивно захапа отвор на кожения мех. Раненият започна да стене. Агонията му беше мъчителна и свиваше душите ни, затова Сеграмор скъси мъките му със своя меч.

– Трябва да запалим погребален огън – каза Сеграмор, – в края на пясъчната ивица – и Сеграмор посочи с глава към равния пясък, където морето беше натрупало избелели от слънцето клони и стволоче.

Артур сякаш не чу предложението.

– Ако искаш – каза той на Сеграмор, – можеш вече да тръгваш на запад.

– И да те оставя тук?

– Ако останеш – тихо каза Артур, – не знам дали ще успееш да си тръгнеш. Ще дойде само една лодка. А хората на Мордред ще стават все повече. Нашите не.

– Значи ще има повече хора за убиване – кратко отсече Сеграмор, но сега си мисля, че на него му беше ясно – останеше ли, подписваше си смъртна присъда. Лодката на Кадуг можеше да поеме двадесет души, повече не.

– Може да преплуваме до другия бряг, господарю – каза Сеграмор и посочи с глава източния бряг на протока, който течеше дълбок и бърз от другата страна на пясъчната ивица. – Които могат да плуват, де – добави той.

– Ти можеш ли?

– Никога не е късно да се науча – каза Сеграмор и плю. – Освен това още не сме мъртви.

Не бяхме и победени още, и с всяка измината минута се приближавахме към спасението. Виждах как хората на Кадуг носят платното към „Придуен“, която бе килната на брега на морето. Мачтата ѝ вече беше издигната, макар че още стъкмяваха въжетата по нея. А след час-два приливът щеше да дойде и лодката отново щеше да бъде на вода, готова за пътуването. Трябваше само да издържим до късния следобед. Времето течеше по-бързо докато събирахме изхвърлените от морето дърва и ги нареждахме на клада, после ги запалихме, а като се разгоряха хвърлихме върху огъня телата на нашите мъртви. Косите им пламнаха ярко, после замири си на горяща плът. Продължихме да хвърляме дърва върху огъня, докато той се превърна в ревящ, нажежен до бяло ад.

– Ограда от духове би могла да задържи врага – каза Талиезин след като бе изпял молитва за четиримата горящи мъже, чиито души се издигнаха с дима и отидоха да търсят своите сенки.

От години не бях виждал ограда от духове, но тогава направихме една. Това бе зловеща работа. Имахме тридесет и шест тела на мъртви врагове и от тях взехме тридесет и шест отрязани глави, които набучихме на остриетата на пленени копия. После забихме копията напреко на пясъчната ивица, а Талиезин, който се виждаше отдалече с бялата си дреха, понесе една дръжка от копие като жезъл и тръгна от една кървава глава към друга, та врагът да си помисли, че друид прави заклинание. Малцина биха преминали с готовност през ограда от духове без друид, който да премахне вплетеното в нея зло. И щом направихме оградата ни стана по-леко и седнахме да починем. Разделихме си оскъдната храна за обяд и си спомням как Артур мрачно гледеше към оградата от духове докато ядеше.

– От Иска до това – отбеляза той тихо.

– От Минид Бадън до това – поправих го аз. Той вдигна рамене.

– Горкият Утър – каза Артур и сигурно си мислеше за клетвата, която бе направила от Мордред крал, клетвата, която ни бе довела до тази огряна от слънцето пясъчна ивица край морето.

Подкрепленията на Мордред пристигнаха рано следобед. Повечето дойдоха пеша в дълга колона, която се появи провлечена и разпокъсана откъм западния край на морето-езеро. Преброихме повече от сто човека, а знаехме, че идват още.

– Те ще са изморени – каза ни Артур, – а ние имаме и оградата от духове.

Но врагът вече имаше друид. С подкрепленията бе пристигнал Фергал и час по-късно видяхме и първата колона копиеносци. Наблюдавахме друида, който допълзя до оградата от духове и подуши соления въздух като куче. Хвърли шепи пясък към най-близката глава, подскочи веднъж-дваж на един крак, после изтича до копието и го събори. Оградата бе разрушена и Фергал вдигна глава към слънцето и нададе силен победоносен вик. Ние надянахме шлемовете, приготвихме си щитовете, наточихме оръжията си.

Приливът се завръщаше, а с него и първите рибарски лодки. Ние им викнахме, когато минаваха покрай пясъчната ивица, но повечето се направиха, че не чуват призивите ни – местните твърде често са имали сериозни причини да се страхуват от копиеносци, но тогава Галахад размаха златна монета и тази примамка наистина накара една лодка да се отбие и предпазливо да забие нос в брега и да пристане в пясъка близо до пламтящата погребална клада. Двамата рибари, (целите им лица бяха покрити със сини татуировки) се съгласиха да закарат жените и децата до лодката на Кадуг, която почти беше отново на вода. Дадохме злато на рибарите, помогнахме на жените и децата да се качат в лодката и изпратихме с тях един от ранените копиеносци да ги пази.

– Кажете на другите рибари, – обърна се Артур към татуираните мъже, – че ще има злато за всеки, който тръгне с лодката си след Кадуг.

Той се сбогува набързо с Гуинивиър, а аз със Сийнуин. Задържах я в прегръдките си за миг-два и открих, че просто нямам думи.

– Остани жив – каза ми тя.

– Ще го направя заради теб – отвърнах й аз, после помогнах да избутаме лодката в морето и тъжно гледах как бавно се отдалечават.

Миг по-късно един от нашите конни разузнавачи пристигна в галоп откъм оградата от духове.

– Идват, господарю! – викна той.

Дадох на Галахад да затегне ремъка на шлема ми, после вдигнах

ръка, да завърже здраво щита за нея. Той ми подаде копието.

– Бог да е с теб – пожела ми той, после взе своя щит, украсен с християнския кръст.

Този път нямаше да се бием сред дюните, защото няхаме хора да направим достатъчно дълга стена от щитове, с която да преградим неравната част на пясъчната ивица, а това значеше, че конниците на Мордред можеха да ни заобиколят отстрани, да ни обградят и щяхме да сме принудени да се бием в един непрекъснато стесняващ се кръг от врагове. Не искахме да приемем сражението и в укреплението, защото и там можеха да ни обградят и така да ни откъснат от водата, където щеше да пристигне Кадуг. Затова се оттеглихме в тесния край на пясъчната ивица, където нашата стена от щитове можеше да покрие разстоянието от бряг до бряг. Погребалната клада все още гореше точно там, където свършваха бурените, бележещи крайната точка, до която достигаше приливът. Докато чакахме врага, Артур заповяда да натрупаме още от изхвърлените от морето дървета върху пламъците. Продължихме да подхранваме този огън, докато видяхме хората на Мордред да се приближават и тогава направихме нашата стена от щитове само на няколко крачки от пламъците. Поставихме черното знаме на Сеграмор в центъра на нашия фронт, допряхме щитовете си ръб о ръб и зачакахме.

Бяхме четиридесет и осем мъже, а Мордред водеше срещу нас повече от сто души, но щом видяха нашата стена от щитове, подредена и готова, те спряха. Някои от конниците на Мордред пришпориха конете си в плитките води на морето-езеро с надеждата, че ще успеят да ни заобиколят отстрани, но тук водата бързо ставаше дълбока, тъй като протоктът минаваше близо до южния бряг. И те разбраха, че не могат да минат оттам, затова се смъкнаха от седлата, стиснаха щитовете и копията си и отидоха да се присъединят към дългата стена на Мордред. Погледнах нагоре и видях, че слънцето най-сетне бе започнало да слиза към високите западни хълмове. „Придуен“ почти бе на вода, макар че хората продължаваха да оправят стъкмяването ѝ. Не след дълго, мислех си аз, Кадуг ще дойде, но по западния път идваха нови и нови копиеносци. Силите на Мордред нарастваха, а нашите можеха само да отслабват.

Фергал, вилел в брадата си лисича козина и малки кости, дойде пред нашата стена от щитове и започна да подскача на един крак по пясъка, вдигнал една ръка във въздуха и затворил едното си око. Прокле душите ни, обеща ги на огнения червей на Кром Дубх и на вълчата глутница, която броди из Прохода на стрелите Ерири. Нашите жени щели да станат играчки в ръцете на демоните на Анун, а децата ни щели да

бъдат приковани върху дъбовете в Ардду. Прокле копията и мечовете ни и направи заклинание, с което да разтърси щитовете ни и да превърне червата ни на вода. Той пищеше заклинанията си и ни обещаваше, че в Отвѣдния свят щяхме да ровим за храна в изпражненията на хрътките на Араун и ще утоляваме жаждата си като ближем жлъчката на змиите на Сефид.

– Очите ви ще са целите в кръв – грачеше той, – коремите ви ще са пълни с червеи и езиците ви ще почернеят! Ще гледате как изнасилват жените ви и как убиват децата ви!

Той спомена имената на някои от нас, и ни заплаши с невъобразими мъчения. А ние за да се противопоставим на неговите заклинания пеехме Бойната песен на Бели Маур.

Оттогава не съм чувал тази песен от устата на воини, а никога преди това не бях чувал някой да я пее по-добре от нас в онзи слънчев ден на тясната ивица пясък, обградена от морето. Бяхме малко, но бяхме най-добрите воини, които Артур някога е командвал. В тази стена от щитове имаше само един-двама по-млади мъже, всички останали бяхме опитни воини, закоравели в битки и свикнали на миризмата на кръвта, воини, които знаеха как да убиват. Ние бяхме господарите на войната. Сред нас нямаше слаб човек, нямаше нито един на който да не можеш да се довериш, че ще защити рамото ти, нито един, който да отстъпи от страх. А как пяхме този ден! Ние удавихме проклятията на Фергал, и силните ни гласове сигурно се носеха над водата и стигаха до нашите жени, които чакаха на „Придуен“. Ние пеехме на Бели Маур, който впряга вятъра в своята колесница, а дръжката на копието му е направена от цял ствол и мечът му посича врага, както сърпа реже магарешки бодили. Ние пеехме за неговите жертви, пръснати мъртви из житните поля и величаехме гнева му, оставил толкова жени вдовици. Пеехме за ботушите му, големи като воденични камъни, за щита му, подобен на скала от желязо и за украсата на шлема му, която стигаше чак до звездите. Ние пеехме, очите ни се пълнеха със сълзи, а сърцата на нашите врагове със страх.

Песента завърши с див вой и още преди воят да заглъхне Кълхуч накуцвайки излезе пред нашата стена от щитове и разтърси копието си срещу врага. Нарече ги страхливци, плю на техния произход и ги покани да дойдат да опитат вкуса на копието му. Враговете го наблюдаваха, но никой не прие предизвикателството му. Те бяха раздърпан, но страшен отряд от хора, свикнали с убийствата, може би колкото нас, макар вероятно да не бяха толкова опитни във войната между две стени от

щите. Те бяха отрепките на Британия и Арморика, разбойници, пресъпници и мъже без господари, които се бяха събрали около Мордред заради неговите обещания за плячка и жени за изнасилване. Минута след минута редиците им набъбваха, но новодошлите бяха изморени, с изранени крака, а и стесняването на ивицата ограничаваше броя на хората, които можеха да тръгнат срещу нашите копия. Можеха да ни избутат назад, но не можеха да ни обградят.

И като че ли все още никой нямаше желание да се изправи срещу Кълхуч. Той застана точно срещу Мордред, който заемаше място в център на вражия фронт.

– Ти си роден от една курвенска крастава жаба – викна Кълхуч на краля, – а баща ти бе страхливец. Ела да се биеш с мен! С мен куция! Стария! Плешивия! Ама не ти стиска да се изправиш срещу мен! – Той плю срещу Мордред и пак никой от хората на Мордред не помръдна.

– Деца! – подигра им се Кълхуч и им обърна гръб, за да покаже презрението си към тях.

Точно тогава един младок изскокна от вражите редици. Шлемът му беше твърде голям за голобрадата му глава, нагръдникът му беше от лоша мека кожа, а на щита му имаше процеп между две от дъските. Той беше млад човек, който трябваше да убие велик боец, за да спечели богатство и затова се затича срещу Кълхуч с вик, изпълнен с омраза, а останалите воини на Мордред го окуражаваха с шумни възгласи.

Кълхуч се обърна, прилекна и насочи копието си срещу чатала на младежа. Младокът вдигна своето копие с намерението да го забие над спуснатия ниско щит на Кълхуч, после нададе победоносен вик като заби острието надолу, но викът му се превърна в задавен писък, когато копието на Кълхуч тихо изсвистя и грабна душата на момчето от отворената му уста. Кълхуч, остарял в битки, отстъпи назад. Неговият щит дори не бе докоснат. Умиращият се препъна, копието висеше забито във врата му. Той опита да се обърне към Кълхуч и падна. Никой не помръдна. Кълхуч плю срещу Мордред и се върна при нас, а ние го приветствахме с радостни възгласи. Той ми смигна щом приближи.

– Видя ли как става, Дерфел? – викна Кълхуч, – Гледай и се учи.

Думите му разсмяха мъжете около мен.

„Придуен“ вече беше на вода, светлият ѝ корпус се оглеждаше в блещукащата вода, накъдрена от лекия западен вятър. Този вятър донесе вонята на хората на Мордред – миришеше на кожа, пот и медовина. Мнозина от враговете сигурно бяха пияни, защото мнозина от тях нямаха кураж да се изправят срещу нас без да са пияни. Чудех се дали

младокът, чиято уста и гърло вече бяха почернели от мухи, бе намерил в медовината смелост да излезе срещу Кълхуч.

Мордред придумваше хората си да тръгнат напред и най-смелите сред тях насърчаваха своите другари да вървят. Стори ми се, че слънцето изведнъж се бе спуснало доста по-ниско, защото бе започнало да ни заслепява; не бях усетил колко време бе минало докато Фергал ни проклинаше и после докато Кълхуч се подиграваше на врага, а този враг все още не можеше да намери смелост да тръгне в атака. Малцина тръгваха напред, а останалите се влачеха след тях, и тогава Мордред започваше да ги ругае, докато закърпи отново стената от щитове и после отново ги насърчаваше. Винаги е така. Иска се голям кураж да атакуваш стена от щитове, а нашата, макар и малка, бе добре подредена и пълна с известни воини. Хвърлих поглед към „Придуен“ – тъкмо спускаха новото платно и то увисна на рейката. Беше боядисано в кърваво червено и украсено с черната мечка на Артур. Кадуг бе дал много злато за това платно, но после вече няха време да гледам кораба в далечината, защото хората на Мордред най-после идваха към нас и по-смелите подтикваха другите да тичат.

– Подпрете се здраво! – викна Артур и ние подвихме колене, за да поемем удара на противниковата стена. Врагът бе на дванадесет крачки от нас, десет и тъкмо щяха да ни връхлетят с кръсъци, когато Артур отново извика:

– Сега!

Гласът му спря устрема на вражите копиеносци, защото те се почувстваха какво ли означава това, но после Мордред им изкрещя да убиват и така най-накрая те се блъснаха в нас.

Копието ми се удари в нечий щит и бе избито от ръката ми. Зарязах го и грабнах Хюелбейн, който бях забил в пясъка пред мен. Миг по-късно щитовете на Мордред се удариха в нашите и един къс меч ме удари по главата. Ушите ми зазвъняха от удара по шлема, мушнах Хюелбейн под щита си, търсейки крака на моя нападател. Усетих как острието се вряза в плътта му и силно завъртях меча. Човекът залитна, осакатен. Потрепна, но се задържа на крака. Той имаше черна къдрава коса, която се подаваше изпод очукания му железен шлем. Докато той плюеше по мен, аз успях да измъкна Хюелбейн изпод щита си. Отбих един свиреп удар на късия меч на противника и после стоварих тежкото острие на моето оръжие върху главата му. Той се строполи на пясъка.

– Пред мен – викнах аз на човека зад мен и той заби копието си в осакатения враг, който иначе можеше да ме намушка в слабините.

Тогава чух виковете на болка и уплаха и бързо погледнах наляво. Макар че не виждах ясно от размаханите мечове и брадви, все пак видях, че огромни горящи главни летяха над главите ни и падаха сред редиците на противника. Артур използваше погребалната клада като оръжие, и неговата последна команда преди да се сблъска двете стени от щитовете бе отправена към мъжете близо до огъня, които трябваше да грабнат горящи клони от кладата за незапалилите им краища и да ги хвърлят върху редиците на Мордред. Вражите копиеносци инстинктивно се отдръпнаха от пламъците и Артур поведе нашите хора в направения пробив.

– Дайте път! – викна някой зад мен и аз отстъпих встрани. Край мен изтича копиеносец, минал през нашите редици с огромен горящ прът. Той го заби в лицата на враговете пред нас, те се отдръпнаха от тлеещия връх и ние скочихме в образувалия се процеп. Огънят обгаряше лицата ни докато сечахме и мушкахме. Над нас продължаваха да летят пламтящи главни. Врагът, който беше най-близо до мен се отдръпна от горещината и откри незащитената си страна към моя съсед. Чух как ребрата му изпукаха, пробити от копие и видях от устата му да изригва кръв докато падаше. Вече се намирах сред втората редица на противника и една главня изгаряше крака ми, но аз оставих болката да се превърне в гняв и забих Хюелбейн в нечие лице. После човекът зад мен ритна пясък върху пламъците, след като ме бе избутал сред третия ред на вражата стена. Вече нямах място, за да използвам меча си, защото бях притиснат щит до щит към някакъв мъж, който плюеше по мен и се опитваше да ме намушка със собствения си меч под ръба на щита ми. Зад мен се появи копие и се заби в бузата на моя противник, натискът на щита му отслабна колкото да блъсна напред с моя щит и да размахам Хюелбейн. По-късно, много по-късно, си спомних, че издавах някакви неразбираеми крясъци и бясно удрах човека по главата, докато не го забих в пясъка. Бяхме обзети от лудостта на битката, отчаяната лудост на воините, приклекчени в тясно място, но не ние, а врагът отстъпваше. Яростта ни се превърна в ужас за тях и ние се биехме като Богове. Слънцето пламтеше току над самите западни хълмове.

– Щитове! Щитове! Щитове! – реवेशе Сеграмор, напомняйки ни да не разкъсваме стената от щитове, и съседът ми отдясно удари своя щит в моя, захили се, и замахна с копие си напред. Зърнах нечий меч, който се канеше да ми нанесе мощен удар, и го посрещнах с Хюелбейн, но по-ниско и мечът ми мина през китката на врага като че ли костите му бяха от тръстика. Мечът полетя към редиците зад мен заедно с кръвата ръка, която все още стискаше дръжката. Човекът вляво от мен падна,

пронизан с копие в корема, но мястото му веднага зае воин от втория ред, който се закле да отмъсти, затвори с трясък пробива в нашата стена с щита си и замахна с меч.

Друг горящ клон прелетя над нас и падна върху двама от противниците ни, които се дръпнаха встрани. Ние нахлухме в отвора и изведнъж пред нас нямаше никой, само пясък.

– Стойте един до друг! – викнах аз. – Стойте един до друг!

Бяхме разбили вражата стена от щитове. Всички от първата им редица бяха мъртви или ранени. Втората им редица умираше, а задните редици бяха от хора, които имаха най-малко желание да се бият и затова бяха най-лесни за убиване. Тези последни редици бяха пълни с мъже, вещи в изнасилването и хитри в грабежите, но те никога не се бяха изправяли срещу стена от щитове, изградена от безмилостни опитни воини-убийци. А как убивахме тогава. Стената им се разпадна, разяждана от огън и страх, а ние крещяхме, предвкушвайки победата. Спях се в някакво тяло, паднах напред и се претърколих, вдигнал щита пред лицето си. Някой халоса щита с меч си, трясъкът ме оглуши, после хората на Сеграмор се надвесиха над мен и един копиеносец ме изправи на крака.

– Ранен ли си? – попита той.

– Не.

Той се извърна да продължи битката. Аз се огледах да видя къде стената ни имаше нужда от подкрепа, но тя навсякъде бе поне с по три души в дълбочина и тези три редици смилала враговете пред себе си и напредваха през труповете на избитите противници. Мъжете сумтяха докато замахваха, мушкаха и сечаха вражата плът. Това е величието и красотата на войната, потъваш в забрава, отдаваш се на абсолютната радост, когато разбиеш стена от щитове или мечът ти потъне в тялото на омразен враг. Наблюдавах Артур, не познавах по-добър човек от него, а очите му бяха изпълнени с радост докато убиваше. Галахад, който всеки ден се молеше да го осени Бог с любов, за да може да следва Христовата заповед да обича всички хора, сега убиваше с безпощадна методичност. Кълхуч реवेशе обиди. Беше свалил щита от лявата си ръка, за да може да използва и двете си ръце като размахва тежкото си копие. Гуйдър се хилеше зад забралото на шлема си, а Талиезин пееше, докато убиваше ранените врагове, останали зад нашата напредваща стена от щитове. Не можеш да победиш в сражение между стени от щитове с разум и умереност, а само с Богоподобния устрем на виещата лудост.

И врагът не можа да устои на нашата лудост. Стената им се разпадна и те побягнаха. Мордред се опита да ги задържи, но те не пожелаха

да останат заради него. Тогава и той побягна с тях назад към укреплението. Някои от нашите, все още обладани от яростта на битката, тръгнаха да ги преследват, но Сеграмор ги спря. Той беше ранен в лявото рамо, но не позволи на никой да му помогне, а крещеше след хората си да преустановят преследването. Не посмяхме да тръгнем след врага, макар и да бе победен, защото щяхме да се окажем в по-широката част на пясъчната ивица, и направо да поканим противникът да ни обгради. Затова си останахме там, където се бяхме били, подигравахме се на нашите врагове и ги наричахме страхливци.

Един гларус кълвеше очите на мъртвец. Погледнах към Придуен, която вече бе освободена от сушата и плуваше към нас. Яркото ѝ платно едва се полюшваше от слабия вятър. Но тя все пак се движеше, а червеното отражение на платното ѝ трептеше върху гладката като огледало вода.

Мордред видя лодката, видя голямата мечка, изрисувана върху платното ѝ, разбра, че врагът му може да избяга в морето и закрепва на хората си да направят нова стена. Непрекъснато прииждаха нови подкрепления, сред новодошлите имаше и от хората на Нимю, защото видях два Кървави щита да заемат място в новата стена от щитове, която се подреждаше, за да ни атакува.

Ние се върнахме назад, откъдето бяхме започнали сражението, и направихме своята стена от щитове върху окървавения пясък, точно пред огъня, който ни беше помогнал да спечелим първата битка. Телата на нашите първи четирима мъртви още не бяха изгорели и обгорените им лица се хилеха отвратително срещу нас – устните им се бяха свили и обтегнаха над изгубили цвета си зъби. Оставихме мъртвите врагове на пясъка като препятствия на пътя на живите, но нашите мъртви издърпахме назад и ги натрупахме край огъня. Бяхме дали шестнадесет жертви, двадесет бяха тежко ранени, но все още имахме достатъчно хора да изградим стена от щитове, все още можехме да се бием.

Талиезин пя за нас. Пя своята песен за Минид Бадън, и именно под тежкия ритъм на тази песен ние отново опряхме щит до щит. Мечовете и копията ни се бяха изтъпили и бяха покрити с кръв и вража плът, но ние нададохме победоносни възгласи, когато противниците ни тръгнаха срещу нас. „Придуен“ едва се движеше. Приличаше на кораб поставен върху огледало, но тогава видях как от корпуса ѝ се подадоха дълги гребла като крила.

– Убийте ги! – изпищя Мордред, и сега той бе обхванат от яростта на битката, която го тласна срещу нашите редове. Шепа смелчаци го

подкрепиха, последвани от неколцина от полуделите души, тръгнаха с Нимю. Така първата атака срещу нашия фронт бе нестройна и разпокъсана, но все пак сред нападателите имаше новодошли, които искаха да се докажат като воители, и затова ние отново присвихме колени и клекнахме зад ръбовете на щитовете си. Слънцето ни заслепяваше, но миг преди безумния шум да се блъсне в нас, видях проблясъци отразена светлина по западните възвишения и разбрах, че идват нови копиеносци. Стори ми се, че на билото там се е струпала цяла нова войска, но откъде се бяха взели, кой ги водеше, не знаех, а после вече няха време да мисля за новопоявилите си воители, защото трябваше да тласна щита си напред, а ударът на щит о щит прониза с непоносима болка чукачето на ръката ми и аз нададох неистов писък, замахвайки надолу с Хюелбейн. Срещу мен беше един от Кървавите щитове и бесният ми удар го беше нацелил в процепа между нагръдника и шлема. Щом освободих Хюелбейн от тялото му, диво замагнах към следващия враг – беше от лудите същества – и го проснах с бликача от лицето му кръв.

Тези първи жертви бяха изпреварили стената от щитове на Мордред, но сега беше нейн ред да стовари цялата си тежест върху нас и ние запнахме крака да поемем нападението, крещяхме предизвикателно и мушкахме с оръжията си над щитовете. Спомням си суматохата и шума на мечове, кънтящи по щитове, и трясъкът на сблъскали се щитове. Битката е въпрос на сантиметри, а не на километри. Сантиметрите, които разделят човека от неговия враг. Усещаш миризмата на медовина от дъха им, чуваш как дишат с отворена уста или пъшкат, чувстваш натиска на телата им, хрчките им по очите си, оглеждаш се за опасност, поглеждаш отново напред в очите на следващия враг, който трябва да убиеш, откриваш празно пространство, запълваш го и пак затваряш стената от щитове, пристъпваш напред, усещаш как човекът зад теб те бута, спъваш се в телата на убитите от теб, възстановяваш равновесието си, пак буташ напред, а после почти нищо не помниш освен ударите, които едва не са те убили. Действаш, буташ и мушкаш, за да направиш пробив в тяхната стена от щитове, а после пъшкаш и пак мушкаш и сечеш, за да разшириш отвора, и едва тогава те обзема лудостта, когато врагът поддаде и отстъпи и ти можеш да започнеш да убиваш като Бог, защото врагът е уплашен и бяга или в ужас се е вцепенил и единственото, което може да направи е да умре, докато ти сееш смърт.

И отново ги победихме. Отново използвахме пламъците на нашата погребална влада и отново разбихме стената им, но заети с това, разрушихме и собствената си стена. Помня яркото слънце зад високите

западни възвишения, и помня как залитнах в празно място пред мен и викнах на хората да ме прикриват отзад, и помня как острието на Хюелбейн потъна в открития тил на противник, а аз гледах как кръвта му бликна от отрязания врат и главата му отскочи назад. После видях, че двете бойни линии се бяха разпаднали на малки групи биещи се окървавени мъже, стъпили върху почернял от кръв и огън пясък.

Но ние бяхме победили. Най-задните редици на врага побягнаха от мечовете ни, но в центъра, където се биеха Мордред и Артур, никой не побягна и битката около двамата предводители ставаше все по-ожесточена. Опитахме се да обградим хората на Мордред, но те не ни позволиха и тогава видях колко бяхме оредели и колко много от нас никога нямаше да могат да се бият отново, защото бяхме пролели кръвта си в пясъците на Камлан. Тълпа от вражи копиеносци ни наблюдаваше от дюните, но те бяха страхливци и нямаше да дойдат да помогнат на другарите си. Така последните от нас се биеха с последните от хората на Мордред и видях как Артур сече с Екскалибур и се опитва да стигне до краля. И Сеграмор беше там, и Гуидър, а също се включих в сражението. Отбих копие с щита си, замагнах с Хюелбейн напред, а гърлото ми бе сухо като пушек, гласът ми – като на гарван. Ударих някого и Хюелбейн остави дияр върху щита му, човекът залитна назад и нямаше сили да направи нова крачка напред, аз също бях изморен до смърт и затова само стоях и го гледах със смъдящи от пот очи. Той бавно пристъпи напред, аз замагнах. Човекът залитна от удара върху щита му и се опита да ме пронизе с копието си – беше мой ред да отстъпя назад. Едва дишах, и навсякъде около мен уморени мъже се биеха със също толкова уморени противници.

Галахад беше ранен, дясната му ръка беше счупена и по лицето му имаше кръв. Кълхуч бе мъртъв. Не видях как са го убили, но по-късно открих тялото му с две копия в незащитените му слабини. Сеграмор куцаше, но бързият му меч все още сееше смърт. Той се опитваше да прикрива Гуидър, чиято буза кървеше, но младежът упорито си пробиваше път, за да стигне до баща си. Белите гъши пера на Артур бяха почервенели от кръв, бялото му наметало също. Видях как посича някакъв висок мъж, отблъсква нечие копие и отново замахва с Екскалибур.

Точно тогава върху него връхлетя Лохолт. До този момент не го бях забелязал, но той видя баща си и пришпори коня си към него. Издигна назад копието с единствената си ръка. Извика с омраза и връхлетя върху купчината уморени мъже. Очите на коня бяха побелели от ужас, но шпорите го тласкаха напред и Лохолт се прицели в Артур. Тогава

Сеграмор грабна някакво копие и го хвърли в краката на коня. Животното се препъна в тежката дръжка и се строполи сред гейзер от пясък. Сеграмор пристъпи към мятащите се копита и замахна странично с тъмното острие на своя меч – кръвта на Лохолт бликна от врата му. Но точно когато Сеграмор отнемаше душата на Лохолт, един Кървав щит се стрелна напред насочил копието си срещу нумидиеца. Сеграмор извъртя меча, кръвта на Лохолт по острието му опръска Кървения щит преди тъмният връх на извитото оръжие да потъне в плътта на ирландеца. Той падна, пищейки от болка, но тогава вик оповести, че Артур бе стигнал до Мордред и ние всички инстинктивно се обърнахме да видим как двамата мъже се изправят един срещу друг. Цял живот бяха трупали омраза един към друг.

Мордред свали ниско меча, после го вдигна над главата си, за да покаже на хората си, че иска Артур за себе си. Те послушно отстъпиха назад. Мордред, точно както в деня на своето провъзгласяване за крал в Каер Кадарн, бе облечен целия в черно. Черно наметало, черен нагръдник, черни панталони, черни ботуши и черен шлем. На места черната му ризница бе набраздена с бели ивици там, където остриетата бяха остъргали изсъхналия катран и бяха оголили метала. Щитът му също бе боядисан с катран. Единствените цветни петна по него бяха листенцата на изсъхналото клонче върбинка, което се подаваше от врата му и очните отвори на черепа, увенчал шлема му. Мисля, че беше детски череп, защото бе толкова малък, а очните отвори бяха запълнени с парчета червен плат. Мордред пристъпи напред, накуцвайки с посукания си глезен и размахвайки меч. Артур също ни направи знак да отстъпим назад за да му направим място. Той стисна Екскалибур и вдигна сребърния си щит, чиято обшивка бе разкъсана и окървавена. Колко ли от нас бяха оцелели до този момент? Не знам. Четиридесет? Или по-малко, а „Придуен“ бе стигнала до завоя на речния канал и се плъзгаше към нас, призрачният камък сивееше на носа ѝ. Платното ѝ едва потрепваше на слабия вятър. Греблата потъваха и пак се издигаха. Приливът почти бе достигнал връхната си точка.

Мордред атакува, Артур отби удара и на свой ред нападна, а Мордред отстъпи. Кралят беше бърз, и беше млад, но посуканият му глезен и дълбоката рана в бедрото, която бе получил в Арморика, го правеше потрудно подвижен от Артур. Той облиза сухите си устни, пак пристъпи напред и мечовете изкънтяха в притихналата вечер. Един от враговете, които наблюдаваха двубоя изведнъж залитна и падна без видима причина. Така и не мръдна повече, а Мордред пристъпи бързо напред и мечът

му описа ослепителна арка във въздуха. Артур пресрещна острието с Екскалибур и блъсна с щита си Мордред. Кралят политна назад. Артур вдигна меча да нанесе удар, но Мордред успя някак да запази равновесие, отби атаката на Артур и в отговор тръгна напред с бързи последователни удари.

Можех да различа Гуинивия, застанала на носа на „Придуен“, и Сийнуин зад нея. В прекрасното сияние на залеза корпусът на лодката изглеждаше като направен от сребро, а платното от най-фин ален лен. Дългите гребла потъваха и се издигаха, потъваха и се издигаха и лодката бавно приближаваше, докато накрая полъх на топъл вятър изду мечката, нарисувана на платното ѝ, и сякаш вълничките затичаха по-бързо покрай сребърните ѝ бордове. И точно тогава Мордред нададе писък и нападна, мечовете изкънтяха, щитовете с трясък се сблъскаха и Екскалибур помете зловещия череп от върха на кралския шлем. Мордред замахна в отговор и аз видях как Артур трепна, когато острието на противника му попадна в целта, но той отблъсна Мордред с щита си и двамата мъже се разделиха.

Артур притисна дясната си ръка към кръста, където го бе ударил меча, после тръсна глава, сякаш не искаше да приеме, че е ранен. Но Сеграмор бе ранен. Той наблюдаваше двубоя, ала изведнъж се преви и се строполи на пясъка. Отидох при него.

– Копие в корема – промълви той и аз видях, че с две ръце притискахе стомаха си, за да не се изсипят червата му на пясъка. Бе станало точно при последната му схватка, когато бе убил Лохолт, значи Кървавият щит го бе ударил с копието си преди да умре. А сега Сеграмор умираше. Аз го обгърнах със здравата си ръка и му помогнах да легне по гръб. Той стисна дланта ми. Зъбите му тракаха, стенеше, но с мъка извъртя главата си, все още с шлема, за да види как Артур предпазливо пристъпва напред.

На кръста на Артур се появи кръв. Последният удар на Мордред бе минал между металните плочки на ризницата му и се бе забил дълбоко в плътта на Артур. Само докато направи няколко крачки напред, по ризницата му заблестя нова кръв и започна да се стича през прореза в разкъсаната ризница. Но Артур внезапно скочи напред и както бе атакувал с прав меч изведнъж нанесе посичащ удар надолу, който Мордред отби с щита си. Кралят блъсна с щита си нагоре, за да отхвърли Екскалибур надалеч и да нанесе прав удар със своя меч. Но Артур пое този удар с щита и върна ръката си с Екскалибур. Тогава забелязах, че щитът му се наклони назад и видях меча на Мордред да се плъзга по

разкъсаната сребърна обшивка. Мордред изкрещя и натисна още по силно острието. Артур не видя застрашително приближаващия се връх на меча, който прехвърли върха на щита и се заби в отвора за очите в шлема на Артур.

Видях кръв. Но видях и Екскалибур да се спуска от небето и да нанася най-силния удар в живота на Артур.

Екскалибур мина през шлема на Мордред. Разсече черното желязо като че беше пергамент, после разби черепа на краля и се вряза в мозъка му. А Артур с блеснала в очното отворстие на шлема му кръв, залитна, изправи се, дръпна силно Екскалибур, пръскайки кръв по пясъка. Мордред, умрял още, когато Екскалибур разсече шлема му, падна напред в краката на Артур. Кръвта му бликна върху пясъка и върху ботушите на Артур. А хората му като видях своя крал мъртъв, а Артур все още на крака, изстенаха и отстъпиха назад.

Измъкнах ръката си, здраво стисната от умиращия Сеграмор.

– Стена от щитовете! – викнах аз. – Стена от щитовете!

Викът ми стресна оцелелите от нашата малка войска и те се наредиха пред Артур. Притиснахме щит до щит и се озъбихме срещу враговете си, застанали над безжизненото тяло на Мордред. Мислех, че неговите хора ще се върнат да потърсят отмъщение, но те продължиха да отстъпват. Водачите им бяха мъртви, а ние все още стояхме предизвикателно изправени зад подредените си очукани щитовете и те нямаха кураж отново да се срещнат със смъртта.

– Стойте на място! – викнах аз на стената от щитовете и се върнах при Артур.

Двамата с Галахад махнахме шлема от главата му и върху ръцете ни се изля, събралата се кръв. Мечът бе минал на по-малко от пръст встрани от дясното му око, но беше счупил костта до окото и от раната на тласъци бликаше кръв.

– Плат! – викнах аз и един ранен откъсна парче от ленената риза на мъртвеца до него. Ние затворихме раната с плата. Талиезин я превърза с ивица откъсната от полите на неговата дреха. Артур ме погледна, когато Талиезин свърши и се опита да каже нещо.

– Не говори, господарю – помолих го аз.

– Мордред – промълви той.

– Мъртъв е, господарю, мъртъв е.

Мисля, че Артур се усмихна, и тогава носът на „Придуен“ се вряза в пясъка. Артур беше блед и по бузата му се стичаха струйки кръв.

– Вече можеш да си пуснеш брадата, Дерфел – каза той.

– Да, господарю. Ще си я пусна. Недей да говориш.

На кръста му имаше кръв, твърде много кръв, но аз не можех да сваля ризницата му, за да открия раната, макар да си мислех, че тя бе по-лоша от раната в главата.

– Екскалибур – каза ми той.

– Тихо, господарю.

– Взemi Екскалибур – каза той. – Взemi го и го хвърли в морето. Обещай ми.

– Ще го хвърля, господарю, обещавам.

Взех кървавия меч от ръката му, после отстъпих, когато четирима мъже, останали без рани, вдигнаха Артур и го понесоха към лодката. Те го прехвърлиха през борда, и Гуинивър им помогна да го положат на палубата на „Придуен“. Тя направи възглавница от пропитото с кръв наметало, после клекна до него и го погали по лицето.

– Идваш ли, Дерфел? – попита ме тя.

Аз посочих с ръка към мъжете, които още стояха подредени в стената от щитове.

– Можем ли да вземем и тях? – попитах аз. – И ранените?

– Още дванадесет души – викна Кадуг откъм кърмата. – Нито човек повече. Има място само за дванадесет.

Рибарски лодки не дойдоха. И защо да идват? Защо трябваше да се замесват в убийства, в кръвопролития и лудост, когато тяхната работа беше да вадят храна от морето? Имахме само „Придуен“ и тя трябваше да отплава без мен. Аз се усмихнах на Гуинивър.

– Не мога да дойда, лейди – казах аз и отново посочих към стената от щитове. – Някой трябва да остане с тях да ги поведе през моста на мечовете.

Чуканчето на лявата ми ръка кървеше, ребрата ми бяха натъртени, но бях жив. Сеграмор умираше, Кълхуч беше мъртъв, Галахад и Артур бяха ранени. Нямаше кой друг да остане. Аз бях последният от военачалниците на Артур.

– Аз мога да остана – каза Галахад, дочул нашия разговор.

– И можеш да се биеш със счупена ръка – свъсих вежди аз. – Качвай се в лодката и взимай Гуидър. И побързай! Приливът се оттегля.

– Аз трябва да остана – нервно каза Гуидър.

Хванах го за раменете и го бутнах в плитката вода.

– Върви с баща си. Направи го заради мен. И му кажи, че винаги съм му бил верен, до самия край. – Изведнъж го спрях, обърнах го с лице към мен и видях сълзи по младото му лице. – Кажи на баща си, че

съм го обичал до самия край.

Той кимна, после двамата с Галахад се прехвърлиха през борда. Артур вече беше със семейството си, и аз отстъпих назад, когато Кадуг взе едно от греблата за да отблъсне лодката обратно в протока. Погледнах към Сийнуин, усмихнах се. Очите ми бяха пълни със сълзи, но всичко, което ми дойде на ум да ѝ кажа беше, че ще я чакам под ябълковите дървета в Отвъдния свят. Ала точно когато изричах тромавите слова, и точно когато лодката се освободи от прегръдката на пясъка, тя стъпи леко на носа и скочи в плитката вода.

– Не! – извиках аз.

– Да – каза просто тя и протегна ръка да ѝ помогна да стъпи на брега.

– Нали знаеш какво ще направят с теб? – попитах аз.

Тя ми показа ножа, който бе стиснала в лявата си ръка – искаше да ми каже, че щеше да се самоубие преди да я пленят хората на Мордред.

– Твърде дълго бяхме заедно, любов моя, за да се разделяме сега – каза тя и застана до мен, за да изпратим „Придуен“, която навлизаше в дълбоките води. С нея отплаваше нашата последна дъщеря и децата ѝ. Приливът бе започнал да се оттегля и вълните дърпаха сребърния кораб към открито море.

Останах със Сеграмор докато умираше. Люлеех главата му, държах ръката му и му говорих, докато душата му стигна до моста на мечовете. После, с натежали от сълзи очи се върнах при нашата малка стена от щитове и видях, че Камлан вече бе пълен с копиеносци. Беше дошла цяла войска, но бяха дошли твърде късно, за да спасят своя крал, макар че все още имаха достатъчно време, за да свършат с нас. Най-накрая видях Нимю, с нейната бяла дреха и белият ѝ кон, който се очертаваше като светло петно на фона на потъналите в сянка дюни. Моята приятелка и веднъж дори любовница сега бе моят последен враг.

– Доведи ми кон – казах на един копиеносец. Навсякъде около нас имаше коне без ездачи. Войникът изтича, хвана юздите на една кобила и ми я доведе. Помолих Сийнуин да откачи щита ми, след това накарах копиеносеца да ми помогне да се кача на седлото. Щом се качих, мушнах Екскалибур под лявата си мишница и взех юздите в дясната ръка. Сритах кобилата и тя скочи напред, сритах я пак и тя се понесе, хвърляйки пясък изпод копитата си и разпръсквайки хората пред себе си. Вече яздех сред войниците на Мордред, но те нямаха желание повече да се бият, защото бяха изгубили своя господар. Вече бяха мъже без господар, а зад тях идваха лудите на Нимю. Зад дрипавата войска на Нимю

имаше и трета войска. При пясъците на Камлан бе дошла нова войска.

Беше същата онази войска, която бях видял на билото на западния хълм. Осъзнах, че тя бе тръгнала на юг след Мордред, за да завземе Думнония за себе си. Тази войска бе дошла да гледа как Артур и Мордред се унищожават, и сега след като битката бе приключила войската на Гуент бавно слизаше по склона под кръстовете на своите знамена. Идваха, за да наложат своята власт в Думнония и да провъзгласят Мюриг за нейн крал. Червените им наметала и алените пера на шлемовете им изглеждаха черни в здрача, а като погледнах нагоре видях първите бледи звездици на все още светлото вечерно небе.

Насочих коня си към Нимю, но спрях на стотина крачки от моята стара приятелка. Олуен ме наблюдаваше. Нимю не откъсваше злия си поглед от лицето ми. Тогава аз ѝ се усмихнах, хванах Екскалибур с дясната си ръка и вдигнах чуканчето на лявата, за да разбере какво бях направил. След това ѝ показах Екскалибур.

Тогава тя разбра какво бях намислил.

– Не! – изпищя тя, и войската ѝ от луди започна да вие с нея. Вечерното небе се разтресе от нечленоразделните им викове.

Аз отново сложих Екскалибур под мишницата си, хванах юздите, извърнах кобилата и я пришпорих. Продължих да забивам петите си в корема ѝ, за да ускоря устремния ѝ бяг. Чух конят на Нимю да галопира след мен, но тя бе закъсняла, и бе твърде далеч.

Яздех към „Придуен“. Лекият вятър изпълваше платното ѝ и тя се бе отдалечила от пясъчната ивица, а призрачният камък на носа ѝ се издигаше и падаше сред безкрайните морски вълни. Забих отново петите си в корема на кобилата и животното отметна глава. Аз я насочих към потъмняващите води на морето и продължих да я пришпорвам, докато студените вълни започнаха да обливат гърдите ѝ. Едва тогава отпуснах юздите. Кобилата потрепна под мен, когато взех Екскалибур в дясната си ръка.

Издигнах ръката си назад. По мечът имаше кръв, но острието въпреки това сияеше. Веднъж Мерлин беше казал, че Мечът на Ридерч накрая ще се превърне в пламък, и може би наистина стана така, а може и сълзите в очите ми да са ме измамили.

– Не! – изпищя Нимю.

И тогава хвърлих Екскалибур, хвърлих го силно към дълбоката вода, където приливите и отливите бяха издълбали протока в Камланските пясъци.

Екскалибур се превъртя във въздуха. Никога не е имало по-красив

меч от него. Мерлин се кълнеше, че е направен от Гофанон в ковачница-та на Отвѣдния свят. Мечът на Ридерч, едно от Съкровищата на Британия. Това бе мечът на Артур, дар от друид. Оръжието се въртеше, летейки срещу потъмняващото небе и острието му пламна в сини пламъци на фона на все по-ярката светлина на звездите. За миг мечът застина в небесата – една сияеща лента от сини пламъци – и после падна.

Падна право в средата на протока. Падна почти без звук, бели пръски вода и мечът изчезна.

Нимю изпищя. Аз обърнах кобилата и я подкарах към брега и после през пясъчното бойно поле, натам, където все още ме чакаше моят последен боен отряд. И оттам видях, че войската на лудите се оттегля. Те си отиваха, а хората на Мордред, онези, които бяха оцелели, тичаха по пясъчния бряг, за да избягат от напредващите воители на Мюриг. Думнония щеше да падне, на власт щеше да дойде слаб крал и саксите щяха да се върнат, но ние щяхме да живеем.

Смъкнах се от коня, хванах Сийнуин под ръка и я заведох до върха на една близка дюна. Небето на запад бе обляно от червеното сияние на залязващото слънце, а ние стояхме рамо до рамо в сянката на света и гледахме как „Придуен“ се издига и пада по вълните. Платното ѝ бе пълно сега, защото вечерният вятър духаше от запад и носът на „Придуен“ пенеше водата пред себе си, зад кърмата оставаше дълга ясна следа. Плаваше право на юг, после обърна на запад. Но вятърът духаше от запад. Няма платноходка, която да може да плава право срещу вятъра, но тази плаваше, кълна се. Тя се носеше на запад и вятърът духаше от запад, и въпреки това платното ѝ се издуваше и носът ѝ пореше водата, или може би не знаех какво точно виждам, защото очите ми бяха пълни със сълзи, имаше и други, които се стичаха по бузите ми.

И докато гледахме, забелязахме от водата да се надига сребърна мъгла.

Сийнуин стисна ръката ми. Мъглата бе само малко петно, но то се разширяваше и сияеше. Слънцето си бе отишло, нямаше луна, само звезди и смрачавашо се небе и изпъстрено със сребърни петънца море и лодката с тъмното платно, и въпреки това мъглата сияеше. Сияеше със сребърното сияние на звездите. Или това бе само от сълзите в очите ми.

– Дерфел! – чух соннатия глас на Сенсъм. Беше дошъл с Мюриг и сега се препъваше по пясъка към нас. – Дерфел! – викна той. – Трябваш ми! Ела тук! Веднага!

– Мой скъпи господарю – казах аз, но не на него. Говорех на Артур. Гледах и плачех, прегърнал Сийнуин, докато лодката бе погълната от

сиящата сребърна мъгла.

Така си отиде моят господар.

И оттогава никой не го е виждал.

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Гилдас, историкът, който вероятно е писал своето съчинение, озаглавено „De Excidio et Conquestu Britanniae“ (За разрушаването и завладяването на Британия), съвсем скоро след Артурианския период, съобщава, че Битката при Бадоници Монтис (обикновено превеждано като връх Бадън) е била обсада, но интересно, че не споменава Артур да е участвал в сражението, довело до великата победа, която, тъжно добавя Гилдас, „беше последното поражение на нещастниците“. „Historia Brittonum“ (Историята на бритите), която може да е, а може и да не е, написана от човек на име Нениус, и която е съставена поне два века след Артурианския период, е първият документ, който твърди че Артур е бил британски военачалник при „Монс Бадонис“, където „за един ден били убити деветстотин и шестдесет мъже при една атака на Артур и всичките били повалени от самия Артур“. През 10 в. няколко монаси в западен Уелс, съставят „Annales Cambriae“ (Уелски анали), където записват: „Битката при Бадън, в която Артур носил кръста на нашия Господ Иисус Христос на раменете си три дни и три нощи, и бритите станали победители“. Беда Преподобни, сакс, чиято „Historia Ecclesiastica Gentis Anglorum“ (Църковна история на английския народ) се появява през 8 в., също говори за поражението, но не споменава Артур, макар че това едва ли е изненадващо, защото Беда изглежда е почерпил по-голямата част от информацията си от Гилдас. Тези четири документа са единствените ни ранни извори (при това три от тях не са особено ранни), които съдържат сведения за битката. Наистина ли е имало такава битка?

Историците не са склонни да приемат, че легендарният Артур някога е съществувал, но в същото време изглежда приемат, че някъде в края на 500 г. сл. Хр. бритите са водили и са спечелили голяма битка срещу настъпващите сакси на място, наречено Монс Бадоникус, или Монс Бадонис, или Бадоници Монтис, или Минид Бадън, или връх Бадън, или просто Бадън. Нещо повече, те предполагат, че това е била важна битка, защото изглежда е успяла да спре сакското завоевание на британските земи за цяло едно поколение. Освен това тя, както тъжно отбелязва Гилдас, изглежда е нанесла „последното поражение над нещастниците“, защото две столетия след това поражение саксите вече са се настанили в земите на днешна Англия и са изтласкали оттам местните брители. В целия този тъмен период от най-тъмната епоха в историята на Британия

тази единствена битка изпъква като значимо събитие, но, колкото и да е тъжно, дори нямаме представа къде точно е станала. Правени са много предположения. Сред тях са Лидингтън Касъл в Уилтшир и Бадбъри Рингс в Дорсет. А Джефри от Монмаут, написал историята си през 12 в., разполага битката в Бат, вероятно защото Нениус нарича горещите извори в Бат „Balnea Badonis“. По-късни историци предполагат, че битката е станала при Литл Солсбъри Хил, западно от Батистън в долината Ейвън близо до Бат. Аз съм възприел точно тази хипотеза в описанието на бойното поле в книгата. Дали е било обсада? Никой всъщност не знае, нито пък знаем кой кого е обсаждал. Изглежда просто има някакво общо съгласие, че е много вероятно да се е разразила битка при Връх Бадън, където и да се намира това, битка, която може да се е развила, а може и да не се е развила, като обсада, и че вероятно е станала някъде около 500 г. сл. Хр. Макар че нито един историк не би рискувал авторитета си, подкрепяйки твърдението, че саксите са загубили и че вероятно Артур е бил архитектът на тази голяма победа.

Нениус, ако той наистина е авторът на „Historia Brittonum“, приписва дванадесет битки на Артур, повечето в места, невъзможни за локализиране, и не споменава Камлан, битката, която по традиция завършва сказанието за Артур. Уелските анали са нашият най-ранен извор за тази битка, а тези анали са написани твърде късно, за да са надежден източник на сведения. Следователно Битката при Камлан е дори по-мистериозна и от битката при Връх Бадън, и е невъзможно да се установи дори приблизително мястото, където може да е станала, ако изобщо е станала. Джефри от Монмаут казва, че сражението се е разразило край река Камел в Корнуол, а през 15 в. сър Томас Малори твърди, че бойното поле било в Солсбъри плейн. Други автори локализират Камлан в Мерионет в Уелс, река Кам, която тече близо до Саут Кадбъри („Каер Кадарн“), Адриановата стена и дори местности в Ирландия. Аз съм описал битката в Долиш Уорън, в Саут Девън, поради единствената причина, че някога имах лодка в устието на Екс и стигах до морето като плавах покрай Уарън. Името Камлан може да има значение „извита река“, а протоктът в устието на Екс наистина е извито, макар че има безброй такива реки. Моят избор е съвсем произволен.

Уелските анали казват за Камланската битка само това: „Битката при Камлан, в която Артур и Медраут (Мордред) загинаха“. И вероятно така е станало, но легендите винаги твърдят, че Артур не е умрял от раните си и е бил отнесен на вълшебния остров Авалон, където продължава да спи със своите воини. Явно отидохме далеч отвъд границата, до

която един уважаващ себе си историк би посмял да стигне, и то само за да изкаже хипотезата, че вярата в оцеляването на Артур отразява една дълбока и широко разпространена носталгия по изгубения герой, а в целия Британски остров няма по-жизнена легенда от тази, че Артур е все още жив. „Гроб за Марк“ – пише в Черната книга на Кармартен, – „Гроб за Гуитур, гроб за Кугаун с червения меч, но, боже опази, гроб за Артур.“ Артур вероятно не е бил крал, може изобщо да не е живял, но независимо от всички усилия на историците да отрекат самото му съществуване, той и до днес за милиони хора е такъв, какъвто го е нарекъл един преписвач от 14 в.: „Arturus Rex Quondam, Rexque Futurus“ – Артур, нашият Някогашен и Бъдещ Крал.

КРАЙ

© 1997 Бърнард Корнуел
© 1999 Сашка Георгиева, превод от английски

Bernard Cornwell
The Warlord, 1997

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ГОСПОДАРЯТ НА ВОЙНАТА. 1999. Изд. Абагар, София. Биб. Световни исторически романи. Роман. Превод: Сашка ГЕОРГИЕВА [Excalibur, Bernard CORNWELL]. Редакция: Явро ИВАНОВ. Художествено оформление: АБАГАР ДИЗАЙН. Печатница: Балкан Прес АД, София. Формат: 170x235. Печатни коли: 26.5. Цена: 9.50 лв. Страници: 424. ISBN: 954-584-313-6.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/102>]